

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

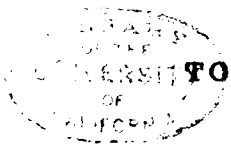
JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

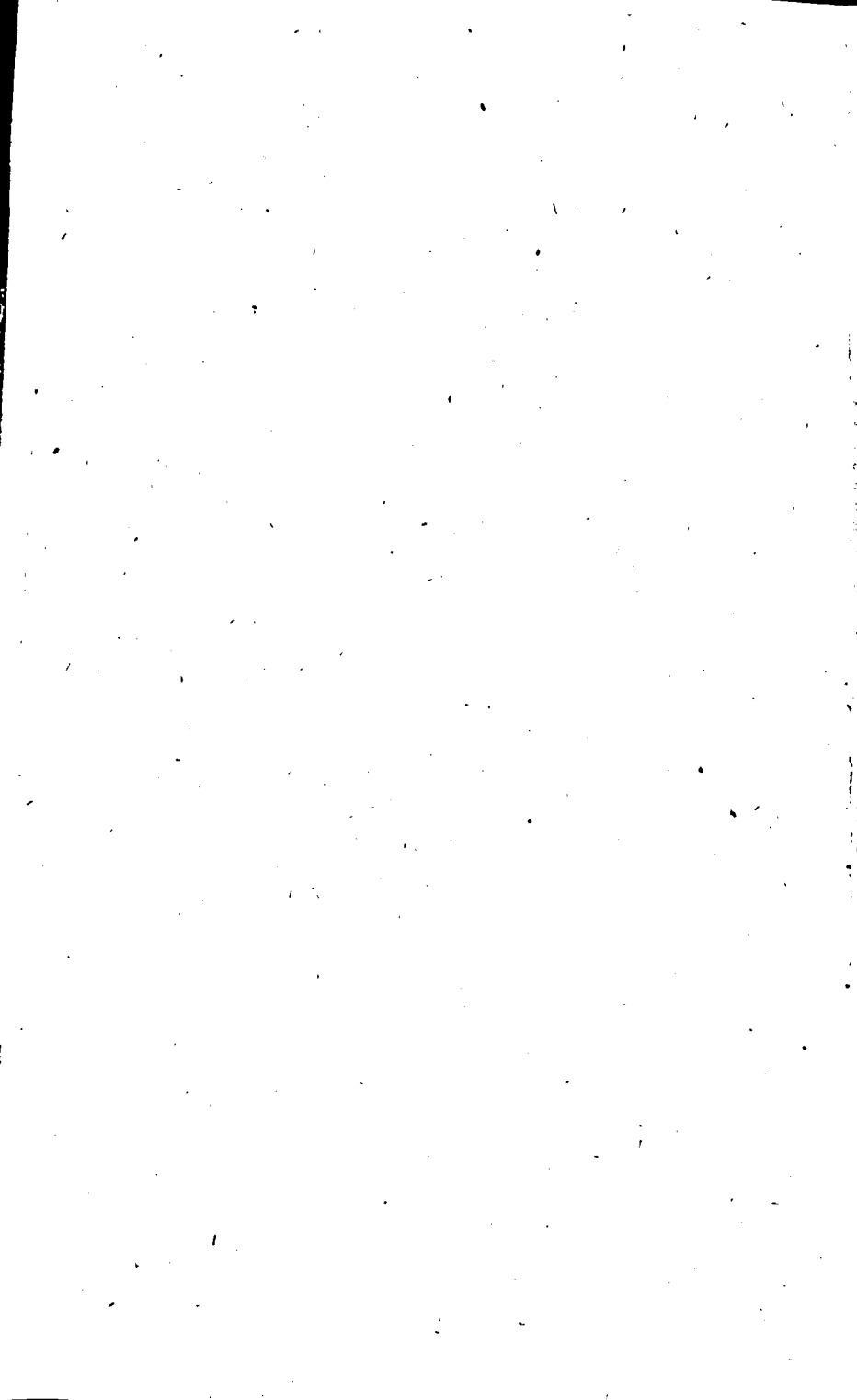
 UNIVERSIT. TOMUS SEPTIMUS.

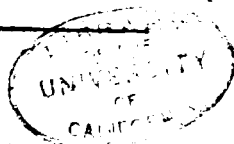
L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΤΗΡ ΠΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
P. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum mirifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinas impietatem, tum ob vitas impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 372. sq. Quod si probabiliter status, non est quod Jacobus ii sententiam probemus, qui in Porson. Advers. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciani dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianaeum.

MENΙΠΠΟΣ a) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

MEN. Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι b) 1 μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὃ c) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-

a) *MENΙΠΠΟΣ*] Nomina personarum in Fl. in hoc opusculo nulla. Spatium tantum distinguuntur. In B. 1. Inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου.* Sic etiam in B. 3. b) *στάδιοι*] „omittit P.“ c) ὃ] *Belinus* mallet ὅ ad *Erasmii*, opinor, versionem, quae habet ubi.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima erant a Terra inde stadia ad nostra mansio. Hinc ad So-
Lucian. Vol. VII. A

p. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που δ) πεντακῶσιον. τὸ δ' ε) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας.

ETAIP. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως h) ἀνυμετρεῖς; πάλα γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνας, εἰ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινας l), καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ εἰαῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαίρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας m).

ETAIP. Εἰτα, ὦ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἄστροις ἐποιούμεν τὴν ἀποδημίαν.

d) που] „non legitur in O.“ e) τὸ δ'] Sic ex O. cum *Fritsch.* pro vulg. τὸ δὲ. f) τὴν] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. Ἄνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique *Guil. Lange* in *Dissert.* dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum ταῦτ' ἂν. Vid. *Adnot.* h) πως] enclitice, ut par erat, Edd. vett. Sed πῶς recenti. male, praeter *Fritsch.* i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμούς] „stadious *Græc.* frustra.“ l) τινας] „abest a *FL*“ nec non a *Cod.* 3011. probante *Belino*, cuius iudicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Jovis arduam . . . et haec fuerint expeditae aquillae unius diel.

Sod. Quid haec, per Grattias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὁ ὄνειρον λέγεις, p. 752.
εἰ γε σαυτὸν ἐλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὀνειρον γάρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν p), ὃς 2
ἀρτίως ἀγῆμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετιὴς παρ-
εστιν ἔξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ
Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ p. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ πέρα πλίστως
εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἔγωγε, ὃ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλύμ-
πια Μένιππε, γεννητός *) αὐτός, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν
δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὁμηρον εἶπω,
τῶν οὐρανοίωνων s) ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ,
τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλι-
καύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ

εἰς τς] Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse poterat. ο) μακρόν γε τδν.] „Haec habent Fl, J. Ald. H. S. etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ p) λέγειν] „λαλεῖν P.“ q) καὶ πῶς] ἂν inseri jubet *Belin.* ut modo sub init. et alibi millies prostituta temeritate. r) θεσπέσιε] θαυμάσιον *Doer.* *) γεννητός] *Θηητός* mallet *Fritsch.* Alex. etc. Praef. p. LXIX. haud inepte comparans *Doer.* Diell. XX, 7. s) οὐρανοίωνων] „οὐρανίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempetibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine ve-

hementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse et terrestris quis sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, et, ut secum dum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, et unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,

p. 753. ἰσοκας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ τ) ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ οὐ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰτοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερέας· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδίδασέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε

p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) αἰτοῦ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰεραῖς τις ἢ κολοιδὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὅρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας. τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

3 *ΕΤΑΙΡ.* Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν x), Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰνάριον γ) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σκαυταῦ ὀνόματι;

τ) καὶ] „abest a FL.“ Secluseit itaque Schm. ut suspectum, me quidem non probante. Est adeo. υ) τοῦ] Vide, an mutata articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι αἰτοῦ. x) καταπεσὼν] „πισῶν tantum FL. Vulgatae vero favet P.“ γ) Ἰνάριον] Ἰνάρειον 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possumus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimis raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Jam supra ipsum Dacdaleum est, quod narras, si quidem praeter cactera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dacdaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuos signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ᾧ τε κηρῶ τὴν p. 754. πτέρωσιν ἡρμουςμένος, ἐπειδὴ τὰχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκί-
νος ἐτάκη, πτερορρόνυσας, εἰκότως ε) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ
ἀκήρωτα α) ἦν τὰ ἀκύτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἤρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτῶν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἐπεὶ δὲ p. 755.
γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ...
μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τῆς ἐπίνοιας, εἰ σοι σχολή,
δίεμι β).

ΕΤΑΙΡ. Πάνν μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχρηνα τῆς ἀκροάσεως.
μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιώδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε d) τὸ θέαμα, 4
κεχρῆντα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, αἷς σὺ φῆς, ἐκ
τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τὰχιστα ἐξετάζων

α) εἰκότως] εἰκός 2954. α) ἀκήρωτα] „bene J. et V. 2.
Ἀκήρωτα cett. male. Ἀκύρωτα marg. A. 1.“ β) δέτεμι] „Nil
mutant Edd.“ γ) μὴ δὲ] „Sic FL J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ
Par. S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur ne vero.
Μηδὲ foret neque. d) γε] με 5011.

Men. Nequaquam. Nam
Icarus, cujus pennae cera
aptae erant, cum primum
illa ad solem liquefacta esset,
defluentibus pennis non po-
tuit non decidere: at nostrae
sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim
nescio quomodo sensim me
ad veritatem narrationis per-
ducis.

Men. Sic fere. Aquilam
cepi bene magnam, et vul-
turem de robustis illis: ho-
rum alis abscissis... sed po-
tius totum ab initio inde

consilium, si tibi otium est,
persequar.

Sod. Omnino vero. Su-
spensus enim sum exspecta-
tione narrationis tuae, et
fini auditionis inhio. Ne
vero, per ego te Philium
Jovem obsecro, me contem-
nas, ab initio tuae narra-
tionis auribus quasi suspen-
sum.

Men. Audi ergo: nec
enim lepidum est spectacu-
lum, hiantem amicum desti-
tuere, eumque suspensum,
ut tu ais, auribus. Ego enim

- p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχαίς, καὶ δυναστείαις, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπειρώμην.
- p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα παρῆχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τοὺς τε γὰρ ἀστέρους ἰώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεγρόμενους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποιεῖν ἤν' ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν ἄλλα καὶ ἀστραπὴ διατξασα, καὶ βροντὴ καταρύγεισσι, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσεί-
5 καστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδαίων] χυδαίων conj. Guyet. frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀποβλέπειν] ἀναβλέπειν Pl. Vulgatum servat P.“ At omnes Edd. veti. tueatur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum inspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstiteret

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fu gur

δεικνύμενην, ἀριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p.756.
 τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν
 γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὲ τοῦς ἀρίστους
 ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε
 σκυνθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὡχρότητι, καὶ γενείου βαθυτήτι,
 (μᾶλα γὰρ ὑπαγόραι τινές, καὶ οὐρανογενήμονες οἱ ἄνδρες
 αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ
 συγχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
 εἰσαυθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησά- p.757.
 μενος, ἡξίουν μετεωρολίσσης τε διδασκεσθαι, καὶ τὴν τῶν
 ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέη-
 σάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ
 εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ
 τέλη i), καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὁσημίραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ
 γοῦν*) ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέ-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν FL.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum
 restituere placebat e B. 1. et 3. quam in cett. legatur ἐνέβαλον.
 i) καὶ τέλη] „non habet FL.“ *) ἐμοὶ γοῦν] Sic correxit
 Fritzsche, vulgatum ἐμοί γοῦν.

illud impetu per omnia ruens,
 et prorumpens tonitru, et
 pluvia, aut nix, aut grando
 delabens; haec quoque omnia
 vel conjectura, vel signis
 erant mihi impervestigabilia.
 Ita igitur animo affectus cum
 essem, optimum factu judi-
 cabam, de philosophis hisce
 discere singula. Putabam
 enim, illos certe, quidquid
 verum est, posse dicere. Si
 ergo delectis illorum optimis,
 quantum colligere licebat o
 vultus tristitia, et colore
 pallido, et menti hirsutiae,
 valde enim altiloqui et caeli
 consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo mo cum

commissem, magna vi pe-
 cuniae partim e vestigio re-
 praesentata, partim in futu-
 rum pro summa et fastigio
 sapientiae promissā, postu-
 labam doceri, quomodo de
 sublimitate rerum disputan-
 dum esset, et ornatum hujus
 universi ediscere. At illi,
 tantum aberat, ut veteri illa
 me ignorantia liberarent, ut
 in multo etiam majores me
 dubitationes conjicerent,
 principia quaedam, et fines,
 et atomos, et inania, et ma-
 terias, et formas, et talia
 quotidie mihi offundentes.
 Quod autem omnium mihi
 videbatur difficillimum, illud

p. 757. γοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπειναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ k) λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρώωντα.

ET AIPI. Ἀποπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἔστασθαλον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

6 MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γέλασεν ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονειαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἳ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ l) ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ οὔτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἡ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾷν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴδὲ ὀπόσοι στάδιοι m) Μεγαρόθεν Ἀθήναξί εἰσιν ἀκρι-

p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς.“ Excerpta tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτοὺς. l) χαμαὶ] ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex Homero ipso. Pro ἐρχομένων autem ὑπομένων maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὀπόσοι στάδιοι.] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra,

et nihilo nobis, qui humi replemus, eminentiores, sed neque acutius quovis alieno cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia (inertia) caccutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate noscent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

χωρίον ὀπόσων εἴη η) πηγῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, p. 758.
 αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
 μετροῦντες, ἐπὶ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
 ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποι-
 κίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες ο). Ἐπειτα 7
 δὲ κῆκτινὸ πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυ-
 φωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
 εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδαιτύνεσθαι τε, καὶ
 μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ
 διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
 τὴν σελήνην, ὑδατοποιεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου ρ) κα-
 θάπερ ἰμενιᾶ τινι τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης q) ἀνα-
 σπῶντος. καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ ἴσου*) διανεμόν- 8
 τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὀπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον
 καταμαθεῖν r). καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ

n) ὀπόσων εἴη] ὀπόσων δὲ εἴη conj. Bel, aut ὀπόσων ἐστὶ. In Cod. 2954 inter ὀπόσων et εἴη spatium est vacuum, quod Belinus putavit priori illi conjecturae suae favere. o) αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτόν. Vulgatum est in P.“ p) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.“ Abest melius καὶ a Fl.“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente Belino et praesente Bip. Ed. omisit Schm. nec non Fritzsche. q) θαλάττης] Sic Cod. 2955. et Schm. pro vulg. θαλάσσης, ut supra c. 6. *) ἐξ ἴσου] „ἐξῆς] ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat Fl.“ Cnm L. facit 2955. probante Belino. Etiam Fritzscheus recepit praestantiorē lectionem. r) καταμαθεῖν] ἱκανταμαθεῖν 2955.

narum, auderent dicere: aërisque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis negat impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt,

nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fove quodam humorem e mari hauriat, et omnibus ex aequo potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ s) διεσθηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ
 p. 759. αὐτοῖς ἢ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη t) διάφορος, εἰ γε τοῖς
 μὲν ἀγέννητός u) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰ-
 πεῖν ἐτόλμησαν· οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα
 τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε
 ὄθον ἤκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καί τοις
 πρὸ γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
 τόπον ἐπινοεῖν x).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένειππε, τολμητὰς καὶ θαυ-
 ματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ', εἰ ἀκούσταις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν,
 καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός
 τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐ-
 τοῖς ἢ μάχη· τοῖς μὲν τέλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
 δὲ ἀτελές τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

a) πᾶμ πολυ] „πάν πολυ] Sic Edd. excepta J. quae παμπολύ.
 Unde πᾶμ πολυ facit Sol. παμπολύ marg. A. 1.“ Sic etiam 2955.
Bel. Schm. Sed rectius scribitur retracto accentu πᾶμ πολυ, ut
 mox παμπόλλους, πᾶμπολλα *Hermot.* c. 61 ipsam πᾶμ πολυ infra
 c. 11. *Hermot.* c. 5. *Alex.* 4. etc. Sic etiam *Fritzsch.* t) γνῶ-
 μη] γνώσις 2955. u) ἀγέννητος] „Bene sic *Fl. Par. H.* etc.
Αγέννητος J.“ nec uou B. 3. x) ἐπινοεῖν] ἐννοεῖν 2955.
 γ) τέλει] „Τέλειον L. Vulgata est in *FL.*“ Τέλειον etiam in
 2955. tenere probante *Belino.*

dentes. Primo enim illis sen-
 tentia de mundo diversa est,
 quandoquidem aliis genera-
 tionis et interitus expers esse
 videtur; alii vero opificem
 illius et modum constructio-
 nis dicere ausi sunt, quos vel
 maxime admiratus sum, qui
 Deum quidem aliquem arti-
 ficem hujus universi consti-
 tuerunt, non adjecerunt au-
 tem, neque unde veniens,
 neque ubi consistens, fabri-
 catus sit omnia: cum tamen
 ante exortum hujus universi

neque tempus, neque locum
 cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quos-
 dam et praestigiatōres ho-
 mines narras.

Men. Quid vero si audias
 illos, carissime, de ideis et
 incorporeis quae disputant,
 aut illorum de fine et infinito
 sermones? Nam haec rur-
 sus vehemens illis pugna est,
 aliis fine quodam totum hoc
 circumscribentibus, aliis au-
 tem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam, mul-

παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν p.759.
ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ. ε) διαλεγόμενων κατεγγινωσκον. ἕτερος
δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἐδίδασκε α). Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμυντο b). καὶ οἱ μὲν τοὺς
ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων p.760.
ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' c) ἔμπαινον ἐπιδαψιλευόμενοι,
πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα
πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνε-
μον τῆς θεότητος. εἰ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμερπον
ἡγοῦντο εἶναι τὸ θῆον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ δι-
νοῦντο. εἰτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἡσάν τινες, οἱ d) τῆς συμπά-

ε) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell, et Gron. Αὐτῶν est in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in G. Modo pro τῶν in 2955. est τούτων. α) ἐδ(δ)ασκε] „ἐδόξαζε] ἐδίδαξε FL. quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. b) ἐπώμυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπώμυντο. Excipiam tamen nunc Ed. Fritsch. c) οἱ δ'] Vitiose οἱδ' A. 1. 2. Reitz. Bip. Schm. Gehr. nec multo melius οἱ δ' B. 1. 3. et Wolf. Recte Fritsch. d) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. Oī Edd. cetū. Oī FL“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deje-
rabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me acgre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopi-
am: alii contra liberaliores, et multos pronuncia-
bant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Præ-
terea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogita-
bant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Di: sed erant quidam, qui omni illos

- p. 760. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰδόμεν ἀπο-
λύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηθηκότας e). οὐδὲν γὰρ ὅτε
μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν τοικότας αὐτοὺς εἰσάγου-
σιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
p. 761. εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδείποτον καὶ ἀνηγμό-
10 νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελὴμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέτας τε καὶ
ἡϋγενελοῖς f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἰδόν γε ὅπῃ τῶν λόγων
τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτε-
χνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὠρμησα g) πιστεύειν
Hom. τινὶ αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
Odys. ἀμνηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθείς,
IX, 302, ἀπεγλῆνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν
ᾧμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς h)
τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα
p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, ἀετοῖς καὶ
κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

- e) παρηθηκότας] „παροινικότας male Schol.“ f) ἡϋγενελοῖς]
„Sic J. Fr. Fl. Par. H. 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1. et 2.)“
g) ἂν ὠρμησα] Sic 2955. (male, ait Bel.) pro vulg. ἠνώρμη-
σα. Correxerat et Fritzsche. h) εἰς] εἰς 2955. Schm. i) ἐνίοτε
καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transpo-
sui post κανθάροις. Vid. Adnot.

cura solverent, uti nos sole-
mus seniores liberare mini-
steriis. Nulla enim in re
non comicis satellitiis simi-
les illos introducunt. Alii,
haec omnia supergressi, nec
esse omnino Deos credebant,
sed, sine domino, sine duce
ferri mundum, patiebantur.
Haec igitur audiens, fidem
negare non audebam altifre-
mis et bene barbatis viris;
nec tamen habebam, ad quam
partem disputationum con-
versus aliquid reprehensione
vacuum reperirem, et ab alio

numquam eversum. Itaque
plane Homericum illud usu
mihi venit. Nam saepe qui-
dam impetus me capiebat,
ut uni illorum crederem,
prohibebat at impetus alter.
Propter quae omnia expertus
consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum,
desperabam. Unam autem
dubitationis liberationem pu-
tabam futuram, si ipse vo-
lucris quacunque ratione
factus in caelum ascende-
rem. Hujus autem rei mihi
spem praebebat maxime qui-

οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ p.762.
 δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰτοῦ περι-
 θείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος k)
 ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρή-
 σαι. καὶ δὴ συλλαβὴν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
 πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τρὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἄρμο-
 σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς
 χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τοπρῶτον l) ἀνα-
 πηθῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν m), καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες
 ἔτε χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
 πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον
 ἤδη τῆς πείρας ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p.763.
 ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θεία-
 τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην n), ὑψηλὰ ο) ἤδη καὶ 11
 μετέωρα ἐφρόνου, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμη-

k) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et FL
 notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκέσαι
 2955. prave Cf. ἀρκίσαι Harmon. c. 3. διαρκέσαι. De Luct.
 c. 24. etc. l) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. ut alibi, c. g.
 Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπη-
 ρετῶν] „An ἀπείρεται; Pell.“ n) κατεπτόμην] „κατε-
 πτόμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in FL.“

dem cupiditas, tum vero et
 fabularum auctor Aesopus,
 qui aequilis et scarabaeis, quin
 camelis aliquando, viam in
 caelum aperuit. Atque ut
 ipsi mihi nascerentur alae,
 id quidem nulla ratione fieri
 posse apparchat: si vero
 vulturis aut aquilae mihi ap-
 plicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte
 successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis er-
 go avibus, alterius dextram
 alam, vulturis autem alteram

curiose amputavi. Tum re-
 vinctas cum circa humeros
 loris validis aptassem, et ubi
 extremae pennae sunt, ansas
 quasdam parassemanibus;
 ipse me primum experiebar,
 exsultans et subserviens ma-
 nibus, tollens me, anserum
 instar, de humo paullulum,
 et cum volatu extremis etiam
 digitis progrediens. Cum
 vero obediret mihi negotium,
 jam audacius tentabam expe-
 rimenta, atque conscensā
 arco inde me per praeceps
 in theatrum ipsum demisi.

- p. 763. τοῦ, μέχρι Γερανίας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρο-
κόρινθον ἄνω p)· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἑρμάνθου, μέχρι
πρὸς τὸν Ταῦγετον. ἤδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος
μιμελημένου r), τέλειός τε καὶ ὑψηλῆς γενόμενος, οὐκ
εἶ τα νεοιτῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπόν ἀναβάς,
καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοῖπὸν s)
ἔειπον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίῳ ὑπὸ
τοῦ βάθους, μετὰ δέ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ
κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγόμην t), πάμπαν τῶν
p. 764. νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην κάμνοντος ἑαυτοῦ, καὶ μάλι-
στα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυλίην. προσελάσας
οὖν, καὶ καθιζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαύομην, ἐς τὴν γῆν
ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥςπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖ-
νος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων u) Θρηκῶν καθορώμενος,
Iliad. XIII, 4. ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν μετ' ὀλίγον δὲ x), εἰ δοξεί μοι, τὴν
5.

p) ἀνω] ἄν FL q) δ' οὖν] „οὖν FL Vulgatam ceterarum firmat
P.“ Cum FL facit 3011. probante Bel. r) μιμελημένου] ἐμιμελημένου 2955. s) τολοῖπὸν] Sic A. 1. 2. ut Hermot.
c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπόν. t) ἐγγόμην] ἐγγόμενος
2955. quod probat Bel. habens pro imperfecto, narrationi scilicet
magis congruente. u) ἵπποπόλων] „ἵπποπόλων Edd.
prioris, male.“ x) μετ' ὀλίγον δὲ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devo-
lasserem, alta jam et sublimia
aspicbam, solvensque a Par-
nethe vel Hymetto, Gera-
neam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Co-
rinthi arcem: deinde supra
Pholoën et Erymanthum, us-
que ad Taygetum. Jam igitur
meditatus audax facinus,
cum perfectus essem et alti-
volus, non amplius quae
pullorum sunt cogito, sed
conscenso Olympo, viatico
adsumto, quam poterat fieri
levissimo, cacterum recta
versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob
profunditatem oborlente,
deinde autem id ipsum quo-
que fero facilius. Cum vero
ad ipsam jam Lunam delatus
essem, multum relictis a
tergo nubibus, fatigatum me
sensi, et maxime ala sini-
stra, vulturina. Appulsus
ergo ibi assedi, interquie-
scens et in terram de supe-
riori loco despiciens, et, ut
Homericus ille Jupiter, jam
equestrium Thracum terram
adspiciens, jam Mysorum,
paullo post autem, si vide-
retur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων p. 764. ποιήτης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τε σοὶ καὶ ὁδοῦ κέρερον ἱστορηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν α). ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματός τε πέρι γῆς α) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάσεις β). διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ γ), συναποδή- p. 765. μεν τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διύθεσιν. 12 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει δ) τινὰ τὴν γῆν ὄρεν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἡπόρουν, ποῦ εἴη ε) τὰ τηλικαῦτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνεκ. e codd. 2955. et 3011. probante Bel. et sequente Fritsch. α) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἰδῶμεν O.“ β) σχήματος τε πέρι γῆς] Sic, monente Bel. unice recte Schm. et Fritsch. ex Ox. 2 55. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. Fl. σχ. τε πέρι γῆς τε β) εἰκάσεις] „εἰκάσει O.“ γ) τῷ λόγῳ] luepte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commati locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gesnerus. δ) δόκει] „Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed et habent J. Par. H. etc.“ ἰδόντων frustra B. 3. et 4. convenienter cum Erasmi versione. ε) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet Bel.

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Lunam minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

ῥρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα, καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥοδίων f)
 p. 765. Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ
 ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ
 ὄντα καὶ ὑπερανιστηκότα, καὶ ὁ Ἰκετιανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν
 ἥλιον ἀποσιμβῶν g), δεσπόμενός μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον.
 ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀνηρεισάμην, ἅπας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι h) κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη
 μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ
 πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια,
 p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὁπόσοι i) τρέφει ζεῖδωρος
 Parod. ἄρουρα.]
 Hom.

Od. IX, *ΕΤΑΙΡ.* Παντελῶς ἀπὸ θανάτου γῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς
 357. e. a. ὑπεναντία. ὅς γάρ ἀρτίως, ὃ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεῖς ὑπὸ
 τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεισλαμένην, καὶ εἴ
 γε μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ψήθης l)
 ὅρῳ, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

η) τὸν Ῥοδίον.] „τὸν Ῥοδίον O. Nil mutant Edd.“ praeter
 B. 1. et 3. ubi τῶν Ῥοδίων. Ceterum Schol., videtur legisse τὸν
 Ῥόδιον, quemadmodum et Quoin. Hist. Conscr. c. 25. pro
 τοῦ Ῥοδίου Κολοσσὸς duo Codd. habent τοῦ Ῥοδίου K. et
 similiter Ver. Hist. I, 18. g) ἀποσιμβῶν] Sic O. et marg.
 A. r. pro vulg. ὑπὸστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam *Fritasch.*
 recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὁπόσοι] Sic B.
 1. 3. pro vulg. ὁπόσα. k) καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ 2955.
 l) ψήθης] „ψήθης O.“

sum vidissem, et illam ad
 Pharum turrim, plane me,
 bene noris, tellus effugisset.
 Jam vero illa excelsa et emi-
 nentia, et placide refulgens
 ad Solem Oceanus, terram
 esse, quod videretur, mihi
 indicarunt. Cum vero se-
 mel visum intentum fixis-
 sim, tota jam hominum vita
 mihi apparuit, non pergen-
 tes modo et urbes, sed ipsi
 distincte, qui navigarent,
 qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui

causas agerent, tum mulier-
 culae, animalia, et simpli-
 citer quae tellus alma nutrit
 omnia.

Sod Omnino improbabi-
 lia sunt, quae dicis, et sibi
 invicem contraria. Qui enim
 modo Terram, Menippe,
 quaerebas ab interjecto spa-
 tio in parvitatem contra-
 ctam, et nisi Colossus eam
 tibi indicasset, forte aliud
 videre tibi visus esses: quo-
 modo nunc, tanquam Lyn-
 ceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ π. 766.
θηρία, μικροῦ δὲν, τὰς τῶν ἐμπύδων νεοττίας π);

MEN. Εὐ με*) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μήκετι ἰφικνούμενης η),
πάνυ μ' ἥνια τὸ χρέμα, καὶ πολλὴν παρέιχε τὴν ἀπορίαν.
κατηφεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν διδασκούμενον, ἐκίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνδρακίης τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλείως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον
(εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελήναϊον δαίμονα P. 767.
ᾧ ἦσθην ὀρᾶν. ὃ δέ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὐκίς ρ) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσάεις; Hom.
ὁ φυσικὸς οὐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς Od.
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς XVI,
Ἀἴτης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ se- 187.

m) νεοττίας] „νεοττίας O.“ Accentu inepte posito νεοττίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. i. solam, quas recte νεο-
τίας, ut Musc. Encom. c. 9. e. a. *) Εὐ με] εὖτε Fritsch.
edidit, ut sane solet Lucianus. η) ἰφικνούμενης] „ἀφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφὸς] „φυσικὸς O.“ quod praeternit
Fritsch. ρ) Οὐκίς] „Οὐκίς male FL“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς Schm. e 3011. et 2955. r) ἀναρπάσας] ἀρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ O.“ et hinc Fritsch.

quaecunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebatur, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinere oppletus;
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicetur enim) ali-
quantum peturbatus Luna-
rem quendam me genium
videre putabam equidem. At
ille, Bono, inquit, animo esto,
Menippe,

Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc

p. 767. λήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον.
ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀντὶ γάρ
σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὕρᾶν.
εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλείς. κἀπειδὴν
τάχιστα καταπίπτωμαι ε) πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης u), κἄν x) ταῖς νοιμη-
ναῖς πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγγανῶν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ,
μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἡδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφί-
γμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.

14 αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δρώσας, ὀξυτερκῆς γενήσῃ; Μὰ Δί' γ),

p. 768. ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀγέλης ἀπὸ τῶν
Parod. ὀρμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
Hom. II. V. δέν γε z), ἡδ' ὅς, ἐμοῦ δείσει α). τὸ γὰρ ὀξυτερκῆς αὐτὸς
127. ἡδὲ γῆθεν ἤκεις ἔχων τί οὖν b) τοῦτ' ἐστίν; οὐ γὰρ οἶδ',
ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἡδ' ὅς, ἀετοῦ c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν

1) καταπίπτωμαι.] „καταπτῶμαι] Sic Pl. H. Par. Κατάπτωμαι J. et P.“ Vid Adnot. u) καπνοδόχης] καπνοδόχης Thom. Mag. Vid. Adnot. x) κἄν] Sic Schm. et Fritzsche, cum A. 1. et 2. In cett. solenni errore κἄν. γ) Μὰ Δί'] Οὐ μὰ Δί' mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γῆ] „σε Θ.“ et 3011. a) δείσει:] Sic pro vulg. δείσῃ Schm. e Pl. et 3011. probante Belino, qui tamen δείσει Attice dictum putat pro δείσῃ. b) τί οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) ἀετοῦ] „αἰετοῦ O.“ Sic et in sqq. et seculus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna
habito multum incedens per
aëra, et rore pascor. Venio
igitur exsoluturus te prae-
senti sollicitudine. Angit
enim te, puto, et torquet,
quod non distincte, quae in
terra sunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Em-
pedocles, et cum primum in
Graeciam iterum devolavero,
memor ero, ut libem tibi in
fumario, et noviluniis ad
lunam ter hians te adorem.
Verum ita me Endymion,
inquit, non huc veni merce-

dis caussa. Sed animo com-
motus sum, cum te tristem
viderem. Verum stin', quo
facto acutum visum nancisci
possis? Non equidem, per
Jovem, inquam, nisi tu mi-
hi caliginem quodammodo
abstergas ab oculis: nunc
enim lippire non mediocriter
mihi videor. Quin tu, in-
quit, nihil mea opera indi-
gebis, qui acumen illud ipse
jam de terra allatum habes.
Quid igitur hoc est? neque
enim novi, inquam. An
nescis, inquit, te dextram

περικείμενος; καὶ μάλα, ἣν δ' ἐγώ· τί δ' οὖν α) πτέρυγι p. 768.
καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλ-
λων (ζῶων αἰτὸς ἐστὶν ὀξυωπέστατος ε), ὥστε ὁ μόνος ἀντίον
δίδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτο g) ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ
γῆσιος αἰτὸς, ἣν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i)
βλέπῃ k). φασὶ ταῦτα, ἣν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει,
οἱ δὲ ἄνθρωποι οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἵτου m) ἐνεθέ-
ρην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφίγμαι, καὶ
ἐν πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος ο)· ἀλλ' ἔδικα τοῖς νό-
θοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοί, ἡδ'
ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἑτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p).
ἦ γὰρ ἐτελέσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυῖός τῇν
πτέρυγα, θατέρῃ μόνῃ πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769.
γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ q) ἑτερον,
οὐδέμια μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος.

- d) τί δ' οὖν] Sic O. probante Reitz, et 1955. quem secutus
Schm. nec non Fritsch. pro vulg. τί οὖν. e) ὀξυωπέστα-
τος] „ὀξυωπέστατος O.“ Secutus Schm. ὀξυωπέστατος vitiosus
1955. et in marg. ὀξυδερκῆς glossema, ait Bel. f) ἀντίον
δίδορκε] „ἀντιδίδορκε O.“ g) τοῦτο] τοῦτο Guyet. sine
idonea causa. h) ἣν] ἥν 1955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτῖνους male
O.“ k) βλέπῃ] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς 1955. m) αἵτου] αὐτοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“
o) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. Bel. Schm. Fritsch. pro
vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] παρά Fritsch.
p) βασιλικόν] „βασιλεῦ O.“ q) γὰρ] „ὅτι Fl. δ' O.“

aquilas alam alligatam ha-
bere? Ego veru, inquam.
Quid vero alas et oculo com-
mune est? Quod, inquit,
nullum visus acumine reli-
quis animantibus praestat
aquila: adeo ut sola contra
solem obtineatur: et ob id
ipsum est rex et vera germa-
naque aquila, si nihil ni-
ctans radios intueatur. Ajunt
ista, inquam. Et jam poe-
nitet me, quod, huc cum
eucenderem, non ereptis meis
oculis aquilinos eorum loco
mhi imposuit: qui sic im-

perfectus venerim, nec regie,
per omnia instructus; sed
similis sum spuris istis et
abdicatis. Quin penes te
est, inquit, statim alterum
oculum habere regium. Si
enim volueris surgens paul-
lum, retenta vulturis ala,
alteram solam movere, pro
ratione alae dextro oculo
acutum cernes: alter enim
oculus fieri non potest, quin
obtusius cernat, qui deterio-
ris partis sit. Satis fuerit,
inquam, et si dexter solus
aquilinum cernat: neque

- p. 769. ὅντα τῆς χείρονος ρ), ἄλλας α), ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μό-
τος αἰτιῶδες βλέπει ε). οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ
καὶ τοὺς τέκτονας, πολλάκις ἐωρακίνας μοι δοκῶ, θατέρω
τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ
ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποιοῦν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδο-
κλείους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπακίτων, ἐς καπνὸν
15 ἤριμα διελύετο. Κῆπειδ' ἐτάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα με
φῶς πάμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα
ἀμφαίνετο. κατακίψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς
πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαί-
θρῳ x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα γ) οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ
δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελίνου δὲ z) Ἀντίοχον
p. 770. Στρατονίκην διαναύοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ Θεττα-
λὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ
Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλον

ρ) τῆς χείρονος] τοῦ χείρονος 2955. quam optimam dicit Be-
linus lectionem, subaudiens scilicet ζών. α) ἄλλας] „ἀλλης
male J.“ et A. 2. ex illa. ι) βλέπει] βλέπει 3011. u) πάμ-
μεγα περιέλαμψε] „πάμπολυ περιέλαμψε O. μέγα περιελ. P.“
Πάμπολυ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x)
ὑπαίθρῳ] ὑπαίθρῳ mallet Belinus. At cf. Hermot. c. 77.
Jov. Trag. c. 16. e. a. γ) ὅποσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat
P.“ z) δὲ] „deest in O.“ a) μητρὶ α) „μητρὶ Fl. male.
Prius coll. et P. Ἀδελφῇ Coll.“ b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ. O.“

*enim quidquam mihi deces-
serit: quandoquidem fabros
etiam vidisse mihi videor
alterutro oculorum melius ad
regulas ligna dirigere. Cum
his verbis simul facio, quod
praeceperat Empedocles. Ille
vero sensim se subducens,
in fumum paullatim dissol-
vitur. Vix coeperam mo-
vere alam, cum statim in-
gens me lux circumfulget,
et quae adhuc latuerant, ap-
parent omnia. Despiciens
enim in terram, dilucide vi-*

*deo urbes, homines, eorum-
que facinora, neque ea so-
lum, quae sub divo fierent,
sed quae domi etiam, cum
latere se putarent: Ptole-
maeum coeuntem cum sore-
re, insidiantem Lysimacho
filium, Seleucum, Antiochi
filium, furtim innuentem
novercae, interfectum ab
uxore Alexandrum Thessa-
lum, et Antigonom stuprō
socrum suam polluentem, et
miscentem Attalo venenum
filium: et rursus ab altera*

τὸν υἱὸν ἔρχοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθεν δ' αὖ Ἀρσάκης ρ. 77α
 φονεύοντα τὸ γυναικῶν, καὶ τὸν εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα
 τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην Σπαρτίνας c) δὲ ὁ Μῆθος ἐκ
 τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δαρυφορούντων d) εἰλκετο ἕκαστον
 ποδὸς, σκύφῃ χρυσῇ τὴν ὀφρῦν e) κατηλομήνας f). ὁμοίᾳ
 δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾷ γι-
 γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείαις ἦν ὄρεν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπισηκούντας, δειδιότας
 ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων πρόδοιμένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λεῶν τοιαύτην παρέχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
 τῶν πολὺ g) γαλοώτερα. καὶ γὰρ αὐτὸς κλέπτους ἐώρων, ἔρ-
 μόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούριον, χιλίων ἑνὲκα δραχμῶν ἐπιση-
 κούντα. τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλῆα περὶ μισθοῦ h) τῇ
 μαθητῇ δικάζομενον, Κλεινὸν δὲ τὸν βήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
 πείου i) φιάλῃ ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῇ χαμαιτυπείᾳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλ-

- c) Σπαρτίνας] „Σπαρτίνας O. et Fl. Vulgata est in celt. et P.“
 Cum O. et Fl. facit 2955. d) δαρυφορούντων] δαρυφόρων
 2955. e) ὀφρῦν] Sic A. 1. 2. B. 1, 3. ut Amor. c. 54. e. a.
 pro vulg. ὀφρυν. f) κατηλομήνος] „Nil mutant I. Fl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ πάντων 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπείου] Vulg. Ἀσκλη-
 πείου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιδίου. Nihil-
 lominus, monente *Schmiedero*, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, *Lobbeck* ad *Phryn.* p. 370. prae-
 cepit. Cf. *Demon.* c. 27. *Piscat.* 42. *Hermot.* c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 nuchum Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacem.
 Spartinus autem Modus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypho au-
 reo contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in
 regiis videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptiores, perjurios, metuentes;
 proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerant. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam,
 Hermodorum Epicureum
 propter mille drachmas pe-
 jerare, Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Herophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicani
 alios? qui parietes perfodit

P. 771. λους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θία.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ σὺ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι l) παρασχῆσθαι m).

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδυνατον, ὅπου γε καὶ ὀρᾶν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο; οἷα ο) φησιν Ὀμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ὑσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν ἑλλαπλῖναι, καὶ γάμοι, ἐνέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνεσ' τις p) ἐν γειτόνοις r) δὲ πανθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας αὖ ἰώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαλεῖν ἐπὶ τὸν Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάπ-

Hom.
Iliad.
XVIII,
491.

tuit etiam. *Fritzsch.* k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. Fl. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρασχῆσθαι] „παρεχίσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo *δυχερις*. Sed omissum in O. 3011. et 2955. ejecit; monente *Belino*, *Schmiederus*, tanquam glossema manifestum. Cf. Schol. In Cod. 2954. legitur *ἔργον ἦν*, supra scripto *δυχερις*. Omisit etiam *Fritzschius* importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα Fl. male. Oia cett. et P.“ p) ἐν γειτόνοις] „ἐγγειτόνων O.“ *ἐγγειτόνων* 2955. q) ὅτε] *ἔτε* vult. *Bel.* et mox iterum; utrumque perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset sidiceres. Videntur enim non vulgarem tibi prae buisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fiori non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ad nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicina autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

πρα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον α). καὶ ὁ p. 771.
Φοίνιξ δὲ ι) ἐνμπορεύετο υ), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ
Λάικων ἱμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάν- 17
των τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινόμενον χρόνον, ὥρα σοι ἦδη p. 772.
ἱπποῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκίων οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις παρυστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς
χορούς, ἔπειτα προστάξει τῶν ἄδόντων ἐκάστην, τὴν συν-
διδαν ἀφέντα, ἴδιον ἔδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου,
καὶ τὸ ἴδιον περαινόντος, καὶ τὸν πλησίον χ) ὑπερβαλίσθαι
τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς,
οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή:

ΕΤΑΙΡ. Παντάσασιν, ὦ Μένιππε, παργύλοις καὶ
παταγμίσιν.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ
ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ γ) τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀν-
θρώπων βίος συντέτακται α), οὐ μόνον ἀπὸ φθεγγόμε-
νων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τάναντία κινου-

α) ἐπέβλεπον] ἐβλεπον idem. ι) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclu-
sit Schm. υ) ἐνμπορεύετο] ἐνμπορεύετο 2955. „beaucoup
mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc Beliniani iudicii levitatem
sequi non dedignatus Schm. Lepidum errorem commisit Bras-
mus reddens: scortabatur, quasi legisset ἐνπορεύετο, vel sim-
plex ἐπορεύετο. χ) πλησίον] „πλησ. cum duabus virgulis
transversis O.“ γ) καὶ γ] Sic, ut par erat, Schm. et Fritzsch.
cum Ald. utraque. Beitz, et ceteri. καὶ α) συντέτακται]
τέτακται 3011.

nix, et Cilix latrocinebatur,
flagellis caedebatur Laeo,
Atheniensis litigabat. Cum-
que eodem tempore fierent
haec omnia, jam potes cogi-
tare, quis iste cinnus visus
sit. Velut si quis, saltato-
ribus conductis pluribus, vel
choris potius, deinde jubeat,
canentium unumquemque,
relicto concentu, suum sibi
carmen canere: studiose au-
tem faciente unoquoque, et
suum peragente canticum,
et superare vocis magnitu-

dine alios conante, numquid
cogitatione comprehendis,
per Jovem, quadis ille can-
tus futurus sit?

Sod. Omnino equidem,
Menippe, ridiculus maximo
et confusus.

Men. Verum, Sodalis,
tales sunt omnes in terra
saltatores: et ex tali incon-
cinnitate vita hominum con-
structa est, non voces modo
dissonas edentium, sed figura
etiam et habitu dissimilium;
contrarioque se motu mo-

p. 772. μένων α), καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοοῦντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν
 ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηπῆς, οὐκ ἔτι β) δε-
 σθαι λέγων. τούνευθεν δὲ ὁμοίᾳ πάντες ἤδη σιωπῶντες γ)
 οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον δ) ᾠδὴν ἀπάδον-
 τες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυεθεῖ ς) τῷ θεά-
 p. 773. τρω πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γινόμενα γ). Μά-
 18 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελῶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων
 ἐρῶνσι, καὶ τοῖς μέγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυῶνιον
 πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην,
 ἣ Ἀχαρνῆσι ι) πλεῖθρα κεκτησθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλά-
 δος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, θαυμάσιον οὐσης
 τὸ μέγεθος τετραῶν κ), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ
 πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ' ὅπως τοῖς πλου-
 σίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πο-
 λυπλεθρότατος λ) αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων
 ἰδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πίλο-

- a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“
 b) οὐκ ἔτι] οὐδὲν τι 3011. Unde conj. Fritzsch. οὐδὲν ἔτι.
 c) σιωπῶντες] „σιωπῶντων J.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit
 O.“ e) ἀπάδοντες] ἐπιδόντες conj. Reitz. At cf. Adnot.
 f) καὶ πολυεθεῖ] „desunt in O. et FL.“ g) γινόμενα]
 γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνῆσι] „Αχαρ-
 νοῖσι O.“ k) τετραῶν] „τεσσάρων O.“ l) πολυπλεθρό-
 τατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo iude tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maximo vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoe, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fore enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despicens

πόντησον, εἰς τὴν Κυνοῦριαν m) γῆν ἰδὼν, ἀντιμνήσθην, p. 773. περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου n) πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπessον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλλοὺς τε εἶχεν ὅκτωι, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων o). τὸ γὰρ Πάργαιον ὄλον, αὐτοῖς μεταλλοῖς, κεγχρῳαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὡ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. 19 αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκως διαφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαι σε πολλάκις ἤδη μυρμύκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p) κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

m) Κυνοῦριαν] „Κυνοσουριαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et 3011. Emendaverat Palmer. n) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O.“ o) ἂν ἐγέλων] „ἀνιέλων Fl. et O.“ Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τὴν] „non adest in O.“ q) θεῖ] θεί Schol. et sic Fritzsch. collata formula θεί φέρων e Timou. c. 22. At conferas simul θεῖ Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor. c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim ignorari θείουσι infra c. 24. συνθείουσι Bis Acc. 12. διαθείω Toxar. c. 56. διαθείω Ver. Hist. II, 2, 4. bis παραθείω Quom. Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθείωτος Amor. c. 7. In harum forma-

antem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quas lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum et Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor: vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, et ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te fornicarum forum, vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redountes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, eas apud

P. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ
 δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς γ), καὶ φιλο-
 σοφούς. πλὴν αἱ γὰρ πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις ε)
 μάλιστα ἐόκεισαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παράδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχίμωτατον φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν
 ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἐώρατό,
 καὶ κατεγγέλαστο x) μοι, διασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)
 Δώματ' ἐς αἰγίόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Hom.
 Il. I,
 222.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet e
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. ῥῆι et c. 33. παραῤῥῆι. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπῆι et mox πῆι, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλεῖν Alex. c. 56.
 porro νῆιν Ver. Hist. II, 11. ἐγγεῖν Amor. c. 14 ἐκγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc. 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθῆν et ὑπερθῆντας,
 cum quibus cf. διαπνέουσαι Ver. Hist. II, 5. ἀποπνέουσαι Amor.
 c. 40. περιζῆντα et mox συννέοντα Tox. 20. προσνέοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσπλέουσιν ibid. c. 57. e a. γ) μουσικοῦς ε)
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ a) μυρμηκίαις] Sic Reitz.
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκίαις. ε) δο-
 κεῖ] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino delen-
 dum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. υ) τοῦς]
 „omittit O.“ x) κατεγγέλαστο] καταγγέλαστα Reitz.
 Gehrich. Wolf. Fritzsche. Sed Edd. vet. et hinc Bip. et Schm.
 κατεγγέλαστο. In Fl. tamen et 3011. κατεγγέλαστο, mutilata
 forma. Ἐώρατο autem pro vulg. ἰωρῶτο scripsi, secutus, ut par
 erat, Struvium, Lectt. Lucianum. P. I. p. 248. cum quo etiam
 facit Fritzsche. Quaest. p. 194. γ) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνε-
 πτόμην. Mallet Bek. ἀνεπτόμην. Sed rectiore formam com-
 mendarunt Poll. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

• illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et demagogos, et
 senatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 cum suis viris oppida formi-
 cetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso cor-
 pore evolavi

Adque Jovem aegida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.

Οὐπω α) στάδιον ἀνελήλυθειν α), καὶ ἡ Σιλήνη, γυναικίαν 20
 φωνὴν προῦμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναιο, διαπόνη-ρ. 775.
 εἰ μοι το πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ
 οὐδέν, ἦν μὴ τι φέροιεν δέη. Προσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
 πὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δι. ἀπειρήκα
 γὰρ ἤδη β), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων ἀκούουσα, οἷς οὐδέν ἑτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πο-
 λυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἦν τινὰ αἰ-
 τίαν γ) διχότομος ἢ ἀμφίκυρκτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
 τοικεῖσθαι δ) με φασίν· οἱ δέ, κατόπτερον δίκην ἐπικηρέμα-
 σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δέ θ, το ἄν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό
 μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δέ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
 πημαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασὶ μοι ε), ἄνωθεν ἦκον παρὰ
 τοῦ f) Ἥλιου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
 φὸν ὄντα μου ζ) συγκροῦσαι, καὶ στασιάσας προαιρούμενοι.
 οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ Ἥλιου,
 λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

- 2) οὐπω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.
 α) ἀνελήλυθειν] „ἀναλελύθειν J. male.“ β) γὰρ ἡ δέη,]
 Sic O. Vulg. γὰρ, δ Μέν. γ) τινὰ αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν
 O.“ δ) κατοικεῖσθαι] τε, quod vulgo inseruerant, recte
 haud dubie abest a 2955. probante Bel., quem secutus est Schm.
 et novissime Fritsch. ε) μοι] „μου Fl. μοι φασὶ O.“ Sic
 etiam 2955. probante Fritschio. ς) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
 cil. male τοῦ Fl. B. 1. J. Par. etc.“ ζ) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolave-
 ram, cum muliebrem Luna
 vocem emittens, Menippe,
 inquit, ita tibi bene succe-
 dat! ministra mihi apud
 Jovem aliquid. Dixeris, in-
 quam: nihil enim grave est,
 nisi forte ferendum aliquid
 sit. Legationem, inquit, non
 difficilem, et preces defer a
 me ad Jovem. Patientiam
 enim (jam) consumsi, Me-
 nippe, omnem, multa illa et
 molesta audiendo a philoso-
 phis, quibus nullum aliud
 opus est, quam curiose de me

disputare, quae sim? quan-
 ta? utrum, et quam ob caus-
 sam dimidiata aut gibbosa
 fiam? Et alii etiam habitari
 me ajunt, alii, speculi instar
 impendere mari, alii, quid-
 quid quisque excogitaverit,
 illud mihi applicant. Deni-
 que, ipsam quoque lucem
 furtivam esse mihi et adul-
 terinam, ajunt, quas desuper
 a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo
 committere, et dissidium in-
 ter nos excitare velle. Nec
 enim satis illis erant, quae

- p. 775. συνεικίσταμαι αὐτοῖς h), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, ἀπὸ καὶ κατάπτυστα, οἱ μὲθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδραῖοις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἄγώ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
- p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς i) σκηπῆς ἐκαστοῦ βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ k) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας l). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνῆλσι διασπαράττοντες με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλεύσάμην μετοικῆσαι m) ὅτι πρὸς ταῦτα, ἴν' αὐτῶν τὴν περιεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μὴ μνησθῶ οὖν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ

h) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Pl. adest in celt. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat Gayetb, ὑπὸ Gesnero. At vid. Adnot. k) τὸ] τε conj. Seager. in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818, p. 317. articulo cuius nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic Pl. cum celt.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τε 1955. et B. 3. quod peccatum nec probare Belinus, nec recipere Schmeiderus et Fruttschius debebant, vel ob sequens καὶ δὲ, praeterea vero, insuper etiam, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quas noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdiu, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamentaceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam ubi uscu jusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nubes contracta me involvo, ne ostendam multitudinē viros senes, in barba proluxa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ο) ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ρ. 776.
ἐπιστομίῃ. καὶ τὴν στοῦν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν Περιπάτῳ ρ) διατριβάς· οὕτω
γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμε, ὁσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμε-
τρονίῃ. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναν- 22
τις ἔπεινον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν s) οὕτε βοῶν, οὕτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. ρ. 777
μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθέωρατο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ Od. X.
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. 98.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέ-
ναι, φάδιως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὦν ἀε-
τός t) τὸν δὲ αἰετὸν ἡμιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήδη τῷ

ο) ἐκείνους] „ἐκείνος O.“ ρ) Περιπύτῳ] „τοῖς περιπάτοις
O. P.“ Hanc lectionem praelulit *Fritzsche*. ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralia cum arti-
culo legitur. Sed cf. Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περι-
πάτῳ ἡπλοτάτο et Plesat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς]
„παρ“ O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. aderat in Fl.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque *Ald* Pro τὴν au-
tem miro errore, nisi fallor, e Par. Ed. μὲν irrepsit in *Reitzia-*
nam, et hinc etiam in recenti, quum tamen importuna sit h. j.
particula, et Edd. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente *Schmie-*
dero, etiam B. 4. et *Salm.* in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam *Fritzsche* Quæst. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores *Reitziana* editiones non consulisset. s) μὲν]
„mos marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) ἀετός] „Jam et sic O.
cum quater ante αἰετός.

et adjicere, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
finemque imponat illis in
Peripato commorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiun-
tur. Fiet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,

Nulli ubi comparent ho-
minumve boumve labores.

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ac
primo quidem statueram sta-
tim sicut eram iugredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

- Ρ 777. Διτ. ὕστερον δὲ ἔλογισάμην, ὡς τὰχιστα καταφωράσουσι ὑ-
 με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν*)
 κρήνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν
 θύραν. ὑπακούουσιν δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος,
 ἀπῆι κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διτ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς-
 ἐκλήθην πᾶνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντα
 ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
 Ρ 778. γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιθημίας· καὶ ὅσον
 οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐ-
 23 τὸν τρόπον ἱπερωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς
 δριμύ τε γ) καὶ τετανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησί,

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, νόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
 Od. L. ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
 170. δέους, εἰσιτήκειν δὲ ὅμως ἀχυνῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-
 νίας ἐμβεβρονημένος· χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
 τα διηγούμενη σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς x) ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ a) τοῦς

u) καταφωράσουσι] καταφοράσουσι A. 1. 2. *) γοῦν] οἶν
 edidit Fritzsche. x) ἱπερωμένους] „ἐπαιρωμένους (sic) O.
 Sed eadem manus superscripsit vulgatam lecti.“ y) τε] „abest
 a PL.“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. conj. ini-
 risca constautia. a) παρὰ] „Sic J. Fl. S. περί al. male.“

heriter me deprehensum ab
 illis iri, qui alteram vulturis
 alam affixam haberem. Opti-
 mum ergo ratus illud peri-
 culum non subire, accedens
 pulso januam. Exaudit Mer-
 curius, et explorato nomine,
 abit celeriter nuntiaturus
 Jovi. Ac paullo post intro
 vocor, metuens sane ac tre-
 mens, deprehendoque simul
 assidentes omnes, neque vero
 solitudinis expertes: inspe-
 rata quippe ista mea pere-
 grinatio aliquantum illos
 commoverat; et exspecta-
 bant, omnes non ita multo
 post adventuros homines co-

dem modo alatos. Jupiter
 autem, terribili me acerbo-
 que et Titanico vultu in-
 tuens,

*Dic, inquit, quis es? unde
 virum? quae patria? qui-
 que parentes?*

Ego vero, his auditis, partum
 aberat, quin mortem prae-
 metu oppeterem. Adstabam
 tamen obstupefactus, et a
 majestate vocis attonitus.
 Tempore autem cum rece-
 pisset animum, enarro di-
 serte omnia, re ab initio
 inde repetita, quam cuperem
 sublimia discere, ut vene-
 rim ad philosophos, ut pu-

φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγο- p. 778
ρεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπι-
τοίαν, καὶ τὰ περὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σιλήνης ἐπε-
σταλμένα. μεδιᾶσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπαντίστει-
των ὀφρύνων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡς τοῦ πέρι καὶ Ἐφιάλ-
του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὐρίον δέ, ἔφη,
περὶ ὧν ἤκεις χρηματίζαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
νταστὰς, ἐβαδίζεν εἰς τὸ ἐπηκωῖαιστον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθίξεσθαι. Μεταξὺ τε προῖων, 24
ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὧσις ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρυσσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ
τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ
τις ἐτι λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δεῖ ἦν αἰτίαν
ἑλλίπειν g) Ἀθηναῖοις τὰ Διόσια τοσοῦτων ἐτῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὖν] „non comparet in O.“ c) ἐπανέλεις] ἐπανέλεις O.“ quod
temere probat *Belin*. Quod Schol. habet ὑπαιεῖς, errore credo
accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil
hic variare Edd. notat *Solanus*.“ f) ἐτι λείπεται] „ἐπιλεί-
πεται Ph et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἐλλίπειν] „ἐλ-

gnantia dicentes audierim,
ut sermonibus illorum di-
stractus animum desponde-
rim, tum commentum meum
deinceps, et alas, et reliqua
adcaelum usque omnia. Post
reliqua etiam Lunae manda-
ta adjicio. Subridens au-
tem Jupiter, et remittens ali-
quantulum supercilia, *Quid
dicas, inquit, de Oto et Ephie,
alte, cum Menippus etiam
in caelum ascendere ausus
sit? sed nunc quidem ad
hospitalem te coenam voca-
mus, cras vero operam de
negotio tibi tuo dabimus,
ac deinde te dimitemus.*

Cum his dictis surgens ad
eum caeli locum pergit, un-
de facillime exaudiri possunt
omnia. Tempus enim erat
precum *audiendarum* causarum
assidendi. Dum progreditur,
rogat me de his, quae in terra
agantur? primo quidem illa,
*Quanti nunc sit in Grascia
tritricum?* et, *An vehementer
nos superiori anno hiems per-
strinxerit?* et, *Utrum pluri-
bus imbribus indigeant olera?*
postea vero interrogabat,
*Numquis adhuc reliquus esset
de genere Phidias?* et, *Quam
ob causam intermitterent
Athenienses tot annis Jovia-*

p. 78a. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελέσαι διανοδῦνται; καὶ εἰ συν-
ελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ
περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ
ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσπο-
τα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλεῖα σε εἶναι πάντων θεῶν;
παίσεις ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς
οἶδα, κᾶν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις
ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἱατροῦς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

Arat. — μεσταὶ δὲ Διὸς πάσαι μὲν ἀγυαὶ,

Phoen. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί — —

v. 2.3. καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραὶ, καὶ περίβλε-
πτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ
ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ' οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλ-
λων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἱατρεῖον
p. 781. ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ
Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,

λεῖπον O." Sic etiam 1954. Sed Nepon mallet Belin. h) αὐ-
τῶν] αὐτῶ, ipsi Jovi, non male conj. Seager. Diar. Class.
No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἔκων Par. Sed prius
J. Fl. B. 1. H. S." k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex Fl.
Schol. et Coll. et marg. A. 1. quum φιλόκαινον Edd. cet. ha-
berent." l) τε] „δὲ Fl. Vulgatum tenet P." m) Πῖσα] In
prioribus erat Πῖσα. n) Ἀνουβίδειον] Vulg. per errorem
Ἀνουβίδειον. Vid. Adnot.

lia? et, Utrum Olympium
suum templum exaedificare
cogitent? et, Utrum compre-
hensi essent, qui Dodonaeum
templum spoliaverant? De
his cum respondissem, Dic
mihi, inquit, Menippe, de
me quid sentiunt homines?
Quid, inquam, Domine, aliud,
quam religiosissimum illud,
regem te esse omnium Deo-
rum? Ludis tu quidem, in-
quit. Quam novarum rerum
studiosi sint, accurate novi,
etsi non dicus. Fuit enim
quondam tempus, cum et di-
vinas ipsis viderer, et medi-

cus, et ego essem in univer-
sum omnia: [Compita plena
Jovis, fora tum Jovis omnia
plena:] ac Dodona et Pisa
splendidas conspicuaeque
erant omnibus, prae fumo
autem sacrificiorum nec pro-
spicere poteram. Ex quo vero
tempore Delphis quidem
Apollo divinandi officinam
constituit, Pergami autem
sanandi Aesculapius, et
Bendideum factum in Thra-
cia, et Anubideum in Ae-
gypto, et Ephesi Dianeum;
ad illa currunt omnes, et
celebritates agunt, et heca-

ἐπὶ ταῦτα ο) μὲν ἅπαντες θεοὺσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγον- p. 781.
 σι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥσπερ q) παρη-
 βηκόια ἱκανῶς τετιμῆκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων
 ἑτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου
 τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Ἰλῳπίᾳ νόμων, ἢ τῶν Χρυσίπ-
 που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα 25
 εἰς τὸ s) χωρίον, ἐνθα ἔδει αὐτὸν καθιζόμενον διακοῦσαι
 τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεσ-
 των ἐοικυῖαι t), πῶματα u) ἔχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρό-
 νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
 Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυ- p. 782.
 τόν. ἡχόντο x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
 λη. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
 εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεύσαι μοι γένοιτο·
 ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμνυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ γ),
 τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη z),

ο) ταῦτα] „τούτοις O. et FL. Vulgatae adsentitur P.“ p) πα-
 ριστᾶσιν] „παριστᾶσιν male O.“ q) ὥσπερ] „desideratur
 in O.“ r) ἄττα] „Sic Edd. vulgo et P. Ἄμμ O. et FL.“
 s) εἰς τὸ] „εἰς τι O.“ t) ἐοικυῖαι] „εἰκῆ male J.“ u) πῶ-
 ματα] „πῶματα O. et mox iterum πῶμα.“ x) ἡχόντο]
 „ἡχόντες marg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοὶ Codd. O. P.“
 Sic tradit Reitz. vel potius Solanus. Sed Schmiederus hanc
 variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεύσαι etc.
 refert. z) φαίη] „ἴφη O.“ Sic etiam 2955. omisso ἂν, quem
 secutus est Fritzsch.

tombas statuunt: mihi vero
 tanquam decrepito satis ha-
 bitum honoris putant, si
 quinque solidis annis inter-
 jectis sacrificent mihi Olym-
 pia. Quare frigidiora mea
 altaria videas Platonis legi-
 bus, aut syllogismis Chry-
 sippi. Haec talia quaedam
 collocuti pervenimus ad lo-
 cum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat.
 Erant autem fenestrae dein-
 ceptis puteorum orificiis simi-
 les, habentes opercula: et

ad unamquamque sella aurea
 posita. Ad primam harum
 assidens Jupiter, remoto
 operculo precantibus se da-
 bat. Orabant vero undique
 terrarum diversa et varia.
 Ego enim ipse quoque capite
 admoto preces simul audie-
 bam. Erant vero ejusmodi:
*Jupiter, regnare mihi con-
 tingat! Jupiter, cepae mihi
 nascantur et allia! Jupiter,
 pater mihi mox moriatur!*
 Alius quidam diceret: *Uti-
 nam heres sim uxoris! uti-*

P. 782. εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβου-
λεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆ-
ναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο
ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἦτε α) ὑέτον, ὁ δὲ
κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκά-
στην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Hom.
II. XVI,
250. Ἄλλ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἔτερον δ' ἀνένευσε. b)
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέτετο ἄνω διὰ τοῦ

στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
γίους ἀπράκτους αὐτὸς ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα
μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷ δὲ τινος εὐ-
χῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθυσάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
πάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων,
οὐκ εἶχεν ὁποιεῶν μᾶλλον ἐπιτεύσειεν αὐτῶν c) ὥστε δὴ
P. 785. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφῆνα-
σθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπείχεν ἔτι καὶ
26 δισεκένειτο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ
τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦτε] „ἦτε male O.“ b) ἀνένευσε] „ἀνένειυ Fl.“ c) αὐ-
τῶν] „αὐτῶν Fl. male. Vulgatain cett. adserit P.“ Μᾶλλον τεύ-
σειεν 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐπιτεύσει αὐτῶν, ob de-
fectum scilicet particulae ἀν, quem in tali syntaxi aegre hic
Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fra-
tri insidias! contingat mihi
causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero
unus Boream adspirare ro-
gabat, alter vero Notum.
Agricola pluviam petebat,
solem fullo. Audiens vero
Jupiter, precibus singulis
accurate examinatis, non
pollicebatur omnia;

*Verum propitius pater hoc
dedit, abnuī illud.*

Justas etenim preces sursum
admissas per fenestellam re-
ponebat ad dextra: nefarias
autem infectas deorsum flan-

do remittebat, ut ne quidem
prope caelum venirent. In
unīs vero precibus dubium
illum vidi. Duobus enim
virīs contraria petentibus
et hostias pollicentibus ae-
quales, non habebat, utri
illorum magis annueret! Ita-
que illud Academicum usu
ei venit, neque quidquam
poterat pronunciare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat
se adhuc et dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset
precibus, in proximam trans-
iit sellam, ad fenestram
alteram, admotoque capite,

κύβας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας p. 783. δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρο-
ψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληθόσι d), καὶ
φήμας, καὶ οἰωνοῖς προέβλεπεν. εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν
θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνίων ἀπήγγελλε
τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων,
προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ ποιεῖν e).
Τήμερον f) παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Ἀλβυσιν ἀστρα-
πέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω g), σὺ δὲ ὁ Βορέας h), πνεύ-
σον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος
τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω. καὶ τῆς χαλάξης ὅσον μέδιμνος
χίλοι διασκεδασθῆτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27.
ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διψηκέντων, ἀπήγειμεν ἐς τὸ συμπόσιον.
λείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν
κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαιτας, καὶ τὸν
Ἄστιν i), καὶ τὸν Σαβάκιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληθόσι] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine jota, secundum Hermannii praeceptum ad Eurip. Alcest. v. 525. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „ποιεῖν G. P. et marg. A. 1. ποιῖν Edd. et O.“ f) τήμερον] „διήμερον O.“ g) νιφέτω] „ιφέτω male Par.“ forsan Ἑλλήσι ιφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορέας Fl. Nihil mutat P.“ cum Fl. scit 2955. quem secutus est Fritsch. i) Ἄστιν] Sic solus O. Vulg. Ἄστιν. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et jurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, et Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, et vocibus, et auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit: *Hodie apud Scythas pluatur, apud*

Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: et grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam. Omnibus fero ab illo peractis, ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat: me quoque assumptum Mercurius assidere jussit apud Panem, et Corybantes, et Atten, et Sabazium, inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem

p. 783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρείχε, καὶ
 p. 781. ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα k) ἡ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγυόμεν. ὁ γὰρ βέλτε-
 στος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέ-
 ποντά ποι l) τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς που λέγει,
 καὶ αὐτὸς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τάνεῃ τεθεαμένος, οὔτε
 Hom. σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 Il. V, ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκο-
 341. ται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιαῶν
 καπνὸν αὐτῇ κλύσῃ ἀνενηνεγμένον *), καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν
 ἱερῶν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δελπνῷ ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκισθάρισε p), καὶ ὁ Σείληνός q)

k) μύρτα] „μύρτα Marcell. Nil mutant Edl.“ l) ποί] „πον O.“
 et 3011. probante Belino et Fritzsche. m) δέ] „καὶ male
 Salm. Recte δὲ Par. H. J. aliaque.“ Tūq conj. J. Seager. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. Iis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πιν. O. Nil
 mut. Edd et Hom.“ Sic plane narratum in Ed. Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐδ' nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspiceris, nec
 Oxiapensem lectionem satis recte esse relatum. o) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2955. *) ἀνενηνεγμένον] Peccabatur
 olim scribendo ἀνηνεγμένον. Emendavi monente Struvio Lectt.
 Lucian. P. I. p. 248 p) ἐκισθάρισε] ἐκισθάρισε 2955.
 q) Σείληνός] „Σείληνός O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus macnas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clanculum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 euntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo hau-
 riant ascendentem cum ni-
 dore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 dacem saltavit Silenus, sur

κάρδακα οὐρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀγαστῦσαι τὰς γ) τερ. 785.
 Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην φθὴν τῶν
 ὕμνων τῶν δ) Πινδάρου. κἄπειδὴ κύρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα
 ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ι).

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Hom.

Εὐδον υ) παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχα x) νήδυμος ὕπνος. Il. II,
 ἀνελogiζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκείνα, 28
 πῶς ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει γ) πῶγωνα, ἣ
 πῶς γίνεταί z) νυξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰεὶ,
 καὶ συνειωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρὸν τι κατέδαρθον.
 ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέειπε κηρύττειν ἐκκλησίαν.
 Κἄπειδὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. Τὴν μὲν αἰ-p. 785.
 τῶν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιδὸς οὗτος ξένος παρίσχη- 29
 ται α). πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι b) περὶ τῶν

γ) τὰς γ) Sic Cod. Graev. Tῆς Edd. et O. Vid. Adnot. δ) τῶν]
 Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc
 Jacobs. in Append. ad Porsoni Advers. p. 298. τῶν τοῦ mal-
 let, probante Jacobo Quaeatst. Lucianu. Spec. I. p. 5. ι) ὑπο-
 βεβρεγμένοι.] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.
 et Schol. sed minus ex more Luciani. υ) εὐδον] „εὐδον J.
 et Par. male“ x) ἔχα] „ἔχα J. ceteraeque male cum O.
 ἔχα Par. ἔχα B. 2.“ Sed B. 3. ἔχα. γ) φύει] „φύσει O. et
 marg. A. 1.“ z) γίνεταί] „γίγνεται O. γίγνεται Fl. γίγνεται
 marg. A. 1.“ a) παρίσχηται] παρίσχηται 3011. Unde Bel.
 sine iusta causa fieri vult παρίσχει. Plura hujus usus exempla
 Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lect. Lucianu.
 P. I. p. 248. b) κοινώσασθαι] „Sic Ph B. 1. J. H. Ald.
 S. κοινωρήσασθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de
 nativitate Deorum carmina,
 et primum hymnorum Pin-
 dari nobis canebant. Cum
 satias esset, unusquisque, ut
 erat, acquievimus, bene ma-
 didi.

Ac reliquos pariter mulcet
 Divosque hominesque
 Tota nocte quies: sed me
 fugit alma volentem,
 qui cogitarem tum multa
 alia, tum prae caeteris illa,
 quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?
 aut quomodo nox fiat in cae-
 lo, praesente semper sole,
 et una epulante. Post paul-
 lum obdormiscebam. Mane
 autem surgens Jupiter prae-
 conio vocari concionem ju-
 bet. Et praesentibus omni-
 bus dicere incipit: Causam
 vos convocandi hesternus hic
 noster hospes praebeuit. Cum
 autem olim voluerim com-
 municare vobiscum de phi-
 losophis, maxime a Luna,

- p. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνω μῆκέτ' ἐπὶ πλέον d) παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλονεικόν, κενόδοξον, οὐχόλογον, ὑπόλαγον, ὑπόμωρον e), τετυφώμενον, ὕβρειως Hom. ἀνάπλεων, καὶ ἴνα καθ' Ὁμηρον εἶπω, [... ἐτώσιον ἄχθος II. Ind. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ XVIII, 104. διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαῖκους, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα πολλῶν g) γελοῖότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περιθίμενοι, καὶ τὰς ὁφρὺς ἐπάραντες i), καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσιω σχήματι κατὰ πτυστα ἦθη περιστέλλοντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς
- p. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφ' ἑλῆ τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

c) γὰρ] „τὸ O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Pritzsch.
 d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatorem illam formam confirmant loca Charon. c. 19. Hermet. c. 58. Toxar. c. 33. e. a. ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπόμωρον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] „ταυτοὺς videtur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, quae collegerunt L. Bos De Ellipsis. p. 127. Schäf. ejusque recentiores Editores. g) πολλῶν] „Sic plerique scripti et editi. Πολλῶν O. Πολλά Fl.“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν] omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαύροντες 2955. k) ἐμφερεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatum τοικίως videbatur interpretamentum esse. l) ἀφ' ἑλῆ τις] Vulg. ἀφ' ἑλῆς. Illud

illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam de liberationem differe. Est enim hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pigrum, contentiousum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homérico verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii, alii Peripateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, circumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, et amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculus est homuncio septem drachmis ad certamen illud

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολήν, τὸ καταλειπόμενον ἔσται p. 787.
 γίλοισιν ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεμισθω- 30
 μένον. Τόιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 φρονῶσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 γοντες εὐξάπατῃτα μεράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρε-
 τὴν τραγοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ
 καὶ παθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴ' ἐν αὐτοῖς μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, [Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 ἐναρτίθμιοι, οὐτ' ἐν n) βουλῇ.] ὅμως τῶν ἄλλων κατηγο- 11. II,
 ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσας, καὶ λοι- 102.
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότας o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πλῃσιον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφέλῃται
 τις, quam ipsam praefert *Belinus*, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφέλῃται accipiens. *Fritzschium* video mecum plane con-
 sensisse. m) ὀβολῶν] ὀβελῶν conj. *Gesner*. n) ἐν i] „ἐν
 male O.“ o) ἐκμεμελετηκότας] „ἐκμεμλ. Fl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς
 πλῃσιον. narrante *Belino* et probante. *Secutus Schm.* servato ta-

conductus. Tales vero cum
 sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 piendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputationes
 edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 divitiasque et voluptatem
 despuunt: soli vero, et sibi
 cum sunt relictī, quid dicat
 aliquis, quas edant, quam

venerem exerceant, ut sordas
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amaris con-
 gestis, maledicta quaedam
 meditati, increpant, et re-
 prehendunt alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

p. 7⁸ δοκεῖ, ὅς ἂν μεγαλοφωνότατος τε ἦ, καὶ ἱταμώτατος γ).

31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν διατι-
νύμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
δίκαια καὶ ἀληθῆ θεῖλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
ἢ σιτρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι
δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γινόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
αἰψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελεῶς, ἢ ἱταῖραν u) ἔχει,
τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις
ἢ ἱταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας

32 δέόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὧ θεοί, ταῦτα
τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgò legebatur λαιδοροῦσι, insolentiore con-
junctione cum tertio casu. in qua tamen h. l. minus offendit
Fritzschi, quum Dativus τοῖς πλησίων cum ἐπιτιμῶσι potius
cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμώτατος] „Recte sic O.
Ἱταμώτατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
probaute Belino. s) φα(η) Sic sine jota subscr. Edd. veit.
sed φαῖη male tacentt. excepta Fritzschi. t) ἀνυπόδε-
τος] „ἀνυπόδετος Salm. et Amsl.“ Sic etiam 2955. Bel. Schm.
Fritzschi. u) ἱταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
ἱταῖραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Leott. x)
ἡμῖν] „ἡμῖν Pl. sola.

mus, et ad maledicta auda-
cissimus. Atqui si eum, qui
contendit et clamat, et accu-
sat alios, interroges, Tu vero
quid agis? aut quid te dica-
mus, dic per Deos, ad vitam
conferre? dicat sane, si
justa et vera velit dicere,
Navigare quidem, aut agrum
colere, aut militare, aut ar-
tem quamcunque tractare,
superfluum mihi videtur:
sed clamo, et squalleo, et
frigida labor, et nudis pedi-
bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
aliis fiunt, ea calumnior.
Et si quis divitum sumtuose
obsonavit, aut meretricem
habet, de hoc laboro atque
indignor: si vero amicorum
aliquis aut sodalium decum-
bit aegrotus, auxilio et cu-
ratione indigens, ignoro.
Tales sunt nobis, Dii, istae
beluae. Illi vero eorum, qui
Epicurei vocantur, vel ma-
xime contumeliosi sunt, nec
mediocriter nos perstringunt,
nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὑβρίζονται εἰσι. καὶ αὐτὸ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
 μήτε ἐπιμελείσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογιζε-
 σθαι, διότι γ) ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
 οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 αὐδὲν ἔξειεν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰετᾶται,
 πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγούμενον. πρὸς ταῦτα
 βουλευέσθε, ἃ καὶ τῆς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν z) ἀσφαλτάτα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἑκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραυ-
 νωσον, κατάφλεξον, ἐπιτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτοῖς
 παραγγείλας, "Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπιτριψόνται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλήν τό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μη-
 τῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκτελεσθῆσαν περιηγγει-
 λάμην α). ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου b) ἤρος, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) διότι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἤδη ὅτι. z) ἡμῶν] re-
 ceptum ex *Fl.* "τῶν cett." Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῶν,
 et *Erasmii* interpretatio, e regione posita, idem exprimit. α) πε-
 ριηγγεῖ λάμην] Sic unus *Cod. P.* Minus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγεῖλαμην. b) οὐτ' ἀρχομένου v] „ἀρχομένου οὖν *Fl.*

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esurietis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quae et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio voci-
 bus personuit, cum omnes

statim clamarent, *fulmina!*
compure! obtere! in bara-
thrum! in Tartarum ad (ut)
Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, *Erunt ista,*
ut vultis, inquit, *et omnes*
cam ipsa dialectica peri-
bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) *justitium.* Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Hom. Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

11. 1. Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα
528. αὐτὸν τὰ πτερά, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ τοῦ
p. 790.

34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα
εἰπὼν, διέλυσε τὸν ἀύλλογον. ἡμεῖ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ
αὐτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὺς κατέθηκε d) φέρων
ἐς τὸν Κεραμεϊκόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε,
τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περι-
πατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus*
eandem, quam supra c. 32. variam lectionem λογίζεσθαι, δὴ
ὅτι. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud du-
bie referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε 2955.

Haec ubi dicta, superci-
liis pater annuit atris.

*De Menippo autem, ait, haec
mihi placent. Amputatis
alis, ne qua iterum huc ve-
niat, a Mercurio hodie defe-
ratur in terram. His dictis,
concionem dimisit. Me vero*

Cyllenius dextra aure su-
spensum heri circa vesperam
in Ceramico deposuit. Om-
nia audisti, Sodalis, allata
e caelo, omnia. Abeo jam,
ambulantibus in Poccile phi-
losophis bonum illum nun-
cium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

P. 791.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ARGUMENTUM.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum inprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, monente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspenso relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praecone ipso Mercurio. Lites, quas primo die disceptantur, sunt Ebrietas contra Academiam de Polemonis raptu; Stoeae contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertae litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel filem Rhetoricae datam jessellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviolem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicium absolvitur.

**ΖΕΤΕ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.**

ΖΕΤΕ. Ἄλλ' ἐπιτρεβείην, ὅπόσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)

a) ὅπόσοι] ὅσοι 3011. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

BIS ACCUSATUS

SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES,
DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispercant vero, quot- solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

- P. 791. ἤδεσαν, ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρος πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόνει, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς οὐδέ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἰδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτοσί, ζευξάμενο, τὸ ἄρμα, παρήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδιδυκῶς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδέ ὅσον
- P. 792. κνήσασθαι e) τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων ἦν γάρ τι κἄν ὀλίγον ἐπιρῶθυμῆσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κοιμάζουσιν, καὶ τοῖς ἀωροῖ g) ἀπὸ τῶν δελπνῶν ἐπαίνουσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφεται i) πρὸς τῶν ἐν-οχλούντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτοῦ

c) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a Bel. rejectum. d) παρήμερος] Sic 3011. et Gorl. cum Fl. Vulg. παρημέρος. Cf. Amor. c. 15. e) κνήσασθαι] „ἀλφαισασθαι G. ἀλφησασθαι P.“ Sic etiam 3011. et Gorl. *. κατέφλεξαν] καταφλέξιν ἂν belle scilicet emend. Bel. f) περιέρχεται] περιίσκω Gorl. g) ἀωροῖ] „Ita Salm. Par. P. et marg. A. 1. Ἀωροῖ cett. Edl.“ Scilicet sine jota subscr. A. 1. 2. cum jota B. 1. 3. et sic legebatur ἀωροῖ adverbialiter Asin' c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in Fl.“ i) ἐκκεκώφεται] „restitui ex B. 2. V. 2. et Salm. ἐκκεκώφεται enim cett. omnes.“ Illud etiam in B. 3.

rent, quot hominum caussa subcamus molestias; non sane nec taris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς κ) Κολοφῶνα p. 79x.
 οἷ, κἀκείθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει l), καὶ δρομαῖος αὐ-
 θος εἰς τὴν Κλάρον, εἰς εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὅλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος,
 καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασι-
 σαμένη, κελεύη n) παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρε-
 στάναι συνείροντα ο) τοὺς χρησμούς, ἢ οἰχισθαὶ οἱ τὴν
 δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅποσα ἐπὶ πείρα p) τῆς p. 793.
 ματικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια χρεῖα καὶ χελώνας q)
 ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὀξύς ἦν, κἄν
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος,

‘Ορῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ’ r) ἀηδέων,

‘Ἐπ’ ἄλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας

Καρποῦται t). — — —

Parod.
Hip-
pocr.
περὶ
φυσῶν
I, 6.

k) εἰς] ἐς 3011. et quater deinceps; et sic Bel. Schm. Lang.

l) μεταβαίνει] „μετέρχεται Fl. Nil mutat P.“ m) μαση-
 σαμένη] μασησαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetiit Lang. n) διασιεσαμένη, κελεύη] „διασιε-
 σασα, κελύση P. et marg. A. 1.“ Κελύση etiam Gorl. o) συν-
 εἶροντα] συνείροντα 3011. Bel. Schm. Lang. p) ὅποσα ἐπὶ
 πείρα] „ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam Par. Sed πείρα Fl.
 J. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελώνας] χελώνης conj. Reitz. r) τ’]
 Sic numeri causa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς] ἐν-
 συμφορῶν 3011. Bel. Schm. συμφορῶν Lang. t) λύπας Καρ-
 ποῦται.] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri causa.
 Vid. Aduot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in universum, quo-
 cunque illum Antistita, sacro
 liquore poto, et commansa
 lauro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consuentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae causa insidias struant,
 dum agninas carnes atque
 testudines unā coquunt, adco-
 ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contractat-
 que insuavia,
 Et ex malis alienis haurit
 proprios
 Dolores. — — —

p. 793. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας u) λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν x) ἐπαπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διακυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα γ) αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πο-
 2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι z). Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηθίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
 p. 794. πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ψ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τε ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλα-
 κεύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μό-
 νον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλά-
 ζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὶς αὐτὸς οἰκονομησάμε-

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit Salanica.“ x) λιμῶσιν] „Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo.“ γ) ὑποφητεύοντα] ὑποφτεύοντα B. 1. et 3. z) συντελοῦσι] „συντελοῦντες P. συντελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde συντελοῦσι Schm. et Lang. Pro ἐκάστοις Seagero Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1318. p. 517. magis placuit ἑκαστοί, explicati: nullus eximius; nullus δούμφολος. Point d'exemption. At non est certe, quod vulgata displiceat. a) συνδιαπράττουσι] συνδιαπρ. 3011. Schm. Lang. b) ἐπ'] ἐν 3011. quod parum aberat, quia praefertrem. c) χαλάζας] „χαλῶσας male H. 1. et 2. quod emendarat in marg. Gesn.“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subji- ciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negliger faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos et fulgura ipse

ρος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 791. ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέῃ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιροκοῦντας, τοὺς θυόοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἡ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονῶταιον, ὕφ' ἓνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Λί- p. 795. θίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥάδον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἱπ- Hom. ποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει 11. 11, νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν e), 1. 2. αἰληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπερ ἄνθρωποι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσῶτες δὲ αἱ ἀγυιαί,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσε male P. ἀπανταχοῦ marg. A. 1. W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν] „ἢ γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάζομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάζομεν etiam Fl. Sed ἢ γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάζομεν 3011.“ Bel. Gori. Formam certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis obviam, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi, quietus sum et particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, | et Babylone ad inspiciendos belligerantes, et grandinem demittere

apud Getas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus, ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vittis erunt nobis*

p. 795. ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοὶ· καὶ ὄλως, ἄθυτα καὶ ἀκαλλείρητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν k)·

Hom. ἐγὼ δὲ ἄγρουπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω m)
II. II, 3.

p. 796. κτεῖν τετιμημένους. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοῖς φιλοσό-
3 φοις, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γέ τοι o) ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας p), ὑπ' εὐρώτος ἥδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα, ὀπίσσαι ταῖς ἐπιστήμας q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

1) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omisit Fl. ab ol ad ol transiens.“ g) ἀκαλλείρητα] πάντα supplendum suspicatur. Guyet. h) μόνος] monon 3011. i) ἄλλοι] deest in Gori. sed recte tuetur et bene illustrat Fritzscheius Quaeest. Lucian. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθεύδουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gori. l) ἄσιτος] „ἀθυτος Fl. Vulgatum tenet P.“ m) μερμηρίζω] „Sic Graev. et Hom. Μερμηρίζω Edd. priores male.“ Mermerίζων 3011. n) πότε] „ὁπότε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gori. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3011. et Gori. quos, probante Belino, secutus est Schmied. Vulgo legebatur γού. p) ἀποκειμένας] ὑποκειμένας 3011. quem errorem scribendi miror Belino potuisse optimae lectioni praeferendum videri. q) ταῖς ἐπιστήμας] „τάς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In univ-
ersum nec mactabitur, nec litabitur, et fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, et forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso,*

eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim praec otii inopia antiquos tot caussarum libellos servamus repositos, a rubigine et aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra

τινάς συνέστασι, πάνυ τ) παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. αἱ δὲ κει- p. 796.
κράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβοῶνται, καὶ μετὰ τῆς βραδύτητος κ) αἰτεῶνται, ἀγνοοῦντες,
ὡς οὐκ ὀλιγοῖα τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη ι) γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι υ) ἡμᾶς ς)
ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Κεῖνός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
ἀκούσας γ) δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
πάνυ ε) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχευιάζουσι, καὶ ἐς
τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑπογονθοῦντος δὲ
συγκεχυότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον α)· οὗς ἔδει πάλας,
τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικνύ-
μένοις.

συνέστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gorl. nisi quod συνέστησαν habent, (quod quum multo praestare dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gorl., si recte conjicio, Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut unico probum, minime videbatur attrahendum. 1) πᾶνυ] „abest a FL“ 2) βραδύτητος] βραδυτήτος A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3. jam recte collocatus accentus. 3) συνέβη] συνέβη 3011. *Schm. Lang.* 4) συνεῖναι] συνέιναι iid. 5) ἡμᾶς] „ὡμᾶς male *Hag.* utraque.“ Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen nos reddidit. 6) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Belino*, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gorl. cum vulgo legeretur ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. 7) πᾶνυ] „πάντες P. L. et marg. A. 1. Nil mutant FL. J. etc.“ Πάντες praefertur vult *Bel.* 8) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes.“

homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, et indignantur, et iudicium invocant, et tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: hic enim vocant nostras occupationes.

Merc. Ipse quoque, Inpiter, multa in hoc genere

Lucian. Vol. VII.

querentes in terra cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his injecisti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, pater, et conqueruntur, et aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

D

P. 797. ZETΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ b); προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν d);

ΕΡΜ. Οὔμενον, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ZETΣ. Οὕτω ποιεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι g) ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τοπάρᾱπαν ἔδεδίκαστο h). σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν i); τὴν ἐξελαινομένην πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

b) δοκεῖ] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δοκῇ J. et V. 2.“ nec non A. 2. c) ἢ θέλεις] „εἰ θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγελοῦμεν], προαγγελοῦμεν Fl.“ e) καταπτάμενος] „καταπτῶμενος P.“ f) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὡς εἰ — ἔδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem τοπάρᾱπαν, vulgo τὸ παρᾱπαν exaratum, iu unam contractam exhibui, exemplo utriusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν] „Αὐθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestima-*

tionum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, et judicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possum?

ZETΣ. Χρηστά ἐκτίθειν γε k) δεῖ; πάντως γὰρ ἤδη p. 797. πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι αὐτῆς τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὃν φῆς, αὐτὸν ἐκείνον ὦνῃσαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθείς τοῖς ἔνδεκα, καὶ εἰς τὸ D) p. 798. δεσμοκτήριον ἐμπεσὼν, ἐπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ m) τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ZETΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν 6 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον n) ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὀρεῖς, ὅσοι τριβῶνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ o) πάγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ Ἰλας p), καὶ φαλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων q),

k) γε] se Gorl. 3011. *Bel. Schm. et Seager. Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 317.* Mihi contra formula communior praeferenda; se autem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur. l) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* m) περὶ] παρὰ conj. *Seager. Vid. Aduot.* n) Μέλιτον] „Μέλτον Edd. anteriores male.“ o) ἀπανταχῇ] „Et sic *Fl.* cum reliqq.“ ἀπανταχοῦ 3011. omisso καὶ. p) Ἰλας] „Bene sic B. 1. et 2. (et 3) Ἰλας cett. *Dabie Hag.*“ *Ellas* 3011. q) ἀπαντώντων] „ἀπαντώντων adspirate Edd. priores.“

Jup. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus et conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aescula-

pio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, et baculi, et perae, et ubique barba prolixa, et in sinistra liber, et ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τροφίμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
 ἐπὶ τὴν πῆραν αἷξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα
 πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον s) ἐπιγράναντες, αὐτοσχέδιοι
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι t), σέ
 καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινούντες. ὥστε κατὰ τὴν παρομίαν,
 p. 799. Θάττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἐνθα
 ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοι με u), ὦ Ζεῦ, διδίδονται, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ
 ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μηδὲ τοπαράπαν x) ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ θή-
 λους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς
 θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ZETΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἰκα-

- r) γοῦν] δὲ 29⁵⁴. s) Αἰθιόπειον] Αἰθιοπικὸν Gorl. fortassis
 verr. t) περινοστοῦσι] Sic G. P. marg. A. 1. 3011. et
 Gorl. quod jam Schm. vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. u) με] γε 3011. x) τοπαράπαν] Sic junctim A. 1. 2.
 separatim cett. τὸ παράπαν, ut supra c. 4.

lationes tarmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocun-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Just. Quin illi ipsi metum
 mihi incutiunt, Jupiter, qui
 contendunt inter se, et ipsi,
 quae de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam,
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in domum qui-
 dem recipere, sed sine du-
 bio exclusuros, si quando
 ad fores illorum veniam:
 olim enim Injustitiam ho-
 spitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filia,

τὸν δὲ γ), κῆν z) ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε p. 799. ἦδη, ὡς κῆν ὀλίγα τήμερον ἐκδικασθῶσιν α).

ΕΡΜ. Προϊώμεν, ὦ Δίκη, ταύτην b) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τμητιὸν ἐπὶ τὰ λαῖά τῆς Πάρνη-
θος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ δοικας ἐκλελῆσθαι
πάσαι τὴν ὁδὸν c). ἀλλὰ τί θακρύνεις καὶ σχετιλιάζεις; μὴ
δίδιδι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκείνοι πάν-
τες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσιρίδες, καὶ
Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κ' ἡγήνότες, εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς
καταπτοῖο d) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι ἐμλήθεις, ὦ Ἐρμῆ, ἂν εἴποις μό-
τος, ἅτε συνῶν e) αὐτοῖς ταπολλὰ f), καὶ συνδιατρίβων g),
ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

γ) δὲ] γε 3011. z) κῆν] „γε marg. A. 1.“ Falsa haud dubie
haec notatio, aut pertinet ad δὲ modo praecedens, aut ad
alterum κῆν in sequente versu. α) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδι-
κασθῶσιν 3011. b) Προϊώμεν, ὦ Δίκη, ταύτην] Vulg.
Ἀπώμεν, ὦ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
trium Cold. P. Gorl. et 3011, nisi quod ταύτην traditur in
illis scriptum legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall.
Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. c) τὴν ὁδὸν] „Nil mutare Pl.
notat Solanus.“ d) καταπτοῖο] „καταπτεῖ L. καταπτεῖς marg.
A. 1. W.“ Sic etiam 3011. e) συνῶν] συνῶν 3011. Schm.
Lang. f) ταπολλὰ] Sic A. 1. 2. τὰ πολλὰ duabus vocibus re-
liqq. g) συνδιατρίβων] συνδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
fuerit, si vel in paucos ali-
quot bonos incidas. Verum
abite jam, ut vel paucæ
hodie caussae judicioentur.

Merc. Abeamus, Justitia,
recta Sunium versus, paul-
lum sub Hymetto ad sinistra
Parnethis, ubi duo illa ca-
cumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid
lacrimarum et lamentarum?
Noli metnere: non jam si-
milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
et Pityocampatae, et Busiri-
des, et Phalarides, quos tum
metuebas. Jam vero Sa-
pientia, et Academia, et
Porticus tenent omnia: et
undique te quaerunt, et de
te disputant, inhiantes, si-
cunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mer-
curi, solus verum mihi di-
xeris, quippe qui frequenter
cum illis sis, atque verseris
in gymnasiis et in foro,

p. 800. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεται) ὅποιοι γιγίνονται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ERM. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὖσαν μὴ λέγων· οὐκ ὀλίγα γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφέληται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεῦξεν αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάλῃ-θῇ λέγειν· ἐνίοις δὲ ἡμισύφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβηπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι l)· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρῃδέξαντο m) ὅπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, αἰετῆς δὲ ὅμως, καὶ μ-
p. 801. ἑόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρῶαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρω τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶον-

b) γὰρ] „non habet FL.“ i) ἐπεὶ] „Et P. et marg. A. 1. Nil ponat FL.“ Et etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβεῖς 3011. l) ἐτοιμώτατοι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliqq. m) παρῃδέξαντο] παρῃδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: injustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisa-

pientes et semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fu-

ται· καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλόν ὅτι μετὰ p. 201. τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μετὰ λόγων ἤδη θ πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπομεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν n ἤδη καὶ ἐπέπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο ο), ἐς τὴν πύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα, ἐστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλίσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσίων ἔστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί γῆς; ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν p) Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀπὸ τοῦ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δαίδαρος ἐπίπλουν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε q) τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλιτος

n) ἀπονεύομεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπονεύωμεν P. et marg. A. 1.“ ο) κάθησο] „rescripsi ex G. L. et marg. A. 1. quae κάθησο. Καθῆσθαι Edd.“ Κάθησο etiam 3011. sequente praepos. ἐς, quam Belino probatam Schim. iussit, etiam Gori. Codice accedente. p) τῶν] τοῦ Schol. per errorem, ut videtur. q) Μαραθῶναδε] „In Μαραθῶν P. Μαραθῶνα δὲ Par. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1.“ Μαραθῶναδε, jam ante Reitz. legebatur in Ald. utraque.

ligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, jam appropinquamus Atticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem jam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus; ipsa quidem hic in colle censidere poteris, concionem prospiciens, exspectansque, dum mandata a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes

do loco ad exaudiendum apto advocavero.

Just. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, et exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, et ab

- p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος γ)· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ
τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκᾷ μικρὸν
ὑπὲρ α) τοῦ Πελασγικοῦ, εἰς τὸ μετοίκιον ι) συντελῶν υ,
p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων χ), πρόσκειται γ)
δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ.

ΕΡΜ. 2). Καὶ σὺ γε, ὦ Πάν, μονακοῦται καὶ πηδη-
τικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνηαι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ *)
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

γ) σύμμαχος] Σῖμμαχος 3011. Schm. Lang. α) ὑπὲρ] Sic e
Gorl. pro vulg. ὑπὸ. ι) μετοίκιον] Sic Gorl. P. et marg.
A. 1. pro vulg. μετακικόν. Nollem in nota ad Lexipha. c. 20.
Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocassem. υ) συντελῶν]
Edd. 3011. Schm. Lang. χ) ἐκ γειτόνων] Sic vulgo Edd.,
assentientibus Codd. 3011. et Gorl. Sed ἐκ γειτόνων ex P. edi-
dit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat ad
L. Bas Ellipse. p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm et
Lang. ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. γ) π
ρόκειται] „πρόκειται P. et marg. A. 1.“ 2) ΕΡΜ.] Reitz-
ius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ οὕτως etc. cum hac
nota: „Longo spatio haec sejungit J. conjungit Fl item Par.
nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae.“ Schmie-
derus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sed
quum in Gorl. voces ΕΡΜ. καὶ plane omisae sint, rectius idem
Schm. eas ut suspectas notavit; unice autem recte Langius
potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mer-
curio tribuit. α) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. *) ἐγὼ δὲ ἐπὶ]
ἐγὼ δὲ εἰμι ἐπὶ legi jubet Struv. Lectt. Lucianp. P. I. p. 248.

eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi
habitat prope Pelasgicum,
censeturque inter inquilinos,
et nunc, ut videtur, ex pro-
pinquo nos visos salutatum
accedit.

Pan. Salvete, Mercuri et
Iustitia.

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi in-
ter Satyros omnes peritis-
sime, Athenia autem etiam
pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mer-
curi, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit
omnia: ego ad arcem et prae-
conium.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσου- p. 802.
σαν b) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐ-
τοῖς c), ἀλλὰ πολὺ καταδείστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα,
τηλικαῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων.
ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ διους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον
ἑνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινδύρου ἀπόζοντα, εἰς
εὐωχοῦνται τὰ κρέα. ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάθ- p. 803.
τυρα, καὶ ψιλῶ τιμῆσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τιναί
μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγίνοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λίγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους
τοὺς κατηγεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα f) πολλοὺς, τούθ
τὸ γένειον ὁμοίους g) ἐμοί, τοὺς λάλους h);

b) κατέπεμψέ με ἀποκληρώσασθαι] „κατέπεμψεν ἀποκλη-
ρώσας Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1.
c) πράττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶς με marg. A. 1. Sed
hoc certe glossa est.“ Sic etiam 3. 11. d) φιλοσόφων] Non
interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gori. et inclusit
Schm. injuria. f) ξύναμα] „τὴν ἁμὴ Fl. omisso σκυφρ. At
P. σκυθρωποὺς συνάμα.“ Τὸν ξύναμα πολλοὺς conj. Fritzsche.
Quaeritat. p. 195. nou male. Pro ξύναμα autem accentu in an-
tepenultimam retracto scripsi cum Fritschio ξύναμα, ut Pisc.
51. et jsm saepius. g) ὁμοίους] „οὐχ ὁμοίους Edd. veti.
male. Delevit negationem Salm. et Amst. quae recte abest in
Cod. P. Ἀναμοίους L. etiam bene, si οὐκ serves.“ Deleta negatio
etiam in B. 5. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan,
ad sortienda judicia, Jupiter.
Tibi vero quomodo Athenis
vivitur?

Pan. In universum non
pro dignitate apud illos ago,
sed multo, quam asperaveram,
tenuius, idque cum tantum
defenderim tumultum, quan-
tus fuit ille a barbaris. Ta-
men bis aut ter anno ascen-
dentes, delectum caprum
non castratum mihi sacrific-
ant, hircosissime olentem:

tum carnes epulantur, testem
me advocantes laetitiae, et
tenui honorantes plausu.
Verantamen affert quandam
mihi oblectationem risus il-
lorum et jocus.

Just. Casterum vero, Pan,
meliores ad virtutem facti
sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras
philosophos? numquid illos
demisso vultu, tristes, simul
multos, illos mento tenus
mihi similes, loquaces illos?

p. 803. ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅπως ἰ), ὃ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συν-
 λημι k) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
 ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά l), οὐ μεμάθηκα, ὡς Δίκη. πό-
 θεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
 πλαιγίου καλάμου n), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ'
 ἄλλα αἰπόλος, καὶ χόρευτῆς, καὶ πολεμιστῆς n), ἣν δὲν.
 πλὴν ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων o), καὶ ἀρετὴν
 p. 804. τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνω-
 στα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
 ἐνᾶρχονται τοῖν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προοιούσης δὲ τῆς
 συνουσίας p) ἐπιτείνουσι τὸ φθίγμα μέχρι πρὸς τὸ q) ὕψ-
 θιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ ἅμα r) λέγειν ἐθελόν-
 των, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίῳ, καὶ ὁ τραχήλος οἰδιῷ, καὶ
 αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς s)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ i) ὅπως] vulgo deficiens
 restitui e Gorl. k) συνλήμι] συνήμι 3011. Schm. Lang.
 l) ἀστικά] ἀστυκά e 3011. admiserunt, Belino monente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj.
 Tom. II. p. 361. m) καλάμου] „αὐλοῦ P. et marg. A. 1.“
 Nec non Gorl. n) πολεμιστῆς] Sic marg. A. 1. Gorl. et
 3011. pro vulg. πολεμικός, quod e glossemate videtur ortum.
 o) αἰεὶ κεκραγόντων] „omisit Fl.“ p) συνουσίας] συνου-
 σίας 3011. Schm. Lang. q) τὸ] „τὸν Pell. (n. νόμον.“) r)
 ἅμα] Sic, snadente Fritzsche Quæst. p. 172. edere placuit e
 Codd. P. et Gorl. pro μεγάλα. s) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omnino, nec sapientiam illo-
 rum intelligo: monticola
 enim ego, et comtula ista
 dicta atque urbana non di-
 dici, Justitia: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam arun-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: cacterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Verum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quan-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, ignorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifice occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modum
 vocem intendunt; adeo ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 iussanda tibia vim sibi ad-

στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαντες γὰρ οὖν p. 804.
 τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον *ι)* συγχέαν-
 τες *υ)*, ἀπίσιν λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτὰ
 ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι *χ)*. καὶ
 οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ, καὶ
 θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος *γ)*. πλὴν ἀλλ'
 ὃ γὰρ λέως ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτοὺς· καὶ μάλιστα ὁπόσους
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ *ζ)*. καὶ παρεστᾶσι, πρὸς
 τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκλημένοι *α)*. ἐμοὶ μὲν οὖν *β)* p. 805.
 αἰάζοντες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ
 τοῦ πάγωντος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ *ε)* δημοφιλὲς τε ἐνῆν τῇ

ι) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι *Par. et Hag.* *υ)* συ-
 χέαντες] συγχ. 3011. *Schm. Lang.* *χ)* ἀποξυόμενοι] Sic
 3011. et Gori. pro vulg. ἀπὸξυόμενοι. *γ)* ἢ, καὶ — ὕστερος]
 Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐ-
 τῶν ᾖ θρασύτερος varie restitunt Codd. et 3011. quidem, quem,
Belino probante, secutus est *Schm.* αὐτῶν ἢ καὶ θρασ. ube-
 rius P. αὐτῶν ἢ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπέλθῃ (sic). ple-
 nissime Gori. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
 modo ἢ in ἢ, et ἀπέλθῃ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. *Icarom.* c. 30.
 fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse
 ἢ καὶ (cum 3011.) et ἀπὸξυόμενοι, reliquis e Gori. admissis.
 "Ὅς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
 ad *Diall. Mort.* IX, 2. Ed. min. II. 72.) *ζ)* ἀσχολεῖ] „πε-
 ρισχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ ten-
 tum, πρὸς prorsus ejecto." Cum *Fl.* facit 2954. et jam etiam
Schm. Graev. conj. πρὸς ἀσχ. et sic edidit *Lang.* Perperam
Abresch. Lectt. *Aristaenu.* p. 164. corrigi voluit: ὁπόσους πρὸς
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖνται. *α)* κεκλημένοι] „Sic
 dedit *Solan.* *Κεκλημένοι* Edd. hac priores." *Solani* emendatio-
 nem confirmavit margo Codicis 2954. *β)* οὖν] abest a Gori.
ε) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gori. Vulg. δὲ γὰρ. Cete-
 rum δημοφιλὲς editum in utraque *Ald.* vitiose.

hibent. Perturbatis igitur
invicem sermonibus, et con-
 fusio quaestionis statu abeunt
 plerique conviciantes sibi
 invicem, audorem de fronto
 digito incurvato detergen-
 tes: et ille vicisse videtur,
 qui vocalior est et audacior,
 et discedentium abiit poste-
 rior. Interim vulgus illos
 stupet, maxime si quos nihil

magis necessarium occupatos
 tenet, atque adstant, auda-
 cia illorum atque clamoribus
 defixi ac delinitti. Mihi igi-
 tur his *indiciis* vani homi-
 nes esse videbantur, aegre-
 que ferebam illam barbae
 similitudinem. Utrum vero
 aliquid publice utile insit in
 illo eorum clamore, aut quid
 illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βροῦ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τὰληθεῖς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρέσῃ) πολλοὺς αὐτῶν πολλαῖς ἤδη ἐθεασάμην περὶ δειλὴν ἀψίαν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λιῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἐλαφροβλιῶνος ἑβδόμη ἰσταμένου. ὅποσοι γραφεὺς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς h) Ἄρειον πύγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρίσταται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἐκάστης δίκης· ἀρι-
p. 806. θμός τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθίμενοι γραφὴν, ἥρην εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τοῦ-

d) καὶ τί] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ τι. e) ὁψίαν] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praecedentibus Wiel., Bel., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod supprimit Par., vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) τύχῃ] „δύσῃ B. 1. et 2.“ et 3. g) καταστησόμεθα] „Revocavi lect. Fl. (et B. 3.) καταστησόμεθα Edd. cett.“ h) εἰς] εἰς 3011. 2954. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gorl. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων Fl. l) τριώβολον] τριώβολον B. 1. 3. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] εἰσελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur, non equidem dix-
rim. Verum si absque dis-
simulatione rem ipsam di-
cere fas est, (habito enim
hic, ut vides, in specula)
multos illorum saepe jam
vidi, sero vespere. . . .

Just. Exspecta, Pan. Non-
ne Mercurius concionari tibi
visus est?

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule.
Forum judiciorum, quod fe-
lix faustumque sit, agemus

hodie, Februarii insuntis
septimo. Quicunque caus-
sas detulerunt, veniant in
Areopagum: ibi Justitia sor-
tietur dicas et ipsa aderit
judicantibus. Iudices ex
omnibus Atheniensibus: mer-
ces uniuscujusque causas
triobolum. Numerus judi-
cum pro portione criminis.
Quicunque vero dato libello
ante, quam in judicium ve-
nirent, mortui sunt, eos quo-
que remittat Aeacus. Si quis

τοὺς ὁ Διάκος ἀναπεμψάτω. ἦν δέ τις ἄδικα δεδικασθαι p. 806. οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνίζεται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαί τοῦ θορύβου, ἡλίπον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθύ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἐρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἥχῃ εἶωθαι ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν,

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὄρεας, προσίασι r) p. 807. θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφήκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρτα.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνίζεται] „ἀνίσταται Fl. Ἀγανίσταται P.“ ο) συνθέουσιν] „συνθίσουσιν 3011. Schm. Lang. p) ἔμοιγε] restitui ex L. qui ἔμοι, et ex Pell. qui ἔμοιγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd.“ Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male Solanus et Gesnerus conjecerunt ἔχει μοι. q) ἀκούων τῶ male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. etc.“ r) προσίασι] „συνθίσουσιν Gori.

injuste in sua causa judicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Jovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studioso vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, et sortiminor, et judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam

amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero et judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Justitia, advocemus.

Just. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, sceleste.

Alis. Calumniator es.

- p. 807. *ΑΛΛ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*
ΑΛΛ. Ἐξελίξω σε δεινὰ ἐργασμένον.
ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρώτῳ ε) ἀποκλήρωσον.
ΑΛΛ. Ἐπου, μίαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.
ΑΛΛ. Μὴ ἄρχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἐρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βλοῖς, ἢ ἐπιστήμασι, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένας. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔραστον αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

- p. 808. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν ι).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένη.

ε) πρώτῳ] Sic Gorl. pro vulg. πρώτον. ι) δικασάτωσαν] δικαζέτωσαν Gorl.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. Injns veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Just. Sortire septem judices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

p. 808.

ΕΡΜ. Ἡ υ) Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐνέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὡς *Δίκη*, 14 τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z). αὗται δὲ εἰς α) ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὡς Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν d). ἀποκληροῦμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκῇ. πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f). *Διάλογος* τῷ αὐτῷ g), ὕβριως.

n) 'H] „Caret articulo Fl.“ x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et Gorl. pro κρινέωσαν. y) ἀποκληροῦμεν] Quæras, an ἀποκληροῦμεν; At est Atticæ formæ Futurum, in quo omnes consentiunt libri. Cf. *Θέλεις διηγῆσθαι*; Hermot. c. 80. et vid. Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma autem ipsa *Matthias* Gramm. maj. §. 178. 2. d. z) διανύσωμεν] Sic G. Gorl. et 3011. pro vulg. διανύσωμεν. a) εἰς] εἰς 3011. *Schm. Lang.* b) μὴ παλαιὸν] Sic P. Gorl. et 3011. pro vulg. ναιρόν. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀποκληρωμένοις Fl.“ d) τὴν δέησιν] τῇ δέησι *Guyet.* e) δ'] δὲ 3011. *Schm. Lang.* f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P.“ Cum Fl. facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P.“ Cum Fl. facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

his, quæ modo sortiti sumus.

Merc. Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Itaque inter hæc judicari æquum est.

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Just. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hæc: satis multæ enim judices sortitæ sunt. Cedo libellos.

Just. Antiquas prius expediamus: hæc postridie judicabuntur.

Merc. Rhetorica malæ tractationis dicam scribit Syro: Dialogus eisdem, contumelias.

Merc. Verum similes illæ quoque, et crimen, licet non antiquum, tamen finitimum

p. 808. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἡ οὗτος ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται ἐν τούτῳ νομα.

p. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ. πωλύσει δ) γὰρ οὐδὲν καὶ ἀνευ τοῦ ὀνόματος.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροσίους λ) ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ὡς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην παλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀλλὰ κλήρου m) ἔνδεκα τοὺς αὐτοὺς n) ἑκατέρῃ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ ο), μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν!

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μείθῃ, οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἔχχει. προτέρα δὲ οὐ λέγε ἡ Μείθῃ. τί σιγῇ, καὶ διανεύεις p); μαθὲ q), ὦ Ἐρμῇ, προεβλῶν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τῇν γλῶτταν πεπιδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἔστηκεν ι), ὡς ὀρῶς.

b) δὲ] δαλ 5011. Schm. Lang. i) ἐγγέγραπται] „Recte sic Fl. Fr. B. 1. Hag. Par. Salm. ἐγγέγραπται male J. et V. 2.“ i. e. Ald. 2. k) πωλύσει] πωλύει Gorl. neque id male. l) ὑπεροσίους] Sic G. pro vulg. ὑπεροσίως. m) ἀλλὰ κλήρου] Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς] τοσοῦτους conj. Sam. Petit. o) φείδῃ] „φίλῃ male Fl.“ p) τί σιγῇ καὶ διανεύεις;] Vulg. τί σιγῆς καὶ διανεύῃ; Veram lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε. r) καὶ] „non habet Fl.“ s) μόγις] „μόλις Fl.“ ι) ἔστηκεν] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod vulgo habent ἔστηκα.

Just. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impedit, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur dicas; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verumtamen sortire undecim, eodem utriusque dicae.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicium.

Just. Primi sedcant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid tacet, et nutat? Accede. Mercuri, et audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio.

Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν εὐνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν *u)* p. 809.
 τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ *x)* καὶ ἐπὶ τριαβόλῃ διαδύρα-
 γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς *y)* ἐθελήσει ἔν γε *z)* τῷ φανερώ *p.* 810.
 συναγορεύσαι Μίθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν
 αἰεῶν.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευά-
 σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνα-
 σθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον *a)*
 εἰκάτω· εἰτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἔρει.

ΔΙΚ. Καὶ τὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
 τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερα *b)* τὰ 16
 ὑπὲρ τῆς Μίθης· ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον. ἡδίκηται
 δὲ *c)* ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας *d)* ἐμοῦ,
 ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὐνοῦν καὶ πιστὸν αἰτῇ, μηδὲν

u) δεινῶν] „κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. item in P. L.“
x) οἱ] in prioribus omnibus οἱ, minus commode: valde dis-
 pliceat oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔτοιμοι εἴ-
 σιν. Imo cf. *Rhet. Praec. c.* 20. οἱ μὲν γὰρ συνέντες, ὀλίγοι.
 et alia ejusdem formae. *y)* οὐδεὶς] οὐδὲ εἰς 3011. *z)* ἐθε-
 λήσει ἔν γε] „restitutum ex P. G. nam ἐθελήσῃ γε *Edd.*
 male.“ *a)* πρότερον] Sic *J. marg. A.* 1. et *Gorl.* pro vulg.
 προτέρα, quod sententiam perverit. *b)* πρότερα] Sic *Fl.* et
Gorl. pro vulg. πρότερον. *c)* δὲ] „non comparet in *Fl.*“ *d)* ὑπὸ
 τῆς Ἀκαδημίας] „ὑπ' Ἀκαδ. *Fl.*“

Just. Itaque patronum ad-
 hibeat, de acribus illis ali-
 quem. Multi enim, etiam
 trioboli caussa dirumpere se
 parati.

Merc. Sed nemo temere
 volet causam Ebrietatis pa-
 lam suscipere. Et tamen cum
 ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
 in utramque partem dicere
 parata est, et hoc ipsum me-
 ditatur, contraria bene posse

dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde
 posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
 ratio. Sed dic tamen, Aca-
 demia, ntramque causam,
 quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
 primum quae pro Ebrietate
 dicentur: illius enim nunc
 aqua fluit. Maxima vero in-
 felix injuria a me, Acade-
 mia, affecta est, mancipio,
 quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰσχρὸν ὧν ε) πράξειεν f) οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πο-
λέμωνα ἐκῆνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς
μείσης. ψαλιτρίας g) ἔχων, καὶ κατὰ δόμον ἐωθεν εἰς h) ἐσπέ-
ραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραυπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φάνοις διηνηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθη-
ναῖοι ἅπαντες, οἳ μὴδὲ πώποτε νῆφοντα Πολέμωνα εἶδον i).
ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώ-
μασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν,
καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μίθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
p. 811. πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποιεῖν τε κατηνάγκασε l),
καὶ νῆφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ
θεῖον πίνειν κατακείμενον, φημάτια σχολιά m) καὶ δίστηνα,
καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ
τέως ἐπανθούντος αὐτοῦ ἐρυθήματος, ὡχρὸς ὁ ἄθλιος n),

ε) ὧν] „δ Fl.“ f) πράξειεν] Sic P. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. προστάζειν, pro quo temere *Belinus* scribi voluit προστάζειν vel προστάζειν ἄν. g) ψαλιτρίας] e Gorl. pro vulg. ψάλτριαν. h) εἰς] εἰς 3011. *Schm. Lang.* i. εἶδον] „ιδόντες Fl.“ k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulgata ἀγαγοῦσα ex P. cum qui consentiunt 3011. et Gorl. nec *Schm.* dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάγκασε etc.] κατηνάγκασα, ac deinde μετεδίδαξε, περιέσπασε et ἐπαίδευσεν Gorl. et 3011. a prima manu. Sed servare placuit varium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας. m) σχολιά] „restitutum ex B. 1. J. *Fr. Salm.* etc. nam σχολιά *Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ὡχρὸς ὁ ἄθλιος:] Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solani* conjectura.

et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa agebat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabuundus vagabatur per forum medianum, cum psaltriis, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serito redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonein. Cum autem ad

Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coegit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, et cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vovulas, miserasque, et multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui cum in ipso efflorescebat, rubore

καὶ δεικνὸς τὸ σῶμα γαγύνεται, καὶ τὰς ὁδὰς ἀπάσας ἀπο-
μαθῶν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὲς εἰς ο) μέσῃ ἐσπέραν
κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ρ) ληρεῖν
διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λουδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς
ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ δάξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται
σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς q) ἐρῶ:
καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ θενσάτω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχει τὸ
ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτωςὲ μὲν ἀκούσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄνδρες 17.
δικασταί, ἢ ρ) συνήγορος s) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ κἄμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε, ὡς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τούτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέ-
την εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην,
ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπάσασα t)
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἥδονης, p. 812.

o) εἰς] ἐς 3o11. Schm. Lang. p) ἐγὼ] omittit 3o11. haud im-
probante Belino. q) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae
consentit P.“ r) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ i. e. B. 1. et 3. s) συν-
ήγορος] συνήγορος 3o11. Schm. Lang. t) ἄλλ' οἰκείον —
προαρπάσασα] „Fl. ἢ ἄλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπά-
σασα etc.“ Προαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3o11.
et Gori. Nihilominus praestat, quod recepimus, verbum, re-
spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἀνδρα-
ποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα
μετὰ βίας etc.“

pallidus, miser, et rugosus
corpore factus est: et can-
tilenarum omnium oblitus,
sine cibo nonnunquam et
sitiens ad mediam usque
vesperam desidet inter nu-
gas, quas multas ego, Aca-
demia, doceo. Maximum
vero illud, quod etiam ma-
ledicit Ebrietati incitatus a
me, et sexcenta de ea mala
narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Jam
etiam pro me agam. Et hinc
mihi fluat *clapsydra*.

Just. Quid tandem ad haec
dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino
rationabilia auditu pro Ebrie-
tate dixit patrona. Sin vero
me etiam benevole audierit-
tis, quam nulla istam injuria
affecerim, cognoscetis. Nam
Polemonem illum, quem
suum ait servum, non male
natum, neque pro Ebrietate,
sed familiarem mihi et inge-
nio similem, praeripuerat
juvenem adhuc et tenerum,

- p. 812. ἡπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνουρυγῇ *u*), διέφθειρε τὸν ἄθλιον *x*), τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχοῦσα ἐκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῇ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ᾔετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαῖ νομίσαιτε. περιήει γὰρ ἔφθεν ὁ ἄθλιος ἰστεφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κομᾶζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπὶ μέντοι *y*) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς *x*) καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἔβόα, καὶ συγγεῖν *a*) ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν *b*), ἐπιταράσσας τῇ βοῇ. ἐπὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ)
- p. 813. ἀνένηψε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφηγεῖτο *c*) τοὺς στεφάνους,

u) ξυνουρυγῇ] „δουρυγῇ Fl.“ *x*) διέφθειρε τὸν ἄθλιον] Sic Schm. e Gorl. pro διέφθειρεν ἄθλιον. *y*) μέντοι] γε addit Gorl. *z*) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς πρὸς mallet Bel. ut elegantius. *a*) συγγεῖν] συγγεῖν 3011. Schm. Lang. *b*) συνουσίαν] συνουσίαν ἰdem. *c*) ἀφηγεῖτο] Vulg. ἀφηγεῖται. Sed ἀφαιρείται 3011. et Gorl. probante Bel. Unde Schm. mallet ἀφῆγετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime restitutum.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corruptique miserum, comissionibus et meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane indo, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curarem; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητροίδα κατεσιώπη, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ῥοχύνειτο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθύως ἀνεγρόμενος d), αὐτὸν τε ἰώρα ὅπως διέκωτο, καὶ τοῦ πάλαι βλου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐν τῇς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡφανίστο. ἡρυσθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρῶς ὥσπερ εἶχεν, ἡντομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω τὰυτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἤδη πάλε αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνθρωπος δικαστὰς, παραλαβοῦσα, γελώεις ἔχοντα, καὶ f) μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἱστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου θυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνέτησα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδον κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἶρηκα ὑμῖν p. 813. δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ i) ἡμῶν ἄμεινον ἢ αὐτῶ συνείναι.

d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag. Fr. Salm. etc.“ e) οὔτε βιασαμένης] „deficient in Fl.“ e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Solan.“ f) καὶ] „non legitur in Fl.“ g) ἐπέστρεψα] „Sic dedi ex Fl. ἐπέστρεψα aliae.“ Ἐπέστρεψα (sic) 3011. h) τε] „omittit Fl.“ i) ποτέρᾳ] ποτέρα B. 1. sed Ald. utraque. ποτέρα sine jota,

tatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiore. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fecerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte hæc meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dicatis, quomodo a me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem, et neque vocem mittere, neque stare præ mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii. Dixi. Vos autem jam considerate, cum utra nostrum esse illi fuerit melius.

p. 814. EPM. Ἄγε δὴ k) μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά-
18 στήτε l), καὶ ἄλλοις m) χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλήν μίᾳς.

EPM. Παράδοξον οὐδὲν, εἰκαί τινα καὶ k) τῇ Μέθῃ
19 τιθίμενον. Καθίστατε α) οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἑδρὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἑραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχεται τὸ ὕδωρ ἢ
κατάγραφος, ἢ τὰ ποιήματα, σὺ ἤδη λέγε.

20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν
χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀφρόντων βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ.
ὅμως δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκουσαί μου λεγούσης, θαρσύνω πολὺ
δικαιώτερα ταύτης εἶρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-

p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταρκεῖως ἐσκευασμένη τῇ ἐπαγωγῇ
τῆς ὁψείως, ἑραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα p) τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit Reitz. k) Ἄγε δὴ] „ἄγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P.“ l) ἀνάστητα] „deficit in Fl.“
m) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλους cett.“ n) καὶ] „abest a Fl.“
α) Καθίστατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθίστατε,
pro quo etiam scriptum potuit καθίστατε, ut supra c. 13. pr. κα-
θίστασαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
καθίστασαν. Codex 2955. suppeditavit καθίστασαν. Ceterum notat
Schmied. in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὕδωρ. p) σώφρονα] „σώφρονα male Fl.“

Mero. Age sane, nolite
cunctari, ferte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse
aliquem, qui summi Ebrietati
calculum adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticus
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [Poe-
cile] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrum etiam
plerosque video conjectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despiciere, quod in-
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis audire
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praesens crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tenuis-

νύσιον φανακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέπασε, καὶ ἦν γε οἱ p. 815.
 πρὸ ὑμῶν q) δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μίθῃ,
 ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πότῃρα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους
 χορῇ βιοῦν, μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ r) μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνόν,
 ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς
 ἄμαχον δεδιώτας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδροποδωδῶς προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς
 ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλάτα τοῖς ἀνοήτοις προτίει-
 νουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πότῳ, προσάγεται αὐτῶνς)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δαίλαιον ἐκείνον ἀφηγιάσαις ε)
 ἡμοῖν πεποίηκε u), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων
 ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αἰτίας, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φέρεται,

q) ὁ μὲν] „correx[it] Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes male.“ Sed ἡμοῦ Codd. 3011. et Gori. r) χορῇ βιοῦν,
 μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 δαί ζῆν, μὴδὲν, omissis σεμνὸν μὴδὲ. Explevi et mutavi locum
 auctore Cod. Gori., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in Fl.⁴ t) ἀφηγιάσαις
 ἀφηγιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηγιάζειν enim, non ἀφη-
 γιάει, Lucianum est, ut Deorum Dial. XXV, 1. c. s. u) πε-
 ποίηκε] ἐποίησε Gori.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo caussam
 judicarunt iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti caussae gemina
 est. Dispicite enim nunc,
 utrum porcorum instar hu-
 mum spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuētes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et ficibus? Tales enim escas
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 culamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostrae ut habenas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admissurus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne Dis quidem

p. 816. ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἔγωγε οἷς οὐδὲ αὕτη παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπικύρου ἀναβιβάσεται συναγορεύοντα· οὕτως ἐντυφῶ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾷτε γ), οἷους ἂν οἶται γενέσθαι τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν ὑμέτερον z) Θησέα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόκους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσει κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτώμενη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὐσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου c) μακρονοῦσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνόμενων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μετάσθηθι. Ὁ Ἐπικουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγει.

x) ἤκουον] „ἀκούω Fl.“ neque hoc male. γ) ἐρωτᾷτε] „πρότερον ἐρωτᾷτε G.“ ἐρωτᾷ 3ο11. sed Gorl. αὐτὸν ἐρωτᾷ, ποτέ-
 ρους. vitiōse. z) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gesn. et Wich. pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „resutini ex Angl. G. P. et marg. A. 1. πρὸςθέντες Edd. male.“ b) ἂν] „omittit Fl.“ c) γε τοῦ ὄρκου] τε τῶν ὄρκων Gorl.

parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Itaque si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus justitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ δ) ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
 ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ 21
 δαίς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἔραστον ἑαυτῆς ἡ Σοῶ
 τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν e) ἡ Ἑδονή, φαρμακίς αὖ εἰκότως
 ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρετο, ἐπὶ τοὺς αἰλατρίους ἔραστὰς
 μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλευθέρος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδὴν
 μουσικήν f), καὶ ἣν φησιν ἐπὶ κεφαλῇ g) τῶν πόνων
 τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν
 ἀγκύλους i) ἐκείτους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους k)
 ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἰδραπέτευσεν, ὥσπερ
 δεσμὰ τινα διακόψας l) τὰς τῶν λόγων πλεχτάνας, ἀν-
 θρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ πονηρόν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀπε- p. 818.
 κλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσκίον-

d) δ) „non habet FL“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg.
 βλέπειν. f) μουσικήν] „Recte sic FL. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μουσική J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ κεφαλῇ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κε-
 φάλαιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι]
 ejici voluit Guyet. i) ἀγκύλους] „ἀγγύλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθοις ὁμοίους]
 „λαβυρίνθους ὁμοίως FL. Nil mutat P.“ l) διακόψας] „resti-
 tutam P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπαρόψας Edd. absurde.“

Epíc. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videtur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugae esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus, et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubricus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, et

- p. 818. τα η), και γαλήνης επιθυμούντα, συνωθούντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον η), και ἐκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, και ταῦτα, ὡς περ ἰκέτην ο) ἐπὶ τὸν τοῦ ἔλκου ρ) βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμον-
 p. 819. νήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τις ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐλείκου, ὃς και τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ και τις ἄλλος, και μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἴωμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἴλετο. εἴωρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ κατερεῖν και ἀνέχεσθαι πόρους ι) πολλὰ διεξιόντας,
 p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, και μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νεανειομένους, οἵκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες

m) πρὸς ἐλόντα] „πρὸς ἐλόντα (sic) L. προσκείμεντα Fl. Ceterae quod edidimus.“ u) πόνον] „πόνον, inelius respondet allegorise, Pell.“ Sic etiam Gesnero visum. o) ἰκέτην] „receptum ex G. Οἰκέτην Edd.“ p) ἐλέου] „ἐλαίου Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. et Gorl. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gorl. et 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante Belino pro vulg. δοκιμάσας. ι) τοὺς — πόρους] „τούτους — τοὺς πόρους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum Par. P. et marg. A. 1. Μέχρι τούτου στεν. enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum; praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore cibus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam

eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ p. 820.
 ἀθλίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσιν καὶ
 ἀσφαλῶς παρανομήσιν ἐλπίσωσι· χαλδὸν ἐμπιπλάμενους α)
 τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτυλίον
 ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι β), ἢ τὴν τοῦ Ἰδίου δ)
 κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ δ) χαίρειν τοῖς πόνοις ε) φρά-
 σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν αἰθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες
 τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς πόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσαι
 τὸν αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἤλ-
 γησε καὶ ἐνόησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθί-
 κειο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφῶν τῇ Στεφ.,
 καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστασε,
 καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ
 διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὃς
 ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ], [λόγοισι χαίρει, τὸν Parod.

Euip.

- γ) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ 2) ἐλπίσωσι] ἐλπί- Phoen.
 σουσι 3011. α) ἐμπιπλάμενους] ἐμπιπλ. B. 1. et 3. β) ὡς — ὀρᾶσθαι] Ejici haec verba ut scholion cupit *Bel.*
 c) Ἰδίου] Sic A. 1. 2. cum *Homero*. Vulg. transposito ac-
 centu Ἰδίου. d) μακρὰ] „recepti ex J. et Cod. P. Μακρὰν
Pl. Par. Salm. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Adnot. e) πόνοις]
 „νόμοις *FL* Prius recte cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic *Gori. Schm.*
 pro vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg.
 A. 1.“

ptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decora: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futurum, ut, longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum feran-

tur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ τοῦν ἐκείνῳ ἔχει.] εἴρηκα· ὑμεῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδὲ μᾶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτήσας ἐπε-
p. 821. τρέψατε.

ΒΠΙΚ. ῥωτήσεν. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἤγῃ τὸν πόνον;

ΒΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΒΠΙΚ. Πάντ' μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ i); οἶσθα τί ἐ) διάφορον καὶ ἀδιάφο-
ρον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον l);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοιᾶ, συνέναι οἱ δασταὶ τὰ
δεσύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγεις. ψηφο-
φορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ
τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπέσχετο;

h) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte aliae.“ i) δέ] dat
Soll. Bel. Schol. k) τί] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. δ.
vi, pro quo in nonnullis Edd. vett. reperitur ὅτι. l) προηγ-
μένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπρο-
γούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι] „ψηφο-
φορεῖς Pl.

accuset, gaudere verbis, men-
tem habere ibi tamen. Dixi.
Vos autem de his ferte suf-
fragia.

Port. Nequaquam. Sed
pauca interrogare mihi per-
mittite.

Epic. Interroga: respon-
debo enim.

Port. Malum putas labo-
rem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem
bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti
quid differens et indifferens,
productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, in-
telligero se dissyllabas illas
interrogationunculas. Itaque
quiescite. Ferent enim suf-
fragia.

Port. Verum viceram, si
poregissem interrogationes
in tertia figura indemonstra-
bilibium.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάντως ἡ Ἥδονή.

p. 821.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ n) καὶ Τρυφή, καὶ 23
Ἀριστιππος δὲ αὐτὸς παρίστω.

ΑΡΕΤ. Προτίεραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐμενον, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστιν ὄραν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερκρίσεται γὰρ καὶ αὕτη p. 822.
ἡ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου p), παρα-
πλήσιον γάρ τι q) καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστ' εἶναι r) μὲν
ἡ Ἥδονή κρατήση, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφή·
νικώσης δὲ αὐτῆς s) Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
νεκρικμένος. ὥστε ἄλλοι παρίστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι t),

n) Ἀρετῇ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. o) φι-
λονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φι-
λονεικεῖτε) In cett. vulgo φιλονεικεῖτε- p) Διονυσίου] „Διονύ-
σου male O. Prius recte Fl. Fr. J. etc.“ q) τι] „abest a Fl.“
r) ὥστ' εἶναι] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστ' εἶναι, pro
quo in 3011. est ὥστ' εἶναι. s) αὐτῆς] „αὐτῆς male Par. Recte
aliae. Αὐ abest ab O.“ nec non Gorl. Dubitavi tamen abjicere
vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνου δὲ
αὐ τοῦτον. t) τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo
distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστι-
κόν, δδ. etc. et hinc male intellectum, ad Seageri normam

Merc. Omnibus calculis
Voluptas.

Port. Provoco ad Jovem.

Just. Quod bene vertat!
Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Vir-
tus et Luxuria. Aristippus
autem ipse quoque adsit.

Virt. Priorem me oportet
dicere, Virtutem. Mens
enim est Aristippus, ut ser-
mone illius indicant et opera.

Lux. Noquaquam; sed me,
Luxuriam. Meus enim vir

est, ut videre licet e coronis,
et purpura, et unguentis.

Just. Nolite contendere.

Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter
pronunciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si
vicerit Voluptas, etiam Ari-
stippum habebit Luxuria:
vincente contra Porticū,
etiam hic Virtuti adjudica-
tus erit. Quare alii jam
adsanto. Verum quid ais?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνελήλυθότες ὥς γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν υ);

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανάκτεῖτε, αὐθις δικάσετε x).

24 *ΕΡΜ.* Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν γ) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὡς Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφευγεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ δῶκε ἐπηρμένος τὸ βάκτρον· οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

p. 823. *ΕΡΜ.* Ἄλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὡς Δίκη, ὃ
25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐφίκει τοῦτο πράξειν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος] „ἀδίκος male O.“ υ) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. βούλει, unde pendeat Coniunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Mort. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσετε] „restitui ex O. Δικάσατε Edd. priores.“ γ) τοίνυν] „omittit PL“ et Gori. z) πέφευγεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφευγεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam (gratis) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

p. 825.

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγείται κρεττόριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κερρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπὶ ἔθοξε, προτέραν ἐςάγαγε α) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γάρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην β), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου γ) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δ) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρώτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26
εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ *De-*
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' *De Co-*
mosth.
ron. in.

α) ἐςάγαγε] Sic Schm. assentiente Belino e Zolli. et Gorl. pro vulg. εἰσαγε. In Ox. est ἀπάγαγε. β) χθές — ἐπηγγελμένην] „Quatuor haec desunt in O.“ γ) Διάλογον] „Διάλογον male Fl. Διαλογουμένου O. omisiss quiaque sequentibus verbis. Vulgata est in P.“ δ) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. A. 1.“

Just. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Just. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam Rhetorices. Vah quot conveniunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obso-

leta est causa, sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetorice et Dialogum per vires accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

p. 84. ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἐπειθ' ε) ὅπερ ἐστὶ f) μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβού-

De- λημαι h), τὴν κατηγορίαν ἱᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταῦτα
moeth. παρίσταται μοι i) γινώσκων, ὅταν τε εἰς k) ἃ πέπονθα
Olynth.

III. in: ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἑμοῖς οὗτος l) ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὀψασθε m), ὥστε n), ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι o) πρὸς αὐτοῦ, σέψασθαι θέον p). ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγο-
27 ρίας. Ἐγὼ γάρ, ὧ ἄνδρες δικάσται r), τουτονὶ s) κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνήν, καὶ μονονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰω-

e) [ἐπειθ'] Sic O. et Gori. cum *Demosth.* pro vulg. εἰθ'. f) ὅπερ ἐστὶ] rescripsi e vet. Edd. et ipso *Demosth.* pro eo quod *Reitz.* et recentt. habent ὅπερ ἐστίν. g) ὑμῖν] „Sic bene O. Fl. Fr. J. Par.“ h) καὶ βεβούλημαι] „non habet Fl.“ i) οὐχὶ δὲ ταῦτα παρίσταται μοι] Vulgo legebatur: οὐχὶ ταῦτα (*Reitz.* et recentt. τ' αὐτὰ. sed Fl. τὰ αὐτὰ, in cett. vet. ut editum) δέ μοι παρ. γ. Sed παρίσταται μοι, omisso δὲ, Θ. Nos secuti sumus *Demosthenem*, cum quo consentit *Cod. Gori.* k) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* et mox iterum. l) οὗτος] „οὗς αὐτὸς P. Nil mutat Fl.“ m) ὀψασθε] „ὀψεσθαι male O.“ n) ὥστε] „non habet O.“ o) πείσωμαι] πείσομαι B. 1. et 3. p) θέον] θεῖον conj. *Seager.* in *Diar. Class.* N. 36. a. 1818. q) εἰκῇ] εἰκῆ A. 2. r) δικάσται] „omisit Fl.“ s) τουτονὶ] Sic *Schm.* ex Ox. pro vulg. τουτον. Perperam *Par.* τουτο.

behevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respicio, et cum ad verba, quae audjo. Verba enim quam si-

millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candyo Assyrio more indutum, circa Joniam ober-

ἦσαν εὐνοῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὁ, το χρήσαιτο ε) ἑαυτῶ p. 824. οὐκ εἰδὼτα, παραλαβούσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπεὶ υ) ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄρῳν εἰς κ) ἐμὲ, ὑπέπτησσε γ) τε p. 825. γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολι-
ποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁποῖοι ἐμνήστευόν z) με πλούσιοι, καὶ
καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀγαρίστῳ τούτῳ α)
ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητε, καὶ ἄφαντι, καὶ τέφ, προῖκα οὐ
μικρὰν ἐπεσνεγκαμένη b), πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους·
εἶτα ἀγαθοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλῆτας τοὺς ἐμούς, παρε-
νέγραφα c), καὶ αἰστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας d)
τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπι-
δεκόμενῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν e), οὐδὲ τότε περιε-
λείφθην f)· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιη-
γόμεν γ), καὶ κλειτὸν αὐτὸν καὶ αἰδιδμον ἐποίουν, κατα-

t) εἰ, το χρήσαιτο] ὁ, τι ἂν χρήσαιτο more suo mallet *Bel.*
Ceterum in vet. Edd. scriptum ὅτι. υ) ἐπεὶ] Sic Codd. P.
O. Gori. et Thom. M. v. ἀτενὲς. Vulgo erat ἐκασθῆ, in non-
nullis etiam ἐκιδῶν, testante quidem *Reitzio*. z) εἰς] ἐς 3011.
Schm. Lang. γ) ὑπέπτησσε] „υπέπτησε male J.“ Sic ta-
men etiam *Lang.* forsan incuria. z) ἐμνήστευον] ἐμνηστεύ-
οντο Gori. ad legitimam normam, quam alibi observavit noster,
ut *Tex. c. 37. H. l.* videtur hoc interpretamentum esse. Cf.
infra c. 29. τοσοῦτων μνηστευόντων. *Eurip. Alcest. v. 730. Herm.*
a) τοῦτῃ] „deest in O.“ b) ἐπεσνεγκαμένη] „ἐπισκευή-
ναι. O. ἐπεσν. FL“ c) παρενέγραφα] „παρέγραψα FL“ d)
διαμαρτόντας] „ἀμαρτάνοντας FL Nil mutat P.“ *Διαμαρ-
τάνοντας Lang.* audacioris consilio. e) εὐπορίαν] Sic
Schm. suadente *Belino* ex O. 3011. et Gori. pro vulg. εὐπο-
ρίαν. f) περιελείφθην] ἀπελείφθην 3011. et Gori. in quo
posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se fa-
ceret dubium, assumsi, at-
que institui. Et cum docilis
mihi videretur, et intentis
me oculis respicere, (tum
nempe reverebatur me ad-
huc, et colebat, et solam ad-
mirabatur) relictis aliis, qui-
cunque me petebant, divites,
et honesti, et claris majori-
bus, ingrato me isti despon-
savi, pauperi, ignobili, ju-
veni, dotem afferens non

parvam, multas admirabi-
lesque orationes: deinde ad
tribules illum meos dedu-
ctum, adventitium hominem
tabulis adscripsi, et civem
feci: adeo ut qui spe nu-
ptiarum mearum excederant,
angerentur. Cum vero illi
visum esset circumire ad
nuptiarum felicitatem osten-
tandam, neque tum destitui
(relicta sum); sed ubicunque
illum secuta, sursum deor-

- p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημήσας ἐθελήσαντι h) αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον i) συνδέπλευσα, καὶ τὰ τελευταία, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασσα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν αἰεὶ k), μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ'.
- p. 826. ἡμῶν.] Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπεσειύσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν l) εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς m) ἐκάρας, καὶ μέγα φρονήσας n), ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δέ, τέλειον o) εἶασεν· αὐτὸς p) δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματός, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν q) ἐμοὶ λόγων συντημῶν· εἰς μικρὰ

περιηγόμενῃ] „καὶ κάτω περιηγόμενῃ O. omisso ἄνω.“ Περιηγόμενῃ 3012. vitiose, rectius περιηγόμενῃ Gorl. ut Ox. quos secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impeditit proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. h) ἐθελήσαντε.] „Θελῶ. O.“ et Gorl. i) Ἰόνιον] „Ἰόνιον Edd. priores. Vid. Adnot. k) αἰεὶ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo Quæstat. Lucian. Spec. l. cap. 3. l) τῇ] „Consentis O.“ m) ὀφρῦς] ὀφρῦς A. 2. sola, ut et alibi. n) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3012. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. o) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ p) αὐτὸς] „repositus Solan. ex G. P. O. et marg. A. 1. αὐτόν. editum ante.“ Αὐτός etiam Schol. q) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quæ per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi cum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuërat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriæ habere videretur: sublati superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiæ dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

δὲ καὶ κομικά γ) ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
 τοῦ λέγειν ὃ, τι βούλειται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινὰς p. 827.
 λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν
 ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσῃεν αὐτῷ, με-
 δίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισύσας τὴν χεῖρα
 ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μικρὰ δ) ἐπινεύσας τῇ κεφαλῇ, καὶ
 ἐπισιναῖσαι τοῖς λεγομένοις. τοιοῦτων ἡράσθη ὁ γενναῖος,
 ἑμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον
 τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ ι) εἰς ἐκεῖνον ὑβρί-
 ζειν υ). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἄνοχος τοῖς 29
 περὶ τῆς κακώσεως x) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετῇ, p. 828.
 παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, οὕτως
 ἀτίμως ἀπὲλπε, καινῶν δὲ γ) ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ
 ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφοντα
 ἀπαντες προστάτιν z) ἑαυτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω,

γ) κομικά] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομματικά,
 unde Solan conj. κομματακά. δ) μικρὰ] Sic L. et Fl. pro-
 bantibus Reitzio et Bolino pro vulg. μακρά. ι) ἀλλ', οἶμαι,
 καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imi-
 tati sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι,
 ὑβ. υ) ὑβρίζειν] „ὑβρίσει Fl.“ x) τῆς κακώσεως] Sic
 cum articulo O. 3011. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo
 Edd. vulgo. γ) καινῶν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ καινῶν. z)
 προστάτιν] „Sic recte Fl. J. Par. etc. Προστάτην Salm.“
 In eundem errorem incidit Bip. simul cum B. 1. et 3. α) ἑαυ-
 τῶν] „Amst. sola male ἑαυτῶν.“

comicas, interrogatiunculas
 se ipsum concludere, ac pro
 eo, quod dicere debebat, si
 quid vellet, magna voce,
 breves quosdam sermones
 contexere, et tanquam colli-
 gere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plau-
 sus multus, illi non redie-
 rit; sed illud forte, ut leni-
 ter arrideant auditores, aut
 manum, intra terminos ta-
 men, moveant, aut parum
 capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me
 contemta. Ajunt autem, il-
 lum neque cum suo isto ama-
 sio pacem habere, sed in
 istum quoque, ut arbitror,
 contumeliosum esse. Quidni
 igitur ingratus sit iste, et
 legibus de mala tractatione
 teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acce-
 perit, et per quam sit nobi-
 lis, ita ignominiose tamen
 deseruerit, et novas res ap-
 petierit: idque hoc ipso tem-
 pore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστευόντων b), καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θυ-
ραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβουμένους μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνολ-
γειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γάρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον
τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ αὐτῷ οὕτως ἐπιστρέφεται
πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρη-
στὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν οἶδε τοῦ c)
τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἶρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί,
ὕμεις δὲ, ἦν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖ-
σθαι θέλη τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπαρέπετε f)· ἄγνωμον γάρ ἐπ'
ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμε-
νον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογισθῶ, ἦν δύνηται.

p. 829. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· εὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Πη-
τορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ
Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀντι-
δικος ἡγανάκτησιν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ

b) μνηστευόντων] „μνημονεύοντων male O.“ c) ὃν οἶδε
τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ et ὁρῶ post οὐδὲν. Sic, ut edidimus, O.
et Gori. d) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. e) μὲν] „ex O. in-
sertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέπετε] ἐπιτρέψης Gori.
et 3011. probante Bol. g) οὗτος] οὕτως verterat Gesner. im-
prudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum
habet. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deerat, restitui
ex O. et Gori. i) δικασταί] „recepti ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronam-
que suam profitentur. Ego
vero tot procis adhuc reni-
tor, et fores pulsantibus,
nomenque meum magna voce
inclamantibus neque aperire
volo, ne audire quidem. Vi-
deo quippe, nihil praeter
clamorem illos afferre. Iste
autem ne sic quidem ad me
convertitur, sed ad amasium
suum respicit, quid tandem,
Dii boni, bonum recepturum
se ab illo exspectans? quem
sciat praeter pallium nihil
habere. Dixi, Iudices. Vos
autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit,
hoc nolite concedere. In-
grati enim animi est, meum
in me gladium acuerre. Imo
secundum amasii sui, Dia-
logi, rationem iste causam
dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem pro-
bari non potest, Rhetorica.
Neque enim fieri potest, ut
solus ipse causam dicat dia-
logi habitu, sed perpetua
oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc
etiam, Iudices, indigne tulit
adversaria, si longa oratione
utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ ε) δύνασθαι λέγειν παρ' ἐνέλης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὖν p. 829.
 ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ι) ἐπιλυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆ-
 σατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς κ) τοὺς
 Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην
 τῇ γάμψ· δι' αὗς δὲ αἰτίας ἀπολείπων αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ λ)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὃ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου ἔνεκα ψεύδασθαι ὑπολάβοιτε ο).
 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ εἶμι σωφρονεῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν p) ἐπὶ τοῦ νοσίου σχήματος, οἷόν ποτε ἰσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δὲ, p. 830.
 καὶ τὰς τρίχας ὠθεύουσαν εἰς q) τὸ θαυμαστόν, καὶ φυ-
 λον ἐντροβισμένην, καὶ τὰ ὀφθαλμοὶ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτεον εὐθύς, καὶ παρφυλάκτον ὅποι ρ) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροις σ). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐγὼ καθ' ἐκάστην δὲ τὴν νύκτα
 ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπλήματο μεθύνοντων ἐρασίων,

κ) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα FL.“ ι) αὐτὰ] „αὐτὸς K. male. Vul-
 gatum firmant P. L.“ κ) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. λ)
 τούτῳ] „τούτῳ O.“ ο) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβετε O.“
 p) μένουσαν] Sic O. et Gorl. prò vulg. ἡμίνουσας. q) εἰς]
 εἰς 3011. Schm. Lang. ρ) ὅποι] „ὅπου O.“ σ) φέροις] „φέ-
 ρει FL.“ Accedunt 3011. et Gorl. probante *Belino*, aut vult
 ἵσχει, modo Optativa summoveatur.

facultatem a se habeam: Judices: neque quidquam
 multa quidem apud vos non utilitatis me meae causae
 dicam. Capitibus vero ipsis mentiri cogitaveritis. Ego
 eorum, quae crimini mihi namque videns istam non
 dedit, dissolutis, permittam amplius temperantem esse,
 vobis videre de omnibus, neque in decenti illo habitu
 Quaecumque nimirum de me permanere, quo usam olim
 narravit, vere narravit. Paeaniensis ille Rhetor du-
 xerat; sed ornare se, et ca-
 pillos meretricio more dispo-
 nere, et infucare faciem, et
 genas pingere: statim suspi-
 cabar aliquid, et, quo ocu-
 lum ferret, observabam. Ac
 ficta illa, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite, gulis vero noctibus impleba-

- p. 830. κωμαδόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐπὶ αὐτῇ δὲ, καὶ εἰσβαλέσθαι ε) αὐν οὐδενὶ κώμῃ τολμώντων υ). αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ᾗδετο τοῖς θρονομένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ ε) παμέκμπεν ἀπὸ τοῦ τέχους, ἀδόντων γ) ἀκούουσα ε) τραχείᾳ τῇ φωνῇ ὥσθας τινὰς ἐρωτικὰς α), ἢ καὶ παρυσόχουσα τὰς θύρας β), ἐπὶ οἰομένη λαοθαίνειν ε), ἡσέλγαινε δ), καὶ ἐμοιχεύοντα πρὸς αὐτῶν. ὕπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι ε) μετ' αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον f) ἐν γειτόνῳ δὲ οἰκῶντι τῷ Διόδοτῳ προελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι 32. ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτα ἔστιν, ὃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἡδίκησα, καίτοι ἐκ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, πάλως εἶχέ μοι ἀνδρὶ ᾗδῃ τρετράκοντα ἐτη ἀχρὸν γεγυῖται, p. 831. θαρσύνων μὲν ἐατέων, καὶ δεικνύν ἀπληλᾶσθαι, καὶ τοσούτους δικαστὰς ἀγρεμεῖν δᾶν, καὶ τυράννων πατηγούσας, καὶ ἀρεστίαν g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h). ἐς δὲ τὴν

α) εἰσβαλέσθαι] εἰσβαλ. 3011. Schm. Lang. υ) τολμώντων] κομῶντων Ald. 1. 2. mardose. x) ἢ] „omittit Fl.“ γ) ἀπὸ τοῦ τέχους, ἀδόντων] „Quatuor haec desunt in O.“ Ibidem in Gorl. Et idem narrat. Rel. de tribus prioribus vocibus. x) ἀκούουσα] „ἀκούσα. Fl. Vulgatum est in P.“ α) ἐρωτικὰς] ἐρωτικὰς Gorl. β) θύρας] „Sic O. et marg. A. 1. Θυρίδας Edd.“ c) λαοθαίνειν] Sic O. 3011. et Gorl. pro vulg. λαοθίν. d) ἡσέλγαινε] „Bene sic O. P. B. 1. (et 3.) Salm. Haeckens male J. Fl. Hag. Fr.“ e) γράψασθαι] „γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag.“ f) οὐκ ἐδοκίμαζον] „Haec et sequentia male desunt in O.“ g) ἀρεστίαν] „Sic etiam Fl.“ h) ἐκφυγόντα] Sic Schm. e conj. Gesneri et

tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoquo audentibus. At illa ridere, et his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, et cum illa adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae; quibus affecti Rhetorices, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pari judices: civitatisque tyrannorum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 831. *Διάλογῳ* συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαλ-
των, καὶ κρότων οὐ διαμένους ε). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη
καύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορμον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Δύρος, πλὴν μίας.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τις εἴπαιεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ *Διάλογος* ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμένετε, 33
διπλάσιον ἀποισόμενοι k). τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς
δίκασις.

ΔΙΑΔ. Ἐγὼ δέ, ὡς ἄνδρες δικασταὶ l), μακροὺς μὲν
ἀποστειναι τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς m),
ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ εἶωθα n). ὅμως δέ, ὡς νόμος ἐν
ταῖς δικαστηγῆσις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώ-
της παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι
τοῦτο εἴπω πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προσίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντι. i) συνδιαλεγόμενους —
διόμενους] Sic ascripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo
legebatur συνδιαλεγόμενον, omissis plane, quae jam inserta ha-
bes. Κρότων vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius,
opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. k) διπλάσιον
ἀποισόμενοι] „διπλάσιον οδοόμενοι Fl.“ Ποισόμενοι Gorl.
pro ἀποισόμενοι. l) δικασταί] „non habet Fl.“ m) πρὸς
ὑμᾶς] absunt a Gorl. n) ὥσπερ εἶωθα] „ὥσπερ δὲ νόμος
Fl. omissis reliquia.“ o) τὸ] „sine articulo Fl.“

dibus virorum fortium, in
Academiam aut Lyceum in-
gredi, *ibique* cum optimo
hoc Dialogo inambulare,
placide disputantes, laudes
ac plausum non desideran-
tes. Multa cum dicere ha-
beam, jam desinam. Vos
vero religiosum forte suffra-
gium.

Just. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus,
praeter unum.

Just. Rhetor videtur esse,
qui contrarium tulit. Jam
tu dic, Dialoge, iisdem ju-

dicibus. Vos autem manete,
duplicem laturi mercedem
utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos
orationem nolim, sed brevi-
ter more meo *agere*. Ta-
men ut in judiciis fert con-
suetudo, sic accusationem
institutam, ignarus licet un-
dique sim talium et rudis.
Et hoc mihi sit apud vos
exordium. Injuriae autem
et contumeliae, quibus ab
isto sum affectus, hae fere
sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαί πρὸς τούτων, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν
 τῶς ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν

Plat. ὅλων περιόδω σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω ποῦ τῶν νεφῶν
 Phaedr. ἀεροβατοῦντα, ἐνθα δ' ἰμέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 p. 832.

ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα q)
 πετόμενον, καὶ ἀναθαίνοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ r),
 καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδλαίον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε.
 καὶ τὸ μὲν τραμικὸν ἐκείνο καὶ σαφρονικὸν προσωπεῖδον
 ἀφείλε μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ δὲ ἔιν γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκα-
 θεῖρξε s) τὸ σκῶμμα t), καὶ τὸν ἱαμβόν, καὶ κυνισμὸν, καὶ
 τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), δεινούς ἄνδρας ἐπι-
 περτομηῆσαι x) τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς y) ἔχοντα.
 τελευταῖον δὲ, καὶ Μένειπτον τινὰ τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
 ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνερούξας, καὶ τοῦτον
 ἐπειρήγαγέ μοι φοβερὸν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ

p) τε] „non habet Fl.“ neo B. 3. q) ἀψίδα] Sic correxi vul-
 gatam ἀψίδα ad praeceptum Grammaticorum veterum. Spitz-
 ner. Prosod. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῶτα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gori. pro vulg. ὑπεράνω. s) συγκαθεῖρξε] μοι,
 quod vulgo adlident, quum omittat 3011., eiecerunt, monen-
 tibus Solano, Geonero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipon-
 tinus Editor, Langius. t) σκῶμμα] „σκομμα male Par. Hag.
 utraque. Recte Fr. Fl. Salm. etc.“ u) Ἀριστοφάνη] „Αρι-
 στοφάνη Fl.“ x) ἐπιπερτομηῆσαι] ἐπὶ τὸ περτομηῆσαι Gori.
 y) καλῶς] „ὁρθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ad
 natura, et universi circuitu
 disputantem, sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi *magnus in caelo*
Jupiter volucrum currum
agens fertur, detractum in-
 de, cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem escendere,
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detrusit, et,
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ad

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unum
 collata inclusit mecum, jo-
 cum mordacem, et Jambum,
 et Cynicam licentiam, cum
 Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dum, quae sunt maxime se-
 vera, ad irridendum, quae
 bene habent. Denique Me-
 nippum quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

δῆγμα λαθραῖον ε); ὅσα καὶ γελῶν ἄμα ἔδαννε. πῶς οὐκ. 833. οὐ δευνὰ ὑβρισμαὶ μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος α) διαμένων β), ἀλλὰ κωμωδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλανότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων αὐτοπῶτα-
τον, κρᾶσιν τινα παράδοξον κέρραμα, καὶ οὔτε πέζος εἶμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων γ) βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκένταυρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἔρεῖς, ὦ Σύρε;

34

ΣΥΡ. Ἀπροςδόκητον, ὃ ἄνδρες δεκασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα, ἢ δ) τὸν Διάλογον τοσαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἔγω, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληνῶτα, καὶ ταύτη ε) αἰδέσμευον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντη δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πληθεσι κεχαρισμένον, κρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν. 834.

ε) λαθραῖον] „Sic Fl. Par. Hag. Salm. etc. Andrῆσιον J. et Gork. α) σχήματος] „omisit Fl.“ β) διαμένων] „restitutum ex P. Διακείμενος Edd.“ Recebs collati Codd. videntur in διαμένων consentire, quum nihil ab his, qui contulerunt, notatum sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. γ) μέτρων] „Sic dedit Solanus ex L. P. et Ms. Gr. Meredῶν ante editum.“ δ) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat Schm. e Codd. P. et G. Omnino omittit Lang. ε) ταύτη] „διὰ τοῦτο L. et marg. A. 1. sed emisso καὶ.“ Sic etiam Gork. et 3011.

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Neco opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque graciosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἶθ' ἴσα εἰς τὸν f) ἀκθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷ καταναγκά-
 σας, ἡδῶ τοῖς ὀρῶσι παρεσκευάσα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κο-
 μῆδιαν αὐτῷ παρέξεν, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλὴν οἱ μη-
 χανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς
 ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) δειδότες, ὥσπερ τὸν ἔχινον, λα-
 βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐβνλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ l)
 μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκείνα καὶ
 λεπτὰ κάθηται, πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθά-
 νατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτα τὸν κόσμον
 κατασκευάζετο o), τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης
 φύσεως ἐνέχεεν. εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐμειρά-
 νυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικῇ πολιτικῇ μορίου εἰδωλον q), κολα-

sed ex glossamento credo. f) τὸν] „τὸ FL“ g) ἀκθρώπι-
 νον] „ἀντρον“ marg. A. 1. W.“ Ceterum ordinem verborum
 clementibrem restituerunt e Cod. 3011. Schm. et Lang. Lege-
 batur enim prius: εἰς τὸν ἀκθρώπινον εἶθ' ἴσα τοῦτον τρόπον.
 h) μετὰ δὲ,] In prioribus pessime sic distinguebatur: μετὰ
 δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ τὸ
 male FL“ k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinque haec
 desunt in FL“ λόγους ἀκανθῶδους, i. e. dialogos philosophi-
 cos, vide Diall. Mort. X, 8. et eandem, quae h. L. cum echinis
 comparationem Pisc. c. 51. l) ὅπερ] ἀπὸ Gorl. m) γλί-
 σχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg. λεπτά. n)
 κάθηται πρὸς σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et
 Gorl. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογούμενος. o) κατασκευάζε-
 το] Sic marg. A. 1. 3011., et Gorl. pro vulg. ἀργάζετο.
 p) τὰ πάντα] Vulgo omissum articulum e Codd. 3011. et
 Gorl. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μορίου

incedere illum hoc humano
 more docuerim; deinde mul-
 to illo squalore purgatum,
 et subridere coactum, junc-
 diorem reddiderim videnti-
 bus. Super omnia vero co-
 moediam illi conjunxi, ea
 quoque re multam ipsi ma-
 chinatus ab audientibus be-
 nefvolentiam: qui ante illum
 diem spinas, quae in illo
 sunt, veriti, tanquam erina-
 cium, in manus illum sumere
 cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male ha-
 beat: quod non subtilia ista
 atque tenuia, assideo, minu-
 tim cum illo disputans, Utrum
 immortalis sit anima? et,
 Quot sextarios Deus, cum
 mundum faceret, illius in-
 commiscibilis, et quae sem-
 per unius modi suique simi-
 lis erat, materiae in illam
 temperationem, in qua mis-
 cebatur universum, infu-
 derit? et, Utrum Rhetorice
 civilitatis particulae simula-

κείας τὸ τέταρτον· χαίρει γὰρ, οὐκ εἰδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
 λεπτολογῶν γ), καθάπερ ρί τὴν ψώραν ἡδίως κινῶμενοι. καὶ
 τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῶ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται
 ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἔστι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὁξυ-
 δοκεῖς). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἑμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ
 πικρὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπεις), τὰ u) πρὸ τῶν πο-
 δοῖν οὐχ ὁρῶν. ἔπει τῶν γὰ ἄλλων ἐνέκα οὐκ ἂν, οἶμαι,
 μεμφαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
 σαις αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετακίβυσαι· καὶ ταῦτα, βάρβαρος
 αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
 παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν ἀπολελό-
 γημαι ὡς δυνατόν ἐμοί x). ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν
 ψῆφον ἐνέγκετε γ).

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὁλαῖς κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ- 35
 νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηγός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
 ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραυπημένην οὕτως φέρειν z). καὶ μὴ

εἰδῶλον] „μηδὲν male Par. Μόριον ἢ ὅλον Pell. r) λεπτο-
 λογῶν] „λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
 s) ὁξυδοκεῖ] „ὁξυδοκεῖ Fl. Salm. et marg. A. 1. Ceteras
 sex ὁξυδοκεῖ.“ i) ἀποβλέπεις couj. Guyet u) τὰ] „ὅτ τὰ
 marg. A. 1. W.“ x) ἐμ οί.] „ἣν Fl. Vulgatum firmat P.“
 y) ἐνέγκετε] ἀνενέγκετε Gorl. z) οὕτως φέρειν] „οὕτως
 φέρει] Nihil mutat Fl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

crum sit, et quarta pars adu-
 lationis? Gaudet enim, nes-
 cio quomodo, minutis id
 genus disputatiunculis, ut
 illi, qui libenter scalpunt
 scabiem: et illa cura iucun-
 da illi videtur, et vehemen-
 ter sibi placet, si dicatur,
 non cujusvis esse perspicere,
 quae ipse acute adco de ideis
 cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas
 quaerit, ac circumspicit, non
 videns interim, quae sunt
 ante pedes. Nam cactera-
 rum rerum caussa nihil, pu-
 to, mihi objiciet, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
 baricam sibi, ipse Barbarus
 cum videar, induerim. In-
 justus enim fuisset, si talia
 contra leges in ipsum de-
 signassem, et patria illum
 veste spoliasset. Causam
 dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte cal-
 culum.

Merc. Vah, ipsis decem
 vincis: idem enim ille, qui
 ante, ne nunc quidem ejus-
 dem est sententiae. Nimirum
 haec consuetudo est, pertu-
 sum omnibus isto modo ferre
 calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιτο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἀπὲς ἀγαθῇ τύχῃ αὐρίον δι' τὰς λοιπὰς διακόμεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φέρειν, quod jam confirmatum Codice Gerl. probavit *Fritsch*. Quæstist. Lucianum. p. 195. qui idem etiam τοῦτε ἴθως, neque id improbabilius, scribendum arbitratur. α) καὶ μὴ παύσαιτο] μὴ παύσαιτο τοῦτον, sive καὶ P.⁴ Similiter Gerl. μὴ παύσαιτο τοῦτον. Laborat adhuc locus, cui ais mederi conatus *Marcil.* καὶ μὴ παύσαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.

nis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimus vos quidem, discedite nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ
ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

p. 836.

A R G U M E N T U M.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festivo demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticam vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coëxercitatarum ad finem vitæ utilem; argumenta autem petit tum ex ipsâ natura tum e fine parasiticas. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac præstantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἔνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, ἔχουν ἑκαστὸς τινα ἐπίσταντας,
δεῖ ἥς αὐτοῖς α) τέ εἰσι καὶ ἄλλοι χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς
ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δεῖ οὐ ἂν τι ἡ αὐτὸς ἀπόναιο,
ἢ ἄλλοι μεταδόης β);

a) αὐτοῖς] Sic Gori. pro vulg. ταυτοῖς. b) μεταδόης] Sic Schm. e 3011. et Gori. pro vulg. μεταδοίης. Vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397.

D E P A R A S I T O
SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero; est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse fructum artem unusquisque aliquam capias, vel alii quidquam norunt, per quam et sibi impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα.
πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΤΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΤΧ. Τί δέ; λατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέ c) ταύτην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίας;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΤΧ. Τί δέ; ρητορικὴν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κούλα.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι d), καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δοκεῖ e) ταῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκῶς.

ΤΤΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολλαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ] Olim οὐδέπω. Correxī e Gorl. d) εἶναι] plane inducendum putat Fritsch. Quæst. p. 150. aut scribendum εἶη. Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δόκει] „δοκῶν P. minus recte. Nil a vulgata abit Fl. Δοκεῖ B. 3. et Schol. in prioribus nostra Edd. f) τένα] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. τένα. Sonat sic etiam interpretatio Latina.

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

Par. Non, per Jovom.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obijcere tanquam ignorantī. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim

τάλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆναι p. 83, τέχνης.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμὶ.

ΤΤΧ. Τίνος οὖν ἐτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθεις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν,

ΤΤΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ἐπίστυμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιννώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τὸ γε i) τῆς τέχνης παράδοξον k) ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

g) ἔχει σοι.] ἔχοιμι Par. male. ἔχοιμι ὡς (i. e. idem quod in Par.) P. ἔχει σοι recte Edd. Fl. J. etc." h) δὲ καὶ] Sic Fl. et Gori. commate, nisi fallor, quod jam necessarium erat, post λόγῳ positum. Nam vulgo haec sic legebantur: εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) opponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac praeceptis (innox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus correxi versionem verborum καὶ μὴ — ἔχειν, nec eam ob causam in difficultate me versari, quam eandem etiam a Fritzscheio video castigari Quaestus. Lucian. p. 132. qui optime explicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε] „τότε male Fl." k) παράδοξον] νόημα Marcil. Non comparet

alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alterius?

Par. Cujus? Praeclare, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; an vero etiam cum ratione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nunc tibi licet cognoscere neque propterea mihi succensere. Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

Par. Novum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

p. 837.

TTX. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπονδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδῃ.

TTX. Μάδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λίγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2

TTX. Κῆτα εἰ μὴ μάλιστό τις, ὦ Σίμων, τέχνην αὐτήν ὃ φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγὼ γὰρ εἰ δὲ σοι μάλισσθαι δοκῶ, τοῦ μηδε-
 p. 838. μίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτεῖν εἶναι μοι
 τὴν μανίαν n) δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις ο).
 φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα αὐτήν τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι
 τοῖς ἔχουσιν, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦς,
 ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) τούτων ἀναδεχομένην
 εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

TTX. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός.

TTX. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd. 1) αὐτήν] „abest a FL“ m) μηδε-
 μίαν] „ita Par. Mq δὲ μίαν J. FL Hag. Bas. Fr. Ald. Salm.“
 n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd.“ Scilicet Marcilius vo-
 luerat τῆς μανίας. ο) ἀφήσεις] Sic FL pro vulg. ἀφίς, quod
 etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίς marg. A. 1. quod
 proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, acce-
 dere videtur, p) παιδαγωγὸν] „πατέρα P.“

Tych. Atqui eam ipsam ob
 causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed
 nunc dicito, nisi tamen pu-
 dore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui
 non idem insaniat, hanc ar-
 tem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si
 vero insanire tibi videar, at
 tu etiam insaniam illam in
 causa esse putato, quod
 aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves.
 Ajunt enim, Deam illam,
 Insaniam, gravem caetero-
 quin esse habentibus, sed
 excusare illorum peccata,
 quorum causas, magistri
 aut paedagogi instar, in se
 recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Pa-
 rasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego
 illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus
 ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ἀνείδισας γ), ὦ Τυχιάδῃ.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

p. 838.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν ἀποκα-
λῶν γ);

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλόμεθα γνωρίζειν
τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ ε), ὅτε χρήλοι μαθεῖν, ὃ παράσι-
τος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ι) ἐμὲ, ἢ Φειδίαν
ἀγαλματοποιόν υ). χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἦτορ, ἢ
Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διῷ.

p. 839.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπεῦντι πρόωσται x) γέ-
λως πάμπολυς γ).

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΤΧ. Εἰ z) ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπι-
γράφομεν, Σίμωνι παρασῖτω.

γ) Πάνυ ἀνείδισας] Πάνυ δευδῶς ἀνέμασας conj. Seager. Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318. male, iudice etiam Pritzen-
schio Quaestat. p. 87. qui recte cum Scholiaste facit, ironi-
cumque vocis πάνυ usum satis bene illustrat. r) ἀποκαλῶν]
Sic marg. A. 1. W. P. Gorl. 3011. probante Belino pro vulg.
καλῶν. ε) τῷ] „Sic dedi ex Fl. Τῷ cett.“ excepta tamen Ald. 1.
Deinceps εἰ τε mallet Bel. et ὃ, τε perperam dedit Schm. In
B. 1. et 3. autem est χρήσει. ι) τοῦτο λέγοντες] „λέγοντες
τοῦτο Fl. υ) ἀγαλματοποιόν] χαρίσασθε δὲ addendum
conj. Jena. τιμήσετε, aut simile, Guyet. At vid. Adnot. x)
πρόωσται.] Sic scripsi e conj. Jacobsii pro vulg. προοίσται.
γ) πάμπολυς] πολὺς 3011. z) Εἰ] εἰς 3011. et Gorl.
quod Belinus mendose scriptum putat pro εἰ γέ σοι, ego, si
liceat conjicere, potius pro: Τί γὰρ, εἰ etc. Sed nolo tamen

Par. Egregie vero male-
dixisti.

Tych. Sed non erubescis,
cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si
non ita me vocarem, eru-
bescerem.

Tych. Et, per Jovem, si
designare te velimus eorum
alicui, qui te non norunt,
isque cupiat nosse; nempe
dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis desi-

Lucian. Vol. VII.

gnaveritis istuc dicentes,
quam si Phidiam vocetis sta-
tuarium. Nec minus enim
ego hac arte, quam suo illo
Jove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi
consideranti multus erupit
risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in sum-
mo, uti moris est, inscriba-
mus, Simoni Parasito.

G

p. 839. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρῆκοιο, ἢ Δίωτι α) ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε, ἐπειδὴν πυρθάνηται τις, ὅποια β) τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, (οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ,) παρασιτικὴ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, p. 840. καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντᾶσιν ὦνς), ὡς ἐφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΤΧ. Οὐδὲν δ), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, διόλοι.

hujus Sphingis haberi interpretes, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 3011. et Gorl. esse consensum, ut maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utrumque ex eodem fonte mansisse. a) Δίωτι] Διονυσίῳ conj. Solan. b) ὅποια] Sic correxi vulgatum vitium ὅποιά, ut saepius alibi. c) ὦν], „ὅμως ὦν FL“ d) Οὐδὲν] Sic Solanus rescripsit ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΤΧ. et ΠΑΡ. FL hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens “ Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Tanto facilius οὐδὲν, quod vulgo cum antecedentibus iungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθῆς διόλοι, cum Jacobsio Codicum opo ad maxime probabilem rationem revocaui. Pro vulg. enim δὲ τοῖς legitur δὲ τοῖς 3011. et 2954. δέος P. δὲ simpliciter Gorl. Pro ἀληθῆς autem ἀληθῆ δὲ οὐ P. ἀληθῆ δὲ Gorl. et ἀληθῆ Pariss. Gesnerus, in vulgatis ac-

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dioni inscribas, *Philosopho*.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut

Grammatica, Medicina,) Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas, modo vera, nihil intererit.

ΠΑΡ. Ἰθὺ ε) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοι δε- p. 840.
 κῆ, ἦτις ποτὲ f) οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὐ-
 τωὶ γὰρ ἐπακολούθησαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις,
 εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν g) αὐτῆς.

ΤΤΧ. Τί ποτ' οὖν ἔστι τέχνη; ὥς ἐπίστασαι h).

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΤΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει i) λέγειν αὐτήν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τε- 4
 ρος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
 πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΤΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνη-
 μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἀπάντων ἡ παρασι-
 τική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη n);

quiescens, pro ei καὶ tamen εἰπὲ conj. et reddidit Solanus conj.
 εἰ καὶ σμ. δὲ ἀληθὴ δὲ, οὐδὲν διόλου. *Belinus*: εἰ καὶ σμ. δ'
 εἰποις, ἀληθὴ δὲ διόλου. Huic assentitur *Schmiederus*, nisi
 quod οὐδὲν praefigendum censet. e) Ἰθὺ:] „Ἰσθὺ male J.“
 ποτὲ] δὲ Gorl. g) μετέχοιμεν] Certissimam hanc *Gesneri* con-
 jecturam pro vulg. μετέχοιμεν, quod ferri nullo modo poterat,
 non dubitavi recipere. h) ὥς ἐπίστασαι:] „*Pell.* An σύ;
 Nil mutant *Fl. Fr. J.* etc.“ Ei pro ὥς mallet *Solan.* In Gorl.
 legitur: Τί ποτ' οὖν ἔστιν ἡ τέχνη, λέγει πάνυ ὥς ἐκ. in quibus
 vera lectio latere videtur. Nunc certe cum *Seagero* placuit
 distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὥς ἐπίστασαι; ad
 eam rationem revocare, quam jam *Gesnerus* in versione secus-
 tus erat. i) ὄκνει:] „*Alxys* Edd. antea male.“ k) ἐκ κατα-
 λήψεων:] „restitutum ex *Fl.* quae quidem junctim *ἐκκατάλ.*
Discretum Salm. et marg. A. 1. W. *Ἐκκατάληψεων* Edd vulgo
 male. *Ἐκ καταλήψεως συγγενομένων G.* l) ἐκείνου γε εἰ-
 πόντος:] „ἐκείνῳ γε εἰπὼν *Fl.*“ et Gorl. m) μετέχοι:] μετέ-
 χεις *3011.* n) εἴη] ἂν εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum
 de arte, si tibi videtur, quae
 tandem sit genere, videamus.
 Sic enim assequamur forte
 etiam artes speciatim: si
 quidem recte illius partici-
 pes sint.

Tych. Quid tandem ergo
 est ars? Nam scis *videlicet*.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari
 eam dicere, si quidem nosti.

Par. *Ars*, ut memini ex
 homine docto audire, *con-*
stat ex perceptionibus con-
sentientibus et coexercitatis
ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille
 dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec
 convenient in Parasiticam;
 quid aliud ipsa quoque, quam
 ars, sit?

p. 841. TTX. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι θ).

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑαστον τοῖς τῆς ρ) τέχνης εἰδ-
 σιν ἐφαρμοζόντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνῶδει, σκοπῶμεν,
 p. 842. καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ q) καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν r) ἀποφθέγγηται s). δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ t) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων u). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν κ). καὶ
 ὅτω γ) παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ z). ἢ τὸν
 μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινα φήσομεν ἔχειν, εἴπερ α)
 ἐπίσταται διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον b) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,

ο) ἔχοι] ἔχει 3011. p) τῆς] „abest a FL“ q) ἀλλὰ μὴ] de-
 sunt in FL et 3011. r) σαθρὸν] „σαθρὸν Edd. priores.“
 Quod Gesnerus secutus est et Reitzius recentioresque. Edd.
 admiserunt, coniecerat sic Casaubon. ad Pers. III, 21. s) ἀπο-
 φθέγγηται.] „ἀποφθέγγεται marg. A. 1. et FL male.“
 Sic etiam 3011. Totum locum Fritzscheus Quaestat. p. 154.
 sic suspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι
 διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθέγγεται. t) εἶναι καὶ ταύτην
 ὥσπερ] desunt in 3011. u) ἐκ καταλήψεων] „Sic Salm.
 et Amst. Ἐκ καταλήψεων cett. et P. Ἐκ καταλήψεως FL“ x)
 αὐτόν] Sic B. 3. Reitz. et recent. Αὐτόν A. 1. 2. B. 1. mi-
 nus bene. y) ὅτῳ] „recepti ex P. L. ὅτῳ cett. Sed mox ὅτῳ
 eadem recte.“ z) μεταγνοίῃ] μεταγνοίῃ Reitz. et plerae-
 que vet. Sed μεταγνοίῃ Codd. 3011. Gori. et Edd. Salm.
 Amst. Bip. Schm. probante Bel. s) εἴπερ] „ἵνα vult Mar-
 cil. Sed prius Edd.“ b) τοῦτον] „Nil mutant Coll. et FL.“
 Οὐκ, pensés-in? subaudit Bel. Rectius φήσομεν mente repetetur.

Tyck. Ars enimvero, si
 quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim
 artis formis applicantes Pa-
 rasiticam, an conveniat ratio
 illius, videamus, nec, ut vi-
 tiosae cum pulsantur testae,
 maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque
 artem, compagcm esse rerum
 certo perceptarum. Primum

quidem est explorare ac dis-
 cernere, quis idoneus sit ad se
 nutriendum, quemque cum
 parasitus esse coeperit, non
 poeniteat. Nisi forte num-
 mularium habere artem
 quandam dicemus, si dignos-
 cere sciat adulterina numis-
 mata ab his, quae non sunt
 talia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines
 a bonis: idque cum non, ve-

οὐχ ὥσπερ c) τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) p. 842.
φανερῶν εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς
Εὐριπίδης καταμύμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διαιδέναι e),

Eurip.
Med.

Οὐδεὶς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

v. 515.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἤγε f) καὶ τὰ
οὕτως ἀδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε
καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεῖους, 5
καὶ πράγματι πράττειν, δι' ὧν οἰκισώσεται, καὶ εὐνούστα-
τον ἑαυτὸν τοῦ τρέφοντι ἀποδείξει, ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ
καταλήψεως ἐρρώμενης εἶναι σοι δοκεῖ;

Math.
p. 843.

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσειν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς g) ἀπέλθοι h) πλείον ἔχων, καὶ παρενδοκιμῶν τοὺς μὴ
τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι i) οἶε;

c) οὐχ ὥσπερ] Sic conj. Marcil. Vulgo aberat negatio, quam
præcunte Solano restituiimus. Vid. Adnot. d) μὴ] „Hoc ha-
bent Ms. Angl. et Par. Abest in Edd. cett.“ e) διαιδέναι]
„διαιδέναι male Fl. Vulgatum tuetur P.“ f) ἤγε] Vulgo erat
τέχνη πέφυκεν, ἢ γε. Sed Gori. omittit πέφυκεν, quod haud
dubie e superiore versu huc aberravit, et habet ἢ γε pro ἢ γε.
g) παντὸς] „Nihil mutare Fl. adscripsit Solanus. h) ἀπέλ-
θοι] Sic Gori. et 3ori. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι]
„Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit Gesner.“

Iut nummi, si homines aperti
statim sint. Verum id ipsum
accusat etiam vir sapiens
Euripides, dicens:

*In qua virum queas ma-
lum dignoscere,*

*Innata nulla corpori certa
est nota.*

Unde etiam natura major
Parasiti ars est, quæ qui-
dem res quoque obscuras
adeo, et minime manifestas,
magis quam divinatio, in-
telligit ac novit. Scire vero
dicere ac facere idonea, qui-

bus in familiaritatem perve-
niat, et benevolentissimum
se aliqui ostendat, nonne in-
telligentiæ, et robustæ ad
percipiendum facultatis esse
tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coe-
nis meliori quam quisquam
conditione discedat aliquis,
et jucundior conviva habe-
tur illis, qui non eandem,
quam ipse, artem habent,
idne sine ratione ac sapien-
tia putas effici?

p. 843. TTX. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί ἐ) δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην l) ἀτίχρου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, τοῦ γενναιοτάτου Plat. Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιᾶσθαι m) Theact. Ed. μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, ἀνευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ Stallb. κρίσις. "Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ- Tom. I. γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθίνδε ῥα- p. 233. p. 844. δὴως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέ- 6 ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγ- γύμναστοι μένουσι, καὶ ὁμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κερτημένοις n) αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλή- ψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἶεν ο) ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλύσιν p) οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν q) τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνί- 7 τήν. Τὸ γε μὴν, πρὸς τί τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καί r)

k) Tl] Tò Gori. l) πολυπραγμοσύνην] Hunc locum sic distinctum praebet B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτίχρου etc. errore manifesto. Vide tamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτίχρου τινὸς etc. m) ἐστιᾶσθαι.] „ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. et Plat. l. d.“ n) τοῖς κερτημένοις] „τοὺς κερτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt.“ o) εἶεν] Sic e conj. Guyet. quam confirmatam Codd. 3011. et Gori. probante Belino recepit Schm. pro vulg. εἴη. p) ἀπολλύσιν] Vulg. ἀπόλλυσιν. Conjecerat Guyet. ἀπολλύουσιν, Bel. ἀπολλύν- ται inscite, unice vere Reitz. sic, uti cum Schm. et nos edidimus. q) τῇ] „Abest articulus a Fl. r) καί] ἂν mallet Bel. hoc necessarium ratus ad expellendum soloecismum, illud se capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obscuriorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.* Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatem, etiam Parasiticam,

ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne

μανίας εἶη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p.844.
δὲν εὐχρησιώτερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ
τούτου ἐστὶ s).

TTX. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἢ παρασιτι- 8
κή, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς. ὥστε τέχνην μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην. p.845.

TTX. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ ἐφ' ἐκτετημένοι. φέρε γὰρ, εἰ
ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ t) ταῦτ' ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι u),
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθεῖν αὖν;

TTX. Οὐχ οὕτω x.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχῃν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται y) σώζειν ἑαυτόν;

TTX. Καὶ μάλα.

- a) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ.] „ὣν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ.
FL. Pro ὄν etiam ὄν marg. A. 1. W.“ t) τις ἑαυτῷ] Vulgo
σὺ σεαυτῷ, et mox σωθεῖς αὖν. Restitui locum auctore Gorl.
cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste *Belino*
eis habeat pro σὺ. u) χειμῶνι] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὕ-
τω] „Οὐδ' οὕτως male FL.“ Οὐδ' οὕτω 3011. Conicias forsitan
secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed
vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 409. y) δυνήσεται:]
Emendaverat Gesn. quem Reitzius et recent. secuti sunt, δυ-
νήσεται. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unico
probam lectionem, a qua sola Junt. paullulum recedit, exhi-
bens per errorem συνήσεται.

insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere et bi-
bere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia

est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si quis sibi committat in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeat artem, qua servare se possit?

* Tych. Sic est.

p. 845. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ αὐ;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα α) ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ.

ΤΤΧ. Τέχνη, ὡς εἶπες.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίοχους τεχνίτας ἐκπαιδόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθάρειντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οἶδ' ἐς ἔχει b) τοιοῦτον εἰ-
p. 846. πέν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων c) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν d) σήμερον.

9 ΤΤΧ. "Ὅσον ἐκ τούτου εἰμάζω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως e) καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς f) τῆς παρασιτικῆς-

α) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα παρ. 3011. narrante Bel. Sed quum mox, referente quidem Schmiedero, in Gorl. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνη etc. alterutrum suspicor falso retulisse; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus nunc curo, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. α) ἄρα] οὖν ἄρα 3011. b) ἔχει] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἔχει, pro quo Bel. etiam maluisset ἐν ἔχει. c) ἐκ καταλήψεων] ἐκ καταλ. junctim Ald. utraque. d) ἡμῖν] καὶ 3011. e) ὅπως] ἀλλ' ἐκείνο σέκει δὲ, ὅπως 2954. Bel. Schm. Inserit σέκει etiam Schol. Sed merito Fritzsche Quaesnat. p. 31. pro interpretatione habet. f) ἀποδῶς] Subscripsi jota, prioribus omissum. Cf. δῶς Hermot. c. 74. Pro Imagg. c. 24. c. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur,

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos al-

teros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς σὺ γε *g*) λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὐ- p.846.
τως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἔστι τέχνη ποτιῶν,
καὶ βρωτιῶν, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεπτῶν, τέλος δὲ αὐτῆς
τὸ ἡδύ.

ΤΥΧ. Ὑπέρυγι *h*) μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ
τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων
μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος
εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ 10
σοφὸς Ὁμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς
ἄρα *i*) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγοιγέ τι φημί *k*) τέλος χαρίστερον εἶναι *l*), Hom.
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη *m*) μὲν ἔχη κατά *n*) δῆμον ἅπαντα, Od. IX,
5.

— — παρὰ δὲ πλήθοισι τράπεζαι p.847.

ἔττον καὶ κρειῶν *o*), μέθυ δ' ἔκ *p*) κρητῆρος ἀφύσσων

g) σὺ γε] „σὺ Fl.“ *h*) Ὑπέρυγι] „Sic Edd. Τπερ εὐ ad-
levit Solanus non addens conjectura an varia lectio sit.“ *i*)
ἄρα] ἂν mallet Bel. *k*) φημί] „Sic Homer. l. d. item P. et
Par. Φησὶ male Fl. Ald. Hag.“ *l*) εἶναι] „Sic Hom. L.
Fl. V. 2. et Par. Ἐμμεναι male cett. φησὶ χαρίστερον ἔμμεναι
ἄλλο marg. A. 1.“ *m*) εὐφροσύνη] „εὐφροσύνη male Edd.
omnes.“ *n*) ἔχη κατά] Vulgo ἔχη κατά, quod Guyetus e qui-
busdam Edd. Homeri in ἔχει κατά mutandum censuit. In al-
tera voce nos facile sumus obsecuti. *o*) κρειῶν] „κρεῖων Edd.
quod corrigendum esse etiam Guyetus monuit. *p*) δ' ἔκ] „re-
stitutum ex Hom. Ad Edd. omissa praepositione.“ Eundem er-
rorem etiam in Maximo Tyrio Dissert. VII, 3. correxit Reis-
kius, respiciens hunc quoque Luciani locum.

Par. Recte tu illud postu-
las. Videtur enim mihi re-
cte ita finiri: *Parasitica est*
ars esculentorum et poculen-
torum, atque propter ista di-
cendorum, finis autem illius
voluptas.

Tych. Pulcherrime defi-
niisse mihi tuam artem vi-
deris. Sed illud dispice, ne
cum philosophorum quibus-
dam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo
sit idem finis felicitatis et

Parasiticae. Apparebit au-
tem ita. Saepiens enim Ho-
merus, admiratus Parasiti
vitam, beatam nempe et in-
videndam esse solam,

Non equidem finem potio-
rem ullum arbitror esse,

Quam si laetitias populum
tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa*
sit alto

Pane ac carne, merumque
cavis crateribus hau-
stum

p. 847. Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἔγχειη q) δαπαίσει.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιῆ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον νομίζων· καὶ μὴν r) οὐδὲ τῇ τυχόντι ἀνδρὶ περιτίθεικε τοὺς τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ s) τῶν Ἑλλήνων t), καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς u) Ἑλληνας φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ p. 848. ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῇ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γεγόμενος αὐτίς παρὰ τῇ Καλυπσοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τροφῇ, καὶ βρεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κνεῖν πάσας τὰς λείας x) κινήσεις, οὐδέποτε y) εἶπε τοῦτο

q) ἔγχειη] „ἐγχειῇ P.“ Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. r) εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν] εὐδαιμονίζων. καὶ οὐ μὴν Gori. s) σοφωτάτῳ] „φιλοσοφωτάτῳ P.“ Sic etiam 2954. t) Ἑλλήνων] „Sic L. Par. Hag. Ὀλων cett. et P. Λόγων Fl. et marg. A. 1.“ u) τοὺς] „Articulo caret Fl.“ x) λείας] „τελείας marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd.“ Τελείας etiam 2954. y) οὐδέποτε] οὐδὰ τότε conj. Fritzsche. Quaerist. p. 77. ad modum probabiliter.

*Circum omnes pincerna
ferat, cyathisque mini-
stret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

*Haec nostro nobis pul-
cherrima corde videntur:*
nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem lauda-

re, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *potiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moveri

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἔκα- p. 848.
 λούντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει;
 πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οὐδὲν
 τε ἀκούειν) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξέλης. καί·

Παραπλήθωσι α) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν β).

Ὁ γε μὴν Ἐπικουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ 11
 τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν γ) εὐδαιμονίας, τέ-
 λος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν
 Ἐπικουρῷ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις
 ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀό-
 κλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμ-
 πεπλησθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγ-
 χάνει· ὁ δὲ Ἐπικουρείος δ) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν p. 849.
 περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποσιτημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

z) ἀκούειν] „constans lectio.“ α) παραπλήθωσι] παραπλή-
 θωσι Fl.“ Παρά δὲ πλήθωσι et mox κρεῶν edidit Schm. o
 Codd. 2954. et Gori. convenienter cum Hom. At quidni tum
 etiam ἡμεῖς pro καθήμενοι; Imo vero ex memoria haec libe-
 rius et decerpta recitantur. b) κρεῶν] „Sic etiam Fl. Fr. J.
 Par.“ Vid. not. praecedentem. c) αὐτὸν] „αὐτῶν Fl.“ d)
 Ἐπικουρείος] Ἐπικουρος mallet Guyet. cum Obsoroso in-
 terprete.

motibus, nunquam hunc di-
 xit *finem potiozem*, sed vi-
 tam Parasitorum. Vocaban-
 tur autem eo tempore Para-
 siti *convivae*. Quomodo igitur
 dicit? Rursus enim ver-
 sus ipsos memorare operae
 pretium est; neque enim sa-
 tis intelligere licet, nisi sae-
 pius recitentur:

Convivaeque sedent deinceps. Et:

*Mensa exstructa sit alta
 Pane et carne.*

Atque Epicurus valde impu-
 denter suffragatus Parasiticae

finem, felicitatis, quam ipse
 statuit, finem facit. Hoc
 autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epi-
 curo, sed Parasito, sic di-
 scas. Equidem arbitror, vo-
 luptatem primo quidem in-
 esse in corporis a molestia
 vacuitate: deinde in eo, si
 neque anima tumultus vel
 perturbationis plena sit. U-
 trumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus ne-
 que alterutrum. Qui enim
 quaerit de figura terrae, de
 mundis infinitis, de magni-

- p. 849. τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰὲ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα e) καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥς περ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας f) ἀπο-
 12 πλέων οἰκαδὲ Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῇ Ἐπικουρῷ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται g), ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι h), παράσιτος p. 850. ἐστί, καὶ οὐχ ὅς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΤΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

- e) πάντα] πάνν 2954. f) ἐπὶ τῆς σχεδίας] ἀπὸ τῆς Σχερίας vult Solan. quam ingeniosam solertiam facilius, quam oportuerat, secutus est Wieland. g) οὐ ζήσεται] „Et sic Fl. cum cett.“ h) ἔχοι] ἔχει Schm. e 2951. et Gorl. i ὅς] Sic necessario corrigendum erat vulgatum ὥς, quod jam offenderat Jacobsium in Parson. Advers. p. 299. conjicientem εἰ καὶ ἄλλως λέγει. Meum facere video Pritzschiū Quaestat. p. 34. sq.

tudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit et dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non

hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est ille sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοις) τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά p. 85a.
 τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη·
 καὶ ἄθροι πύσα· δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι κατ' ἡδονὴν
 τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῆς;

ΤΤΧ. Κἄμοι δοκεῖ

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο
 παρέχει l) τῷ δὲ ὀλίγα καὶ m) μηδὲν, οὐκ ἐτι· ὥστε πίνης
 οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ n) τέλους· λέγω
 δὲ o) τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς
 οὐσίας ἀφθόρως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε
 ἐφικέσθαι· τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα
 τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν, τῷ μα-
 γείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ· εἰ μὴ q)
 μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθλόντα τὰ ὕψα, καὶ τοῦ
 ἡδέος ὑστερεῖν s)· τοῦτο δὲ, τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν
 οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; P. 851.

k) ἔχοις] ἔχει iterum, ut supra, 295i. Gorl. *Schm.* qua muta-
 tione neutro loco opus erat. l) παρ' ἑξεί] „Foras πάρεστι
Pell.“ Magis ὑπάρχει placeret *Fritzschio* Quæstist. p. 168. nisi
 sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] Malletm ἢ. n) τοῦ]
 „deest in Fl.“ o) δὲ] δὴ Gorl. p) μὴν] μὲν id. q) ἢ εἰ
 μὴ] „Sic B. 2. (et 3.) Par. “II μὴ omisso et cett. El μὴ omis-
 so ἢ L.“ r) τοῦτο] τοῦτου conj. *Gesner.* quem jure suo ca-
 stigat *Fritzs.* Quæstist. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα
 conj. *Seager.* *Diar.* *Class.* N. 36. a. 1818. p. 518. Et sic sane

Par. Quia si cibum a se
 habeat, multa sane, Tychia-
 de, hanc vitam consequi ne-
 cesse est. Et vide, quot ac
 quanta? Oportet eum, qui
 suaviter vivere velit, cupi-
 ditates omnes explere. Aut
 aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic vi-
 detur.

Par. Igitur ei, qui multa
 possidet, hoc forte suppedi-
 taverit: illi vero, qui pa-
 rum aut nihil, non item.
 Itaque pauper non fiat sa-
 piens, neque ad finem per-

veniat, dico autem volupta-
 tem. Sed neque dives, de
 suis opibus copiose mini-
 strans cupiditatibus, poterit
 ad illum pervenire. Quid
 ita? quia necesse est, eum,
 qui sua impendat, in multas
 incidere injucunditates: cui
 nunc pugnandum sit cum co-
 quo, si male paravit cibum,
 aut, si non pugnet, mali id-
 ocirco edendi cibi, et volu-
 ptate carendum: nunc cum
 dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnan-
 dum. An non ita est?

p. 851.

TTX. Νῆ Δία, κᾶμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τοῦ μὲν οὖν τ) Ἐπικούρου πάντα συμβαίνειν εἰ-
 κός, ὥστε οὐδέποτε τεύχεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ
 οὔτε μάγειρός ἐστιν, ἢ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκο-
 νόμος μ), οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων α)
 ἀχθε-
 σθείη γ), καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι ζ), μό-
 νος οὗτος ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη α), ἐνοχλούμε-
 νος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων
 καὶ τῶν ἄλλων ἱκανοῖς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη,
 δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ
 πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης.
 κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτως διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης β)
 ἀνάγκη προσάγειν μάθῃσιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ
 οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξατο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,

expectabatur; quoniam nolum anacoluthon sine auctoritate
 extrudi, in quo auctor paullo negligentior superioris Infinitivi
 περιπλῆκτιον recordatus esse videtur, τ) οὖν] vulgo omissum
 inseruerat Schm. e Gorl. Ita etiam Seagero visum. η) οἰ-
 κνόμος] οἰκία vel συνοικία conj. Solan. x) ἀπολλυμένων]
 „restitutum ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. et marg. A. 1. Ἀπο-
 λογούμενος Edd.“ γ) ἀχθεσθείη] ἂν Belinus, ut solet, ad-
 dendum putat. ζ) φάγοι καὶ πίοι] φάγη καὶ πῖν Gorl.
 α) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ὧν ἐκείνος, ἀνάγ-
 κη, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd.
 vet. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 3. nec non in L. et marg.
 A. 1. Sic in promptu statim erat emendatio, in quam eandem
 incidit etiam Fritzscheius Quaest. p. 195. β) πάσης γὰρ
 τέχνης] πάσαις γὰρ τέχναις conj. Guyet. At vid. Adnot.

Tych. Per Jovem, mihi
 quoque videtur.

Par. Epicuro quidem eve-
 nire ista possunt omnia. Ita-
 que nunquam consequetur
 finem. Sed Parasito neque
 coquise est, cui iraseatur, ne-
 que ager, neque dispensator,
 neque vasa argentea, de qui-
 bus deperditis gravetur; et
 habet omnia, ut solus ipse
 edat ac bibat, earum, quibus
 isti necessario conficiantur,
 molestiarum a nulla inter-

pellatus. Verum artem esse
 Parasiticam, tum ex his, tum
 ex reliquis satis demonstra-
 tum est. Superest, ut de-
 monstremus, etiam esse opti-
 mam: idque non simplici-
 ter; sed primo quidem,
 communiter artibus omni-
 bus esse praestantiorē; de-
 inde etiam singulatim una-
 quaque. Communiter ergo
 omnibus ita praestat, quod
 omnis artis disciplina neces-
 sario adhibet laborem, me-

ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεισι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸρ. 851.
 δειπνον ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ c) τῶν δι-
 δασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνον ἀπὸν, ὥφθη σκυ-ρ. 852.
 θρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
 μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δειπνον ἔρχεται, μάλιστα
 ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθαίνον-
 τες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνιοὶ δὲ αὐτάς d) ἀποδιδρά-
 σκουσι. τί δέ, οὐ κῆκεῖνο ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
 ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν πα-
 ράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότα
 αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότα. οὕτω τὸ πρῶ-
 γμα καὶ ἐντιμον e), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
 μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ f) ὑστερόν τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ
 μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλή g) Par.
 γὰρ, [καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτό h).] ἡ δὲ [... καὶ —] πα- Hesiod.
 ρασιτικὴ μὴν τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290. Exg. v.

c) ἀπὸ] „recepti ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. 'Ex celt. Edd.' Sic etiam Codd. 3011. et Gorl. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλίων cum B. 2. d. δὲ αὐτάς] „Sic esse in omnibus Edd. notat Solanus.“ e) ἔντιμον] ἐν τιμῇ conj. Seager. quod sane concinnius foret. f) τὸ] „Delet articulum Pellet.“ g) πολλή] „Sic FL J. Ald. Amst. Fr. Salm. Hollar Par. Hag. B. 1. et 2.“ Hollar conj. Reitz. quoniam magnus sit in Hesiodo. h) αὐτό] „Sic J. Fr. Ald. Hag. Par. Aëtius FL Salm. B. 1. et 2.“

tum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? non-

ne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitus quotidie? *Pulchre per Jovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date*. Adeo ea res et ad honorem gravis et ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum libenter recipiunt: multa enim, et ardua ad illud via est. Parasitica

- p. 852. αὐτῷ τῷ i) μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῇ τέλει ἐστίν. αἱ k) μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν l) οὐ τινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγονόασιν· ὁ δὲ παράσιτος
- p. 853. εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ m) ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἡ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἔνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἔνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μὲν τιν) δαίνας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ
- 15 καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἔνεκα γίνεται; Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταρασσόμενοι, μίαν δὲ ἡ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἑτους, τὰς δὲ ἐμμήνουσ ἐορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει·

Ego quidem αὐτὸ invenī in B. 1. et 3. non αὐτοῦς. Sed αὐτὰς habent Gorl. et 3011. probante *Bolino*. i) τῷ] „Sic B. 1. et 2. (et 3.) *Par. P.* recte. Tò male J. *Fl. Salm.* etc.“ k) αἱ] καὶ conj. *Seager.* valde improbabili- -l) τεχνῶν] τέχνας legendum arbitratur *Fritzsch.* Quæstus. p. 51. At vero per totam hanc artium comparisonem a parasitica non distinguuntur αἱ τῶν ἄλλων τέχνας, quod etiam vereor ut satis recte dici potuerit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τέχνας, vel αἱ λοιπαὶ τ. Si cui autem contractior loci natura fraudi fuerit, suaserim huic, ut fugat auctorem minus Lucianum scrip- -isse: οὐ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν τινές, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ (ἄλλαι τέχνας) etc. m) τῷ] „bene *Par. B.* 1. (et 3.) et G. Tò rursum male Edd. cett.“ n) μὲν τιν) Sic corrigendum videbatur vulg. μέντοι. Eandem suspicionem proponit et docte illustrat

vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; et simul, dum incipit; finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa: et struere fabrum domos non struendi causa:

sed Parasitum nihil sequi aliud; verum idem et opus ipsius esse, et illud, cujus causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero

πῦσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν p. 853.
 βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ 16
 ὀλιγοποσίαις χρωῦνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις
 δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μαθάνειν. Καὶ 17
 αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ πεκτημένῳ
 ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε
 ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ο) ἵππου. αὕτηρ)
 δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
 ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καὶ, ὡς 18
 εἶποι, τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύ-
 την δὲ, λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
 δάσκαλοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
 ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην), καὶ αὕτη θέλα τιλες) μοίρα
 παραγίγνεται. Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διακροάτεσθαι· ταύ-
 τη) δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Fritzsche. Quaestul. p. 21. sq. ο) χωρὶς] ἄνευ Gori. p) αὐ-
 τη] „αὕτη Edd. priores.“ Correxerunt Jens. et Solan. q)
 χρῆσθαι.] χρῶσθαι Fl.“ r) Σωκράτην] „Σωκράτη Fl.“
 s) θέλα τιλες] Sic Gori. Sed vulgo θέλα omittitur. t) ταύ-
 τη] αὕτη Sol.

triginta mensis dies festos
 agere. Omnes enim Deorum
 esse illi videntur. Porro qui
 in reliquis artibus recte ver-
 sari volunt, ii paucō cibo et
 potu paucō utuntur, aegro-
 torum instar: qui enim co-
 pioso potu aut cibo gaudeat,
 ille non didicerit facile. Et
 reliquae artes sine instrū-
 menti nullo modo ministra-
 re possunt artifices: neque
 enim tibia canere licet sine
 tibia, neque psallere sine
 lyra, neque sine equo equi-
 tare. Haec vero ita commo-
 da, ita non gravis artificibus, ut

etiam nihil armorum habens
 uti ea possit. Et, quod nec
 iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc
 accepta. Insuper aliarum ar-
 tium quidam sunt magistri;
 Parasiticae autem nullus:
 sed quemadmodum poetica,
 auctore Secrate, ita haec
 divina sorte contingit. Etiam
 illud mihi considera, quod
 reliquas artes, qui iter fa-
 ciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via
 etiam et naviganti licet uti.

Tych. Ὀτι.

p. 854. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
 21 δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτῇ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας.
 ΤΤΥ. Τί δέ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν
 σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΥ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων,
 οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἑλλων τεχνῶν
 αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐταλεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτι-
 κῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦ-
 το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τε εὐροῖς y), ἡ ἀρχὴν πα-
 ρασιτικῆς.

ΤΤΥ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ'
 οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ x) πρότε-
 ρον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπον-
 p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
 ἐγὼ γοῦν πολλὰκις ἤκουσα τινων λεγόντων, κατὰ πόδες δὲ οὐ-
 ρος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπων μεθ' ἡμῶν;

*) αὐτῇ] „Nil mutant Edd.“ Nisi quod B. 5. habet αὐτῇ et
 Schm. αὐτῇ, Jensio, opinor, auctore. x) γενναία] Valga-
 tum scribendi vitium γενναία correxerat Schm. y) εὐροῖς]
 εὐρος 3011. quod temere probat Bel. aut scribi jubet οὐκ ἐν
 ἄλλο εὐροῖς. x) δαί] ὁ male FL^a

Par. Verum etiam, Ty-
 chiade, videntur hanc appe-
 tere artes ceterae, ipsa vero
 alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
 qui aliena sumunt, injuste
 agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
 rasitus, sumens aliena, solus
 non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
 cam. Verum aliarum artium
 prava quaedam ac vilia sunt
 initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
 tritum amicitiae nomen non
 aliud invenies, quam Parasiti-
 cae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
 cum aut ignotum hominem,
 sed neque mediocriter fami-
 liarem ad coenam vocat: sed
 oportet, puto, hunc prius
 amicum fieri, ut particeps
 fiat libationum et mensae, et
 artis huius mysteriorum.
 Ego ergo saepe audiui dicen-
 tes, Qualis autem hic sit

ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν p. 855.
 ἡγουμένων φίλον. "Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
 ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες α), καὶ ἰδρῶν-
 τες, ἀλλὰ, τῇ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
 ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
 ρίζεται τὴν αὐτοῦ b) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
 Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
 ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν "Ὀμηρον οὔτε φυτεῖαι χειρὶ Hom.
 φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα c) Od. IX.
 πάντα νέμεται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 25
 χαλκίᾳ οὐδὲν καλύψαι τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐμμάζεσθαι, εἰάν τε
 πονηρὸς, εἰάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρκεσιτεῖν δέ οὐδεὶς δύναται
 ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΤΧ. Παιεῖ. ὅσον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικὴν
 ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βρούλισθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι
 ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖ- 26

- a) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθοῦντες Hag. 2. Correxerat Gesn.
 Et recte κακοπ. est.“ b) αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.
 Recte ediderant Reitz. et Bip. c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et
 2. (et 3.) Par. Salm. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.
 utraque.“

amicus, qui neque comedit
 neque bibit nobiscum, ut qui
 putarent videlicet solum, qui
 una bibat atque cibum ca-
 pias, fidelem amicum. Hanc
 vero maxime regiam esse ar-
 tium, etiam hinc non mini-
 mum intelligas. Reliquas ar-
 tes enim non cum molestia
 tantum et sudore exercent,
 sed, per Jovem, sedentes at-
 que stantes, nempe velut
 servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accum-
 bens, velut rex. Illa enim
 quid dicere attinet de illius
 felicitate, quod solus, ut do-

cti Homeri verbis utar, nec
 plantat manibus plantam, nec
 arat; sed sine semine et ara-
 tro depascitur omnia? Por-
 ro Rhetorem et Geometram
 et fabrum nihil prohibet ar-
 tem exercere suam, etsi ma-
 lus sit vel stultus: parasitari
 autem nemo potest, qui vel
 stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem
 ostendis esse Parasiticam!
 Itaque ipse mihi velle videor
 Parasitus fieri, pro eo, qui
 sum.

Par. Quantum ergo com-
 muniter omnibus praestet

- p. 855. *χθαί μοι δοκῶ. φέρει δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνότητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς d) καθαι-*
 p. 856. *ρουντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολογῆται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν e), ὥς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται f) τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδειξάμε g) τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, (σχολῇ) h) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπειῶν ιδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐκ i). οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-*

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis vet. Edd. e) τὴν φιλοσοφίαν] „Articulum omittit Fl.“ Inserit, autem Marcell. μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὥς etc. Certe tale quid sane desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφαίνοντα] „ἀποφαίνοντα Fl.“ g) ἀποδείξαμε] ἀπέδειξα male Iet Bel. minus vitium maioris ope corrigere conatus. „Vitium enim h. l. et mihi saepe videtur esse ἐπειδὴν cum Opt. ubi necessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis Amor. c. 16. Asin. c. 21. et similibus, ubi ἐπειδὴν cum Opt. reperitur junctum, ἐπειδὴν est quoties fore, quod quam parum h. l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidioris religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ] Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut nota lectoris cuiuspiam consoria, qui de veritate huius rationis dubitasset. *Seagerus* aut ironiam dicit inesse, quam equidem ab h. l. alienissimam puto, aut reponendam πολὺ. i) οὐκ] „male omissum in Fl.“

artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confessio est enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiore esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in

κὴν ἔν τε καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856.
 δὲ τοῦναντίον, αἰτεχνίαν, ἄλλοι δὲ καποτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 ἄλλο τε. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 αἰσαύτως ἔχουσιν. ἰτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πρῶτα p.857.
 γήματα ἔχειν, ἰτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἰτέρως δὲ
 τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἰτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπά-
 του, καὶ ἀπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κ) κρατοῦσιν, οὔτε
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ αὐτῶν δὴλον ὅ,τι λ) τεκμαίρε-
 σθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην m),
 ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δὴ ποτε; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τσο) ἡμῖν, καὶ
 παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ
 παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα
 πασσών.

k) γνώμης] „γνώμης Poll.“ l) δὴλον ὅ,τι λ) Sic Seager. pro
 vulg. δηλονότι. Iam non est, quod καταλείπεται Jacobasio cre-
 damus corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ ἴσιν. m) τέχνην] τέχ-
 νης 3011. n) ἐπεὶ τί] ἐπεὶ τοι conj. Guyet. o) τε] Sic cor-
 recti vulg. γε cum Fritzschio Quaelet, p. 122.

rerum natura adest: nam de
 hac constat; de istis non
 item. Neque enim Rhetori-
 cen quoque unum idemque
 putamus omnes: sed quidam
 artem; alii contra ea iner-
 tiam; alii vero maleficium;
 alii aliud. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 se modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent; ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 scurum est, quid conicere
 relinquatur. Neque enim
 omnino artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

- p. 857. *ΤΥΧ.* Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.
- p. 858. *ΠΑΡ.* Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ
 28 τει q) κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον ρ) εἴη, καὶ παρέλθοι ε) τὴς συγγνώμης ἀξιώσας ι), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη μ). φιλοσοφίαν δὲ τὴς x) ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων γ); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπεὶ δὲ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ φι-
 29 λосоφία μία. Ὅμοιως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδείξεις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-
- p. 859. το, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλ-

p) Καὶ μὴν καὶ i) „Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.“ Κατὰ μὴν τὰς μὲν etc. conj. Seager. non video quamobrem, q) τει i) „τις Fl. Et contra mox τε, ubi cett. τις.“ ρ) ἀσύμφωνον j) „ἀσύμφωνος Fl.“ ε) παρέλθοι k) παρέλθῃ 3011. ι) ἀξιώσας l) „ἀξίως ἵσθι Fl.“ υ) προσδεκτέος εἴη j) „Tria haec absunt a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προσδεκτέον conj. Jens. probante Seagero. x) δὲ τὴς j) δὲ τις sine interrogationis nota Edd. vet. quem errorem Reitz. correxit. Τὴς ἂν ὥς mallet Bel. γ) ὀργάνων j) ὀργανικῶν corrigi vult Seager. Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in

λον αὐτῶν ἐστὶ, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν ²⁾ εἶναι, p. 859.
 τοῦτο αὐτὴν ἀναφεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μὲν 30
 τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλασί καὶ ἐν
 βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταῦτα ^{α)}, καὶ ὡσαύτως. καὶ
 οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλοις μὲν τοὺςδε, ἐτέρως δὲ τοὺς ^{β)}, πα-
 ρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοί τινες ^{γ)}, ὅλον ^{δ)}
 Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
 πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἐστὶ, καὶ συμφωνία ^{ε)} τῶν
 ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
 δυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ. Πάνυ μοι δοκῆς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς 31
 δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
 πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
 μὲν οὐδέποτε ἡράσθη παρὰ σίτας, παρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

2) *μίαν*] „*in Fl. et marg. A. 1. W.*“ *α) ταῦτα*] ταῦτα B. 3.
β) δὲ τοὺς] „*Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est*
et in eod. praeter B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺςδε B. 2.“
„Ἐτέρως τοὺςδε Schm. nihil monens, cur ita. Vid. Aduot c)
Παράσιτοί τινες] Sic *Fritzsch. Quaeat. p. 195. sq. e Cod.*
Gorl. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
vulg. ὡς τοιούτων, ἐν παρασίτοις τινές. d) ὅλον] „*oi Schol. et*
Coll.“ *ε) καὶ συμφωνία*] „*omisit Fl.*“

diversa sententiarum, *ex illo*
ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum na-
 tura illud, cujus una non
 sit perceptio. Quod enim
 disputatur, Quid deorum
 potius illud sit? et nun-
 quam in uno aliquo conve-
 nitur; illud ipsam tollit ejus,
 de quo quaeritur, substan-
 tiam. Verum non ita se ha-
 bet Parasitica: sed inter
 Graecos pariter ac Barbaros
 una est, et circa eadem eod-
 em modo *versatur*: neque
 est, ut dicat quisquam, ali-
 ter hos, aliter vero illos pa-
 rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
 velut Stoici aut Epicurei,
 decreta habeant diversa, sed
 omnibus respectu omnium
 est consensus aliquis et con-
 venientia actionum pariter
 ac finis. Itaque, quantum
 mihi videtur, Parasitica for-
 te hoc respectu etiam sa-
 pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
 dixisse mihi videris. Verum
 quantum ad reliqua etiam
 deteriore esse tua arte Phi-
 losophiam, quomodo demon-
 stras?

Par. Igitur illud primum
 dicendum est: Philosophiam

p. 86o. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἔρῳσι.

ΤΤΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, πρῶ-
σιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὐς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ οὐ γινώ-
σκων, ὑπακρίνη ἀγναεῖν καὶ με, ὡς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς
αἰσχύνῃς ἐπιτεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῇ.

ΤΤΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δι', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα
ἀπορῶ, οὐς τίνας καὶ εὐραῖς g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡ γέναιε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ
τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως ἂν
καὶ ἐπιγινῶναι, οὐς τίνας λέγω, δύναται.

ΤΤΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλῆα, ποθῶ δὴ ἀκού-
ειν, τίνες εἰσὶν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν i) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
32 καὶ οὐς ἥκιστα οἶε. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος,
ὃ τοὺς μακρὰς καὶ ἀστεῖους διαλόγους γράψας, ἦν ποτε

f) ὡς] „abest a Fl. Αἴτια Pell. (et Gesn.) pro κατὰ.“ Καὶ Guyet.
conj. satis probabiliter. g) καὶ εὐραῖς] καὶ εὐραῖς Gori. et
Bon. probante Bel. cui etiam ἂν εὐραῖς placeret. h) δείξω
καὶ i) „Utrumque emittit Fl.“ i) ὧν] ὡς legit et vertit Gesn.

nemo unquam Parasitus ad-
amavit; Parasiticam vero
appetuisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc
diem appetunt.

Tych. Et quos dicere pos-
sis Philosophos, parasitandi
studiosos?

Par. Quos nimirum tu
quoque, Tychiade, cum bene
noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine
quaedam illis inde, non ho-
nos accedat.

Tych. Non, ita me Jupi-
ter, Simon: sed vehemen-

ter dubito, quos inventurus
sis.

Par. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui
vitas illorum scripsere, alio-
quin omnino posses, quos
dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, me-
hercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam,
et recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur,
praestantissimos, et quos tu
minime putes. Igitur Ae-
schines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναίτο δι' αὐτῶν p.86o.
γνωσθῆναι b) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
ἀναγνούς, καὶ δόξας ἡνδοκίμηκεναι l)· λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.86i.
Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατρι-
βαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δέ, καὶ Ἀριστιππος ὁ Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοὶ φιλοσόφων;

ΤΤΧ. Καὶ πάντῃ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν
ἀμείλι τῶν παρασιτῶν αὐτὸς ἡνδοκίμησεν m) παρ' αὐτῷ· καὶ
γὰρ ἦν πλείον τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυής·
ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
νύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ
καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ 34
γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύτης ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικό-
μενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐτίς

b) γνωσθῆναι] γνωσθῆναι conj. Seager. Vid. Adnot. l) ἡνδο-
κίμηκεναι] Sic cum Solano scripsi pro vulg. εὐδοκ. et inox-
iterum in eadem causa. m) ἡνδοκίμησεν] Iterum cum Solano
correxī vulg. εὐδοκ. n) πρὸς] εἰς 3011. et Gori. o) ὑμῶν]
„Et sic Edd. vell.“ p) εἰς Σικελίαν] ἐν Σικελίᾳ 3011.

nosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos fe-
rens, in Siciliam, ut per
illos, si posset, Dionysio
Tyranno innotesceret; le-
ctoquo Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo
tempore in Sicilia, parasitans
Dionysio, desedit, longum
valere jussis Socratis
disputationibus. Quid vero,
Aristippus Cyrenaens non
de nobilibus tibi videtur
Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
dem tempore versabatur Sy-

racusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasito-
rum princeps apud illum au-
diebat: et erat sane praeter
ceteros ingenio ad eam ar-
tem apto: adeo ut coquos ad
ipsum quotidie mitteret Dio-
nysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout di-
gnum erat, ornasse artem
videtur. At Plato ille vester
praestantissimus, venit et
ipse quidem hoc consilio in
Siciliam: cum vero paucis
diebus parasitatus Tyranno
fuisset, illa parasitatione,
quod satis ad eam ingenii

p. 861. δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν
 p. 862. ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίᾳς ἐξέπεισε· καὶ αὕτη ἡ συμφο-
 ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νε-
 κίου.

TTX. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιός, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νη-
 λείως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελαῷ μέγιστος τοῦ θα-
 νάτου παρσίτευε, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπί-
 36 στασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
 37 νον, ὅσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν,
 ὅσπερ ἦν, παρασιτικῇ σπουδάζοντας ἐδειξα. παράσιτον
 38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι
 εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μὴδὲ δεψῆν, μὴδὲ ῥιγοῦν,
 ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους
 μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι,)
 παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής
 τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

γ) παρασιτικῇ] „Ita cum puncto subscr. Par. Fr. (et B. 3.)
 Sine eo cett. Περὶ σιλία V. 2.“ ε) εὖροι.] εὖρη 3011.

non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inicitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita et Parasiticam. Ergo Philosophos, ut res erat, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos et rigentes inveniat, et esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut men-

TTX. Ἰκανῶς ταυτὰ γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ δια- p. 865.
φέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπα- 39
δεικνύεις,

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ
τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
τούς ἔχοντας ταύτας, ὅποιοι τινὲς εἴσι. πρότερον δέ, εἰ δο-
κεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνας αὖ
εἴη μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ
κοινῇ τῇ πόλει.

TTX. Ὡς εἰ) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀν-
δρῶν· καὶ ἔγωγε πάλας γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν, ποῖος
αὖ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτου φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγ- 40
μὰ σοι δοκῇ u) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσάμεθα παρ'
ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγελθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβα-
βληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπιξείναι, καὶ μὴ
περιορᾶν ἔξω δρουμένην x) τὴν γῆν· τὸν δισταγμὸν δὲ πα-

a) ὃ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis ὃ δ'. εἰ) Ὡς] deest in Gori.
et 3011. haud improbande Belino. u) δοκῇ] „δοκεῖ male FH“
x) δρουμένην] Sic 3011. et Gori. et hinc Schm. monente
Belino pro vulg. δρουμένην.

dicus mortalis, aut Philoso-
pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
tum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasiti-
cam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
tempora vitae hominum, al-
terum pacis, arbitror, alte-
rum vero belli. In hisce
vero necesse omnino est,
manifestas fieri artes, ear-
umque professores, quales
sint. Prius autem, si vide-
tur, consideremus tempus
belli, et quales maxime vi-
deantur tum privatim sibi,
tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non medio-
cre certamen virorum de-
nuncias! et olim intra mo-
rideo equidem, qualis sit col-
latus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis
admireris, nec ludibrio tibi
digna res videatur, age, apud
animum ipsi nostrum finga-
mus, nunciatum subito, ho-
stos irruptionem in patriam
nostram fecisse, necessita-
tem autem postulare, ut con-
tra ipsos erumpamus, nec
agros vastari extra patia-
mur: imperatorem ad nu-
meros vocare, quicumque
militari sunt aetate, et ve-

- p. 863. *παγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοῖνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλιζεσθαι,*
p. 864. *γυμνοῦσθαι πρότερον. Θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, αἱ γυναῖκες, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοῖνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότες, ὥσπερ ἦδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,*
41 *ὥσπερ ἐκείνους, τινὲς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθροε δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χροῶμα ἡδύς; οὐ μέλας δέ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θομοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότες καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰς) ἀποθάνου*
42 *καλῶς; Ἄλλὰ τί δεῖ α) ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-*

γ) *χωρεῖν*] „*χορῶν* male J. et V. 2. nec non A. 2. 2) καὶ εἰ] „*εἰ* καὶ FL.“ Deinceps *ἀποθάνη* 3ολλ. 3) δεῖ] „*resistat*. ex J. et V. 2. ἢ cett. male.“

nire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tennes et pallidos horridosque, quasi jam saucios *in acie* relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales illi sunt, refectioe quodam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est jucundo? neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferro in pugnam. Nonne talis et pulcher fue-

ραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥη-^{p. 864.}
τόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ
τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρατάξαιτο ^{b)}, ^{p. 865.}
φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῆ ^{c)} μέ-
τριον. λέγε δὲ ὁμῶς ^{d)}.

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως
εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δεκαστήριον ἀνέβη,
διὰ δαίμονα, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο ^{e)} εἶχε.
τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Λισχίνης, καὶ Φιλοκράτης,
ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν
πόλιν προὔθουσιν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετί-
λεσαν Ἀθηναίῳ αἰετὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς ^{f)} εἶγε
τις καὶ ἄλλος ^{g)} Ἀθηναῖος κατὰ ταῦτα ^{h)} ἐπολέμει, ἀρκεί-

b) παρατάξαιτο] „recepit ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρε-
δξαιτο eeu.“ c) ὑπισχνῆ] „ὑπισχνῆ Fl. et marg. A. 1. W.“

d) λέγε δὲ ὁμῶς] Sic formata et collocata verba praebet
margo A. 1. W. ejus auctoritatem. non invito Reitzio, secuti
sunt Wiel. Bel. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: Αἶψα

δὲ ὁμῶς, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbia. e)
διὰ τοῦτο] διῡτορον conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsch.
Quaestit. p. 196. cum Tacito (Hist. I. 6.) interpretans: cui
neque vox ad hanc formam esset. Vitio certe aliquo laborare
hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὡς] καὶ legi vult

Jacobs. Acut. Monacc. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum
constituit Guyet. quem vide in Adnott. g) ἄλλος] „ἄλλος
V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα] Vulg. κατ' αὐτὰ. Sed Fl.
καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

rit, dum vivet miles, et pul-
cher, si pulchre moriatur?
Sed quid opus est conjectu-
ris ista effingere, cum ipsa-
rum rerum habeamus exem-
pla? Ut enim simpliciter
dicam, in bello, quicumque
usquam fuerunt Rhetores vel
Philosophi, parum extra mu-
ros progredi non sunt ausi;
si vero quis etiam coactus in
aciem praedit, hunc ajo or-
dinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, et

mediocre nihil promittis!
Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo
Isocrates tantum abest, ut in
proelium progressus unquam
sit, ut neque in tribunal es-
cenderit prae timiditate;
opinor neque vocem illi ob
id ipsum suppeditasse. Quid
porro? Nonne Demades, et
Aeschines, et Philocrates
prae metu, denunciato sta-
tim Philippi bello, et pa-
triam et se Philippo prodii-

- p. 865. *vos ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείότεροι i), κᾶν k) ταῖς ἐκκλησίαις αἰὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ*
 p. 866. *ὅλως ἐιόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύναι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντεχνίδιοι ἐκάθηντο l) παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος m) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὴ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 De- φαιώτατος n) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὴ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 mosth. χῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ
 Phil. III. ἀνδράποδον πρίατο τίς ποτε,“ τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 P. 92. Vol. I. *Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβάλλειν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἣ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάντῳ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως**

ita, ut etiam *Guyetus* vulnerat. i) ἀνδρείότεροι] „recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.“ k) κᾶν] Sic *Ald.* utraque. In cett. omnibus est κᾶν. l) ἐκάθηντο] Sic e *Gorl.* et 3011. auctore *Belino*, correxit *Schmiederus* vulgatum κάθηντο. m) κορυφαῖος] Sic 3011. 2954. et *Gorl.* non reluctantem *Belino* pro vulg. κορυφαῖος. Sic idem noster *Quom. Histor. Conscr. c. 54.* licet ipse hunc Superlativum damnasse videatur *Soloec. c. 5.* ubi vid. not. n) Μακεδόνων] *Μακεδῶν* malent, *Solano* innente, *Bel.* et *Schäfer.* ad *Demosth. Annott. Tom. I. p. 570.* *Μακεδῶν ὡς Valcken.* *Diatr. de Phil. p. 273.* Cf. *Wytttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 78.*

derunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarent? Ac Hyperides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae jam obsessi, sententias quasdam et consultiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum perniciēs, unde neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κα- p.866.
θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἡσυχώτερος, ἀρετὴν δὲ ο) οὐ. τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, p.867.
ἔχεις p) αἰτιασθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὧ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀν-
δρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς
ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δει-
λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
τηκότα. ἦται γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
λει u) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σακράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥσπερ
ἐκείνους [ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior vius *Belino*,
3o11. [ἔχεις ὥσπερ ἐκείνους, et sic *Schm.* quoque. q) ἀνδρίας] 3o11. Cf. De Salt. c. 12. et Hermot. c. 7. ibique Varr.
Lectt. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam
Fritzsche Quaest. p. 196. quod confusionis genus saepissime
jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „ει-
πεῖν ὅστις FL“ *Belinus* conj. ὅστις ὡς εἰπεῖν vel ὅστις εἰπεῖν [ἔχ-
t) οὐδὲ] Sic Gort. 3o11. *Bel. Schm.* pro vulg. οὐτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae
sint notissima, non dico
Atheniensibus, sed Thraci-
bus ac Scythis, unde purga-
mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
Rhetores, et verbis facien-
dis exercitati, ad virtutem
non item. Quid verò ais de
Philosophis? neque enim
sane habes, quod hos, quem-
admodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychia-
de, de fortitudine disputan-
tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
etiam timidiore oratori-
bus apparebunt mollioresque.
Considera vero ita. Primo
non est, qui nominare queat
Philosophum in proelio mor-
tuum. Aut enim plane non
militarunt, aut, si milita-
runt, fugerunt omnes. An-
tisthenes quidem, et Dioge-
nes, et Crates, et Zeno, et
Plato, et Aeschines, et Ari-
stoteles, et omnis illa turba,
ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in

p. 868. τῆς Πάρνηθος x), εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακύλλων καθεζόμενον ὁαρίζειν γ), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν z) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ α) μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὡς γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Ἄλφειαν, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταφεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πο-
44 λέμῳ, καὶ α) λίγῃ, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότῃς, οὐδεὶς ἀνήκοος b) Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις c) οὐκ ἐπίσταται
p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ

τῇ πόλει] ἐκ Δηλῶ conj. Palm. ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ Gesn. Bel. Heindorf. ad Platon. Charm. in εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλει μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. x) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. l. γ) ὁαρίζειν] Vulg. ὁραζέιν. Sed ὁαρίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὁαρίζειν. z) προβάλλειν] „προβάλλειν marg. A. 1.“ α) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῷ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, laud. opinor, immerito. b) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδεὶς μὴ ἀν. conj. Marcil. ἀνήκοος Solan. οὐδ. οὕτως ἀν. Fritsch. Quaestus. p. 196. et ante eum jam Seager Dier. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at vereor, ut necessario. c) ὅστις] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaque. „Οὗ J.“ Sic etiam Gori.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe Tyngiens in Taureao se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non videtur mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age jam et tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: et an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audit, etiam aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantia-

τε γὰρ Νέστωρ ἐκείνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ p.869.
 λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὥσπερ d) ἰδοῖται τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γεν-
 ναιότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινᾷ τε καὶ θαυμάζει, ὥσ-
 περ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι
 αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πῦλαί δ' ἂν ἐλαυνέσθαι τὴν
 Τροίαν, εἰ τοιοῦτους, ὅποιος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καί-
 περ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα
 τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπὼ γε μὴν p.870.
 δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄνδρι τῷ Ἀγαμέμνονι 45
 παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΤΧ. Ποῖον;

d) ὥσπερ] „Sic Fl. Ald. Fr. Salm. ὥσπερ B. 1. et 2. (et 5.)
 J. Par. Hag.“ Tacite Schm. ὥσπερ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῷ] αὐτῷ vett. Edd. quod nihil monens correxit Reitz.
 f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἔγγονον corrigendum censuit
 Solan.

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat o corpore praestantissimus et justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic

Parasitus, sonex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

Tych. Quorum?

p. 870.

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλείον ἢ) δέπας ι) αἰεὶ

Hom.

II. IV,

262.

Ἔσπηξ', ὥσπερ ἔμοι, πίνειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγεις κ).
 ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλείον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
 τήριον διαπαντός Ι) πλήρες εἰστέκει m) τῇ Ἰδομενεΐ, καὶ
 μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δα' ὅλου n) τοῦ
 βίου μόνῳ συνεδειπνῆν ὑπῆρχε τῷ βασιλεΐ, οὐχ ο) ὥσπερ
 τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας-τινας καλουμένοις p).
 τὸν μὲν γὰρ Ἰάντα, ἐπὶ καλῶς ἱερομαχῆσε τῷ Ἑκτορι,
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον q), φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα
 Hom. II. VII, 512. ὅφρ' ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ
 Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδειπνοῦν τῷ βασιλεΐ, ὡς αὐτὸς φησι.
 Νέστωρ δὲ παρὰ τοῖς μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα
 τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνο-
 νος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινείῳ καὶ

h) πλείον] Sic Solan. ex Hom. pro vulg. πλείον. ι) δέπας] δέπα Bip. et Schm. per errorem. κ) ἀνώγει] ἀνώγει Gorl. et 3011. quod eo usque placuit Belino, ut etiam in Homero soloeccismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. Ι) διαπαντός] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. m) εἰστέκει] Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἐστέκει. n) δα' ὅλου] „Quaedam δέλου.“ ο) οὐχ] „recte Fl. Par. Bas. Oim J.“ Quod praemissum vulgo erat ἀλλ', monente Fritzsche Quaeest. p. 154. auctore Codice Gorl. plane expansi, Schmiederus ut suspectum notaverat. p) καλουμένοις] Sic J. et Gorl. vulg. προκαλ. q) ἄγον] „Sic. Fl. et Hom. ἄγων Edd. cett.“

Par. — Tibi pocula sem-
per

Plena stetero, velut mihi,
si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pugnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, Ad divum, ait, Agamemnona ducunt, honoris causa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Exadio: videtur autem

Ἐξαδίφῃ δὲ οὐδὲ ἂν παύσασθαι γ) παρασιτῶν, εἰ p. 870.
μὴ ε) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Οὐτοσί μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ
ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p. 871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46
Ἑλλήνων φαιλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα,
νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως
τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω ι) εἶναι· τὸν τε γὰρ
Ἔκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω
μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἥδη
καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαιλό-
τατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν
ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε
τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τοῦτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ
Διὸς υἱόν υ), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ
οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἔκτορα Ἀχιλλεὺς

γ) ἂν παύσασθαι.] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι.
Sed desiderabat sententia particulam ἂν, et ἀναπαύσασθαι, quod
semper et natura sua vim habet requiescendi viresque debili-
tates colligendi et restaurandi, incommodiassimum est h. l.
Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credo
fore, qui jure quodam damnet. ε) εἰ μὴ] Addiderant olim
καὶ, excepta Fl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto
inclusit uncia. ι) χεῖρω.] „χεῖρονα Fl. υ) τὸν τοῦ Διὸς
υἱόν] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς 3011.

nec desiasse parasitari, nisi
mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem prae-
clarus Parasitus. Si vero
alios etiam nosti, tenta di-
cere.

Par. Quid ergo, Tychia-
de, nonne etiam Parasitus
Achillis fuit Patroclus, isque
nec ullo Graecorum aliorum
deterior, neque mente neque
corpore, licet esset adhuc
juvenis? Etenim nec ipso il-
lum Achille deteriore esse,
ex operibus illius intelligere

mihī videor. Hectorem enim
perruptis portis, ad naves
intra vallum pugnantes hic
expulit, et navem Protesilai
jam ardentes restinxit: licet
vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teu-
cer Telamonis filii, miles
alter egregius, alter sagitta-
tor: ac barbarorum quidem
interfecit multos, in his vero
etiam Sarpedonem Jovis fi-
lium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum
ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτανεν, εἰς ἵνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεῖα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων α) τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ γ) τοῖς οἰκέλοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΤΧ. ε) Τίνας δὴ ταύτας;

Hom.
II. XVI,
847.
p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐξέκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' α) αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δα-
μέντες

47 ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά β). ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλεῶς, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὃ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΤΧ. Θαυμάστα λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Hom.
II.
XXIII,
83.

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναις) ὅστε', Ἀχιλλεῦ,
α) προσπίπτων] καὶ προσπ. 3ο11. quam particulam, monente Belino, recepit Schm. quo jure, non capio. γ) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) ΤΤΧ.] „Aberat persona ΤΤΧ. et seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex Jensio.“ α) κ'] Sic omnes Edd. vett. pariter ac Codd. Luciani. Sinistre itaque Solanus, ex Homero, ut ait, ἀν restituit, et sic restitutum receperunt Reitz, et recentt., quum vice versa x' non solum in Luciana servandum, sed etiam Homero ipsi restituendum esset. b) ἱκανά] ἱκανόν 3ο11. c) τιθήμεναις] „recte Salm. et Hom. Τιθήμεναι Edd. cett. male.“

terfecerit solum solus, et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum redatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent, Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade; Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροισι d) δόμοισι p. 872. καὶ καίιν ὑπερβὰς e),

Καὶ νῦν f) με δεξάμενός, φησιν g), ὁ Πηλεὺς

Ἐγρέφειν ἐνδυκίως h), καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, Ibid. τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν v. 90.

Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὀνόμαζε θεράποντα· ἐλευ-
θερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας ταίνυν λέγει θεράπον-
τας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.

αἰτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενείως καὶ
αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε
τῶν παρασίτων i). σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδο-
μενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἀρ-
μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48

στογείων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμόδιου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἔραστής;

d) ὑμετέροισι] ἡμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβὰς] Sic
vere 3011. ὑποβὰς marg. A. 1. quod depravatum ex ὑπερβὰς
genuit vulgatum ὑποβὰς. Vult Parasitus, verba quaedam Pa-
trocli, quae in Homero leguntur, nunc quidem praetermitti.
Gesperus discederat: jam discedens. f) καὶ νῦν]
„Sic Edd. omnes. Ἐρθαι ex Hom. adlevit Gesm.“ Liberius ver-
ba poetæ Parasitus pronuntiat, ut mox ἔγρεφεν pro eo quod in
Homero est, ἐγράφε τ'. g) φησιν] Sic vulgo omnes, praeter
Bip. ubi φησι, quem errorem etiam anum fecit Schm. h) ἐν-
δυκίως] indic. B. 1. i) οὕτως — παρασίτων] Haec verba
absunt in Gorl. k) ἀτάλαντον] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“
ἀταλάντων B. 3.

*Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.*

Et rursus, transgressus,

*Hic me susceptum, in-
quit, Peleus*

*Et studioso aluit, jussit-
que tibi esse ministrum:*

hoc est, Parasitum. Si enim
amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat
Potroclus. Quos ergo vocat
Ministros, nisi hos, qui ne-
que servi essent, neque ami-
ci, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Ido-
menci et ipsum Ministrum
nominat; cum sic, puto,
tum vocarentur Parasiti.
Vide autem, quam hic etiam
Idomeneum, Jovis qui filius
esset, non dignetur vocare
Marti aequiparandum, sed
Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne et Ari-
stogiton, plebejus homo et
pauper, ut ait Thucydides,
Parasitus erat Harmodii?
Quid vero? nonne idem
etiam amator? Aequum enim

π. 873. ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰ-
 σιν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν
 τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 1)· καὶ τὴν ἔσθηκε
 χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ,
 49 τοιοῖδε 2) ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ
 ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον
 μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παρὰ-
 π. 874. ταξιν, καθάπερ καὶ ὁ 3) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν
 ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἔστιάσει 4), καὶ 5) εὐθύς ἄμα
 ἔω μάχεσθαι δεῖ 6)· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ
 δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κρᾶτος, ὁ δὲ θωρά-
 κιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὰ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου,
 τρέμει, οὗτος δὲ 7) ἐσθλεί τότε μάλα παιδρῶ τῷ προσώπῳ,
 καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται 8)· ὁ δὲ
 τρέφων αὐτὸν 9) ὀπισθεν ὑποτίτανται τῷ παρασίτῳ, κῆκί-

1) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ m) τοιοῖδε] τοιοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἄλλ' ὅν ἐστιάσει] Haec sic refingi vult Bel, ἀλλ' ὅν δέῃ ἐν πολ. μ. φ. ἔστιάσειν, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placet cum Guyet. verba, ὅν ἐν πολ. μάχεσθαι φησὶν, pro glassemate haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placebat vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyet. Solan. et Gesn. voluerant κῆν, melius etiam Perizon. εἰ καὶ. q) δεῖ 6)] δέει 3011. r) εὐτός 8)] „ούτός 6a emendat Gesn.“ Absit haec emendatio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) αὐτὸν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aenens in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti. Tu vero qualem suspiacris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quom

in proelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu puguandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, est post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,

τος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Λίας τὸν Τυῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει κα- p. 874.
λύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφαισμένων, γυμνίσας αὐτὸν, τοῦ-
τον σκίπτει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν. 50
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι ι) παράσιτος ἐν πολέμῳ υ), οὐκ ἂν ἐπ'
αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυρθείη. με-
γάλαρ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατα-
κειμένῳ· ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτω παρα-
κείμενον, ξηρὸν, ρυπαρὸν, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν κα-
ταφρονήσει ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς κ) αὐτῆς
οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς γ)
καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κεκμηγμένους, τὴν πόλιν
ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρηκῇ z) κακούργους
ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιαῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ α) πρὸς ῥή-
τορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.

51

- ι) καὶ πέσοι] καταπέσοι legi vult Bel. quia καταπέση 3011.
υ) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit Schm. e 3011.,
ut putarat, qui Codex, tradente quidem *Belino*, non hic, sed
infra sub finem capituli, articulum immittit. x) ὑπασπιστάς]
„Nil mutant Edd.“ Scilicet *Anonymus* voluerat ὑπερασπ. quo
minime opus est. γ) χλωροὺς] χλοροὺς male Hag. 1. et 2.
κ) εἰρηκῇ] Sic Bip. et Schm. rectius quam quod olim ha-
buerant εἰρηκῇ Ioni spiritu. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in
omnibus, et Asin. c. 41. ubi saltem in *Coturier*. Ed. asperum
invenias. α) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 3011. *Belino* probante
sine justa causa. Supra saepius in hac formula, ubi omnino
significatur in quovis bello, omissus articulus; ut mox in con-
traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Teucrum Ajax, suo cly-
peo occultat, emissisque te-
lis, suo nudato corpore, hunc
tegit, quippe qui hunc po-
tius, quam se, servare cu-
piat. Si vero cadat etiam
in proelio Parasitus, non
sane illius *interfecti* neque
ductorem ordinis, neque mi-
litem pudeat, magni nempe
corporis, et sicut in convi-
vio pulchre jacentis. Et opo-
rae pretium est juxta jacens
videre Philosophi cadaver

aridum, squalidum, longam
habens barbulam, jam ante
pugnam demortuum, imbe-
cillum homuncionem. Quis
nom contemnnt eam civita-
tem, propugnatores illiusita
miseros si videat? Quis vero
non conjiciat, pallidos et
comatos homunciones si ja-
centes videat, civitatem au-
xiliis egentem maleficos de
carcere belli causa solvisse?
Tales quidem in bello ad
Philosophos et oratores, com-

p. 875. τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶ-
μεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία b).

ΤΥΧ. Οὐπαῖ ξένιμμι ὦ, τι οὐ τοῦτό πως βούλεται.
σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ διχαστήρια, καὶ παλαί-
στρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγεία, καὶ συμπόσια ἐγὼ γε
φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικα-
στήρια οὐ πάρεσιν, οἷτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα
τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτε οὐδὲν μετρίον
ἔστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ
τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος
οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπόδύς,
ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνα-
σίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἔστι;
καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίῃ θηρίον

b) χωρία] exotica (loisirs, divertissemens) vult Bel. et hic, et
mox pro πόλεως χωρία sine ullo iudicio et sensu. c) ὦ, τι.]
Sic Reitz, et recentt. cum B. 3. in qua tamen mox πῶς cir-
camflexum. In reliquis vult ὅτι.

parati sunt Parasiti. In pace
vero tantum mihi videtur
Parasitorum ars Philosophiae
praestare, quantum ipsa pax
bello. Ac primo, si vis, con-
sideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo,
quid hoc sibi velit. Videam-
us tamen.

Par. Nonne igitur forum,
et iudicia, et palaestras, et
gymnasia, et venationes,
et coenationes, loca urbis
dixerim?

Tech. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad iudicia
non accedit, quod, puto,
sycophantis omnia illa loca
magis conveniunt, et quod
nihil moderatum fieri in his
solet. At palaestras et gym-
nasia; et convivia persequi-
tur, et ornat ipse. Quando-
quidem quis in palaestra
Philosophus aut Rhetor exu-
tus cum Parasiti corpore
conferri meretur? aut quis
horum in gymnasio visus,
non dedecus potius loci est?
Etiam in solitudine nemo
horum subsistat occurren-

ὁμοσε ἰὼν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ p. 875.
δέχεται ὑψίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις κατα-
φρονεῖν· καὶ οὐκ ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρι-
κῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγῃ. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
δωκεῖ μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς αὖ καὶ
ἀμιλλήσαστο παρασίτῳ, ἥτοι παίζοντι; ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' p. 876.
αὖ μᾶλλον εὐφραίνει τοὺς συμπότας; ποτέρων ποτε οὕτως
ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
κείμενος, εἰς γῆν δ) ὀρῶν, ὥς περ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
σιον ἦκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
τόν ἐστιν, ὅλον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ βυθίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
ποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ ε). πρῶτον τοίνυν f).
ἴδοι τις αὖ τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα,
καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὡν g) οἱ ἄνθρωποι οἰονταί h).
περὶ i) ῥήτορας. δὲ καὶ φιλοσόφους εὐροὶ τίς αὖ, οὐ τινὰς,

d) εἰς γῆν] εἰς τὴν γῆν Gorf. quod non, credō, debebat Schm.
recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Πωξάρη plecta dicitur εἰς γῆν
ὀρῶσα. e) ἐκείνῳ] „recepī ex J. Ἐκείνον cett.“ Ἐκείνων volē-
bat Gesn. f) τοίνυν] „non adest in Fl.“ g) ὡν] „τί αὖ
J. et marg. A. 1.“ h) οἰονταί] „οἰῶται J.“ ὀρέγονται conj.
Seager. Vid. Adnot. i) περὶ] deterī vult Schm. licet satis

tem feram: at Parasitus in-
vadentes manet, et facile
excipit, coenarum medita-
tione edoctus filias contemne-
re: et neque cervus illum,
neque horridus aper percel-
lit; sed etiamsi aper dentem
in illum acuat, contra in
aprum acuit Parasitus. Nam
leporēs magis ip̄is canibus
persequitur. In convivio au-
tem Parasito quis certare
audeat, sive jocanti, sive
edenti? Uter magis exhila-
rare convivas poterit? hicne
tandem canens et dicteria
jaciens, an homo ridens

nunquam, in palliolo accum-
bens, dejecto vultu, ut qui
ad funus venerit, non ad
convivium? Ac mea senten-
tia tale quid in coena Phi-
losophus, quale canis in
balneo. Sed age, his relictis,
ad ipsam jam vitam Parasiti
veniamus, ita ut istorum si-
mul vitam inspiciamus et
comparamus. Primo igitur
Parasitum gloriae contemto-
rem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines
sentiant. Circa Rhetores au-
tem ac Philosophos invenias,
non quosdam, sed omnes, a

- p. 876. ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίων k) ἐστίν, ἐπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὴν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμάλως ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἳ γὰρ μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται παροδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμουμένων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δικὴν δώροισι ἐπ' αὐτῇ ἔαλω' ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστήων.
- p. 877. εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας l). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἵπτερ τοῦ συνῆναι ὁμοίως m) μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι n) πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει o) Εὐρεῖς δ'.

jam contra se ipsos vindicaverint Solan. et Gean. k) αἰσχίων] αἰσχιστον 3011. et 2954. l) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in FL.“ Item in Gorl. m) ὁμοίως] „Et hoc deest in FL.“ nec non in Gorl. n) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι] Vulg. οὐκ αἰσχύνεται. It. etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis Junt. et marg. A. 1. W. εἴ τι pro It. sequeretur. Alias VV. DD. conjecturas vide in Adnott. o) λαμβάνει:] λαμβάνει A. 2. Olim legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in FL. desint, in Codd. vero Gorl. et 3011. olon ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in Scholio ad h. l., siue cunctatione existim. Omnino adsentitur Fritzsche. in Edit. Alexandri etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipso poscoat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἀν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877.
 οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυ-
 μίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἀπάντων·
 οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ
 ὅτῳ r) ὀργισθῆναι. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ
 αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οἰδὲν ἀπεργάζεται,
 μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται
 γε μὴν καὶ ἥμισυ s) πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρα-
 σκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου
 λυπηθεῖν i). οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος,
 οὔτε οἰκίτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων
 πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ
 ταῦτα ἀπόλλυνται x)] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημά-
 των, ἀλλ' οὐδέ ὥραιον τινός.

TTX. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυπη- 54
 θῆναι αὐτόν.

p) τούτους] τούτοις *Reitz.* quem errorem propagarunt recenti.
 In vet. omnibus est τούτους, ut in 3o11. q) ἔξω] „ἐξωθε-
 ρη.“ r) ὅτῳ] addit *an Bel.* pro more suo. s) καὶ ἥμισυ] *Bel.*
 Priorem voculam vulgo omissam restitui e *Gorl.* et 3o11. pro-
 bante etiam *Belino.* i) λυπηθεῖν] addit *an Bel.* pro more
 suo. u) πᾶσα] Sic *marg. A.* 1. *W. Gorl.* et 3o11. pro vulg.
 πάντως. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ineptissimum addi-
 tamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem
 non haec modo circa istos,
 sed perturbationes etiam
 alias, tristitias, ut hoc utar,
 et iras, et invidias, et omnis
 generis cupiditates. Verum
 Parasitus extra haec omnia
 est. Neque enim irascitur,
 ob malorum tolerantiam, et
 quia nec est, cui irascatur.
 Si vero etiam indignetur
 aliquando, ira illius difficile
 aut triste nihil quidquam
 efficit, sed risum potius. Sic
 exhilarat, quibuscum versa-
 tur, ipse quidem tristitia mi-
 nime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem parante
 arte sua atque largiente, ut
 non habeat, quod doleat.
 Neque enim opes illi sunt,
 neque domus, neque servus,
 neque uxor, neque liberi,
 quibus pereuntibus omnino
 tristitia affici, qui illa ha-
 beat, necesse est, (cum ta-
 men soleant interire.) Sed
 neque gloriae cupidus est,
 neque opum, neque formosi
 cujusquam.

Tych. Verum, Simo, vi-
 ctus penuria angere illum pro-
 babile est.

p. 878.

ΠΑΡ. Ἀρνεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρὰσιτός ἐστιν ὁντος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρονῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδὲ γ) παρὰσιτός ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως ε) ἢ παρουσίᾳ ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παρὰσιτός δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παρὰσιτός ἐστὶν. ὡς εἰ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε α) ἀπορήσει παρὰσιτός τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
 55 ἐστὶν, ὅτῳ λυπηθεῖη ἄν. καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστον αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου πρεῖοντος· οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἀπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset *Solanus*, accesserunt *Bolin*. Bip. Schm. et *Jacobus* Quaest. Spec. L p. 21. γ) οὐδὲ] Sic necessario corrigendum erat: vulg. οὐτε, ut visum etiam *Fritzschio* Quaest. p. 196. a quo tamen dissentio, quatenus etiam γε in γὰρ mutandum censuit. Vis limitandi et simul intendendi huic particulae propria, si unquam, hoc certe loco tenenda. δ) οὐκ ἄλλως] Priorem vocem, in Edd. vulgo omissam, restitui, *Bolino* auctore, e 3011. et Gori. α) οὐδέποτε] „οὐδέπω FL“

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesento fortitudine, et prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores, maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodiro videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter

μάλα ἐρῶμαινέως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπι- p. 878.
 βουλεύσειεν b) αὐτοῖς, δεδιότας c). ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
 δωματίου προστίθῃσιν d) εἰκῇ· καὶ τοῦτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθῇ e). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι
 μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδῶν, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
 φιλοσόφους δὲ πολλὰς εἶδον ἐγὼ f), οὐδενὸς ὅντος δεινοῦ, p. 879.
 τόξα ἐνεσκευασμένους. ζῦλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον
 ἀπιοῦντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει g) 56
 κατηγορησά μοιχρῆσαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδί-
 κημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος, οὐκ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' ἐαυτὸν h) ἐκείνος ἰδικοῖ. ὥς· εἰ μοιχεύσας τύχοι i),
 ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδική-
 ματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος
 εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἷμαι, ὁ παράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ,

b) ἐπιβουλεύσειεν] ἂν addi cupit Bel. c) δεδιότας] „δε-
 διότας Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte δε-
 διότας. d) προστίθῃσιν] προτ. Gorl. Ceterum monente J.
 Seagero interpunxi post εἰκῇ, non ante, ut vulgo. Ratio est in
 promptu. e) ἀνοιχθῇ] ἐνοχληθῇ mallet Bel. f) φιλο-
 σόφους δὲ πολλὰς εἶδον ἐγὼ] φιλ. δὲ ἤδη ἐγὼ πολλὰ
 εἶδον Gorl. g) ἔχει 3011. quod probat Bel aut etiam
 malit ἂν ἔχει. h) ἐαυτὸν] „ἐαυτῷ ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorl. et 3011. i) τύχοι] τύχη 3011. k) δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem
 sumat, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidie-
 tur. At hic januam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiatur a
 vento. Srepitus vero si noctu
 exoriatur, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 eat, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metuen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitum nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut cujuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriæ recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δέ, ὃ ἀδίκαι. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἰ) τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ m), καὶ Λί-
σχίου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα n)
γεγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἄλλα, νή Δία, ὃ μὲν βίος τοῦ παρασίτου πρεκτων ἐστὶ τοῦ p) τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαιλότιμος;

IIAP. q) Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαι-
μονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς
p. 880. πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ κατα-
δίκης ἐλαωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ·
τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσ-

1) καὶ] καὶ B. 1. 3. m) ἴσμε] Vulg. ἴσμε. n) τινι] „τινι Fl. cum accentu. Tini ceu. Tina J. sola.“ ο) TTX.] „Deest hic nomen personae in Fl.“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitus Bipontinus Editor a Cod. 3011. et Belino, nec nou Edd. Salm. et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sola Reitz. deerrat. q) IIAP.] „Et hanc personam omittit Fl.“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philo-
sophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorum-
que fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest

quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem; vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

συρίας φθινήσαντας r), τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ p. 88α. θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονίστατον, φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βίαια τετελευτηκῆναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ε) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς 58 φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου ἡ λοιπὸν δέ, εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφογι, πειρῶ λέγειν. ἔμοι μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαρίζομενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθια γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου u) χρυσίον ἔχῃ, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὀπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

r) φθινήσαντας] „Sic Edd. φθινύσ. vult Geen.“ ε) ἀπεπτήσας] „Sic Edd. quas monitu Wetstonii sequor. Ἀποπτήσας, evolans, dederat Geener.“ Similiter etiam *Obsoporus*: *mortuus evolasse creditur.* ι) τοῦ παρασίτου] „τὸν παρασίτον J. et V. 2.“ nec non Gori. *) δοκοῦσιν] δοκεῖ 2954. u) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid. *Adnot.*

urinae difficultate interiisse, alios in exsilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es, Tychiade, si non potes intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; et si progrediatur in publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemptior, et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis

p. 881. ἡμεῖται ὑπ' αὐτοῦ τὸν παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμί.

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἔστιν, ὡς σὺ φῆς, τὰ παρασιτεῖν ἐκείνῳ, δηλονότι x) ὡς κρείττονι χείρωνα ὅπως y) γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον. ὧ γέ μετὰ τὸ z) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρσιτώτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδέις, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινί, πούτου προσεθλόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

60 TTX. Πάντα a) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

x) δηλονότι:] cum Gesnero ad sequentia retuli, quam vulgo in Edd. comma post hanc vocem poneretur. y) ὅπως] ὅμως conj. Seager. z) τὸ] „τοῦ Pell.“ a) πάντα] „ταῦτα FL.“

homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus ma-

στων γυμνασμένους. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον ὅ) αὐτὸ τὸ p.881.
ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p.882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἵαν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἐρωτώμενον, ἢ c) ἄριστα οἶε. φέρε γάρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΤΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δέ τὸ σπεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθλεῖν;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ
ἄλλο ἐστὶ;

ΤΤΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαί-
νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
ἔλοιο, ἢ γὰρ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΤΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν.

b) αἴσχιον] *aloχρόν* Mallet Solan. At recte interpretatus Gesne-
rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Pat. Ald. Fr. etc. Et male J. et
V. 2. et marg. A. 1.“

ximis. Superest, ut audiam,
an non ipsum Parasiticae no-
men turpiculum sit.

Par. Vide ergo respon-
sionem, an satis tibi videat-
ur dici, et tenta ipse vicis-
sim ad quaesita respondere;
quomodo optimum tibi vide-
bitur. Age enim, *siton* vete-
res quid vocabant?

Tych. Cibus.

Par. Quid autem *sitelst-*
hai? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse
aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
responde: utrum tibi videtur
praestare, et utrum propo-
sitis duobus elegeris, *navi-*
garene, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-*
gare.

Par. Quid vero, *curre-*
rene, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere*.

p. 882.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;*ΤΥΧ.* Τὸ παριππεύειν.*ΠΑΡ.* Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;*ΤΥΧ.* Τὸ παρακοντίζειν.*ΠΑΡ.* Οὐκοῦν ὁμοίως ἂν ἰθίλοις d) καὶ τοῦ ἰσθλίνε) μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

p. 883. *ΠΑΙΔΕΣ.* ἀφιξομαι καὶ ἑφ'ος f) καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνης, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἂν ἰθίλοισι] Sic J. V. 2. marg. A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ἰθ' ἱλοιο, pro quo *Seager.* conj. ἀνθίλοι ἂν. e) ἰσθλίειν] „Anon. Foran οἰεῖν, adscripsit.“ Deberet οἰεῖσθαι, notat *Schmied.* f) ἑφ'ος] Vulg. sine jota subscr. g) με] „μοι *Pl.*“

Par. Quid vero, equitare? an juxta equitare?*Tych.* Juxta equitare.*Par.* Quid autem, jaculari, an juxta jaculari?*Tych.* Juxta jaculari.*Par.* Nonne ergo similiter etiam malis juxta edere, cum aliis, (hoc enim est parasitari) quam edere simpliciter?

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego ibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae hujus artis caussa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

p. 883.

Η ΠΕΡΙ ΓΤΜΝΑΣΙΩΝ.

Α Ρ Γ Υ Μ Ε Ν Τ Ο Μ .

Anacharsis Scythæ, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Græcæ, imprimis Atticæ, gymnico- rum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio ne- get, vel jocose perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur causa; ita ta- men, ut cum Græci Luciani æquales, institutis istis adhuc ad- hærentes, tum hodie quoque præoccupati quorundam hominum ani- mi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certami- nis palmam reportaverit; ii vero, qui minus præpeditis sint men- tibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) le- pidam quandam adversus illas posteriorum ætatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum con- scribendum præbuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum tempo- ris medici, graves hujus, quam vocare solebat, παροξυσµας accu- sationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non mi- nus festivo, quam subtiliter, omnino haud leviter, fulcire ac sta- bilire videtur. Conferas tamen etiam quæ de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quæ prodiit Tubingæ a. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriæ Encomio edi- tionem, Tubing. 1825. p. xrr. sq.

ANAXARSIΣ α) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχοι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληθὺ συναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς d) εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηρικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον e) ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τε παθόντες, ὠθοῦσι τε ἀλλήλους συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ g) ἀράμενος ἐκείνοσιν, τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφήκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἰς ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔχ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἦδη

- a) ANAX.] „Nomina personarum in fronte non habet J. nec Pl. etc. Αναχάρσιος καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. 3.
 b) ὑμῖν] „ἡμῖν Pl. Ceterae ὑμῖν cum M.“ c) καλινδούμενοι] „Sic Pl. J. Ald. Fr. etc. Κυλινδ. M.“ d) κατ' ἀρχὰς] κατὰρχας A. 1. et 2. e) ἕτερον] „Sic M. Pl. Ald. Par. Fr. B. 1. et 2. Hag. Ἀντιφ. J.“ f) συννενευκότες] „rescripti ex W. Συνεν. Edd.“ g) ἦν ἰδοὺ] „Sic Edd. et M. Ἠνιδὲ Pell. Καὶ νῦν ἰδοὺ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοὺ Bel.

ANACHARSIS
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
 ὑποβαλὼν τῷ λαμφῇ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακρετὶ ἐς τὸν
 ὤμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλειον ἀποπνιγῇ. καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες h) τὸ χρίσμα i), καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν
 ἰδοῶσι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἱμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥς περ
 οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν χειρῶν διολισσάμενοι. Ἕτεροι δὲ ἐν 2
 τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο θρώσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθύαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
 τῷ ὀργύματι πᾶττουσιν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες p. 885.
 ἐκαμῶνται l) τὴν κόνιν ἀλεκτρούσαν δίκην, ὡς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὀλισθόν ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
 σης τὴν ἀντιδήψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παύουσιν ἀλλήλους προσπесόντες, καὶ λακίζουσιν. οὐ-
 τοὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔωκεν ἀποπνιγεῖν p) ὁ κακοδαί-

b) ἀφανίσαντες] ἀγίσαντες mirificum Belini commentum.
 i) χρίσμα] „ita bene J. Fl. Par. etc. χρῆμα W. sed in mar-
 gine erat χρίσμα.“ k) πᾶττουσιν τε] „ex W. restituit. Τα-
 ράττουσι τε Edd.“ l) ἐκαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 Ἐκαμῶνται, G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 3. n) τὸν] τὸ mal-
 let Sol. o) ἀφαιρούσης] „ὑφαιρούσης marg. A. 1. W. J.
 At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M. p) ἀπο-
 πνύειν] „rescripsi ex W. Ἀποπνύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 suoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim humerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plano fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem causa parcunt,
 quo minus inquinentur, sed
 detergo unguento, oppleti
 stercore, sudore insuper
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem præbent, anguilla-
 rum instar alterius alter cla-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed are-
 nam istam profundam sub-
 stratam habentes in caveâ,
 conspergunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar,
 adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem præstante in sicco com-
 prehendendi facultatem. Illi
 vero conspersi, recto statu
 verberibus se invicem calci-
 busque impetunt. Hic ergo

- p. 885. μὲν οὕτως αἵματος αὐτοῦ q) καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται
τὸ στόμα, πύξ, ὡς ὄρεος, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθον.
ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσί διδωται αὐτοῦς, καὶ λύει τὴν
μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινα
4 τοῦτον s) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποιρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα
ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐχονοῦσι, καὶ ἀναπη-
δῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ
p. 886. ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω
5 εἶδέναι, τίνος ἀγαθοῦ t) ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοιγε μανίq u)
μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν
ῥαδίως μεταπείσειέ με, ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα
δρῶντες.
- 6 ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ
γινόμενα φαίνεται ξένα γέ ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυ-
θικῶν ἰθὺν ἀπᾶθοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι
μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα
εἶναι. δόξαντα x) ἂν, εἰ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ

q) αὐτοῦ] „αὐτοῦ L.“ quod in Addendis probat Reitz. et rece-
pit Schm. r) παταχθέντος] „παταχθέντες male M.“ s) τοῦτον]
„τούτων male Fl.“ t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat Fl.“ u) μανίq] „cum puncto subscr. M. Salm. Amsl. ceterae sine eo, male.“ x) δόξαντα] „Sic Edd. et M.“ Voluit scilicet δόξαντα Solan..

miser ipsos videtur dentes
exspuere: adeo sanguine illi
atque arena os oppletum est,
pugno, ut vides, mala illi
percutta. Sed neque iste
praefectus illos separat, aut
pugnam solvit: e purpura
enim, de magistratu aliquem
hunc esse, colligo. Quin iu-
cit etiam, et, qui percu-
sit, cum laudat. Alii vero
alio loco celeriter se movent,
et exsultant quasi currentes,
cum eodem in loco maneant;
et jactato in altum corpore
calcibus aëra petunt. Haec
igitur, scire velim, cui bono

sit facere: nam mihi furori
potius similis res videtur,
nec est, qui facile hoc mihi
eripiat, non insanire, qui
ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Ana-
charsi, talia tibi, quae hic
fiunt, videri, cum peregrina
tibi sint, et multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia;
quemadmodum vicissim vo-
bis multas et disciplinas esse
et studia verisimile est, quae
aliena videantur Graecis no-
bis, si quis nostrum, ut tu
jam hisce, illis adstet. Sed
crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθὲ· οὐ γὰρ μανία τὰ γι- p.886.
γνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παλουσιν ἀλλήλους, καὶ
κυλλοῦσιν ἐν τῷ πληῶ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν νόον· ἀλλ' ἔχει
τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερεπῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικράν
ἐπάγει γ) τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιωτρίψης, ὥσπερ οἶμαι
σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔση
τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκοιμένων. οὗτοι σοι τὸ πρᾶγμα
ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσitteλές εἶναι δόξει.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p.887.
ᾠφέλιμα, καὶ τεργνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι δια-
θελῇ, εἴσεται ὥς οὐ μάντην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθα τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί 7.
φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον
ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἐστὶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυ-
κίου α)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ
κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

γ) ἐπάγει] „Ita M. Fl. Ald. B. 1. Hag. Par. Fr. Salm. Nagt-
ze J. et marg. A. 1.“ z) παρεζώσμεθα] Sic correxi vul-
gatum διζώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. Fl. et Cod. 3011.
in quo Codices praeterea nullam per hunc libellum lectionis
varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit
Belinus. α) Λυκίου] „Λυκίου Fl. Vulgatum probat M. et
Edd. cet.“ Florentina lectio placet Belino Vers. Vol. IV. p. 80.

sunt furor, quae fiunt, ne-
que injuriae causa isti se
invicem percutiunt, et in
luto provolvunt, aut con-
spargunt pulvere; verum
utilitatem ea res habet non
injucundam, et robur non
parvum corporibus conciliat.
Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam-
diu in Graecia, non ita multo
post unus et ipse eris de il-
lis luto aut pulvere oppletis:
adeo tibi ea res jucunda pa-
riter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vo-

bis eveniant utilia ista atque
jucunda. Mihi quidem si
vestrum aliquis tale quid
faciat, sentiet, non frustra
nos accinctos acinace. Ve-
rum dic mihi, quod nomen
posuistis his, quae hic fiunt,
aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi,
Gymnasium a nobis appella-
tur, et est illud Apollini
Lycio sacrum. Vides signum
illius, illum ad columellam
se acclinantem, sinistra ha-
bentem arcum: dextra vero
supra caput reflexa velut e

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
 δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ'
 ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παῖεν ἀλλήλους ὀρ-
 θοσταδίην παγκρατιάζει· λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστε
 γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ διακου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λεσθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατή-
 σας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν κατ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται
 τὰ ἄθλα.

p. 888. ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;
 9 ΣΟΛ. Ὀλυμπίαισι μὲν στέφανος ἐκ καλίνου, Ἰσθμοῖ δὲ
 ἐκ πίτυος, ἐν Νεμείᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ
 μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνά-
 χαρσι; ἦ e) διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείσειν αὐτὰ φιλοτιμίσθαι

b) γυμνασμάτων] Sic Fl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salm.
 Γυμνασίων J. et W.“ c) πυγμῆς] „πηγμῆς male J.“ d)
 ὑπεράλλεσθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salm.
 ὑπερῶν J. sola.“ e) ἦ] restitui e vet. Edd. Prave ἦ
 Reitz. et recent. Vide, quae de his particulis disserui in mi-
 nore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1. et ibid. in Ind. f) ταῦ-
 τα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem
 ostendit Deum. Exercitation-
 um autem istarum ea, quae
 fit in luto isto, lucta voca-
 tur; isti in pulvere, luctan-
 tur ipsi quoque: illud, quod
 erecto corpore se invicem
 feriunt, pancratio certare
 dicimus. Sunt autem nobis
 alia quoque id genus exer-
 citamenta pugilatus, et disci,
 et saltus: quorum omnium
 certamina proponimus, et
 qui vicerit, ille praestantis-
 simus inter suos videtur, et
 reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem
 illa apud vos praemia?

Sol. Olympiac corona olea-
 gina; in Isthmo de pinu;
 Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo;
 apud nos Panathenaeis,
 oleum ex Minervae olea.
 Quid rides, Anacharsi? an
 quod parva tibi videntur
 ista?

Anach. Non; sed magni-
 fica dixisti praemia, et di-
 gna, in quibus liberalitate
 certarent, qui ea constitue-
 runt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερ- p. 888.
 σπουδακέναι περὶ τὴν ἀναλρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆ-
 λων ἔνεκα, καὶ σέλλων, τοσαῦτα g) προπονεῖν καὶ κινδύ-
 νεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους,
 ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὄρω ἐπιθυμία,
 ἢ σέλλων ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυι, μῆτε πηλοῦ καταχρίόμε- p. 889.
 νον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
 τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
 ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
 γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦ-
 σα τούτοις δόξα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν ὑπὲρ
 ἧς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 πλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητέ i) προσγένοιτο ἂν αὐ-
 τη· ἀλλὰ χρή τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
 ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ
 τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο φῆς, ὃ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα Fl. Prius ceu.“ h) πρὸς] „Sic esse in
 Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονητέ] „ἀπονητε W.“
 At vid. Hermann. ad Sophocl. Ajax. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
 possunt, contendunt athle-
 tae: adeo ut malorum causa
 et apiorum tantum laboris
 praecipiant, et periculum
 incurrant, ne alter ab altero
 suffocentur, et luxentur;
 quasi non liceret sine mole-
 stia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut
 coronari aplo, vel pinnis,
 etiam ut non linatur tibi lu-
 to facies, neque calcibus
 venter ab adversariis con-
 tundatur.

Sol. Sed, vir optime, non
 ad nuda ista munera respi-

cimus. Haec enim victoriae
 signa sunt, et indicant, qui
 vicerint. Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero
 quantivis pretii est victori-
 bus; pro hac etiam calcibus
 peti praecclarum videtur his,
 qui bonam ex laboribus fa-
 mam venantur: nec enim ea
 sine labore contigerit; sed
 oportet, qui illam appetat,
 multa ab initio subire diffi-
 cilia, ac tum demum utilem
 illum honestumque finem
 laboribus exspectare.

Anach. Plurimum nempе ais
 finem iucundum atque uti-

p. 890. στείλεις, ὅτε πάντες αὐτοὺς ὀψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέουσιν, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντας k).

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἰ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἐτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοὶ δόξει l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θεῖαν τῶν τοιοῦτων, καὶ θέατρα μυρία ὄρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστάς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθιον νομιζόμενον.

11 ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονήσουσιν n) αὐτοὺς, αἵμαι φαινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς ο) τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρός σε τι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σπύ-

k) [ἔχοντας] Interrogationis formam hic et modo post πληγαῖς notavit *Pauly*, minus ad Lucianae orationis colorem accommodate. Τοῦτο πρὸς simpliciter dicit *Anacharsis*, lepide cavillans colligendo ex antecedd. quae *Solon* nolle. Eandem prope vim habet in dialogo Luciano *μανθάνω*, et quae sunt ejusdem naturae: l) δόξει·) „Sic *M.* cum *Fl. Fr.* etc. *Δόξη J.*“ m) ὁρᾷς] „Sic *Edd.* et *M.*“ n) εὐδαιμονήσουσιν·) „εὐδαιμονήσουσιν *M.*“ o) πρὸς·) „ὕπο *W.* Vulgatam tenet *J. L.* cum cett.“ p) ἡμῖν·) ὕμιν *B. 1.*

lem, quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae causa laudabunt, qui diu (*multum*) ante miserati illos fuerant propter plagas. At qui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant et apia.

Sol. Imperitius es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, et impleta theatra

tot millium capacia, et laudatos athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, *Solon*, miserrimum est, si non paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praeedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero

θαις, ἦν τις, ὃ Σόλων, ἡ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἡ p. 89a.
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἡ θοιμάτιον q) περιφύξῃ, μεγάλας
 οἱ προσβῦται r) τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἄν ἐπ' ὀλίγων τῶν
 μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· αὐτοὶ γε s) ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἱ αὖ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οὐκ αἰρεῖται) μοι ἔπειναι, ὧν
 πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, αὖς φῆς ἀπανταχόθεν τοὺς ἀρί-
 στοὺς παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυ-
 μάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p. 89i.
 τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό ποι δύναμαι κατανοῆσαι, ἃ, τι u) τοῦ-
 το τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρῃν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζο-
 μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
 συντρεβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὃ Ἀνάχαροι, Ὀλυμπίων, ἡ 12
 Ἰσθμίων, ἡ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
 εἰδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et Pl. male.“ r) προσβῦται] In prioribus omnibus προσβύται. s) οὗτοι γε] Sic confidenter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὗτε γε, quippe confusus certissimo, ut mihi quidem videtur, praeecepto Hermannii ad Viger. p. 803. sq. t) οὐκ αἰρεῖται] οὐκ αἰρεῖται B. 3. u) δ, τ.] Sic scribendum putabam pro vulg. δτι. Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubeat Fritzsche. Quaerit, p. 123. ponatur τε. Explanantis est γε b. l. x) Παναθηναίων] „παρ' Ἀθηνῶν male M.“

Scythas, Solon, si quis aut valde miror, si necessariis pulset civium quemquam, relictis otium sibi sumunt aut impetu facto evertat, ad talia. Nondum enim illud aut vestem deripiat, magnas possum intelligere, quae sit illi poenas nostri seniores illis iacunditas, videre feriantes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Ancharsi, Olympiorum, apt Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὗτοι λέγων ἂν τις προσβιάσαιέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκὰς θρωμένων, ὡς εἰ καθιζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γυνώμας ἀητιήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτοσύνης ὑπὲρ τῆς νίκης. εὐ γὰρ θὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13. *ANAX.* Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέειπαι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηγορήσῃς ἐκείνα, τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμην, ὁρῶ οὐθενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας παρθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσοῦτῃ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ τالαιπωροῦμενοι, καὶ αἰσχύνοντες

p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπὸ πλοῖς, ὡς μήλου καὶ ποτίνου ἐγκρατεῖς γένοιτο νικῆσαντες. ἡδὺ

γ) ἀληκτον] „ἀλεκτον W. male.“ 2) τὰ μεγέθη] „Nil mutare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur invictum, et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos insuperabiles, et studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, et inclamandi, et plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, Solon, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bonos, et pulchritudines, et audaciam, video nullius magnae rei causa vobis desperare, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo, patiantur victores.

γάρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ p. 892.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἕξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ANAX. Εἰτ', ὦ Σόλων; ἐπὶ τῇ ἀδύλῃ καὶ ἀμφιβό-
λῃ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ἄ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πᾶμπαλ-
λοι μάτην ἀθλοὶ πηγάς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες β);

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαροι, μηδέπω γ) ἐννενοημένας 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἰθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθετο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὶ εἰδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οὐκ ἐλθῇ δ) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἀρι-
στοὶ γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ ποτὶ ε) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἶσῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζε-
σθαι δοκοῦσι.

- α) ἡττώμενοι] ἡττημένοι FL sola. Vulgatum etiam firmat M.
β) λαβόντες] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. λαμβάνοντες,
quod minus rei convenit. γ) μηδέπω] „Sic W. et marg. 1.
W. Μηδέποτε Edd.“ δ) οὐκ ἐλθῇ] receptum ex M. et FL.
Οὐκ ἐλθῇ Edd. ceti. ε) ποτὶ] restitui e W. et FL. pro vulg.
τότε. f) περὶ] Sic W. et marg. A. 1. ἰπὸς Edd. priores
omnes cum principio. Lucianus fere scribit φιλοτιμιᾶσθαι πρὸς
τινά, et πρὸς τί.

Snave enim mihi semper
meminisse praeiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dico
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, So-
lon, de obacura et ancipiti
victoria tot homines labo-
rant, idque cum sciant, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes haece, et honoris
studium, quo in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

- p. 892. *ANAX.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τρεῦντην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχέλιμερον, περαιωθεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῶν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετῆσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φιλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξέ-
 p. 893. νων g), προσιλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα h) εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρε-
 τήν, καὶ ἐπιτεθευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητήν, καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδά-
 σκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐ-
 τὸς διαρκοίης λέγων, καὶ πῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε i) καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 *SOL.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεί· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἣ περὶ γάμων, ἣ τῶν ἄλλων δο-

g) ξένον] „Sic W. et FL. ξένον Edd.“ h) τινῶν ξυγγραφέα] „ξυγγραφεῖ τινὶ M.“ i) τε] ex Longol. Excc. pro vulgato τε, in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, et, qui sint apud vos mores, cognoscam, et formam reipublicae optimam meditando assequar: quae caussa etiam te maxi- me ex omnibus Athoniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, et morum optimorum inventorem, teque in- stituta utilia introduxisse,

atque in universum rempu- blicam quandam constituuisse. Igitur quamprimum me doce, et discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te tum de republica, tum de legibus disputantem.

Sol. Universa quidem, so- dalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, sin- gula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus

καὶ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐ- p. 893.
τοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξωμεθα συνέναι τε τοῦ
βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
τοὺς πόρους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι k), ὡς μάθοις, οὐ
τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα
τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ'
ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μεῖζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι
τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πέντος,
οὐδὲ κοίτου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς l) ἐν αὐτῷ συλλαβοῖν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε
ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ
δόξαν, καὶ ἐορτῶν πατριῶν m) ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σω-
τηρίαν· καὶ συνόλως, τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὐξαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν· ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν
φημι, συναναπέμπεται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγι-
γνεται, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

k) διέξειμι] „restitutum ex W. διέξειμι Edd. priores.“ l) ὅς]
ὡς B. 1. m) πατριῶν] „πατριῶν L. et marg. A. 1. W.“

nobis placeant. Quae vero
de juvenibus decernamus, et
quomodo illos tractemus,
ubi primum intelligere, quid
sit melius, incipiant, et vi-
rile robur accipere, et pares
esse laboribus; haec jam tibi
enarro, uti discas, cujus rei
gratia hasce illis exercitatio-
nes proposuerimus, et labore
subigere corpus illos coga-
mus: nempe non propter
certamina solum, ut auferre
possint praemia; ad illa ete-
nim pauci ex omnibus per-
veniunt: sed majus quiddam
toti civitati ex ea re bonum,
atque ipsis adeo, conciliamus.
Commune enim quoddam

certamen aliud bonis omni-
bus civibus propositum est:
et corona non ex pinu, ne-
que olca, aut apio, sed quae
hominum in se felicitatem
complectatur, velut liberta-
tem privatim uniuscujusque,
et communiter patriae, et
divitias, et gloriam, et fe-
riarum patriarum fructum,
et rei familiaris conserva-
tionem, et in universum pul-
cherrima quaevis, quae a
Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae,
de qua loquor, implexa sunt
omnia, et certamine illo pa-
rantur, ad quod exercitatio-
nes istae et labores ducunt.

p. 894. *ANAX.* Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
16 τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξίεναι, μῆλα καὶ σείλινα διηγοῦ,
καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δύ-
ξει μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἃ λέγω καταμάθῃς η). ἀπὸ γὰρ
τοῦ τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου,
ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως
ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθην, τῶν
Ἰσθμοὶ γιγνομένων. καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέῃ. πλὴν
ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῆς, προθυμῇ
ἀκούεις) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν
κοινὸν ἀγῶνα, δεῖ ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω ο). καθ' ὃδὸν γὰρ
ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ
p. 895. τούτων πεισθίην, μὴδ' ρ) ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα
ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἰστεφανωμένον. ἀλλ'
εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπειθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

η) καταμάθῃς] „Sic W. Καταμάθεις Edd.“ ο) οὕτω] „οὕ-
τως FL et W.“ Vid. Adnot. ρ) μὴδ'] Vulg. μῆδ', accentu
retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Far. aliaque. 'Ἐπὶ male J, FL.“

Anach. Tum tu, Solon,
vir admirabilis, talia ac tanta
praemia cum recensenda ha-
beres, mala narrabas et apia,
et silvestris olivæ rami,
et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi,
nec illa parva tibi videbun-
tur, si, quae dico, percepe-
ris. Eodem enim consilio ista
fiunt, et partes ista omnia
parvae sunt illius certaminis,
et coronae illius, quam modo
enarrabam, undique beatæ.
At sermo meus, migrato,
nescio qua ratione, ordine,
illorum prius mentionem
fecit, quæ in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeæ.
Sed nos jam, otiosi enim
sumus, et tu, ut ais, audiendi
cupidus, recurremus facile
ad principium, ad commune
illud certamen, propter quod
ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon,
fuerit. Sic enim magis ordi-
ne nobis sermo processerit:
et forte celeriter hinc didi-
cero non amplius illos irri-
dere, si quem videam olea
sibi placentem, aut corona-
tum apio. Sed, si videtur,
in umbrosum illum locum
progressi assideamus in sedi-
libus, ne turbent nos, qui

τῶν θάλακων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες γ) τοῖς p. 895.
 παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι
 ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη ε) ἐμπύκτοντα γυμνῇ
 τῇ κεφαλῇ. τὸ γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἶκοθεν ἔδοξεν, ὥς
 μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ ι) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρους (ὃν
 ὑμεῖς κύνα φασί) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξη-
 ρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε υ) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
 ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν
 ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω, ὅπως γη-
 ραῖος ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίαις πρὸς τὸ θάλακος, ὥσπερ
 ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἵοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύ-
 σκιδόν τι, ἔνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὧ Ἀνάχαρσι,
 καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ x) ὑπαί-
 θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν γ) τὸ ἀμυν-
 τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἐτι

γ) ἐπικεκραγότες] οἱ ἔκκ. conj. *Jacobs*. At etiam sine arti-
 culo probabilis oratio, etsi minus distincta. ε) φλογώδη]
 „φλογμώδη W.“ quod *Pauly* ob sequens φλογμός praefereendum
 putat. ι) ὅτιπερ] „An ὅτιπερ; *Pell.*“ Vul. Adnot. υ) ὃ, τε]
 Sic recte B. 3. *Reitz.* et recentt. Sed ὅτε B. 1. A. 1. 2. prave.
 x) αἱ] „abest a J. et V. 2. adest in *Ald. Fl.* etc. et M.“ γ)
 ἡμῖν] ὑμῖν B. 3.

inclamant luctantibus. Alio-
 qui, dicetur enim, neque
 solem facile fero, qui acu-
 tus et fervidus incidit nudo
 capiti: pileum enim relin-
 quere domi visum est, ne
 solus inter vos peregrino
 habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quod quidem
 fervidissimum est, astro,
 quod caniculam vocatis, adu-
 rente omnia, et siccum ari-
 dumque aëra reddente; at-
 que sol circa meridiem jam
 ipsi imminens capiti, aestum
 hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
 miror, quomodo senex jam
 homo, neque sudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino
 incommodi quidquam sentire
 videaris, nec umbrosum lo-
 cum circumspicias, quo su-
 beas, sed facile excipias so-
 lem.

SOL. Nempe vani isti la-
 bores, Anasharsi, et perpe-
 tuae in luto volutiones, et
 subdivales in arena aerum-
 nae, hoc nobis contra solis
 jacula propugnaculum prae-
 bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πύλου δέομεθα, ὅς τήν ἀντίνα καλύψει καθιανεῖσθαι τῆς

p. 896. κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καί ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις,

17 προσέξεις x) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀνταλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα, ὅποσα οἷσι ἀντιλεντία εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. a) ὅσα b) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδείης, καὶ μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικῶς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτήν c), ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὐτοσὶ (δειξας σέ, ᾧ Ἀνάχαρσι) Σκύ-

p. 897. θης μὲν ἔστε σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαιδένουε με, καὶ ἄλλα βέλ-

x) προσέξεις] „προσέξες W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. a) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν.“ b) ὅσα] „recepti ex W. L. et marg. A. 1. „Ὅσα Edd. priora.“ c) αὐτήν] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nemp̄e. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

eaque in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

τίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἰδιδάξατο ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω d), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
 σατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναίαν.
 καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχύνοιτο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκείνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πόθιν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἅμα-
 ξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείδων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακὼς h), περὶ πο-
 λιτείας διεξίσιμι, καὶ διδάσχοιμι αὐτόχθονας ἀνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιστάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐννομίᾳ κα-
 τὰ κηρύττας; καὶ μέλιστα σέ i), ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἄρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τις νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σαι m). πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον n) σοί p. 898.

d) ἀναγεγράφθω] „ἀναγεγράφθω J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius celt. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιτο] „αἰσχυνόιτο] αἰσχύνεται
 W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic
 Fl. aliaque. Ἑμῶν male J. et V. 2.“ h) ἑωρακὼς] „ἑω-
 ρακὼς M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φασὶν]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθαι W. male.“ m) εὐδαιμονήσεις] „εὐδαιμονήσεις
 Fl. et W.“ n) πειστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

*meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hic vir; et aeneum il-
 lum statuite juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.*
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.

Anach. Illud nempe erat,
 quod audiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego,

pastoricus et vagus homo,
 qui in plastro consumsi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφῇ ο) ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ρ) ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς λ) εὐθύς ἐπόθουν ἀκούσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὃ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδιδα γὰρ, μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρῶτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέοι ρ).

19 ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμνύσῃ ἄμεινον,

abit Fl. "ο) συνηρεφῇ] „recepti ex M. et Salm. Συνηρεφῇ enim Edd. cett." ρ) τί] „ὅτι Fl. Prius celt. et M." Genuinium fortassis ὁ, τε. q) ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς junctum, ut sollet, Ald. utraque. ρ) ἐπιρρέοι] Sic legis certae, non librorum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιρρέῃ. Alibi, ut Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Mort. III, 2. ad vitandum vitium et in ἣν mutatum. Vide loco omnium Porpon. ad Xenoph. Cyrop. III. 3, 60.

tuatur, et quibus usa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: et contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, et jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde exorsus rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, et quomodo vobis optimi viri evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid pulvis et volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineras, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implicēs aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicun-

ἐνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἡ πόρῳ p. 898. ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων ἐρήση γὰρ μεταξὺ ὃ, τι ἂν ἐθέλης, καὶ διακόψεις s) αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρῳ τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδὲν, ὀλμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ι) ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899. δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθίστηται φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊῆς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρῳ x) τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἡ αὐτοί, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἥσυχλαν ἀκούουσα· ἦν δὲ τις ἡ φροῖμιον εἶπη πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσασαι αὐτούς, ἡ οἴκτον, ἡ δεινῶσιν ἐξωθεν ἐπάγη γ) τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιωπήσεν εὐθύς, οὐκ

- s) διακόψεις] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulgatum διακόψης. ι) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operarum culpa omissum, restituerunt Bip. u) φονικὰς] φονικὰς B. 1. x) ἐκατέρῳ] „ἐκατέρων male W.“ γ) ἐπάγη] Vulg. ἐπάγει, cujus loco illud necessario ponendum videbatur, non solum concinnius esse, ut dicit Fritsch. Quaest. p. 196.

que tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, et longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judi-

candum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, et audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus accessitam inducat causas, qualia multa judi-

p. 899. *ἰὼν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαῖται* 2) *βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῇ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπῇν κέλευε. ἦν αἴσθη καταρῥήτορευόμενος· α) ἄχρι δ' ἂν οἰκτεῖα τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλῶ ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι, εἰ ἀποτείνοιτο ἡ φῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.*

p. 900. *ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσούντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης· ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.*

- 2) *Ἀρεοπαῖται*] Sic. W. et hic et paullo post bis pro vulg. *Ἀρεῶν*. Quo jure *Pauly* formam *Ἀρεῶν*. corruptam dicat, non video. Cf. *Hermot.* c. 114. Nec video, quam recte *Lobeckius* *Parerg.* ad *Phrynich.* p. 698. legitimis formis accenseat *Ἀρεῶν*. quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur.
α) *καταρῥήτορευόμενος*] „καταρρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeconsilium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi et involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Arcopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Arcopagitam in praesens mihi constituto equidem: et ex mei consilii lege audi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito: et ego Arcopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακούσαι χρή σε, ἄρ. 900. περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 20 τὰ οἰκοδομήματα ἡ;οῦμεθα εἶναι, ὅλον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσολίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἰδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολυτενομένων, τὸ δὲ πᾶν κύρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τοῦτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας ὅλον τι ἐν ἡμῖν b) ἕκαστῃ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὲ τοῖσιν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὄρες, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακροσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν c) ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαιλέστατον περιπεφραγμένον d) p. 901. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνουντο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σέβει τε αὐτοῖς καλῶς χρήσασθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτενομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-

b) ἡμῖν] „Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego.“ Vid. Adnot. c) ἔκτοσθεν] „Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt. Sed ἔκτοθεν B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit sermo, illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφραγμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus inesse judicamus, ut sunt moenia, et templa, et navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem civium: vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale quid in nobis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, curamus quidem, ut videas, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime et ex omni parte illud provideamus, uti cives boni quantum ad animas, et valentes fiant corporibus. Tales enim et suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, et in bello servaturos civitatem, liberamque

- p. 901. σειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ προῖτην ἄνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τέτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴ δὲ συνειοί ἤδη γίγνονται τῶν καλῶς ἔχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται e) αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόρους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηλικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον εἶναι ὡς ἔφν ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' f)
- p. 902. ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίῳ παραπολὺ γίγνοιτο g) ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσχεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περι-

e) ἀναφύεται] „Sic Pl. cum reliquis. Ἀναφύεται W.“ f) ὅφ'] „recipi ex Fl. M. et marg. A. 1. W. Ἀφ' Edd. ceti.“ g) γίγνοιτο] „Ita Edd. omnes et M.“ Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, et nutricibus, et paedagogis permitimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutrant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et rubor, et metus, et rerum optimarum cupiditas, nascitur in illis, et ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur majus consistentia: tum assumptos docemus, alijs animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia

vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam

φράττουσιν, αἷς μὴ βλάπτοιγτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπει- p. 902.
 δὲ δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουαί
 τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες h) αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δο-
 νεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν 21
 τοῖνυν ψυχὴν μουσικῇ τοπρῶτον i) καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρ-
 ρήσιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπι-
 λέξασθαι διδάσκομεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνῶ-
 μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ἀφιέλιμους ἐν μέτροις
 κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψωδοῦμεν
 αὐτοῖς· αἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις
 αἰδολίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπι-
 γελρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδονται, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἑσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι k) πρὸς τὴν πόλιτιαν,
 καὶ δὲ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά... καίτοις
 ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς l) προῦκειο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιοῦτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς· ἀξιούμεν·

h) παραδιδόντες] „παρὰδόντες W. Nil mutat Fl.“ i) τοπρῶ-
 τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλησιάζωσι] Sic
 ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζωσι. l)
 ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua pu-
 tatione resecant, et ventis
 eos quatiendos agitandosque
 dum permittunt, fertiliores
 efficiunt. Ac mentem qui-
 dem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agi-
 tatam accendimus, et literas
 pingere, et clara voce legere
 docemus. Progredientibus
 jam virorum sapientium sen-
 tentias, et opera antiqua, et
 sermones utiles, versibus
 exornata, ut memoria faci-
 lius complectantur, praeci-
 nimus. Illi vero audientes
 praeclara quaedam facinora,

et actiones celebres, panlla-
 tim concupiscunt, et ad imi-
 tationem excitantur, ut et
 ipsi canantur, et admirationi
 sint posteris, qualia multa
 nobis Hesiodus Homerusque
 fecerunt. Cum vere ad rem-
 publicam accedunt, et oportet
 illos jam tractare com-
 munia... Quamquam extra
 causam ista forte; neque
 enim quomodo animos exer-
 ceamus, ab initio nobis ad
 dicendum erat propositum;
 sed cur talibus illos labori-
 bus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi
 impero, non expectato prae-

p. 902. ὥστε αὐτὸς ἑμαυτῷ *m*) σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμένοντας
 p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην *n*) σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς,
 οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
 ἀναγκαιότατα *o*) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
 σιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου μέ; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἔμοι ἀκούσαι ἥδιστα
 παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν δια-
 νοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
 προεῖρησεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
 σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλήν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
 τα ἐγὼ διὰ βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
 22 αὐτῶν διασκευῆς ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ὑθμιζόμεν οὖν
 τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες,
 οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γραμ-
 μασιν ἀναγεγραμμένοι *p*), κελεύοντες ἃ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἑμαυτῷ] „ἐαυτῷ *FL*“ *n*) Ἀρεοπαγίτην] Sic *M.* pro
 vulg. Ἀρεῶν. quod tamen *FL* tuetur. Vid. supra c. 10. ibique
 not. *o*) τὰ ἀναγκαιότατα] „τὰ μὴ ἀναγκαιότατα *W.* male.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγγ. Sed ἅμα γγγ.
FL et *W.* Denique ἀναγγ. sine ἅμα *Ms. Graec.* Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
 qui prae pudore, credo, su-
 stines jam tantum extra caus-
 sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
 in eos, qui necessaria non
 dicunt in colle Martio, sed
 reticent, nulla a consilio
 poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
 rogasti, nondum enim ap-
 pareret.

Anach. Quia praetermis-
 sis, quae pulcherrima sunt,
 et mihi ad audiendum jucun-
 dissima, minus necessaria
 dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
 porum.

Sol. Nempe memor sum,
 vir optime, eorum, quae in
 principio dicta sunt, nec
 volo inde sermonem abdu-
 cere, ne copiosae nimis ad-
 fluens memoriam tuam tur-
 bet. Verumtamen ista quo-
 que dicam breviter, quoad
 ejus fieri potest: accurata
 enim earum rerum conside-
 ratio alterius disputationis
 fuerit. Mentis igitur illorum
 ad concinnitatem quandam
 formamus, partim communes
 leges dum illos edocemus,

ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903.
λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια,
καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι
τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν
ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904.
ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θίατρον συνάγον-
τες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τρα-
γωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπινύδουσι r).
τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε-
μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
λεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
λῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, — οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς s), 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,

uncis includerunt Schm. et Paul. ego prorsus eieci ut incom-
modum et per errorem e sequente ἀνα ὀρτυμ. q) φιλόσο-
φοι] σοφοὶ corrigi voluit Bel. r) σπινύδουσι] „σπινύδουσι W.
Sed vulgatum tenet M.“ s) οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς]
Comma vulgo post φῆς interpositum, deleui monente Fritz-
schio. Quae stat. p. 88.

quae publice omnibus pro-
positae ad legendum magnis
litteris descriptae, tum quae
facienda sint jubent, tum
quibus abstinendum; partim
viroborum bonorum consue-
tutine, a quibus et dicere,
quae opus est, discant, et
quae iusta sunt facere, et ex
aequo secum invicem con-
versari publice, neque con-
cupiscere turpia, et honesta
appetere, nihil autem quid-
quam per vim agere. Illi
porro viri Sophistae apud
nos et Philosophi appellan-
tur. Verum etiam in thea-
trum conductos publice eru-

dimus in Comoediis et Tra-
goediis, virtutes dum spe-
ctant veterum virorum et
vitia: ab his ut avertantur,
ad illa vero contendunt. Co-
moediis vero etiam ridicula
jacere in cives, et male illis
dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna
hac civitate agentes sentiant,
idque cum illorum ipsorum
caussa, meliores enim sic
fiunt maledictis; tum multi-
tudinis, ut fugiant propter
similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
dicis Tragoedos et Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεκρηγότες παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τέ ξεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις εἰώρταξεν. οἱ δὲ κωμῳδοί, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεῖσοι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πένδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ θεέ, ὥκτειρον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῳδεῖ πρὸς τὸ θέατρον, ὅψ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινας τότε, καὶ ἄλλους συνᾶδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεΐα ᾤσματος. p. 905. τα ε) καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

1) ᾤσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ᾤσματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit.“ Ego certe illud ne usquam negligeretur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὧδε in seqq. et ubique praecedente fere Ald. utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cell. velt. et recentt. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

sos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

τοὺς παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, αἰμένους ἡμῖν γίγνονται. p. 905.
 Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεισ ἀκούσαι, ὧδε 24
 καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ
 καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις,
 ὡς μήτε θάλλος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγο-
 ρεύειν. ἔπειτα δὲ χρῖομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
 εὐτονώτερά γίγνοιτο υ). αἰσπὸν γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη x)
 νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλατιόμενα, δυσραγέστερα καὶ
 πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ.
 εἰ ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν αἰμεῖνον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἐλαίου διατεθῆσεσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια
 ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστοιν ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς
 τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιτο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιτο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωματῶν

υ) γίγνοιτο] „γίγνοιτο W.“ Modo εὐτονώτερα prave sola B. 1.
 x) σκύτη] „σκῆτη Ald. sed correctum id marg.“ Σκῆτη B. 5.
 sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli ti-
 biliarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum
 mentes illorum acuuntur,
 meliores nobis fiunt. Cor-
 pora vero, quod audire cu-
 piebas maxime, sic exerce-
 mus. Dum illa exuimus, cum
 non amplius tenera et mi-
 nime compacta sunt, primo
 adsuefacere volumus aëri,
 ac singulis tempestatibus fa-
 miliaria quasi reddere, ut
 neque aestum acre ferant,
 neque frigori non possint
 pares esse. Deinde oleo un-
 gimus et subigimus, ut con-
 tentionem sustinere majorem

possint. Absurdum enim
 fuerit, si coria quidem pu-
 temus ab oleo mollita rumpi
 difficiliter, et diutius durare,
 quae tamen mortuae jam sint;
 corpus autem vitae adhuc
 particeps, melius ab oleo
 fieri non putemus. Hinc di-
 versis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris
 uniuscujusque constitutis;
 alium pugilatu, pancratio
 alium certare docemus, ut
 labores tolerare discant, et
 obviam ire adversarii icti-
 bus, nec vulnere metu
 avertantur. Illud vero duas
 nobis res utilissimas in illis

p. 905. ἀφειδῶν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες γ) παλαίουςι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύγυσθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
 p. 906. ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἐμπειροὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν 2) τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμικῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλεκεῖς α), καταρῥίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ᾧ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρησασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κούφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγῶ-

γ) συννευκότες] „Sic W. Συνν. cett. et Edd.“ 2) χρεῖαν] χρεῖαν B. 1. 5. α) συμπλεκεῖς] „συμπλεκεῖς W.“

efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, et facile surgere, et impulsiones, et complexus, et inflexiones, et ut angustie pati queant, et in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum et maximum sine controversia sibi parantes. Mipus enim obnoxia malis, et patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora

οισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο β), οἷους εἰκὸς p. 906.
 σὺν ὅπλοις ἑσσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσ- 25
 μανέειν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ αἰῆς μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε p. 907.
 εὐθύς πολλῶ c) ῥέοντα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρά-
 νει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τῶν
 κونيότων οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδωεν, εὐθύς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν
 ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλλου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἀρρῆνωποι, πολὺ τὸ ἐμψυχον e), καὶ θερμόν, καὶ ἀν-
 δρωδὲς ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρ-
 κῶν, καὶ περιττόν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ g)
 ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμυγῆς τοῦ φανύλου περιλειμ-

b) τοῦτο] „τούτον M.“ c) εὐθύς πολλῶ] „πολλῶ εὐθύς M.“
 d) ῥέοντα] „ῥέοντα V. 2. et marg. A. 1. Pteroda J. Vulga-
 tum servat M.“ e) ἐμψυχον] „εὐψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat Fl.“ Vid. Adnot. g) ὁ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus,
 et levia, et contentioni apta,
 et ob id ipsum gravia ad-
 versariis. Vides enim, puto,
 quid sequatur, quales futu-
 ros esse armatos probabile
 sit, qui nudi etiam metum
 hostibus injiciant: qui non
 pigram carnis albamque mo-
 lem, neque pallidam maciem
 prae se ferant, qualia sunt
 mulierum corpora in umbra
 marcescentia, trementia, su-
 dore statim multo fluentia,
 et spiritum difficulter sub
 galea trahentia, praesertim
 si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum augeat:
 quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferenti-
 bus, qui ad solum sanguinis
 conspectum turbentur sta-
 tim, praemorianturque ante,
 quam intra teli jactum et ad
 manus hostibus venerint. At
 hi nobis rubicunduli, fuscum
 a sole colorem trahentes, et
 virili aspectu juvenes, mul-
 tum animi, et caloris, et vir-
 tutis ostendentes, boni adeo
 habitus fructu gaudentes, ne-
 que rugosi atque aridi, ne-
 que sua sibi mole graves, sed
 ad justam quasi proportio-

p. 907. μένον h), ἐρῶμένως φυλάττοντες· ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶν-
τες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ i) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται· ἐν
p. 908. τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,
καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα k) καὶ προσωφεύ-
26 οντα l). Καὶ διὰ τοῦτο m) ὑγιαίνει τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκιστον n) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅπῃ τε ἂν ἰδῇεν ὁ
τοιούτος ἀρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ
ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ
ἐς τὴν καλὰμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ
τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
καλὰμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς
μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ καταμι-
κρὸν o) ὑποτυφόμενος, χρόνον ὕστερον p) καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοι-
οῦτο σῶμα ἐμπροσθέντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, αὐδ' ἐπικρα-

h) περιλειμμένον] „perileiμμένον M.“ i) καὶ] „abest
a Fl. adest in cett. et M.“ k) διευκρινοῦντα] „διακρι-
νοῦντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ l) προσωφεύ-
οντα] Sic Paul. e conj. Reitz. pro vulg. προσωφ. Vid. Adnot.
m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. n) ἐπιμήκιστον]
Sic M. et Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον.“ Sic cum Fl.
etiam B. 1. et 3. o) καταμικρὸν] Sic junctim A. 1. 2. B.
1. 3. Sed κατὰ μικρὸν Reitz. et recent. p) ὕστερον] ὁσέως
conj. Geller. Actis Monacc. T. I. p. 212. ut Vit. Auct. c. 14.
Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
quid inutile est carniū et
superfluum, sudoribus ab-
sumserint, quod autem vim
ac tenorem praestat, since-
rum omnis vitii relictum
valide servant. Quod enim
ventilantes tritico, hoc nobis
exercitationes praestant in
corporibus, glumam *nempe*
atque paleas flatu abigunt,
fructum autem purum sepa-
rant, et acervant. Hinc va-
lere illos necesse est, et quam
longissime durare in labori-
bus: seroque sudare talis

incipiat, raro infirmus esse
deprehendatur. Quemadmo-
dum si quis ignem simul in-
jiciat in triticum atque ejus
stipulam, atque in paleas,
redeo enim ad ventilantem:
multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum
vero paullatim, neque flamma
sturgente magna, neque uno
impetu, sed paullatim fumi-
gans, aliquamdiu post et ip-
sum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor,
in tale corpus incidens facile
illud redarguat, aut superet

τήσεων ὑμάρως. τὰ ἐνδοθεν γ) γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐ- p.908.
τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλιστα κυρτερώς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς
μὴ παρῖναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχισθαι ρ) μήτε ἥλιον
αὐτὸν s), μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὸ
ἐνδοθὸν ι) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρ-
ρόν, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p.909.
καίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ υ) εὐθύς ἐπάρδον
τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχειται. τὸ γὰρ
προπονησας πολλὰ, καὶ προπαμῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος,
ἀλλ' ἐπιδόσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνε-
ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ἀκύνιατον
ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερόδον, καὶ ἀν-
τίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθειᾷ, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπε-
ρεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
πρὸς τὸ ὑπέικον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
φρον x), εἰ θεοί, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

γ) τὰ ἐνδοθεν] „ἐνδοθεν τε W. omisso τί.“ ρ) παραδέχε-
σθαι] παραδέχισθαι B. 5. s) αὐτὸν] „omittunt Fl. et W.“
ι) ἐνδοθὸν] Sic W. pro vulg. ἐνδοθόν. υ) ἀποπληροῖ]
„ἀναπληροῖ marg. A. 1. W.“ x) τάφρον] „τάφρον Amst.
Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάφρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene paratasunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstat

- p. 909. ἀσποῦνται ἡμῖν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθεις ἐν ταῖν χειροῖν ἔχοντες.] εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἰοικὸς, ὄχανόν οὐκ ἐχούση, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἰδούκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειώτητος. ἐκείνο
- p. 910. τοῖνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν a) εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο b). καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμοις τε αὐτῶν
- 28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c) ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, αἷς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτειν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν e) ἀνάγκη πλείω γλυνεσθαι f), ἰδρύντων ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post *ἔτι* autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge *ἔτι καὶ*, praeterea etiam; quam formulam nemo est qui ignoret. z) *μολυβδίδας*] Sic W. et FL probante *Schneidero* in Lex. et sequentibus auctoritates illas *Schm.* et *Paul.* pro vulg. *μολυβδίδας*. a) *ἀναρρίπτοῦσιν*] „Sic Edd. *Ἀναρρίπτουσιν* W.“ b) *ὑπερβάλοιτο*] „ὑπερβάλλοιτο M.“ c) *ἄκροις*] non tentandum, quod vere factum, vid. *Adnot.* d) *ὑποβέβληται*] Sic male, ut sit *Reitzius*, recte, ut ego censeo, pro vulg. *ὑποβέβληνται* exhibent FL et W. Ex ἅπερ scilicet finge verbi subjectum. e) *τὸν ὀλισθόν*] „Ita et M. cum Edd.“ f) *γλυνεσθαι*] „γλυνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cuius rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ὁ σὺ ταῖς ἐγχείλυσιν *g*) εἵκατες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον *p. 910.*
 ὅν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
 ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας *h*). αἰρεσθαι
 τε ἐν πληῶ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαρρῶναι
 τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα
 πάντα, ὥσπερ ἔφη ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ *ι*)
 χρήσιμα, εἰ δέος φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμετον ὑπεξε-
 νεγκῆν, ἥ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν *κ*) μετῴρων
 κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκούμεν, τὰ χυλε-
 πώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακροῦ εὐκολώτερον
 φέροιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντιον *λ*) χρησίμην οἰό- 29
 μεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πληῶ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον *μ*) *p. 911.*
 ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ *ν*) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) ἐγχείλυσιν] „ἐγχεῖσιν M.“ quod recepit *Pauly*. *h*) διολι-
 σθαίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ *ι*) καὶ] transponendum
 videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. *κ*) ἤκειν] εἵκειν, recedere,
 legendum suspicatur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 264. et 617. *Ed.*
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἤκειν et
 εἵκειν facile commutari inter se potuisse probavit. *λ*) τούναν-
 τιον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* et M.“ *μ*) διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet *Fl.*“ *ν*)
 καὶ] „omittit *Fl.* et M.“

cesse est, cum madescent in
 luto, quod tu anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 terosprehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie efferre,
 aut etiam hostem comprehen-
 sūm sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fe-
 rant facilius. Pulverem au-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod prae lubricitate
 facile effugit, adsuescunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

- p. 911. μὴν καὶ τὸν ἰδρωῖτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπεπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιαῖς τότε καὶ ἀνεπαγόνι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμῆ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιηγημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ p) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποιήσῃς ἂν ὅμοιος εὖξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς ἀντίκα ἔλωιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον; ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκόν s) εἶναι ἀπορίε
- 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀναχάρσει, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἑλευθερίᾳ

ο) ἀνεπαγόνι] ἀνεπαγῶσι B. 1. et 3. p) Λυκεῖον] „Fl. et M. quoque λυκεῖον habere notat Solanum, nescio quare, nisi quod minore id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus.“ Vid. Hemsterh. ad Diall. Morti. I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et Fl. cum reliquis et M.“ Volebat autem Solanum ἀποπλύναι, assentiente Reitzio, sed Paul. ἀποπλυνόμενον. r) διαρρεῖν] „διαρρεῖν male M.“ s) λευκόν] λευκός conj. Conr. Reitz. t) γενέσθαι] γενήσθαι conj. Seager. At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quæm-

cunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum ablual; interrogaverim te, utri similis fieri praecipites? Novi enim, te statim ex primo aspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffluere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes

βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ p.911.
ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν
τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
αὐτὸν πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν p.912.
φιλοτιμουμένους, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν
πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι λέγειν u), ὅποταν ἐς τε εἰ-
ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο
ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῶν x) ἐπίωσιν 31
οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῇ ἐλατῇ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε
καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς προβιβλημένοι·
κῆκενοι δηλαδὴ ὑποπτήσσευσιν ὑμᾶς γ), καὶ φεύγουσι δε-
διότες, μὴ σφίσι κερηνύσι πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στό-
μα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ ταῦτου γένησθε, περιπλέ-
ξετε αὐτοῖς τὰ σκελὴ περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάχρητε, ὑπὸ

locum Diall. Mort. XI, 2, et quae illic contra *Hemsterh.*
sunt dicta. u) λέγειν] „Non habent λέγειν *Fl.* et *W.* Habent
ceti.“ x) ὑμῶν] „Sic emendavi ex *Pl. Fr. Salm. M.* ἡμῶν
J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμᾶς] „recte *Fl.*
Fr. Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) *Salm.* et *M.* ἡμᾶς I.“

nobis civitatis bonos futuros,
et fore ut in libertate ipso-
rum opera vivamus, devi-
ctis, si invadant, hostibus;
terribiles autem vicinis, uti
nobis metuant plerique, et
tributa pendant. Pace vero
multo illis utimur meliori-
bus, qui de re turpi nulla
aemulantur, neque ex otio
vertantur in contumeliosam
libidinem; sed in talibus re-
bus agant, et otium omne
consumant. Et quod dixi
commune bonum et summam
civitatis felicitatem, hoc
dicere licet, quando ad pa-
cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
his, quae pulcherrima nobis
sunt, elaborantes.

Auach. Igitur, Solon, si
quando invadunt vos hostes,
uncti oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis, pugnos-
que contra illos expeditis.
Et ipsi nempe metuunt vos
et fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis
arenam, aut corpore saltu
circumacto, quo terga pos-
sitis invadere, crura deinde
circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cu-
bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πήχυν. καὶ νῆ·ΔΙ', οἱ μὲν το-
 ξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀν-
 δριάντιων, οὐ καθίζεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον. καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη κ)
 καὶ ἀθέρεις ὑμῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βα-
 θεῖσι α) τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε β). τοιαῦτα
 32 γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κομφ-
 δῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἦν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος γ),
 ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεκηνότα, ὥς φοβερωτέροις
 p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι δ) αὐτούς, καὶ ὑπο-
 δήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδὴ· φεύγουσὶ τε γὰρ, ἦν
 δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκῃτε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῖς. ἀλλ' ὅρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
 καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

κ) καλάμη] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. α) βαθεῖσι] „ἀν
 βαθεῖσι F. praemisso ἂν etiam retento.“ β) ὑποδείξετε]
 „Sic dedit *Solanus* ex W. 'ὑποδείξετε Edd. priores.“ γ) ἔξο-
 δος] ἔξοδον A. 2. prave. δ) μορμολυττόμενοι] „μορμολ-
 λυττούμενοι W.“

et, per Jovem, alii sagittas
 arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paululum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi plane
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeas
 illas imponetis hiantes, ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos indue-
 tis calceos nimirum, leves
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes non
 poterunt, magnos ita gradus
 illorum ope vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vide,
 ne illa, quae ita lepida vobis
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupatio
 otiosorum, ac remittere ani-

σχοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὄπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 διας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀγόντας ε) τὴν κόριν καὶ τὸ ἔλαιον,
 διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
 δίδοντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεισθαι πρὸς τὸν ἀνε-
 μον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἑλικομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρονον ἐν τῇ ἀρε-
 σιτρᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν 33
 τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μὴδέπω ἀπολαύετε
 ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπα- p. 914.
 σάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
 μόνος ἐπεισπίσω i) τοῖς νεοῖς ὑμῶν ἄπαισι, αὐτοβοαὶ ἂν
 ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυχόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περιεστώμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφ' ἑστέας] „Et sic FL cum cett. et M. Posset et ἀφ' ἑστέας
 conjici.“ Cf. Aduot f) διδάσκετε] „δίδασκε M. διδασκετε
 accentu in prima collocato FL“ g) διδόντες] „διδούς M.
 Nihil a vulgato abit FL“ h) ξιφίδιον] „ξιφείδιον W.“ i)
 ἐπεισπίσω] „Nihil mutat FL“ k) ἐκείνων] „Punctum post
 ἐκ— habet FL et spatium vacuum quod vel novem literas ca-
 peret; nihil tamen omisit.“

munum volentium adolescen-
 tulum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae sit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atquo
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date levia
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibilo contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum cujusdam benevo-
 lentia servari mihi videmini,
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capiam
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. *μενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχουν, θαυρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τὰτ' ἂν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθριώντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ οἴχρOI ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαλίνεις. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε 1) βαθεῖα λῦσα, ὡς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λῶφον ἔνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.*

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα m) ἔφασαν, ᾧ Ἀναχάροι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλκον ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαε ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράσθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ᾧ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ n) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐτοὺς ἄριστοι o) γίνονται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῶν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ p) ἀμεινὰν χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

1) διατέθεικε] „μετατέθεικε Fl. quod et adpictum orao A. i. W. Vulgatum est in M.“ m) ταῦτα] ταῦτα conj. Paul. bene, nec tamen necessario, n) ἐπειδήπερ] „ἐπειδὴ Fl. et W.“ o) ἄριστοι] ἄριστα Schen, manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) πολὺ] „πολλοὶ male Fl. et marg. A. i. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile eristam unam hostilia galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharai, Thraecum illi, quotquot cum Eumalpe expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exerceantur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasia-

τοῖς ὅπλοις; αὐτὰρ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914.
δὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρῴμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μόνον
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεξῶσθαι q), περιττὸν ἐν
εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν
ἄστει r) σιδηροφοροίῃ, μηδὲν δεῖν, ἢ ὅπλιν ἐξενέγκῃ s) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε ε) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ
οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοί, καὶ ἄδηλον, ὁπότε τις ἐπιστάς,
ποιμῶμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύσμεν. ἢ
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαριέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) παρεξῶσθαι] „receptum ex Fl. et W. Παρεξῶσθαι Edd.
hac priores “ r) ὅστις ἐν ἄστει] ὅστις ἂν ἐν ἄστει vult Beek
s) ἐξενέγκῃ] „ἐξενέγκῃ minus bene M.“ t) τό, τε] Vulg.
τότε, quod tamen iam Schm. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tioso relicto utramque syllabam separarent, u) πόλεμοι.]
„Nihil mutant Edd. et M.“ x) αὐθαριέτως] „rectius abest
in W. et Fl.“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
enim Gesnero inserendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Paul. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris,
Anacharsi, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus est,
et criatas, et phaleras, et
equos, et equitea quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinace, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quia in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum esserat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa: ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plauastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
dissidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

p. 915. συμπολιτευομένων γ), ἀναγκαῖον αἰὲ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἰ τις βιάζοιτο.

35 ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἔνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὀπλῶν φείδεσθαι z), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθειρομένο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ αἵματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παλιντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμνωμένοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πληῷ καὶ τῇ κόντι ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιοῦτέ α) τοὺς δυνάμεις περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἶνον ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν
p. 916. αὐτὴν οἶσαν· δέδιδας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαρρῦνείσα ἐν τοῖς πόνοις, κῆρα ἡμῖν κειὸν καὶ ξηρὸν οἰχεται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς εἰδοθέν ἀναπληροῦμενον. τὸ δὲ οἶχ' οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδες μᾶλλον ἐπερφέει, κατὰ

γ) συμπολιτευομένων] Sic scripsi e W. et marg. A. 1. W. pro vulg. συμπολιτεύεσθαι. z) φείδεσθαι.] Hanc veterem lectionem, monente *Fritzschio* Quaestat. p. 132. restituendam putabam, quum *Solanus*, *Reitzius* et recentt. scripsissent φείδεσθαι. α) τοιοῦτέ] Sic veteres Edd. secutus scripsi *Reitz.* τοιοῦν δέ, minus recte; sed vitiosissime recentt. τοῖον δέ. Vid. ad *Hermot* c. 20. et 22. in *Varr. Lectt.* Tom. IV. p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhausti sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum cae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhaustiat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς "Υδρας b) μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς p.916.
κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ c) αἰετὶς ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύ-
μναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην
ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἄν,
καὶ καταμαραίνεται, ὅσον τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται d).
ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν,
καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ e), παραθήγων τῷ πνεύ-
ματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀπο-
χρῶσαν τῆς ὕλης τῇ χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ
ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τῆς ῥίξης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήκει. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τιнос φρον-
τιδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκείνο δὲ μοι
πάντως εἰπέ, τίνας ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f)
Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθαῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε
πολλοὶ, ὡς φῆς, συνίσσιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισμέ-
νους, οὐδὲ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθαι g) τὴν ἀμίλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς "Υδρας] „περὶ τῆς "Υδρας W.“ c) δὴ] „Nil mutat Fl.
nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg.
γίνεται. e) ποιήσειας ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσεις M.“
f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖ-
σθαι] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fa-
bulam, si quam audisti, ut
pro uno abscisso capite, duo
semper alia succreverint. Si
vero ab initio non exerceantur,
neque contendantur,
nec satis ipsis suppeditetur
materiae, tum demum lac-
datur a laboribus et consu-
matur: quale quid in igne et
lucerna solet fieri. Eodem
enim flatu vel accendas
ignem, et majorem brevi
tempore facias, quippe quem
spiritu quasi acuas; vel ex-
stinguas flammam lucernae,
si non satis materiae illi

suppeditetur, ut aurare ad-
versus vim flatus possit: nec
enim *flamma ejusmodi* satis
firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, So-
lon, non plane intelligo. Sub-
tiliora enim, quam pro meo
captu, dixisti, accurata qua-
dam cogitatione et mente
acutum cernente indigentia.
Illud vero mihi omnino di-
cito, Cur non etiam in Olym-
piciis certaminibus, et in
Isthmo, et Pythone, et reli-
quis, cum multi, ut ais, con-
veniunt visuri juvenes cer-
tantes, interdum in armis

p. 917. γυμνοῖς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παισ-
μένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικῆσαι μῆλα καὶ πότινον δίδοτε;
ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ τις ἐνθάδε οὕτω ἡ ποιητεῖ.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυ-
μνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι ἢ αὐτοῖς,
εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνα-
κηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ἐ) ὥς
ἐς τοσοῦτους ἰ) ἀποδυσόμενοι, εὐξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς
μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιωνικότατον ἕκαστος
αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἄθλα, ὥσπερ ἐμπροσθεν
εἶπον, οὐ μικρά, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ
ἐπιστατότατον γινέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄρι-
στον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν ο) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ
τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν εἶτε ἡ p) ἀσκήσεις, ἀπίσιν
οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόρων ἐρασθέντες
ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρῳα ἐκβά-

h) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindica etiam *Fritzschio*
Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. ἰ) ἐγγενέσθαι] „γενέ-
σθαι Fl Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διατρεῖς J.“
nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc practuli ex Fl et
W. Τούτους Edd, vulg.“ Ceterum verba ὥς ἐς τοσοῦτους ἀπο-
δυσόμενος tanquam schollon e textu proscribenda censuit *Beli-
nus*. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic
Edd. et M.“ ο) ἑαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἡ] abest ab M.“

instituitis pugnam, sed nu-
dos in medium producit,
calcibusque petendos et fe-
riendos ostenditis, victori-
busque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu
est, cur ita faciatis.

ΣΟΛ. Putamus enim, Ana-
charsi, maiorem ita exerci-
tationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas
in his tulerint, ita honorari
videant, et in mediis Grae-
cis celebrari praeconio. Ac
propterea, ut qui in tanta
multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne
pudcat ipsos nudari, et dignis-
simum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut
ante dicebam, non parva,
laus a spectatoribus, et quod
maxime sit insignis, et digito
monstratur, tanquam aequa-
lium suorum praestantissi-
mus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempestiva
adhuc propter aetatem exer-
citatio, discedunt non me-
diocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bo-
nae famae amorem e vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῶν γένοιτο; ἢ τίς ἂν p. 917.
 τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τού-
 των εἰκάσειν παρέχουσιν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' p. 918.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μέλων γυμνοὶ τος-
 αὐτήν προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37
 πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρεῦγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας
 παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γέλῳ
 δηλονότι, καὶ μάλιστα ἣν μάθης, οἷς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶ-
 μεν, καὶ προσετέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ
 ὀρεῶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὄρμη ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ αἰολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύουσιν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου
 δυσχεροῦς: τὸ δὲ δὴ ἐν ὅλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ὀρεῶν τιτρωσκομένους, ἀπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγενέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μη-
 δὲ] „μή δὲ J. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1. sed dubie anne voluerit δῆ.“ s) προαπαγορεύουσιν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγο-
 ρεύουσιν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτοὺς Pell.“

expulerit, quid jam boni
 nobis contingat? aut quis
 splendidum quiddam cupiat
 perficere? Jam vero ex his
 quoque conjiciendum tibi
 praebeant, quales sint in
 bellis pro patria, et liberis,
 et uxoribus, et sacris, arma-
 ti, qui pro olea et malis,
 nudi tantam vincendi cupi-
 ditatem adferant. Verum
 quid diceres, si coturnicum
 et gallorum apud nos pugnas
 videres, et studium ea in re
 non parvum? Ridebis nimi-
 rum: praesertim si audias,
 lege nos istuc facere, et im-

peratum esse adultis omnibus
 adesse, et videre aves ad
 ultimam usque animi defe-
 ctionem pugnantes. Sed ne-
 que hoc ridiculum. Subit
 enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne
 ignaviores videantur et mi-
 nus audaces gallis, nec prius
 quam illi deficiant a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut dif-
 ficultate quacunque alia. In
 armis autem tentari illos, et
 videri vulnerari, apage. Be-
 luum enim, et plane sini-
 strum, atque insuper inu-
 tile, interficere optimos,

- p. 918. σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρί-
 38 στούς, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δευτε-
 ρῶν. Ἐπεὶ δὲ φῆς, ὡς Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
 ἐπελεύσεσθαι, μέμνησαι, ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθὼς,
 μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην ποιεῖν
 p. 919. αὐτοὺς, ὅποταν ἡ σφαῖρας περὶ x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
 σόντες, παῖωσιν y) ἀλλήλους, ἣ ἐς χωρίον ἐξελθόντες, ὕδατε
 περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολέμιων ἀλ-
 λήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι
 τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
 κατὰ Λυκούργον οἱ καθ' Ἡρακλῆα, ἡ ἔμπαλιν, συνωθοῦν-
 τες ἐς τὸ ὕδωρ z), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνην λοιπὸν) καὶ
 οὐδεὶς ἂν ἔτι παῖσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρες μαστιγουμένους
 αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι θεομένους, πατέρας δὲ
 καὶ μητέρας παρεστῶσας a), οὐχ ὅπως ἀνωμένας ἐπὶ τοῖς
 γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν b) μὴ ἀντέχοιεν πρὸς
 τὰς πληγὰς, καὶ ἰκετενούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) π[ε]ρ[ὶ] conj. Wyttenbach. Animadv. ad Plu-
 tarch. Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Aduot. y) πα[ί]ωσιν
 „παλίσουν W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] glossema
 videntur Guyeto. a) παρεστῶσας] „παρεστῶτας W. male.“
 Παριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἣν] „et M.“ At ἣν cum
 Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis;
 praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur
 adversus inimicos. Cum au-
 tem dicas, Anacharsi, te
 reliquam etiam Graeciam
 peragraturum, memento, ubi
 Lacedaemonem veneris, ne
 derideas illos, neque putes,
 frustra illos laborare, cum
 aut de pila in theatro cer-
 tantes impetu facto, alteri
 alteros caedunt; aut ingressi
 in locum aqua circumdatum,
 divisique in suam quisque
 phalangem, hostiliter, nudi
 et ipsi, se mutuo invadunt,
 donec circumscripto illo loco

alterum agmen alteri eji-
 ciant, nempe Lycurgi factio-
 nem Herculani, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc
 enim facto pax caeterum,
 neque quisquam alterum per-
 cusserit: maxime vero si
 videas, cum flagris caedun-
 tur ad altare, et sanguine
 fluunt; patres vero aut ma-
 tres adstantes adeo indigne,
 quae aguntur, non ferunt,
 ut etiam minentur, si non
 durent ad plagas, atque illis
 supplicent, ut quam longis-
 sime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερεῖσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορευσαὶ ζῶντες
ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν
ᾧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τολύνν ὀρᾷς κῆκεῖνα, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἶπης, ὥς d) οὐδεμῖας
ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίας τалаπωροῦσι, μήτε τυράννου βια-
ζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων e). εἶποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλόγα, καὶ ᾧ συνιδῶν κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ᾧν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ f) θρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἄν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἶπη, ἐν-
νοεῖς, εἰμαι, καὶ αὐτὸς, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζομέ-
νων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν,

c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. Ἀνατιθέντας L. Ἀνα-
τεθέντας Edd. cett.“ d) ὥς] „omittit Fl. et M.“ e) διατι-
θέντων] „π—ως δ—ας Fell.“ Ἐπιτιθέντων mallet Paul.
f) αὐτὸ] „αὐτὴ L.“ g) καρτερικωτάτους] καρτερικот.
B. 1. et 5. h) σώζειν] „σῶζεν W. cum puncto subscr.“

mala tolerant. Multi ergo
huic certamini immortui
sunt, cum nollent se victos
fateri, dum vita superesset,
in oculis suorum, neque ce-
dere corpore: quorum etiam
statuas videbis honorari pu-
blice, a Spartanorum repu-
blica positas. Etiam ista
proinde cum videbis, noli
putare illos furere, neque
dicito, illos nulla idonea
canasa aerumnas sustinere,
neque tyranno cogente, ne-
que hostibus illam necessi-
tatem imponentibus. Dicat
enim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa
rationabilia, quidque spe-
ctans illos ita castiget, qui
non ut hostis, neque odio
illud faciat, nec qui sobolem
civitatis ita consumere velit
temere, sed quod postulet,
ut patientissimi, et malo
omni superiores sint, qui ser-
vaturi sint patriam. Quam-
quam, etsi non dicat Lycur-
gus, ipse, puto, intelligis,
quam non unquam captus in
bello talis arcanum quoddam
Spartae enunciaturus sit,
hostibus ipsum torquenti-
bus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς ι) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 *ANAX.* Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ Σόλων, ἱμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρητάς, ὅτι ἤκουσεν κ) εὐνομιωτάτους εἶναι. Μίνως, τρὺ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων ι), ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα μ), καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

p. 921. *ΣΟΛ.* Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

ὡς] δε conj. *Conr. Reitz. frustra.* κ) ἤκουσεν] „ἤκουεν W.“
 ι) οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων] „ὃ Σόλων, οὐ καὶ σὺ W.“ m)
 γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumerunt
Schm. et Paul. n) Οὐκ· ἀλλὰ] *Gess. Oñ;* ἀλλὰ etc. in-
 terpretatus: *Non? Verum* etc. contra usum linguae tum com-
 mune, tum proprium Luciani, deliquit. Quare nec textum
 mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, o Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Creten-
 ses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa,

ἐνεκα ὀφείλμαι, ἢ ἀντὶ ἐκάστου, ἢ παντὶ τῇ πόλει. ὡς p. 921.
 ἔγωγε, ἣν ποτὶ ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
 ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημο-
 σία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅποιαν ὁμῶ τυττα-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωπαδύτας ο). ἢ τι ἄλλο τοι-
 οῦτον ἐργασαμένους, ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβύρου ρ) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστον ὑφ' ἐκείνης q)
 πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόχ- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν. ἔστι γὰρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ ρ). πλὴν
 ἀλλ', ἐπεὶπερ ἔγω τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πάντ' ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃ
 ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μέρῃ διεξέληθης πρὸς
 μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Διύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν t), καὶ οἷς τίσι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ο) λωπαδύτας] λωπαδίτας B. 1. et 3. p. ἔλλεβύρου u) Bene
 sic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) Par. Salm. ἔλλεβύρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag. q) ἐκείνης] αὐτῆς W. r) ἀντερῶν ἐν
 Σπάρτῃ] ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. s) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] receptum ex M. et Fl. αὐτοῖς etiam W. ἀρεσκομένος
 ἐν τούτοις Edd. cett. t) ὑμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recent. Sed ἡμῖν posuimus A. τ. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Sparta, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex eo
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 blice patitur.

Sol. Ne puta, o generose,

Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dicis, victurum. Erit enim
 Sparta, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justum ego abs te petiturum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922. *ANAX.* Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε
 δηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ'
 ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιομεν ἂν
 μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅποια
 ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συν-
 ουσίαν, ὡς ἃ, τε αὐτὸς ἔφησ' u), εἰ μᾶλλον ἐννοήσαιομε
 καθ' ἡσυχίαν, ἃ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγομε τῇ μνήμῃ
 ἐπελθόν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ τούτοις, ἐσπέρα
 γὰρ ἤδη.

u) [φ ης] in liisdem Edd. vet. scriptum [φ ης] cum jota.

Anach. Justissime tu qui- in crastinum, si videtur, dif-
 dem istuc, Solon. Et enar- feramus disputationem, ut
 rabo tibi Scytharum legiti- et, quae ipse dixisti, magis
 ma, non ita splendida for- adhuc silentio perpendam,
 tasse, neque vestris similia, et quae dicenda sint, me-
 qui neque alapam mala unam- moria percurrere cogitem.
 excipere audeamus, meticu- Nuno autem ut se res habet,
 losi homines; sed dicetur his ita dictis abeamus. Jam
 tamen, qualia sint. Verum enim est vespera.

A R G U M E N T U M.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronum LUCIANUS agit sanas rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quas teneat vulgus, de Orco opiniones varias, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom. III. p. 74.

Ἀξίον γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῦς πένθεσι 1
γεγνημένα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
δῆθεν αὐτοὺς αὐτοῖς α) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγούμεναι
τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ἐδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις β) οὕς γ) ὀδυρόνται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περ-
σεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὐτ' εἰ ποιεῖται
ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ὅτε δ) εἰ τούναστιον ἡδῶ ε) καὶ

α) αὐτοῖς] „αὐτὸ FL.“ Αὐτοῖς αὐτὸ 3011. β) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
ἐκείνοις FL.“ Sic etiam Codd 3011. Górl. Aug. Sed videtur
hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
αὐτοῖς, quod praecedit, non iterum admittendum. γ) οὕς]
ὡς Aug. δ) οὕτε] ὅτε 3011. ε) ἡδῶ] ἡδῶ 3011.

D E L U C T U.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eve-

niunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Platonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora

p. 922. βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμος δὲ καὶ συνηθεία τὴν λύπην ἐπι-
τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις, οὕτω ποιοῦσι.
μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ὥς τινες περὶ αὐτοῦ

p. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὗ
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὲ
πολύς ὁμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ g) καλοῦσιν, Ὁμήρου
τε καὶ Ἡσιόδου, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄιδην ὑπεilhάσιν, μέγαν δὲ καὶ
πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζοφερόν h) καὶ ἀνήλιον, οὐκ
οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθο-
ρᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
φὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοι-
αῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ
προσηγορίᾳ τετιμημένον. τούτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
αὐτῷ i) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοι-
οῦτον k). κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται 3011. g) σοφοὶ] πολλοὶ
3011. b) ζοφερόν] φοβερόν 2954. improbat Jacobo Quæstus.
Lucian. Spec. l. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Fl. Par. Hag. Ald.
Salm. etc. Αὐτῶν J. et marg. A. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν
τοιούτον vulgo. Sed omittunt articulum Fl. Aug. 3011. et 2954,
et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
eveniunt; sed institutis et
consuetudini illum dolorem
suum condonantes. Cum igitur
mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius
volo dicere, de morte ipsa
quas habeant sententias: sic
enim apparebit, cuius rei
caussa in supervacuis illis
elaborent. Vulgus igitur pro-
miscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque
Hesiodo, et fabularum au-
ctoribus caeteris, fidem qui
habeant, et legem sibi sta-
tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
fundum esse putant inferos,
eumque magnum et spatio-
sum esso, et tenebricosum,
ac sole carentem; eundem
tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae
in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in
magno illo hiatus fratrem Jo-
vis, Plutonem [s. Ditem]
nomine, qua quidem appel-
latione (ut aliquis mihi ta-
lium peritissimus retulit)
ideo cohonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

τόντων· καταδεχόμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 923.
τέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν l; τῆς ἀνόδου
ὑφείμενον m), πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάντῃ ὀλίγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιρρέεσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔγι p. 924.
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμῆως· βαθεῖα τε
γὰρ περᾶσαι o) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπιατῇ οὐδὲ τὰ τεκρά τῶν ὀρνέων. 4
Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ p), ἀδελ-
φιδούς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπί-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χαρος, τοὺς μὲν ἀφικνούμενους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν

1) τοπαράπαν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ παράπαν. cf. infra c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Lapa. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς ἀνόδου ὑφείμενον] Ita Fl. B. 1. (et 3.) Ald. Fr. Par. Hag. Τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ ὑφείμενον J. et marg. A. 1. W. Τῆς αὐτοῦ ὑφείμενοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monente Belino et praecedente Schmiedero scripsi e. J. V. 2. et Cod. 3011. pro vulgato vitio προὔκειται, pro quo in L. et G. πρόκειται, probante Graevio. o) περᾶσαι] Sic correctum vulgatum περᾶσαι Vid. Spitzner. Prosod. p. 56. p) πύλῃ ἀδαμαντίνῃ] Interjectum olim erat οὐση. Sed ejicit, Belino auctore, Schmiederus, praecedentibus Codd. 3011. et Gorl. q) ἔστηκε] Sic 2954. 3011. Gorl. Aug. Bel. Schm. pro vulg. ἔστῃ.

tae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, et terrorem vel ipso nomine injicientibus: Coccyti enim [ploratus], et Py-

riphlegethontes [ignicremi], et similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, et portam, quae adamantina est, Aeacus stat, fratre re-

- p. 924. προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν γ) ὑλακτῶν,
 5 καὶ τῷ χάσματι δεδιγμένοις. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
 ἐς τὸ εἶσω, λεμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
 φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
 τοῦτο ε) ὠνόμασται ι). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς
 πάλοι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἀλκυσίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ
 Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Λιγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
 Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμμένοντο αὐτῶν.
 p. 926. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-
 6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὄλων δεσποτεῖαν ἔχουσιν·
 ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
 ὄχλος πολὺς, Ἑριννῆς τε, καὶ Ποινὰ, καὶ Φόβοι, καὶ
 7 ὁ Ἑρμῆς οὔτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ υ) συμπαραῖν. Ἵπαραχοὶ δέ,
 καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
 Ῥαδάμανθυς, Κρηῖτες ὄντες, καὶ x) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
 δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ'.

γ) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκων 2954. ε) διὰ τοῦτο] δια-
 τούτο una voce A. 1. et 2. ι) ὠνόμασται] „ὠνόμασται vult
Solan ex Fl. Vid. notu. υ) αἰεὶ] „Sic Edd. constanter.“
 Modo vox Φόβοι corrupta videbatur *Solano*, sed injuria. x)
 καὶ] abest a Gorl. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρηῖτες, ὄντες
 υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
 lius credita, et prope illum
 triceps canis, asperrimus, qui
 advenientes quidem amico
 vultu et pacato adspiciat,
 fugere autem si qui conen-
 tur, latratu atque rictu ter-
 reat. Hunc qui lacum supe-
 rarunt, eos intus pratum
 suscipit magnum, consitum
 asphodelo, et potus expu-
 gnator memoriae: Lethes
 [oblivionis] enim potus pro-
 pter hoc ipsum appellatus
 est. Haec nimirum narra-
 runt antiquis, qui inde re-
 dierunt, Alcestis atque Pro-

tesilaus, Thessali, et Aegei
 Theseus filius, et Homeri-
 cus Ulysses, graves et digni
 fide testes, ut mihi videtur,
 qui de fonte illo non bibe-
 runt, neque enim alias me-
 moriam eorum retinuisent.
 Dis ergo, ut illi dixerunt,
 et Proserpina, imperant, at-
 que in dominio habent omnia;
 ministrant vero illis, et im-
 perium una exercent, turba
 multa, Furiae, Poenae, Ter-
 rores, et Mercurius: hic
 quidem non semper prae-
 sens. Magistratus vero et
 Satrapae et iudices sedent

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ p. 925.
 εἰς ἀποκλίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ
 ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λά- 8
 βῶσι γ), ταῖς Ἑριννύσι παραδόντες, ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
 ρίον 2) ἐςπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχει, στρεβλούμενοί
 τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ
 συμπεριφερόμενοι β), καὶ λίθους ἀνακυλλόντες; ὁ μὲν γὰρ
 Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
 ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
 βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
 τῶν σμαμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων e) ὡς εἴ
 τω f) μὴ εἶη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

γ) λάβῶσι] λαβῶσι B. 3. 2) ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρίον]
 Sic 3011. Gori. Aug. cum Fl. pro vulg. ἐς τὸν — χωρον.
 Deinceps ἐςπέμπουσι J. et Aug. pro vulg. ἔμπ. Vid. Adnot. α)
 καόμενοι] „καυόμενοι] Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καόμενοι
 J.“ Contra vid. eundem Reitz. in Varr. Lectt. ad De Sacrifi.
 c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. β) συμ-
 περιφερόμενοι] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam
 Seagerus assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμφορο-
 μένοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba
 καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμφορόμενοι in Aug. desunt. c) αὐτός]
 „receptum ex G. L. et marg. A. 1. Ἀυτός Edd. omnes.“ d)
 ἄρα] abest a Gori. e) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ
 τω] εἰ τῷ B. 3. εἴπερ 3011. Mox καταλειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros et justos, qui cum virtute vixere, ubi plures conveniunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detruunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi inatar evanescent. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis, quas tumultis illo-

- p. 926. γένης, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώτων ἐν αὐτοῖς πολι-
 10 τεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιλήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβολόν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ g), μισθὸν
 τῇ πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 σαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μα-
 κεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν
 μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ πα-
 ραδεξαμένου τοῦ πορθμῆως, ἀνατόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς
 οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρον εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ
 p. 927. μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἦδη
 βιαζόμενον l) καὶ σιτθανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεισι, προ-
 τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῇ Κερβέρῳ. Οἱ-

g) ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ] μισθὸν εἰς τὸ στόμα
 αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo. Sed expunxi, auctore Cod.
 3011., importunum ei, ex sequente opinor, versu huc per er-
 rorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam
 confugere, qua alterum ei ante δύναται ejiciatur. i) πορ-
 θμῖα] πορθμῖα B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis
 Lucianum. Vid. Adnot. k) ἀνατόμπιμοι] ἀνατίμπι μοι
 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] „Sic Fl. J. Fr.
 Par. etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra ter-
 ram amicus aut cognatus,
 ille esurit mortuus, et fame
 cruciatus inter illos vitam
 agit. Haec firmiter adeo oc-
 cuparunt vulgus, ut, si quis
 moriatur familiarium, primo
 quidem obolum in os illi im-
 ponant, mercedem futuram
 portitori trajectus, non ex-
 plorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit
 et apud inferos commect?
 valeatne apud illos Atticus,
 an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque *illud*
cogitant, multo esse melius,
 si qui pro vectura solvere
 non possint, sic enim por-
 titore non admittente re-
 jecti in vitam rursus redeant.
 Postea vero cum abluerunt
 illos, (quasi non sufficiat pro
 lavacro infernus iste lacus
 his, qui ibi sunt) et unguento
 optimo unxerunt proclive
 jam ad foetorem corpus, et
 floribus illud tempestivis co-
 ronaverunt, splendide vestitum
 proponunt, ne videlicet in
 via frigeant, vel nudi con-

μωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
 πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαρattoμένη
 κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ που καὶ ἐσθῆς καταρ-
 ῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
 τες δάκρύτεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
 ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράπτουσι πρὸς τὸ ἔδα-
 φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστε-
 φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετώρος, ὥσπερ ἐς
 πομπὴν κεκοσμημένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
 τὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
 αὐτῷ, (προκείμεθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
 μαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ἦ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
 ματαίας ἀφίησι n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ'
 ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τε p. 928.
 φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
 κνον ἡδιστον, οἷχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὧρας
 ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται.] „Sic Fl. J. Ald. Salm. κλινδοῦνται B. 1.
 (et 3.) Par. Fr. Hag.“ n) ἀφίησι.] ἀφίησι 3011. ο) φήσει.]
 „φρσι Fl.“ Sic etiam Aug. p) ἔτι.] „Nihil variat Fl.“ Inter-
 pretes plane non reddunt, praeter Erasmus, qui subijcit su-
 per haec. Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter
 haec ploratus, et fletus mu-
 lierum, et lacrimae ab omni-
 bus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae
 cruentatae: alicubi vestis
 etiam laceratur, et pulvis
 inspergitur capiti, et mise-
 riores vivi mortuo. Nam
 illi quidem humi saepe vol-
 vuntur, et capita allidunt
 solo: at iste decorus et pul-
 cher, et ultra, quam fas est,
 coronatus, sublimis jacet et
 elatus, ornatus quasi ad pom-
 pam. Tum mater, et, per
 Jovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus,
 eumque complexus, (propo-
 situm enim singamus juve-
 nem, et pulchrum aliquem,
 ut magis in eo actus quasi
 fabulae vigeat) voces quas-
 dam absurdas ac vanas edit,
 ad quas ipse mortuus, vocis
 usu impetrato, respondeat.
 Dicet enim pater lugubri
 voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime,*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non suscepris liberis, non

- p. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος γ), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἔλθων, οὐ κωμάσῃ ρ) πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
- 14 ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσας, οἴόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ε) ἐπικατέσφαξαν ι), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
- 15 ἢ συγκαταύρουξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν υ) αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθῶν οὕτωςαι x), πάντα ταῦτα, ὅποσα εἶρηκε γ), καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα γ) τραγωδεῖν ἔοικεν· (οἶδε γὰρ οὐκ

q) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Aug. ρ) κωμάσῃ] κωμήσῃ 3. 11. ε) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. ι) ἐπικατέσφαξαν] „ἢ συγκαταύρουξαν male inserit FL.“ υ) ἀπολαύσουσιν] Sic B. 3. et recentt. Ἀπολαύσουσιν male B. 1. A. 1. et 2. x) οὕτωςαι] „Et sic FL.“ οὕτως legi vult Fritzschi. Quaestat. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad unum omnibus, sed comma ponebam post οὕτωςαι, quod aliis omnino omisum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vocem collocatum. γ) εἶρηκε] „Absurdissimum, sit idem Fritzschi, certo in εἶρηκα debet converti. Redii ad c. 13.“ Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritzschiū hanc assumisisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurditate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in εἶρηκε, sed e contrario in εἶρηκα, conjiciendum. Reddeas modo ad ipsum illud c. 13. γ) εἵνεκα] „scripsi ex FL. Ald. J. B. 1. (et 3.) Salm. Bruns Fr. Hag. Par.“

attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus! Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, et appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pELLICES, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque et alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecunque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μείζον ἐμβροήσῃ τοῦ Στέντορος·) οὔτε p. 920.
 μὴν αὐτοῦ z). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
 ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
 βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἔνεκα ταῦτα p. 929.
 ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδόμενα, οὐθ'
 ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
 τάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μεταστάσιν
 ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέraitεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
 τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Δίαχόν καὶ τὸν Ἀιδωνέα
 πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παύ-
 σαι ματαιάζοντα e), ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
 τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; πνῦσαι τλλόμενος τὴν κό-
 μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοι-
 δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω
 καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

z) αὐτῷ] ἑαυτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν] „Ita
 Fl. B. 1. (et 3.) Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Tignani Salm.
 Amst. Γινώσκειν J.“ b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vet. ὅτι cor-
 rexerat Jensus, c) οὔτε] οὐδὲ legi jubet Fritsch l. l. At
 οὔτε est illud ipsum οὐθ', quod modo his praecesserit, cum
 ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unice
 vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
 Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
 Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritschio. e) ματαιάζον-
 τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Ματαῖα Suid.“
 f) ἢ] Sic Edd. vet. praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
 et recentt. minus recte praetulerunt.

tores voce inclamet: neque
 sua ipsius, cum sic sentire
 et arbitrari etiam sine cla-
 more sufficiat; nemo quippe,
 ut ad se ipse clamet, opus
 habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium caussa sic
 delirare, qui neque quid filio
 acciderit sciat, neque quor-
 sum abierit; quin, qui ne-
 que vitam ipsam, qualis fue-
 rit, explorarit: alioquin
 enim ipsius inde transitum
 non tanquam malum quid-
 dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
 et Dite, ut paullum prospici-
 cere de illo *inferorum* ostio
 sibi liceat, et a vanis quere-
 lis patrem revocare, *Quid*
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et faciei
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatior? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis

- p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιοῦτος γέρων ἐγενόμην, οἷος εἰ
 σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρύτιδωμέ-
 νος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα τρωθῆς, καὶ ὄλως i), ὑπὸ
 τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας
 ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπύλιν ἐπὶ
 τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ l) τὸν βίον, οὐ μήκετι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς
 πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δείπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ
 Ἀφροδίσια; καὶ δίδας, μὴ τούτων ἐνδεὴς γεγόμενος, ἀπό-
 λωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δέ, ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
 p. 930. πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν,
 17 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο-
 εῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἴχη μοι, κακὸδαίμων,

g) ἢ διότι.] Sic Edd. vett. pleraque. Sed ἢ διότι J. ἢ διότι V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recentt. ἢ διότι. h) κυφὸς.] καὶ κυφὸς 2954. i) ὄλως.] ὄλος sola, quod sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας.] ἀναπλήσας 3011. et Ang. l) παρὰ.] „recepit ex Fl. nam περὶ Edd. cett.“ m) μεθέξο-
 μεν.] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc Schm. n) ἢ.] „ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι.] „Servavi scripturam Edd. Salm. Par. licet διδάξωμαι sit in J. Fl. Ald. B. 1. (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus, ita saltem Aoristo Medii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2. Tom. I. p. 172. sq.

tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternotus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futuri simus participes? Potationes dices nimirum, et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem,

non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non

ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δέδιδας, οὐ πολέμιον, p. 930
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρίψει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δις ἢ τρίς τῆς
 ἡμέρας, ὥ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ r), γέρον
 γεγόμενος, οὐδ' ὀκλήρως ἔση τοῖς νέοις βλεπόμενος. **Αν** 18
 ταῦτα λίγης, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
 γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιά,
 καὶ u) διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζῶπον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
 κῆτα δέδιδας, μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθῆς ἐν τῷ μνή-
 ματι x); χρηὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογισθῆσαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
 διασπέντων, ἡ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
 καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὀρᾶν δυ-
 νησόμεθα γ). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 931.

p) παρατρίψει] παρατρέψει Reitz. et Bip. cum Edd. vet.,
 Sed διατρέψει G. διατρέψει L. Utrumque iam διατρέψ. quam
 διαστρέψ. adscriptum marg. A. 1. Διαστρέψ. 3011. Gorl. Aug.
 sed ἀναστρέψει 2954. in cuius tamen margine διαστρ. Unde
 Schm. edidit διαστρ. Nostra emendatio παρατρέψει, accom-
 modata quam maxime ad vulgatum παρατρέψει, debetur Guyeto,
 cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Gesneri
 interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ] στα-
 θεύσεις σε τὸ λουτρόν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
 φρονηθήσῃ] „Bene ita Par. Hag. Salm. B. 1. (imo B. 3.)
 et 2. καταφρονηθείσῃ J. Fl. Ald. Fr.“ Adde B. 1. cui errans
 Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] εἰ καὶ conj.
 Seager. Pro γελοιότερα Iacobs. maluit γεναϊότερα. neutram
 emendationem necessariam dncō. t) ὅρα] „Ara esse in quo-
 dam addit Solan. et οὐ in Fell. non vero satis distincte.“
 u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
 ματι Fr. Vulgatum est in cett.“ γ) δυνασόμεθα] restitui
 ex L. Δυνασόμεθα Edd. hac priores.“ Cum quibus etiam faciant

19

coitus te atteret, neque in-
 super infercies te bis aut ter
 in die: o miseriam! Neque
 senex factus contemneris, ne-
 que molestus eris ipso con-
 spectu juvenibus. Haec si
 dicas, pater, nonne putas,
 te nullo veriora istis et ma-
 gis ridicula dicturum? Ve-
 rum vide, an non illud te
 cruciet, et cogites tenebras,
 quae apud nos sunt, et mul-
 tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
 sepulcro conclusus? Oportet
 autem adcoitare illud, pu-
 trefactis oculis, aut etiam,
 per Jovem, combustis paullo
 post, si quidem cremare me
 decrevistis, neque tenebras
 neque lucem videre poterim-
 us. Ac ista forte quidem
 tolerabilia. Quid vero me
 fletus ille vester juvat, et
 ille ad tibiam planctus pe-
 ctorum, et mulierum illa im-

p. 951. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερονο-
πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θοῖνον ἀμειρία; τί δὲ
ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστιφανώμενος z); ἡ τί ὑμῖν δύ-
ναιται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν
πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰαίδου διῆξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν καθαρῶν α), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμας, ὡς τὸ
μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων b) ὁ καπνὸς παρα-
λαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
σας c) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστευκατε. οὐχ
οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή,
οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος; ἵνα παρ' ὑμῶν d) τὰ
σιτία μειαστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλας
δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παρμύγεθες ἐπήει ἀνακαγ-
χάσαι· διεκάλυψε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου e)
τάς σιαγόνας ἀπεσφίξατε.

20

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἃν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.

XVI,

502.

p. 952.

Codd. 3011. et Gori. favente Belino. z) ἐστιφανώμενος] ἑστιφανώμενος J. a) καθαρῶν] καταγ. B. 1. et 3. b) παρεσκευασμένων] παρασκευασμάτων 3011. c) ὀνήσας] ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] ἡμῶν J. e) μου] μοι Aug. f) πρὸς Διὸς] δι, quod vulgo addunt, omisi praesente FL. et monente etiam Frützechio Quaestut. p. 197.

*moderata lamentatio? Quid
vero coronatum in sepulcro
saxum? Aut quid apud vos
valet infundere illi merum?
an putatis destillaturum il-
lud ad nos, penetraturum-
que esse ipsos ad inferos?
Quod enim ad inferiarum
sacrificia, et ipsi, puto, vi-
detis, cum, quae suavissima
sunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire,
neque quidquam nobis pro-
desse inferis: quod autem
relinquitur, pulverem inuti-
lem, nisi forte cineribus vesci*

*nos creditis. Non adeo sterile
nobis atque infrugiferum Di-
tis imperium est, neque as-
phodelus nobis deficit, a vo-
bis cibos ut arcessamus. Ita-
que, sic me Tisiphone, olim
propter ea, quae faciebatis
dicebatisque clarum cachin-
nari subiit: at impediit lin-
teum ac lanae, quibus mihi
devinxistis maxillas.*

*Haec orantem atris peni-
tus mors abdidit alis.*

*Per ego vos Jovem obsecro,
si dicat talia conversus mor-*

κλίνας αὐτὸν g) ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἴωμεθα h) θκαιό- p. 932.
 τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοᾶσι,
 καὶ μεταστειλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνε-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅκοι' ἂν k) ἐκείνος ἐξάρ-
 χη, πρὸς τὸ μέρος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκασεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαπεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ n) περι-
 χρεῖ ο), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεο-
 μένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p. 933.
 χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) ἐπ' ἄγκον] αὐτὸν A. 1. et 2. h) οἴωμεθα] οἴωμεθα B. 1. et
 3. minus h. l. recte. Vid. *Fritsch.* l. l. p. 198. i) συνε-
 λοχότα] Sic Aug. confirmans *Guyeti* et *Jensii* conj. pro vulg.
 συνελκχότα. *Συνατχότα* 3011. et, nisi *Schm.* narrando erravit,
 Gori. *Συνελκχότα* *Reitz.* conj. k) ὅκοι' ἂν] ex emendatione
Fritschii l. l. pro vulg. ὅποι' ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτερίας] Vulg. scribēbatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad De Sacrifi. c. 1. n) ὑάλῳ] „ὕλη Fl. Σιάλω Edd. *Cogn.*
 In ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. et Edd.“ *Τέλω* tamen etiam
 3011. o) περιχρεῖ] „Emenda περιχρεῖν vel περιχρεῖν, quod
Guyet. etiam monuit.“ Item *Menag.* et *Wiel.* p) γενόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. *Schm.* nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tuus, et nixus cubito; nonne
 aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcesso quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adiutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille incepit,
 suas querelas illius cantui
 subjiciunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulturae
 rationem, Graecus illos cre-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam obliniit, Scythia
 vero edit, succis velut muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivam summi et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater paterve. Aggesti qui-

- p. 933. Χώματα γ) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 γράμματα, πρὸς γ) ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περιττά,
 23 καὶ παιδιαῖς προστοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔτιοι διέθε-
 σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς
 24 τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδαιπνόν, καὶ παρῆσιν
 οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονίας παραμυθούνται τοῦ τετε-
 λευτηκότος, καὶ πείθουσι γενέσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ
 Ἀΐ', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος ε), ὃ
 αὐτός, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 του δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν ι) κλάειν υ) διέγνωκας,
 αὐτοῦ γε χ) τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαρκείης πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς
 ἀπάντων ῥαψωδοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

Hom.
 II.

XXIV.
 602.

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιοβὴ ἐμνήσατο σίτου. καὶ,

q) χώματα] „χώματα Fl. male.“ r) πρὸς] „καὶ πρὸς Fl. male.“ s) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. μὲν τίνος, partim cum interrogationis nota post ὀδυρόμεθα, partim sine illa. t) τοπαράπαν] Sic rursus ex Ald. et 2. ut c. 2. pro vulg. τὸ παρὰπαν. u) κλάειν] Sic sine jota subscr. e Fl. In cett. κλάειν. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr. Lectt. x) γε] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. τε, iubente etiam *Fritzsche* Quacstat. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, quæ non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non

inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inedia, diutius non possint. Et, quo usque tandem, ajunt, lugemus? amici. Pater requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decessisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud *Niobe* tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὐπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῖς.

p. 634.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλάτων τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθειν ἰμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων
γελοιότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνώ-
μενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὰν
θάνατον οἰεσθαι.

Hom.

II.

XIX,

225.

Et: *Non jam ventre licet fun-*
ctos lugere Pelasgis.

nis tamen passionibus ob-
noxii. Haec, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-
quis, si observet, in luctu
fieri propterea, quod vulgus
maximum malorum putat
mortem.

III vero attingunt, cum pu-
dore quidem ab initio, et
veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem huma-

Tom.
II. p. 1.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ARGUMENTUM.

Valedicit Lucianus rhetoricae studio et usui, acerbè perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum. et impudentissime disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτᾶς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένῃοι, καὶ τὸ
σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς β) αὐ-
P. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἳ τινὲς
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ·

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc. Πάντιμον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφιστῆς] „ὁ σοφιστῆς J. sola.“

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅποτε c) νέος τις αὐτὸς ὢν ὑρεγόμενος τῶν p. 2.
 ἀρίστων, οὐκ εἰδώς, ὅθεν d) ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
 αἰτοίῃ f) προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἑμοί, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔσῃ γινῶναι τε τὰ
 δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐβελήσῃς
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 τως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀντίειν τῇν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα k) οὐ σμι- 2
 κρὸν, οὐδὲ ὀκίγῃς τῆς σπουδῆς δέομενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτῃ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ἄτιοῦν ὑπο- p. 3.
 μέναι ἀξίον. σκόπει γοῦν, ὅπόσοι τέως μὴδὲν ὄντες, ἔνδο-
 ξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
 τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δίδεθι, μὴδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
 τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπειθήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πό-

c) ὅποτε] εἴ ποτε vult Bel. pro more ano. d) ὅθεν] ὁπόθεν
 3011. et Gori. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σὺ. Gori. καὶ σὺ νῦν,
 unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore Fritzsche.
 Quaest. p. 154. f) αἰτοίῃ] „αἰτοίης FL. sine commate post
 σὺ“ Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „Ita dedit Solan. ex L.
 Μάλιστα Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
 „omittit FL.“ i) ἀκούσῃς] „ἀκούσῃ FL.“ k) τὸ μὲν οὖν
 θήραμα] desunt in 3011. et Gori. l) ἀλλ'] Sic Schm. e
 3011. pro vulg. ἀλλὰ.

tandem sint, studeas ediscere.
 Verum nulla, puer, invidia
 est: inprimis ubi juvenis
 aliquis, optimarum ipse re-
 rum cupidus, ignarus autem
 unde haec petat, illud *tan-*
quam consilium, rem san-
 ctam, uti tu modo, rogatum
 veniat. Audi ergo, quod in
 mea potestate est, et cum
 fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cogno-
 scendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea
 manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, et diligen-
 ter ea meditari, et studiose

viam pergere, donec ad me-
 tam perveneris. Atque illud,
 quod venaris, non parvum
 est, neque parvae curae in-
 digum, sed in quo multum
 laborare, et vigilare, et nihil
 non sustinere aequum sit.
 Vide enim, quot homines,
 qui antea nihil essent, nobi-
 les, et divites, et, per Jo-
 vem, generosissimi, ob di-
 cendi facultatem visi sint.
 Interim tamen noli metucro,
 neque te magnitudo eorum,
 quorum spes proponitur,
 ipsa assequendi difficultate
 rejiciat, qui putes, infinitos

- p. 3. νους προπονήσειν m): οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωῶτος μεστήν ἡμεῖς γε n) ἄξομεν, ὡς ἐκ μίσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγούνται, μακράν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ o) ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἐστὶν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμῆδι καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκρεβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιῶν r), ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις s) οὐ καμῶν, καὶ νῇ Δί', εὐωχῆσθαι t) κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅπόσοι τὴν ἐτίραν ἐτραπόnton, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ τῆς ἀνόδου ἐκ
- p. 4. κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl.“ o) τὸ πολὺ] „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Ἐπιτομὴ J.“ p) τοῦτο ἐστὶν] τοῦτ' ἐστὶ 3011. Bel. Unde Schm. tacite τοῦτ' ἐστὶν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor, syllabam. r) ἀνιῶν] προσιῶν 3011. s) ἀγρεύσεις] „αἰρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰρήσεις Solan. ut in Gorl. t) εὐωχῆσθαι] εὐωχῆσαι 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex Fl. et Salm. Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνοὺς Marcil. frustra. Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Ἐκπνοὺς etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetudinis illius duces sunt, longae, et praeruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equas etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summa, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabero jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adscensum per difficilia et lubrica prae-

ποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4.
 τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πτέραις· σὺ
 δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἑστεφανωμένος, εὐδαιμονίστατος ἔση,
 ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
 μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἢ μὲν δὴ, ὑπόσχεσις οὕτω 4
 μεγάλη· ἀλλὰ x) πρὸς Φιλίου Διὸς y), μὴ ἀπιστήσης z),
 εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστὰ σοὶ ταῦτα ἐπιδειξέιν φαμέν.
 εἰ a) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὅληα φύλλα ἐκ τοῦ Ἰλίκωνος λα-
 βών, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε
 θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γεγόμενος·
 ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἔατιν,
 ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
 στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγήσασθαι σοὶ βούλομαι 5
 Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνουαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γε-
 νομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ
 Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβηλοῖς μάχην, Λα-
 ρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „οὐ δὲ L. et matg. A. 1.“ nec non Corl. y) Διὸς]
 „non habet Fl.“ probantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam
 uncis seclausit, Schmiedero. Vid. Aduot. z) ἀπιστήσης] „ἀπο-
 στήσης marg. A. 2, W.“ a) εἰ] ἢ conj. Guyet. Vid. Aduot.

cupitia vix repentes, devo-
 lutos nonnunquam in caput,
 et vulnera multa asperis in
 rupibus accipientes: tu con-
 tra ea olim supra coronatus,
 felicissimus oris, qui brevi
 tempore, quaecunque bona
 sunt, a Rhetorice tantum
 non dormiens acceperis. Pro-
 missio sane quam magna. Sed
 per ego te amicitiae praesi-
 dem Jovem rogo, ne fidem
 nobis deneges, si facillima
 simul et suavissima haec tibi
 nos ostensuros esse dicimus.
 Si enim Hesiodus, paucis ex
 Helicone aunitis foliis, poeta
 statim de pastore factus est,

et Deorum genera atque ho-
 minum, a Musis obsessus
 cecinit: Rhetoremne, quod
 multum infra poeticam ma-
 gniloquentiam est, brevi
 tempore fieri posse negabi-
 mus, si celerissimam quis viam
 ediscat? Quorsum ego etiam
 enarrare tibi volo Sidonii
 cujusdam mercatoris inven-
 tum, quod ob negatam illi
 fidem caruit successu, et
 utilitatem audienti nullam
 attulit. Imperabat jam Persis
 Alexander, post devictum
 praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes
 imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας. b) ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγένετο ἡ
 p. 5. ὁδός· ἐκπεριῖναι c) γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἔλθειν· εἴτα ἱρήμην πολλὴν ἔλασαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, ἔκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμούς· τοὺτους διανύσαντας e). ἤχθετο οὖν Ἀλεξάνδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς στρατίαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὲ f) ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑποσχεοῦμαι δελεῖν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἴγυπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω πλὴν ὃ γὰρ Ἀλεξάνδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παραδόξον τῆς ὑποσχέσεως ἀπιστον
 6 ἰδόκει τοῖς πολλοῖς Ἀλλὰ μὴ· σὺ γὰρ πάθης τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πειρώμενος, ὡς οὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίσοντας 3011. Bel. c) ἐκπεριῖναι] ἐμπ. B. 3. c) εἰς] ἐς 3011. Schm. d) ἔλασαντας] ἐπελάσαντας Gorf. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. Διανύσαρτα enim celt.“ f) δὲ Fl. g) εἰς] ἐς 3011. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumcundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercatur, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhetor videaris, intra unum

μῆας οὐδ' ἄλλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
 σῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι προῦτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
 ἐκεῖνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδειξαι
 τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγειον)
 ἧς ἐμὴν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψη-
 λῶν καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
 θείας κίρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερ-
 βυόν· ἐπὶ l) θατέρῃ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεπύτα
 ἔσθαι, χρυσοῦν ὅλας αὐτά, καὶ ἐπίρυστον. καὶ ἡ δόξα δέ,
 καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἐπαινοὶ περὶ πᾶσαν αὐ-
 τὴν, ἔρωσι μικροῖς, εὐκλόις, πολλοὶ m) ἀπανταχόθεν περι-
 πλεκίσθασθαι ἐκπετόμενοι. ἡ ποῦ n) τὸν Νεῖλον εἰδὲς γρα-
 ψῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινός
 ἢ ἱκνοποιάμενον, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) o).
 μικρὰ δέ τινα παιδιὰ παρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πῆχεις αὐ-

FL. Ald. Hag. Par. etc. Kōlūn J. et marg. A. 1. W. " nec
 non Gorl. i) Κέβης ἐκεῖνος] Κυβητὸς conj. Garnier. Vid.
 Adnot. k) καρποῖς] „omisit FL.“ l) ἐπὶ] Sic Schm. e
 5011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
 3011. n) ἡ ποῦ] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. ἐν
 παν. Est illud ἡ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Tom. VI.
 p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiorē ipsi
 visa. Prius cum Amoribus comparaverat Plausus, nunc cum
 Cubitis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc
 tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
 τὸν J.“ nec non A. 1. 2. et B. 1. Sed B. 3. αὐτὸν, ut Reitz.
 et recentl.

nec solidum diem alis tra-
 jecto monte ex Persia in Ae-
 gyptum. Volo autem tibi
 prius, ut ille Cobes, imagine
 verbis depicta utramque
 viam ostendere. Duac enim
 sunt, quae ducunt ad Rhe-
 toricen, quam non medio-
 criter adamasse mihi videris.
 Nimirum ipsa jam in alto
 sedeat, pulchra undique,
 Amaltheae cornu dextra ge-
 rens, fructibus abundans
 omnigenis: ad alteram vero

manum imaginare adstantem
 Plutum, aureum totum at-
 que amabilem: adstent vero
 etiam Gloria, et Vis, et
 Plausus circa illam undique,
 parvis Cupidinibus similes,
 multi, amplexi se mutuo,
 circumvolent. Aut forte Ni-
 lum depictum vidisti, ipsum
 quidem jacentem in croco-
 dilo quodam aut hippopota-
 mo, ut plerique in eo re-
 praesentando pingunt; par-
 vos autem ludentes circa il-

p. 6. τοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινον· πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐρμωτὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, εἰς γαμήσιας τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχους, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἑκαίνους. νόμφ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γι-
 7 γαμήκιος. Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάζεις τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶ-
 P. 7. τον ἀπογινώσκεις τὴν ἁνοδὸν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίων σοι εἶναι δοκεῖ, ὅποιον r) ἡ Ἀοργος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἀπανταχθὲν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνίθους ὑπερπετῆναι ῥαδίαν, Λιονύσου τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην· ταῦτά σοι δοκεῖ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὄρεος δύο τιτὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς εἴσι στεγὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρώτα· καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος εὐ μάλα ὑποδαίξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ θάρσει t)· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶν πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ x) αὐτὰ q) ὅτι τάχιστα] διτάχιστα A. 1. 2. et alias quaedam vett. r) ὅποιον] Sic e. Gori. et 3011. pro vulg. οἷα. s) ἀπόξυρον] „ἀπόξηρον Fl. male.“ t) δεῖξαι.] Vulg. δεῖξαι. Sed οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεῖξαι J. et L. Unde scripsi, quod debebam, monente etiam Fritzsche Quacst. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl.“ x) καὶ τὰ] „Pro καὶ, πολλὰς hic habet Fl. postea τὸ, πολλὰς omittens.“

lum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede jam tu, amator, cupiens nimirum quam celerime in summo esse, ut et ipsam uxorem ducas, ubi escenderis, et omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, et similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hereule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta, et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te,

λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἥδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. p. 7. Πλὴν τό γε τοσοῦτον γ) προσθήσεις μοι δοκῶ, ὅτι κ) ἡ 8 μὲν τραχὺία ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, εὐ πολλὰ ἔχνη τῶν ὁδῶν p. 8. πόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ πάλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ σόσα, καὶ ἀγνύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθεν μοι ἐφάνη, οἷα α) ἐστίν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἔωρων νέος εἶς ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐν τῶν πόνων φέεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς β) τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. Ἐπὶ c) δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὐ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἥδη ἀπορεῖς, ὁποῖον καὶ d) τραπητέον. τί οὖν e) ποιήσας ἥδη, ῥᾶσιτα ἐπὶ τὸ

γ) τοσοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. τοσοῦτο. α) ὅτι] διότι 3011. et 2954. β) οἷα] Vulg. in prioribus οἷά. h) τῆς] abest. a Gorl. ο) ἐπὶ] Melius ita Fl. J. V. 2. Pag. Salm. Ἐπὶ male L. Hag. Pr. B. 1. et 2. (et 3.) et Ald. sed correctum in marg. Ἐπὶ δ' ἰον Pell. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τ. α. αφ. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convenire videtur Marcellii emendatio: ἐπὶ δ' οὖν εἰς (i. e. εἰ) τ. α. αφ. Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὖν τὴν ἀρχὴν ἄφ. omisso εἰς, quod sic vulgo legitur. d) καὶ] male omitunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) τί οὖν] Vulg. ὥς οὖν — δόξει, ἰγώ σοι φράσω. Sed ὥς ἂν J. δ' ἂν L. δ' οὖν Gorl. δ, τε οὖν 3011. cujus lectionis vestigium secutus scripsi τί οὖν, et omnino adόρνῃ locum ita, ut bene monstraverat Fritzsche, Praef. ad Alex. p. XXI. Schm. edidit δ, τε οὖν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequalis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim,

juvenis cum essem, videbam; quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque majora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Quando igitur primum adveneris, dubitabis, scio, et jam dabitbas, in utram te veritas? Quid igitur jam faciundo facillime ascendes in

- p. 8. ἀκρότατον ἀναβίῃ, καὶ εὐδαιμονίαις, καὶ γαμήδεις, καὶ
θαυμαστός πᾶσι δαΐεις; Ἐγὼ σοι φράσω· Ἰκανὸν γὰρ τὸ
αὐτὸν f) ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ
9 ἀνήροτα φρέσιν πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς
p. 9. οὖν πρόσσελ σοι χαρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης
τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς g)
ἀφρότερος τὸ βλέμμα, ἐκρηγαρώς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ
ἡμεῶν, λήρους τινὺς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπισθαί
νῃ παρακλιεύόμενος, υποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἔχνη, καὶ
Πλάτωνος, καὶ ἄλλων κινῶν, μέγα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς
φῦν, ἄμαυρά δὲ ἦδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου,
καὶ φήσει h) εὐδαιμόνα σε ἔσσεθαι, καὶ κόμα γαμήσειν τῇ
δητορικῇ, εἰ κατὰ τοῦτων i) ὑδούσας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ταῖς
καίωσι βαίοντες, εἰ δὲ κἄν μικρὰν τι παραβαίης, ἢ ἔξω
τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλισείης τῇ βάσει k),
ἐκπτεσθεῖσαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν
γάμον. εἰτά σε κλέυσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

δ) αὐτὸν] Sic ε Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. *αὐτόν*. g) ἐπὶ
τοῦ σώματος δεικνύς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων 3011. h)
φήσει] „recepit ex J. Φηοῖν cex.“ Cum his etiam 3011. i)
τοῦτων] „τοῦτων Fl. male.“ k) βάσει] „ῥοπή marg. A. 1.
W.“ nec non 3011. Gorl. et Schol.

summum, et beatus eris, et
illam duces, et admirabilis
omnibus videberis? Ego tibi
dicam. Satis enim est, quod
ipse deceptus laboravi. At
tibi sine semine et aratro
mascantur omnia, ut sub Sa-
turno. Statim ergo accedit
ad te robustus vir quidam,
subdurus, virili incessu, mul-
tum in corpore solem osten-
dens, masculo vultu, vigilax,
asperae illius dux viae, nu-
gas quasdam stolidus ille
apud te enarrans, uti se se-
quaris adhortans, monstrans
tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vesti-
gia, magna illa quidem, et
his, quae nunc sunt, maiora,
sed obscuram, et pleraque
a tempore evanida: ac dicet,
beatum te futurum, et lege
ducturum esse Rhetoricen,
per haec si incedas, ut qui
per funes eunt; si vero vel
pauxillum quiddam aut trans-
grediare extra lineam, aut
in alterutram partem magis
inclines vestigium, futurum
esse, uti docente ad nuptias
recta via excidas. Deinde
imitari te jubebit antiquos
illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶ-
 δια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστί, Ἑγησίου,
 καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν I), καὶ Νησιώτην, ἀπεσφισμένα, καὶ
 νευρωῖδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραφαῖς.
 μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἄγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ
 λιπαρὲς π), ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύ-
 νατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανύσαι η) τὴν ὁδόν. ὁ δὲ
 πάντων ἀνιαιρότατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπαν
 ὑπογράψει ο) τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλά, οὐ κατὰ ἡμέρας,
 οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ρ) ἀρε-
 θμῶν, ὡς προσημαμεν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι,
 πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ·
 πρὸς δὲ τούτοις q), εὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῇ πῶν
 τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μέγιστα
 πρότερον λάβοις. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ὑλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

1) Κριτίαν] „Κρίτητα] Sic Edd. omnes. Κριτίαν L. Κριτίαν
 male in nota Graevii.“ Κριτίαν 3011. et Gori. Κριτίαν ἐκείνῃ-
 την conj. Solan. e Philop., c. 18. Ἦσαν καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
 καὶ Νησιώτῃα. Νησιώτῃα conj. Bel. e Plin. H. N. L. XXXIV.
 p. 6. 8. Καὶ τῶν ἄλλων Ἀμφικρύτην conj. Tour. ad Longin.
 c. 27. 8. Vid. omnino Aduat. m) λιπαρὲς] e Ms.
 Graev. et marg. A. 1. W Ἀλιπαρὲς Edd. priores. η) δια-
 νύσαι,] διανύσαι priores. Recte eadem a. 15. ο) υπογρά-
 φει] υπογράψει 3011. ρ) ὅλας] „desideratur in FH“ q)
 πρὸς δὲ τούτοις] ὁ δὲ ἐπὶ τούτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ]
 „ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτεῖ.“ Gen. reddit ἀπαι-
 τοίη. s) λάβοι] λάβῃ Gori.

num exemplis propositis,
 nec facilibus ad imitandum,
 qualia sunt de illa veteri of-
 ficina, Hegesiae, et Critiae,
 et Insulani illius, adstricta,
 et nervosa, et aspera, et
 accurate intentis *quasilineis*
 descripta: laborem porro et
 vigiliam, et potum aquae,
 et assiduitatem, necessaria
 esse dicet, et quae deprecari
 non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his
 emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*,

quod plurimum etiam tibi
 temporis itineris huius prae-
 scribes, annos multos, non
 secundum dies aut menses,
 sed secundum totas Olym-
 piades numerans, adeo ut,
 qui audit, ante succumbat et
 renunciaret labori, et longum
 valere speratam illam feli-
 citatem jubeat. Praeter haec
 etiam mercedes non exiguas
 poscere ausit talium malo-
 rum, neque viae se ducem
 praestiterit, nisi magnum
 quiddam ante acceperit. Ille

- p. 10. ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιούς πρατίζεις 1), καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλας κατορθωρυγμένους, ὡς τε μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιοποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
- p. 11. ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος 2), ὅπου τὰ ἐκείνων τίως 3) ἰδοῦμαι χρήσιμα 4)· σὺ δὲ εἰδὼς, ὅποια νῦν κεκαينوτόμηται, ταχέια καὶ ἀπράγμων 5), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός 6). σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσεῖχεν αὐτῷ, μή-σε 7) ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προηγήσας τοῖς νόμοις παρασκευάσῃ· ἀλλὰ εἰ πάντως ἱρᾶς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀμαΐζων εἶμι, ὡς 8) καὶ σπουδαίῳ πρὸς αὐτῆς, ἴθι 9) τῷ μὲν δασεῖ 10) τούτῳ, καὶ πέραν 11) τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἂν ἐξαπατᾷς δύνῃται;

1) πρὸ τοῦ εἰς] „πρῶτισθαι Fl.“ 2) ἐπιτάττοντος] „Nihil variant Edd. nec O.“ 3) τίως] ὡς 3011. et hinc Schmi-
detus, seductus incito iudicio Belini, qui et ipse seductus
Gesneri interpretatione, τίως ob ὅπου pleonastice dictum pu-
taret, quasi τίως idem unquam significare possit, ac τότε. 4)
χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. 5) ταχέια καὶ ἀπράγμων]
„βραχέα καὶ ἀπράγμων O.“ 6) ὁ δὲ ὁδός] „ἢ ἡδὸς O.“ 7) μή
σε] „καὶ σε O.“ 8) ὡς] „non habet O.“ 9) ἴθι] „recepti ex
O. Isid. Edd.“ 10) δασεῖ] „λασεῖ male O.“ 11) πέραν] „Et
sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometigrammatistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique, ante tempus ut consenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum fruieris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, et ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere

ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόν- p. 11.
 τας g) Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἔλθων, εὐρήσεις πολ- 11
 λούς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
 καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασισαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιτε-
 κλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12.
 φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λὴν πνέμενον ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑπερθερίας τὰς
 τρίχας εὐθετίζοντα, πάνταβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κε-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραιστον
 ἐκείνου ποιητὴν. λέγω δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις k) αὐ-
 τὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
 καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἄν, εἰ μύοντι γάρ
 σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Τμήτιον ἐκείνου ἀνοίξας στόμα,
 καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθοις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
 καθ' ἡμᾶς τίς m) ἔστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

g) ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας] „ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et Fl., Sic etiam Gorl. et hinc Schm. b) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. 1. et hinc Schm. probante BeL pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σύ. i) πολλοὺς μὲν καὶ] „Sic O. Μὲν in Edd. aberat.“ k) γνωρίζεις] γνωρίζεις 3011. l) ἀφείη] Vulgatum ἀφείη correxi, monentibus etiam Jacobo ad Achill. Tat. p. 400. et Fritsch. Quaest. p. 199. Idem a me factum Scyth. c. 5. et De Saltat. c. 18. quam rem, etsi pusillam, Fritschius, quum non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelantesque et multo sudore diffluentes relinque. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omniscium quendam et usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos jam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sarda-

napaluni, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum

- p. 12. τὰ ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τοῦτον τῆ-
 νυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σταυτὸν n), αὐτίκα μαλα
 (ῥήτωρ ἰση ο), καὶ περιβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς,
 p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονηγὴ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα
 ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάσκεται γὰρ σε παραλαβαὶν τὰ πρῶτα
 12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ
 ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον
 ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συν-
 κριψῶ που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν p)
 τοιγαροῦν πρὸς σέ ὡδὲ πως, ἐπισπασάμενος q), ὁπόσον ἐτι-
 λοσκᾶν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο,
 καὶ ἀπαλὸν, ὅσον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα r) τὴν κομικὴν, ἣ
 Μελθακὴν, ἣ Γλυκέραν τινὰ μμησάμενος τῷ προσηνῇ τοῦ
 φθίγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἄβροῦ s) καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν t) πᾶν με-
 τριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ u), ὁ Πύθιος

n) σταυτὸν] „ταυτὸν Fl.“ ο) ἰση] „non adest in O.“ p) ἂν]
 Desideratur haec particula in O.“ Φαίη τοιγ. ἂν. 3011. q) ἐπι-
 σπασάμενος] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Ἀσπα-
 σάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte.“ Quid ita? r)
 Αὐτοθαΐδα] „αὐτός, Θάϊδα G. O.“ nec non 3011. et Gori.
 s) ἄβροῦ] „τοῦ ἄβροῦ G.“ t) δ' οὖν] „Sic Fl. B. 1. et 2.
 Hag. Par. Salp., Δ' οὖν male J. Tolpuz O.“ Sic et Gori. u)
 ὁ ἀγαθὲ] „ὁ γὰρ magis Attice O.“

quoddam monstrum, rore
 pastum vel ambrosia. Ad
 hunc igitur si accesseris, huic
 te si tradideris, e vestigio
 Rhetor eris, et conspicuus,
 et, ut ipse appellat, rex in
 dicendo sine labore consti-
 tueris, quadrigis orationis
 invecus: assumptum enim te
 prima statim ista docebit.
 Potius vero ipse te alloqua-
 tur: ridiculum enim fuerit,
 pro co me Rhetore verba
 facere, malum forte talium
 tantorumque ut metus sit,
 ne lapsus alicubi personam

Herois, quam ago, conteram.
 Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc
 superest comae demulserit,
 ac venustulum illud atque
 molle, ut solet, subriserit,
 Comicam Autothaidem, aut
 Malthacen, vel Glyceram
 quandam blanditia vocisimi-
 tatus: rusticus enim est vi-
 rilis ille vultus, nec delica-
 tum amabilemque Rhetorem
 decens. Dicet igitur modeste
 admodum de se: Numquid
 te, vir optime, Pythius misit
 ad me, quem Rhetorum vo-

ἐπεμψε πρὸς μέ x), ἐπρόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ p. 13.
 ὅτα γ) Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ z), ὅστις ἦν p. 14.
 ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτε, ἀλλὰ κατὰ κλέος
 αὐτὸς ἦμεις ἀκούων ἀπῆντων ὑπερεκπεπληγμένων a) τὰ
 ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ ὑποπεπτη-
 χότων b), αὐτίκα μάλα εἶση, πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄν-
 δρα ἦκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὀφισθαι, οἷον
 τῆδε ἢ τῆδε παραβαλεῖν c), ἀλλ' εἰ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ἄετος,
 ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανείται σοι τὸ πρᾶγμα
 ὑπερφυῖς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
 φοιροῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ
 τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ d) τοὺς ἐνδιδόντας.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις e) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὃ Κλητίου f)
 μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους,

x) ἐπεμψε πρὸς μέ] „ἐπεμψεν ἐπ' ἐμὲ O.“ Sic etiam Gorl. et
 3011. γ) ὅτε] „ὅ O.“ z) αὐτῷ] „abest ab O.“ a) ὑπερ-
 εκπεπληγμένων] Sic non solus Gorl. Cod., ut narrat
 Schmiederus, sed etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis re-
 liquae quoque Edd. vet. Quare ὑπερεκπεπληγμένων suspicor pec-
 catum esse Reitzianae, quod imprudenter repetierunt Bip. et
 Schm. b) ὑποπεπτηχότων] „ὑπεπτηχότων O.“ c) παρα-
 βαλεῖν] „adclvi ex J. Fl. Salm. Παρὰλεῖν L. Ald. cet.
 male.“ d) χοροὶ] „χορικοὶ J. Vūlgato adsentitur O.“ e)
 ἐθέλεις] „ἐθέλεις O.“ f) Κλητίου] „Κλητίου Fell. quod
 probō. In O. plane deest. Deest etiam in 3011. Gorl. et apud
 Schol. Unde auctore Belino omisit Schm. Vid. Aduot.

carit optimum, ut Chære-
 phonti se interroganti asten-
 dit, quis esset eorum, qui
 tum viverent, sapientissi-
 mus? Si vero non istud, sed
 gloria invitatus sponte venis,
 cum omnes audias supra mo-
 dum ad nostra percelli, et
 decantare eadem, atque stu-
 pere, et fascas nobis submit-
 tere: statim sane scies, ad
 quam divinum virum veneris.
 Expectabis vero, nihil te
 eorum visurum, quale huic
 vel illi queat comparari: sed

si quis aut Tityus, aut Otus,
 aut Ephialtes, supra illos
 omnino ingens tibi nostrum
 opus et prodigiosum videbi-
 tur; quandoquidem ita su-
 perari meis clamoribus in-
 venies alios, quantum a tuba
 tibiae, et apes a cicadis, et
 a choris, qui tonos acciunt.
 Quando autem ipse quoque
 Rhetor vis fieri, et sane a
 nemine facilius hoc didiceris,
 sequere tantum, o cura Cly-
 tii, ea quas dicam, et aemu-
 lare omnia. Et leges, quibus

- p. 15, οὗς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβοῦς μοι παραφύλαττε· ἡ) μᾶλλον δὲ ἤδη προχωρεῖ, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς· ἡ) εἰ μὴ προτετέλεσθης ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία ι) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολυλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει· ε). ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ι) ποσὶν (ἢ παροιμία φησὶν) ἐμβαίνει, οὐ μείον ἔξω δια τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κινώτατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ η) πάντα ταῦτα ὁ
- 15 ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅποσα χρὴ αὐτὸν σε οἰκοθεῖν ἔχοντα ἦκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνήθῃς. ἔπειτα καὶ η) αὐτός, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ἁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤμιον θῆναι, ῥήτορα σε ὑπὲρ τούτῳ
- p. 16, πάντας ἀποφανῶ, ὡς αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέπτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμῳ ε) ο) τοῖσιν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θρά-
 g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ ἡ) μηδὲ πτοηθεὶς] „μηδὲ πτοηθῆς O. Μηδὲ discretim etiam J. aliaeq̃ue quaedam, hic et fere ubique.“ ι) προπαιδεῖς(a)] In vet. προπαιδεῖα. Sed correxerat accentus collocationem Reitz. κ) δεήσει.] Sic O. pro vulg. δεήσῃ. λ) τοῖς] „omittit O.“ μ) παρὰ] „restitut. ex FL et O. Nam περί Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα.“ η) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Mag.“ ο) ἔχων. κόμῳ ε)] „Deest ἔχων in O, et pro κόμῳ legit vō-

te uti jussero, accurate mihi observa. Quin potius jam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia disciplina dementibus et vanis hominibus multo cum labore tanquam viam subternit. Nihil enim iis opus erit Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius, quas oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo comectum parare, ut quam celerime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem extra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas et medias et ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post

δος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ ρ) τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. p. 16.
αἰδῶ δὲ, ἥ ἐπιεικείαν, ἡ μετριότητα, ἡ ἐνυθῆμα, οἶκος
ἀπόλαυσι. ἀγροία γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοήη ρ) ὡς μεγίστην, καὶ μέρος ἀναισχυντον, καὶ
βλάβισμα, ὅσον τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντα, καὶ μόνα s)
ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἰσθῆς t) δὲ ἔστιν εὐανθῆς, καὶ λευκῇ,
ἔργον u) τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ
εἶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττική καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
αυχιδές ἡ γ) ἐμβας Σικωνία, πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀκόλουθαί πολλοί, καὶ βιβλίον αἰε. ταῦτα μὲν αὐτὸν
χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῶν ὄρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι· z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρωμένον p. 17.
αἶ ἡ Ῥητορικὴ γνωρίζῃ καὶ προσήσεται a), οὐδὲ b) ἀπο-
στραφῆσεται καὶ σκορακί c), καθάπερ ἀτέλεστον d) τίνα

μικρ." Deest *ἔγω* etiam in 3011. probante *Belino*. Uncis in-
claudit *Schm.* p) τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his τούτοις καὶ
tantum O." Sic *Schm.* cum *Solan.* q) μὴ ρ] „omittit O."
r) βοήη] βοήη A. 2. s) μόνα] „Et hoc deest in O." t) ἡ
ἰσθῆς] „καὶ ἡ ἰσθῆς O." u) ἔργον] „ἔργον O. et mox male
Ταραντίνης." H λευκῇ ἔγω (ἔργον?) τῆς 3011. unde *Belinus*
vult, ἡ λευκῇ ἔγω ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus
γυναικεία. Quae modo praecessit cōpula καὶ, eam non habet O.
nec *Gorl.* γ) ἡ] Sic e conj. *Gesn.* pro vulg. ἡ. z) δὴ σοι]
„σοὶ δὲ Fl." a) προσήσεται] προσίσταται 3011. b) οὐδὲ]
„Quaedam οὐ δὲ, ut solent." (Sic scil. correxi *Reitzii* notam:
οὐ δὲ] „Quaedam οὐδὲ, ut solent." c) καὶ σκορακί] „καὶ
οὐδὲ σκορακί 3011. *Bel.*" d) ἀτέλεστον] „ἀταλάτατον O."

haec, et praeterea audaciam
atque impudentiam: pudor-
em vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem,
domi relinque: inutilia enim
et contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam ma-
ximum affer, et modulation-
em impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec
vero necessaria omnino, et
quae sola interdum suffi-
ciant. Vestis autem sit flo-
rida, et candida, de Taren-
tino textrino, ut corpus per-

luceat: crepida Attica, et
muliebris, illa scissilis: aut
calceus Sicyonius, qui in al-
bis coactilibus magis deceat.
Sint etiam pedissequi multi,
et semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.
Reliqua in via iam inter pro-
grediendum vide atque audi.
Nimirum leges tibi explico,
quibus utentem agnoscet te
Rhetorice atque admittet, ne-
que aversabitur et jubebit
fucessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατὰ σκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὸ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀνα-
 βολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γε τῶν
 εἰκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκρι-
 βῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλωττης ἔχε,
 τὸ ἄττα, καὶ κῆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα
 ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνόμοια
 p. 18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον
 ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, κᾶν m) σιούρα τῶν παχειῶν τὸ
 17 ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ, ἀπορρήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιάκας ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o)
 ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς p) τοὺς προσημιλοῦντας. οὕτω
 γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέπονται, καὶ θαυμαστοὺν ὑπο-
 λήπονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγί-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3011. probante Belino. f) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam Gorl. et Schm. g) ἢ οὐ] „omissit Fl.“ h) Ἀττικὰ ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ἐν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic Par. Salm. J. (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male Fl. Ald. B. 1. Hag. Fr.“ m) κᾶν] καὶ finxit in versione Bel. pessime: n) πάλαι] „Et sic habere Fl. cum J. Fr. et Ox. notat Sohan.“ o) συμφορήσας] συμφ. 3011. Schm. p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3011.

ploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, et decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa, in promptu et extrema lingua habeto, illud ἄττα et κῆτα et μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε, et similia, et in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adasperge: reliquorum verò nulla cura

sit, si dissimilia his, et ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et rarenter a veteribus dicta: Atque haec collecta in promptu habe, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respiciet, atque admirandum hominem putabunt, cujus supra caput suum sit eruditio, si

(σασθαι μὲν γ) τὸ ἀποδύσασθαι λόγοις ρ), τὸ δὲ ἡλίαν θέρε- p. 18.
σθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα ε) δὲ προτίμιον ι), τὸν
ὄρθρον δὲ ἀκροκνέφες. ἐνόησε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει κ) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
δεινὸν, εὐλίξιν καλῶν x), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὄρχη-
σιν δὲ χειρίσοφον. ἂν βολοικίσης δὲ, ἡ βαρβαρίσης, ἐν
ἔστω γ) φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία καὶ πρόχειρον εὐθύς p. 19.
ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ z) ποιητοῦ,
ἢ εὐγγραφείας, ὃς οὕτω λέγειν ἰδοκίμαζε· σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρέτατον ἀπηκριβωμένος α). ἀλλὰ καὶ
ἀναγλίνωσκε b) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μὴδὲ εἰ c) τι ὁ
λῆρος· Ἰσοκράτης, ἡ ὁ χαρίτων ἄμειρος Δημοσθένης, ἡ ὁ
φυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγων λόγους,
καὶ ὥς φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
στυσιάζωντος ἐν καιρῷ καταχρησθαι d), καθάπερ ἐκ τα-
μείου προαιρῶν, Ἐπειδὴν δὲ καὶ e) δέη λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

q) μὲν] „omittit O.“ r) λέγοις] λέγει τις 3011. s) ἀρρα-
βῶνα] „Recte sic Fl. Ἀρραβῶνα male J. Ald. B. 1. Hag. Par.
Salm.“ ι) προτίμιον] „pronóμιον G. O. et marg. A. 1.
(nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ u) ὀνοματο-
θετεῖ] „onomothetei O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. x) καλῶν]
„καλῶν O.“ y) ἐν ἔστω] ἐνέστω marg. Cod. Gorl. z) ἢ]
absit ab O.“ a) ἀπηκριβωμένος] „ηκριβωμένος O. et Fl.“
b) ἀναγλίνωσκε] „ἀναγλίνωσκε O.“ c) μὴδὲ εἰ] „μὴδ' εἰ O.
Μῆ δὲ εἰ J. et aliae quaedam.“ d) καταχρῆσθαι] „καὶ
χρησάσθαι marg. A. 1.“ e) καὶ] „deest in O.“

ἀποστειγγίσασθαι dicas pro
destringi, et pro sola anti
εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem
nominem προτίμιον, et δι-
culum ἀκροκνέφες. Interdum
vero et ipse facies, ac pones
rebus, nova et absurda no-
mina, vacans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλίξιν, et
prudentem σοφόνουν, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si
vero vel in jungendis verbis
peccaveris, vel barbara sin-
gula protuleris, unum sit re-
medium, impudentia, ac in
promptu statim nomen alicu-

jus, qui neque sit, neque
fuerit unquam, poëtas, vel
solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accuratorem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera, neque si
quid negator ille Isocrates,
aut expers Gratianum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere, sed libros paul-
lo ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatu ab iis instructus ha-

- p. 19. ὄντες ὑποβάλλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις; καὶ ἀφορμὰς τῶν g) λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδραῶδες αὐτῶν ἐλομέντων·
 p. 20. μὴδὲ μελλήσας i), λέγε ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκασιρμαν γλῶτταν k) ἔλθῃ, μὴδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἔρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ τὸ δευτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὼν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἐπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ αἰώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τε ἄνευ γένοιτο· καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθῶς πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζυνέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπέσθω, καὶ

f) ὑποβάλλωσι] „ὑπολύβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo Fl.“ h) λεγέσθω] „An ἐκλεγέσθω; Pell.“ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω conj. Gesn. i) μὴδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας] μὴδὲν ἐπιμελήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελλήσας Edd.“ Restitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Fritzschio Quaest. p. 200. k) ἐπ' ἀκασιρμαν γλῶτταν] Vulg. corrupte ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. Omittit κα Fl. Mutavit Gesn. ἐπὶ γὰρ γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi paene eadem ratione libri variant. Vid. omnino Adnot. l) προσήκοντι] „τῷ προσήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν O.“ et Gori.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subjiciant, atque dicendi materiem: quascunque diffilia sunt, dicantur, et contemnantur, quasi virila omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore di-

cas, et secundum post hoc, et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri. Verum in ista, et verba continua, et modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φεύγειτω, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάζοσθω, καὶ τὰ p. 20.
 Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινώσκουσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρtemisium, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 πυκνὰ· καὶ ἐπὶ πᾶσι p) τὰ ὀλίγα q) ἐκείνα ὀνόματα ἐπι- p. 21.
 πολαζέτωι; καὶ ἐκανθείτω r), καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ
 δῆπουθεν, κἄν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ
 εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν δέ ποτε καὶ ἄσαι καίρως εἶναι δοκῇ; 19
 πάντα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἄν ποτε ἀπορήσης
 πράγματος ὑδισσῶ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
 ἐρμειῶς, πεπληρωμέναι οἶον τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 τῶν κακῶν, πολλὰκις· καὶ ὁ μῆρὸς πατασέσθω, καὶ λα-
 φύγγιζε u), καὶ ἐπιχερέμπται τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάζε-
 μεταφέρων τὴν πύρην· καὶ ἦν μὲν αὖτὴ ἐπαινώσιν, ἀγα-
 θάντες, καὶ λοιδοροῦν αὐτοῖς· ἦν δὲ ὄρθαι ἐστῆκωσιν x),
 ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζε-
 σθαι κέλευε, καὶ ὤλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
 δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν ἑλπί-
 α)

n) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. o) Πλαταιαί] „restitut. ex O. Πλαταιαὶ Edd. male.“ p) ἐπὶ πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, cuius lectionis originem subtiliter explicat, Fritzsche. Quaest. p. 200. q) τὰ ὀλίγα] „Articula habent J. Fl. V. 2. Omittunt celt. et O.“ r) ἐκανθείτω] „συνανθείτω O.“ s) μηδαμοῦ] „Sic Edd. omnes Μηδὶν O.“ t) ἀδέσθω] „σοὶ ἀδέσθω O.“ u) λαφύγγιζε] κελάρυζε Schol. et 2952. x) ἐστῆκωσιν] „ἐστῆκωσιν male Fl.

transeat Hellespontus, te-
 gaturque sol a sagittis Per-
 siois, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineae
 Othryadis literae, et audian-
 tur Salamis, et Artemisium,
 ac Plataeae. Multa haec
 sunt et crebra: tum super
 omnibus pauca illa nomina
 in eumno quasi natent, et
 florum instar praeniteant:
 perpetuumque sit illud ἄττα,
 atque δῆπουθεν, licet nus-
 quam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, cantentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa
 in cantum voce, iudicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 percutiatur femur, tum mo-
 dulanti gutture pronuncia,
 et sreatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indignator il-

ρ. 21. καὶ ἀρξάμενος, ἥ καὶ, τῇ Δία, ῥῆπὸ τῶν Λευκαίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἥν δοκῇ, καταβίβατε τὸν λόγον, ἐπὶ κα
 ρ. 22. οὐκ καθιστάται. οἱ μὲν γὰρ συνίητες, ὀλίγοι, οἱ γ) μάλιστα
 μὲν σιωπήσοντας ὑπὸ ἐγγυμώσεως ἦν δὲ καὶ ε) λέγουσά
 τε, ὑπὸ φθόνου αὐτῶν δεξύναι δοῦναι αἱ πολλοὶ, δὲ καὶ
 σχῆμα α), καὶ φωνήν, καὶ βάδισμα β), καὶ περίπατον,
 καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκείνο θαυμά-
 σονται ε), καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὀρώντες, καὶ τὸ ἔσθμα, οὐχ
 ἔξουσιν δ) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ ἀλλ' πάνδεινόν εἶναι ἐν
 τοῖς λόγοις ἀγνωστὴν εἰναίσε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχύ τοῦ-
 το, οὐ μικρὰν ε) ἔχει τὴν ἀπολογία, καὶ θαῦμα παρὰ
 τοῖς πολλοῖς ὥστε f) ὅρα, μήποτε γραφῆς, ἡ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἐλεγχος γὰρ σαφῆς ταῦτα γε. Οἱ φίλοι δὲ
 πηδῶσαν αἰεὶ, καὶ μεθὼν τῶν δειπνῶν g) ἀποκτείνουσαν,
 εἴ ποτε αἰσθασὶν τι καταπεσοῦμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ
 παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
 ἐκείνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ καὶ τοῦδε μελέτω σε τὸν

γ) οὐ] „καὶ O.“ z) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ a) καὶ
 σχῆμα] „τὸ σχῆμα αἰνε καὶ O.“ Sic et Gorr. b) καὶ βάδι-
 σμα] „Utrumque omittit Fl.“ c) θαυμάσονται] „τιδή-
 ναι O.“ et Gorr. d) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulga-
 tum tuetur Fl. J. etc.“ e) μικρὰν] „μικρὰν O. f) ὥστε]
 ὥστε Reitz. hypothetico, opinor, culpa. g) τῶν δειπνῶν]
 „τὸν δειπνῶν male O.“

lis, et maledicito: sin pu-
 dore quodam essent suspensi,
 ad abeundum parati, assi-
 dere illos jubeto, atque in
 universum, regnum quoddam
 exerceto. Ut vero vulgus
 etiam copiam admirentur
 rerum dicendarum, ab Ilia-
 cis inde temporibus facto
 initio, aut, per Jovem, a
 Deucalionis et Pyrrhae nu-
 ptiis, si videatur, ad illum,
 qui nunc est status rerum,
 orationem deducito. Nam
 qui intelligunt, pauci; ii-
 que maximam partem boni-
 tate quadam reticebunt: si

quid vero dicant etiam, in-
 vidia quadam videbuntur
 facere. Sed vulgus habitum,
 et vocem, et incessum, et
 inambulationem, et cantil-
 lationem, et crepidam, et
 illud tam ἄττα admirabun-
 tur, ac viso sudore tuo atque
 anhelatione, non poterunt non
 credere, formidandum te in
 dicendo certatorem esse. In-
 primis vero etiam illa extem-
 poralitas excusationem non
 parvam praestat, atque apud
 populum admirationem. Ita-
 que vide, ne unquam scribas,
 aut post aliquam cogitativ-

πρὸν ἔχειν οἰκίον h), καὶ συνάδοντα ταῦτα μὲν σοι τὰ p. 22.
 ἐν ταῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα i) σε δορυφορε-
 τωσαν, ἐκκεκαλυμμένον αὐτόν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ
 διαλαμβάνοντα k). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ l)
 στυτοῦ λέγει, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτοῦ. p. 23.
 τί γὰρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι
 τῶν παλαιῶν ὁ ἀκῶν; καὶ τὰ τοιαῦτα. "Ὁ δὲ μέγιστον, 22
 καὶ πρὸς τὸ εὐδοκμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγον δεῖν παρέλι-
 πον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
 λῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκέτω m).
 ἦν δὲ μετρίως ἐκχθῆ n), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
 ταῖς ἀκροάσει μετὰ παντός εἰσιέναι χρή, ἐπίσημον γὰρ
 καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινα ἔπαινον ἐπειπεῖν o),
 πᾶς ἀκράς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα p),
 ὡς γατιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ἐπεφρόντισθαι τὰ ὦτα, ἐπισείσης q) δὲ μὴ πολλάκις τήν

h) οἰκίον] „omisit O.“ i) προϊόντα] „prociōnta male Fl.“
 k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edd. nec O.“ Conj. Sol.
 διαλέγοντα. l) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. etc.
 Περὶ J.“ m) δοκέτω] „δοκεῖ τῶν O.“ n) ἐκχθῆ] „ἐν-
 χθόντων O.“ o) ἐπειπεῖν] „εἰπειν O.“ p) ἐνοχλήσοντα]
 „ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ q) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

nem qd dicendum prodeas:
in ista enim aperte depre-
hendatis. Amici autem sem-
per plaudant pedibus, et mer-
cedem solvant coenarum, si
quando labare te sentiant,
praebentes manum, et inter
moras laudationum inve-
niendi quid dicas occasio-
nem suppeditantes. Nam il-
lud quoque tibi curae sit,
chorum tibi tuum uti habeas,
qui concinat. Haec quidem
observanda tibi in ipsis
orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo
tectum satellitio, et de his,
quae dixisti, disputantem.

Et si quis forte fiat obviam,
admiranda de te dicito, et
supra modum te ipse lauda,
ut gravis ei sis: Quid enim
ad me ille Pacaniensis? et,
Ad unum forte veterum mihi
certamen est? et id genus
alia. Quod autem maximum,
et ad famam parandam in
primis necessarium, fere
praetermissem. Quicunque
dicunt, eos deride. Et si quis
bene dixerit, aliena, non sua,
proferre videatur; si feratur
mediocriter, reprehensione
digna sint omnia. In reci-
tationibus ultimus omnium
ingredere; facit enim te con-

- p. 23. χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μὴδ' ἀναστῆναι, πλὴν ἅπαρ γε ἡ διὰ
τὸ πλεῖστον ὑπομειδῶν δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνεται
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεὶς δὲ αἱ ἀφορμαὶ
τῶν μέμψεων δ) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα ε). τὰ δὲ ἄλλα,
χρὴ θαρσύνειν ἢ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ
ψεῦσμα υ) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰὶ τοῖς χεῖ-
p. 24. λαι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀδίδιμον ἐν βραχεὶ καὶ
περίβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίᾳ γ) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν ε)
γε α), καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέεσσι
καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδαίεσθαι δοκεῖν. ἔς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτο σὺ καὶ ἄχρι τῆς γυ-

τ) γίγνεται] γίγνεται O.⁴ δ) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως O.“
ε) τὰ ὅσα] „desunt in Pl.“ η) τὸ ψεῦσμα] „ψεύδος, et
sine articulo O.“ x) καὶ περίβλεπτον] „omiserat O. sed in
marg. additum.“ γ) ἰδίᾳ] „Bene sic Ald. Hag. Par. etc.
Male sine puncto J et Pl.“ z) ἢ αὐχεῖν] Sic Schm. ex O.
Vulg. ἢ aberat. α) γε] „Hoc repusuit Solan. ex O. pro τε,
quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „indicantur O.“

spicuum: et tacentibus omni-
bus peregrinam quandam
laudationem subicere me-
mento, quae aures prae-
sentium advertat et offendant,
ut nauseent omnes ad ver-
borum insolentiam, et aures
obturent. Neque vero manum
saeps ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assur-
gas, nisi semel forte aut bis
ad summum. Subride autem
frequenter, et ostende, non
placere tibi, quae dicuntur.
Ancipites autem sunt repre-
hendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum
aures habent. Caeterum con-

fidendum est: audacia enim,
et impudentia, et mendacium
in promptu, et iuramentum
in extremis semper labiis, et
invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et
calumniarum probabiles. Haec
celebrem te brevi et conspi-
cium facient. Atque talia
sunt, quae extra sunt et
apparent. In privato autem
facinorosa omnia committere
tibi decretum sit, aleatorem
esse, inebriari, libidinari,
moechari, aut certe gloriari,
etsi non feceris, idque apud
omnes dicere, et literulas
ostendere scriptas a mulieri-

ναίκαυτιδος εὐδοκίμουτος c)· καὶ τὸ d)· δέινα δέ, μὴ p. 24
αἰδοθῆς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐραῶσθαι
δοκοίης· καὶ ταῦτα, γενεήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, φαλακρὸς
ἦδη ὦν. ἀλλ' ἔσιωσαν οἱ καὶ ἐπὶ ταύτῃ συνόντες· ἦν δὲ
μὴ ὦσιν, οἱ g) οἰκίται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοι-
οῦτου πρὸς τὴν ρητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων
ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅρας ὡς λακιστερας αἱ γυναι-
κες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας· εἰ
θὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτίγς i) διόσεις τῶν
ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p. 25.
πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα, καὶ αὐτὸ δὲ σοι τὸ σῶμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττις ὑπηρετεῖται
καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
ται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

- c) σου — εὐδοκίμουτος] „σοι — εὐδοκίμουτι male Fl.“
d) τὰ] „τὸν Fl.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
neglectum. Vid. Aduot. e) αἰδοθῆς] „Sic dedi ex J. V. 2.
O. L. Αἰδοθῆς Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi, cum
Fritzsche, pro vulg. κῆν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχεις Edd.“ i)
καὶ κατὰ ταυτίγς] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ καταντίγς
habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτίγς. k) πιττοῦσθαι]
πιττοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O.“ et Gorl.
Ἐτοίμως conj. Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 965.
m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulcheresse velle
debes, et hoc agere, ut mulie-
res studiosae videantur te se-
ctari. Nam hoc quoque ad
Rhetoricen vulgo referent,
quasi ea causa in ipsa quo-
que gynaeconitide gratus sis.
Sed interim! ne pudeat
te, etiamsi a viris alterius
rei causa amari videare,
idque barbatus cum jam sis,
aut, ita me Jupiter, calvus.
Sed sint, qui etiam hac ipsa
causa te utantur. Si vero
non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hac
etiam re commoda facultati
dicendi utilia accedunt: ma-
ior certe impudentia atque
audacia. Vides, ut loqua-
ciores sint mulieres, et abun-
de maledicant, ac supra vi-
ros. Si ergo idem quod il-
lae patiaris, his quoque in
rebus praeceles reliquis. Ve-
rum etiam pice velli oportet
maxime sane per omnia: si
vero minus, omnino quidem
illa... Ipsum vero os tibi ad
omnia hiet facile, et mini-

p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
 24 μέλιστα ἢ n) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
 σης ο). πάντα αὐτὴ γρ p) ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γα-
 γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. *Hn q) ταῦτα, ὦ παῖ,
 καλῶς ἐκμάθησ, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 παρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
 καὶ ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τρυῆο δέ, οὐκ
 ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεί παρίσται σοι τὰ ἀγαθὰ
 παρὰ τῆς Πητορικῆς· ὅρῳ γάρ r) ἐμὲ, ὅς πατρός μὲν
 ἀφανοῦς, καὶ οὐδέ καθαροῦς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
 ἑῶν καὶ Θμοῦν δεδοουλευκός, μητρὸς δὲ ἀκιστρίας, ἐπα-
 φροδίτου δ) τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασι ἀθά-

p. 26. κίμος ι) εἶναι δοξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τριφά-
 ρῳ συνῆν τινα μακροδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐρωστῇ. ἐπεὶ δὲ
 τὴν ἄδὸν ταύτην ὅσπτην οὖσαν κατείδον, καὶ διακπερά-
 σας υ), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη

n) ἢ n) ἢ B. 3. o) διαρκέσης] „διαρκέσῃ O. et marg. A. 1.“
 p) γρ] „τε FL“ q) ἢ n) „in male O.“ r) γάρ] „omisit O.“
 δ) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
 et e vestigiis lectionum ἐπ’ ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀμφο-
 δίου O. scripsi pro vulg. ἐπ’ ἀμφοδίου. ι) ἀδόκιμος] „re-
 cepi ex FL quum ἀδόκιμος esset in cett.“ u) διακπεράσας]
 „διακπάλσας O.“ et Gori. x) Προθεῖνός] „bene J. Hag. Par.
 Salm. etc. Προσενός B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua oum ad sermo-
 nes, tum ad alia, quaecun-
 que poterit. Potest autem
 non soloecismos tantum com-
 mittere aut barbarismos, ne-
 que rugari solum, aut pe-
 jerare, aut maledicere, aut
 calumniari, ac mentiri; sed
 noctu aliud quoque subire
 ministerium, imprimis ad
 multos adeo amores si non
 sufficiat. Omnino quidem illa
 norit, et nativa magis fiat,
 neque quidquam aversetur.
 Haec si, puer, diligenter
 edidiceris, potes vero; ne-
 que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
 polliceor, non longo inter-
 jecto tempore optimum te
 Rhetora et nobis similem red-
 ditum iri. Quod sequitur,
 non opus est uti ego dicam,
 quot brevi bona a Rhetorice
 ad futura tibi sint. Vides
 enim me, qui ignobili patre
 natus sim, et ne pure qui-
 dem libero, ut qui ultra Xoin
 et Thmuin servierit, matre
 autem sarcinatrice venerea
 quadam. Ipse vero, qui for-
 ma videri esse non omnino
 contemnenda, primo solorum
 alimentorum pretio sui cum

Ἀδραστεία, πάντα ἐκείνα, ἃ προτίπον ἐφύδια, τὸ θράσος p. 26,
ἢ ἀμαθία, ἢ ἀτασθαλία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποσειδῶνος α)
ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῦ Διὸς καὶ Ἀθήδας παῖδων ὁμώνυ-
μος γεγίνημαι· ὅπερ αὖτε γράτ' ἀντισημαίνει γ), τὸ πρῶτον
μὲν ἐγαστριζόμεν πρὸς αὐτῆς, ἐρῶν προσπατούμενος γυναι-
κὸς ἰβδομηκοντούιδας α) ἢ τέτταρας α) ἔτι λοιποὺς β) ὁδόν-
τας ἐχούσης· χρωαίῳ καὶ πούτους ἐκδομήτους· πλὴν ἀλλὰ
με διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σαρρῶς φελλήματα, ὑπερβόλαιά μοι ἐπρίει p. 27.
ὁ λιμός· εἴμ' ὀλίγον δεῖν, πληροκόμος ὡς εἶχεν ἀπάντων
κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις εἰπέτης ἐμῆνυσεν, ὥς φάρ-
μακον εἶην c) ἐκ' αὐτῆν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθείς δὲ ἐπὶ 25
μεγάλῃν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ
καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἄν e) ταῖς δίκαις ἐξαίζομαι, προδιδούς
τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς θεμαστας τοῖς ἀργήτοις καθυπισχνού-
μενος· καὶ ἡτῶμαι μὲν τὰ πλείστα· οἱ φοῖνικες δὲ ἐπὶ τῇ

γ) ἀντισημαίνει] „αντικειμένης male O.“ α) ἰβδομηκοντού-
ιδος] „ἰβδομηκοντούιδος Th. Mag. V, τριμνηκοντούιδης. Vulgatum
tinetur Pl. etc.“ β) τέτταρας] „τέσσαρας O.“ β) λοιποὺς]
„λοιπὸν O.“ γ) εἶην] ἦεν marg. Cod. Gorl. δ) αὐτῇν]
„αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κἄν] „recte J., Ald.
Fr. Hag. Salm. sine accentu, κἄν male Pl. Par. B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro.
Cum autem viderem, hanc
viam esse facillimam, eam-
que emensus in summo jam
essem, (aderant mihi enim,
parce, cara Adrastea! prae-
sidia illa, quae modo dice-
bam, omnia, confidentia, in-
scitia, impudentia) primo
quidem non amplius Pothi-
nus nominor, sed jam Jovis
et Iedae pueris cognominis
factus sum. Deinde adjunxi
me ad anum mulierem, a
qua primum laute alebar,
amare dum simulo mulierem
septuagenariam, dentes ad-
huc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ip-
sos. Verumtamen paupertatis
caussa laborem sustinui,
cum frigida illa de capulo
oscula suavissima mihi sa-
mes redderet. Deinde parum
aberat, quin heres constitu-
tus essem, quae habebat,
omnium, nisi servus execra-
bilis indicasset, venenum a
me, quod illi darem, esse
emtum. Praeceptum igitur eja-
ctus, necessariis tamen ne
sic quidem carui. Sed Rhe-
tor esse videor, et in judiciis
probandum me praebeo, prae-
varicans saepe, et iudicium
corruptionem imprudentibus

- p. 27. θύρα χλωροί, καὶ ἐστεφανωμένοι f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς
 δυστυχεῖς χρῶμας τοῖς δειλίαισι. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι
 πρὸς g) ἀπάντων, καὶ ἐπλοημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ
 τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ θελκνυ-
 σθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
 p. 28. πακία λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ ταῦτά σοι πα-
 ραινῶ, νῆ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρω-
 26 νέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ οὐ μικρὸν ἐπισπασάμενος k).
 Ἐλεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m)· σὺ
 δὲ ἦν· πεισθῆς τοῖς εἰρημέτοις, καὶ θῆ· παρῆται νόμιζε,
 ὅπερ ἔξαρχης ἐπέθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδὲν σε κωλύσει ἐπὶ-
 μενον τῷ νόμῳ n) ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ
 ἐν τοῖς πλήθεσι εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γα-
 μεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κοιμητῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης
 καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναικα τὴν Πηλοποιάν,
 ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνο p)· πτητὸν ἄρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἐστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex
 O. et Gori. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι τιν-
 τὸν O.“ i) νῆ] „να O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος
 αὐτοῖς 3011. Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γεν-
 νάσθας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπαυσαι male O.“
 n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gori. o) κρατεῖν] „κρο-
 τεῖν male O.“ p) ἐκείνο] „omissum in O.“

pollicens. Et plerumque caus-
 sa equidem cado: sed palmas
 tamen in janua virides, et
 in coronam plexas. Illa enim
 ad infelices esca utor. Sed
 id ipsum quorque, quod odio
 sum omnibus, et quod insi-
 gnis sum ob morum perversi-
 tatem, et prius etiam ora-
 tionis, quodque digito osten-
 dor, atque ipse princeps in
 omni malitia dicor, non par-
 vum mihi quidem videtur.
 Haec tibi, ita me popularis
 Venus! praescipio, quas
 multo prius ipse mihi prae-
 cepi, eaque ratione gratiam

mihi non parvam conciliavi.
 Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit.
 Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta,
 quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam
 te prohibebit, quo minus
 legi illi obsecutus cum in
 judiciis vincas, tum bene
 audias apud multitudinem,
 et amabilis sis, ducasque non
 anum quandam comicam, ut
 tuus ille legislator et magi-
 ster, sed mulierem pulcher-
 rimam Rhetoricen, adeo ut
 magis te deceat de te dicere,

φύρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν γ) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28.
 ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι)
 ἐπιστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ
 ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος ε) ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα.
 μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι ι)· ὥστε ἀκονεῖ ἀνακηρύττεσθε,
 καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένους, ὅτι μὴ τῷ τάχει
 ἡμῶν κ) πεκρατήκατε, αἰκνύεσθαι φακύντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσκειν
 καὶ πρηνῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

γ) πρέπειν] „Et hoc neglexit O.“ r) ἐπιπολάζων] ἐπι-
 πλάζων conj. Guyet. plane inutile commentum. ε) ἀσύμ-
 βολος] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβολος cett. et O.“ Vid. Adnot.
 ι) πέπαυμαι] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ κ) ἡμῶν]
 ὑμῶν legi jubet Fritzsch. Quæsit. p. 200 convenienter cum
 versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque
 rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucris curru
 vectum ferri, quam ipsum
 de Jove dicere decuit. Ego
 vero, ignavus enim et timi-
 dus sum, de via vobis dece-
 dam, et desinam Rhetoricen
 sectari, qui non eadem, quæ
 vos, ad eam conferre pos-
 sim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere prædi-
 candos vos atque. admiran-
 dos præbete, illud solum
 recordati, non celeritate vos
 vestra vicisse, qui veloci-
 res judicati sitis, verum quod
 facillimam et declivem viam
 elegistis.

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendacii vanissimos et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanae rationi in sempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum assētiis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoris, et quas alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedia affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consensum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

- 1 ΤΤΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγειται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγίης λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσέχειν τὴν νοῦν;

α) ΤΤΧΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΣ] Sic B. 1. 3. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιάδης καὶ φιλοκλείς vitiose Reitz. et recentt. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλοκλῆς.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλά, ὦ Τυχάδη, ἐστίν, ὧς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἐπίλους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρησίμον ἀποβλέποντας.

ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν δ), οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἔνεκα ψεύδονται. συγκνώμης τοιγαροῦν οὗτοι γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αἰνῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολέμους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοιούτου φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δαινοῖς, εἰα πολλά καὶ Ὀδυσσεὺς ἔποιε, τὴν τε αὐτοῦ c) ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἱταίων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἄριστε, φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται d), ἡθόμενοι τοῦ πράγματι, καὶ ἐνδεατοῖ p. 30. βοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ· τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ ποὺ κατανοήσῃς ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν e) οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοικον χορὴ αἰτέων εἶναι

b) φασίν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd. vet. omiserant, recte posuerant Reitz. et recent. c) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. d) περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται.] Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. e) εἰσιν] abest a Fl.

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel redditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cujus boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causas illis esse, quam

p.30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χαίριστον ἀντὶ τοῦ θαλείου προβαλεῖται;

TTX. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι συνειδὺς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκλωπότες ταύτῃ τῇ κακῇ, καὶ φιλοψευδείῃς οὐκ οἶδ' ὡς ἀνίσταται· μα. εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες, ἄριστοι τὰ πάντα, ἡμῶς χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες· ἐκείνους μὲν γὰρ τοῦδ' παλαιούδ' πρό ἐμοῦ ἥ καὶ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κηροῖαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὀμήρου αὐτὸν, ἀρετῆς ἄνδρας, ἐγγράφῃ τῇ ψεύσματι g) πεχημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατῶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ p.31. μέχρις ἡμῶν διεικνίσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἐπεσὶ καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις ἀνείσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεισιν, ὅποταν Οὐρανοῦ τομήν, καὶ Προμηθεΐως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Αἰδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δ' ἔρωτα ὁ θεὸς παῖρος ἢ νύκτες ἔχεντο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς

f) αὐτούς] αὐτούς B. 3. g) ψεύσματι] ψεύματι ead. B. 3.
quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi πεχημένους pessimo.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et aute,

hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceiverint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in

ὄρνειον *h*) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεισιν· ἔτι δὲ Πηγάρους, καὶ p.31.
 Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κη-
 λέων δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἦδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 οὐ γέλοϊον; εἰ Κρηῖτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς *i*) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄψεως ὀδόντων, Σπαρ-
 τοὺς τινὰς ἀναβεβλασθηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν p.32.
 ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως *k*) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κορολβου τινός, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι *l*) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
 τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πᾶνα *m*) ἦκειν
 ἐξ Ἀρκαδίας συμμαχόν ἐς Μαργαθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ

h) ἐς ὄρνειον] ἔς τε ὄρνειον 2954. *i*) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. Iῆς etiam additum in marg. A. 1.“ *k*) ἐμφρό-
 νως] „εὐφρόνως Fl.“ *l*) νομίζοι] Sic ob praecedens οἴηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Tozar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. *m*) Πᾶνα] Πᾶνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimacras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdae
 omnino et portentosae fa-
 bellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Quam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint *mendacia*.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multae, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 ses, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [*sar-
 tivos*] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero haec
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, iis prudenter exa-
 minatis, Coroebi cujusdam
 aut Margitae judicet, cre-
 dere, aut Triptolemmum per
 aëra vectum alatis draconi-
 bus, aut Pana venisse ex
 Arcadia auxiliatum in Ma-

p.32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσιβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς n) ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισ καὶ ἀληθεῖσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὃ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες ο) τῇ γραφῇ, οὐπερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάληθές ἀκούειν ἐθειλησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίας ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

p.33. ξένων τάληθές ἀκούειν ἐθειλησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίας ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic Reitz. cum recentt. correxerat vulgatam olim formam *ἐκ* — ὅτις non item Ver. Hist. I, 7. vocem *παρὰμιγνύντες*, ubi vid. Varr. Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ridiculam habens vulgatam, quae tamen unico genuinum exprimit auctoris sententiam: *enarratores* scilicet *rerum fabulosarum*, qui haecenus quidem hac vice functi erant. Modo pro *κωλύσῃ* vix dubito, quin verius scribatur *κωλύσαι*. cf. Scyth. c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Bo-
rea Orithyiam: ille impius
et amens illis videri solet,
qui manifestis adeo et veris
rebus fidem neget. Eo us-
que mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychia-
de, et civitates veniam con-
sequantur; alteri suavitatem
ex fabulis, quae tantam ha-
beat illecebram, suae scri-
ptioni admiscentes, qua sci-
licet maxime, ad auditores
suos opus habent: Athe-
nienses vero ac Thebani, et
si qui alii, augustiores tali-

bus *commentis* reddunt pa-
trias. Si quis enim tollat e
Graecia fabulosa ista, ni-
hil prohibuerit fame eorum
monstratores perire, cum ne
gratis quidem hospites au-
dire verum velint. At qui
nulla tali causa inducti ta-
men gaudent mendacio, illi
merito plane videantur ri-
diculi.

Tych. Recte istuc dicis.
Ego enim ab Eucrate tibi
adsum, praeclaro viro. ubi
incredibilibus multis et fa-
bulosis auditis, vel potius in

δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπαιὼν ὥχουμην, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκείνος, οὕτω βα-
θὺν πάγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἄνῃρ, ἔτι καὶ φιλο-
σοφία ξυνῶν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοι-
οῦτον.

ΤΤΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἶα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις,
παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἴη r)
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὡς γόνις ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περι-
στέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑοτίας, ὦ Τυχιάδῃ;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscrip-
tum est.“ r) μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμνη, καὶ ἔξω ἦν
vult Bel. pro genii sui indole.

media eorum enarratione,
discessi, qui ferre cgressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
quaedam me ejecerunt, illo
portentosa multa et absurda
enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
fide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
adeo barbam submiserit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
vel sustinere posse, ut audiat
aliud se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
audeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixcrit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixo varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quaecnam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτου
τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.]

5 ΤΤΧ. Ἐώθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὃ Φιλόκληις, φοιτᾶν
πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δειόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκράτην ἔω-
θεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς
καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενομένην, κἀκείνον ἴδοιμι, (ἡγνοῇκειν
γὰρ, ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὗρισκω δὲ
αὐτοῦτι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφα-
σκον s), ὀλίγον προξεληλυθῶς) ἄλλους δὲ συχνούς, ἐν οἷς
Κλεόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Λεινόμαχος ὁ
Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις
θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα
τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι ε)
δυνάμενον. ὁρᾷς, οἷους ἄνδρας σοι φημι, πανσόφους, καὶ

p. 35. παναρέτους, ὃ u), τε περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκύστης

s) [ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. v) ὑποφητεῦσαι] ὑποφντεῦσαι
male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quam
post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius
cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: quod-
que caput rei est, de unaquaque secta, correxī, monitu Schā-
feri ad Dionys. Halic. p. 145. et Fritzscheii Quæstus. p. 38.

chiade. Volo enim scire,
ecquam sub tanta barba te-
gat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias,
Philocles, ventitare ad illum,
si valde otiosus essem. Ho-
die vero cum Leonticho con-
vento mihi opus esset, qui
meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab ejus puero,
mane abiisse ad Eucratem,
ut aegrotantem viseret;
utriusque causa, ut *nempe*
et Leontichum convenirem,
et viderem ipsum, ignarus
aegrotum esse, eo venio. Ac

Leontichum quidem non am-
plius ibi invenio, qui paullo
ante, uti dicebant, discessis-
set: sed alios frequentes, in
quibus Cleodemus erat Pe-
ripateticus, et Stoicus Dino-
machus, atque Ion: nosti
illum, qui Platoniarum dis-
putationum causa admira-
tioni esse postulat, tanquam
qui solus accurate sententiam
viri perceperit, et interpre-
tari possit aliis. Vides, quos
tibi viros narrem, sapientia
omni et virtute præditos,
florem ipsum de unaquaque

προαιρέσειως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβερούς p. 35.
 τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἱατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
 χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶν ἰδούκει ἤδη
 ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
 ῥεύμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐτῶν κατεληλύθει. καθέ-
 ζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλινῇ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
 λευεν, ἥρέμα ἐγυλῖνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὅποτε
 εἶδὲ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατινωμένου τι, μεταξὺ
 εἰσιῶν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύ-
 σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦ-
 τα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, ὁρο-
 μαῖος ἔλθοιμι γ), ἐκαθεζόμην πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐνύγχα- 7
 ρον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες,
 τὰ δὲ καὶ α) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς
 ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησί,
 τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
 γαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς

x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola.“ nec aliter B. 1.
 et 3. Mox pro more suo *Belinus* vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἂν,
 et mox ὡς ἂν ἀγνοῆσαιμι. γ) ἔλθοιμι] „ἔλθοιμι marg. A. 1.
 W.“ z) ὑπὲρ] „περὶ Fl. sola.“ nec non 2954. probante *Be-
 lino*. a) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὲ καὶ 2954. quae, licet inaxime
 depravata, tamen „sine cunctatione adoptat“ *Belinus*. b) μν-

secta, venerabiles omnes, ac
 tantum non adspectu ipso
 terribiles. Insuper vero ade-
 rat Antigonus Medicus, mor-
 bi caussa, puto, advocatus.
 Ac jam mollius videbatur
 habere Eucrates, eratque
 familiaris illi morbus: de-
 fluxio enim iterum in pedes
 illi descenderat. Igitur assi-
 dere me apud se in lectulo
 iussit Eucrates, submissa
 paulum ad infirmitatem si-
 gnificandam voce, cum me
 vidisset, quamquam claman-
 tem illum, et contenta voce
 aliquid dicentem, in ipso in-

gressu audirem. Et ego,
 summa cautione adhibita, ne
 forte pedes illius attingerem,
 excusatione illa vulgari pro-
 lata, me morbum ipsius igno-
 rasse, audito autem, cursim
 statim venisse, prope illum
 assedi. Illi forte jam de mor-
 bo partim dixerant, partim
 adhuc disputabant, insuper
 vero etiam curationes unus-
 quisque nonnullas subijcie-
 bant. Nam Cleodemus, si
 ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae,
 ita uti dixi intersectae, et
 excoriati modo leonis pelle

p. 35. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψαι περὶ τὰ

p. 36. σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ
 Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβύτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ
 ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων
 ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ
 αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὄρθαι, μεγάλα δύναιτο, εἴ
 τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκίας ἐπωδῆς
 ἐκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἡμιστά ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸς,
 ἢ ὅς ὁ Κλειόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίνωσκον ἐλάφου χρῆ-
 ναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς
 ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξε μὲ εἰπὼν ὡκυτέρους
 εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰρουῶσιν
 αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος
 8 τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ δὲ, οἷσθε γὰρ, ἔφη, ἐπωδαῖς τισι τὰ
 τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ
 ἔκδοι διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι
 ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται.]
 „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola
 frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id.
 pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiavi equidem, sed cervæ virginis et nondum initæ: et probabilius sic res est: celere enim cerva et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervæ oportere pellem

esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velocius esse leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Laudabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Putatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quæ essent mani-

σταίμην e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36. ἀνέκτοι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἱατρός Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἶνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὄλως, ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἄπιστόν εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37. τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινος ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ὅτι καρύξης μεστός εἶην, ὡς πιατεύσειν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπιχειροῦσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς φασὶ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν πρὸς ἀρτῶμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδύσῃ h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλάς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεῦ-

- e) [πιστάμην] ἐπιστάμην corrigiit Bel. soloecismorum ille felicior auctor quam extinctor. f) πιστεύσειν] πιστεύειν 2954. quod monitu Belini praetulit Schm. vulgato. Mibi vero πιστεῦσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν male J. Οὐκ cett. Δι οἷς ἂν etiam marg. A. 1.“ h) ἐνδύσῃ] „ἐνδύσῃ J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς pejus marg. A. 1.“ Ἐνδύσῃ etiam 2954. i) μυγαλάς] μυγῶνας B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se haberent. Verum tamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere iubens, et vesci oleribus, et in universum de contentione remittere. Cleodemus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur, quasdam exsistere e talibus uti-

litates ad morbos? Mihi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, et quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae do-

- p. 37. οντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῷ αὐτοῦ l) δέρματι.
 9 Πάνυ γάρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμείλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ m) τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδεξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπειῶν τὰς καταθέξεις, καὶ βουβῶνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκείνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἴση γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντε, ἦν δ' ἔγω, ξυμπεραίνει, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν ἦλον. οὐδὲ γὰρ ἄ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p), διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ αἰδήματος δεδιότος ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν,
 p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύνοντας, εἰ r) σοι
 10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς, ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλῳ male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „ἀμλεῖ Fl.“ n) καὶ μοι] κέμοι 2951. Bel. Schm. o) τί] „ὅτι marg. A. 1. et Fl male.“ Ὅ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τῷ λόγῳ Fl.“ et 2951. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὕτε πυρ. 2951. r) [τε] εἰσὶν conj. Jacobs.

lore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermillentium depulsiōnes, et serpentium mulcedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuento febris aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non

εἰ γε μὴ οἶτε τὰς ἰάσεις οἶόν τε εἶναι ὑπὸ ἰατρῶν ὀνομάτων p. 33.
 γίνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κω-
 λύει γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 ἃ εἴ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
 κῆς, ἀνισιάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἥπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
 τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς α) περιέχοντες. Ἐα τοῦ- 11
 τον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπε-
 λουργόν, ἐρῶμενον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φὶ πλήθους ἀγορᾶν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κῆσθαι ἤδη
 σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακύν
 κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύ-
 ναι αὐτὸς ἐς τὸν ε) φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον p. 39.
 ὑπ' ἀλγυθόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν
 ἰαρώμεν ι) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

α) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγαλᾶς Cf. c. 7. et 8. ε)
 τὸν] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Τὴν J. et V. 2.“ ι) ἰαρώ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 colo Deos, et curationes il-
 lorum video, et quae bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo.
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorem,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret do-
 loribus. Haec igitur nuncia-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

p. 39. κομιζόμενον, ὅλον ᾤθηκότεν, πελιδνόν, μυδαίνον τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένον δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν x), Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαιῶν, ὥς γ) φασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὃς ἰάσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρέβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαρθεῖν τινε ἐξελάσας τὸν ὄν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναριήσας τῷ πυδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ a) ἐκεκόμιστο, ὧχτο ἐς τὸν ἄγρον ἀπείων. τοσοῦτον ἡ ἐπαρθεῖν ἰδυνηθήη, καὶ ὁ στήλῃτης 12 ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεοπέπεια ὥς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἄγρον b) γὰρ ἔλθων ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικῇ c) τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπὶ, θείῳ καὶ θαρδὲ παθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τοῖς, ἐξήλασεν ὕσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενος

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl.“ γ) ὥς] Rectius et forsitan verius scriberetur ὃς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Tom. IV. p. 383. z) ἰάσεται] „ἰάσαστο Fl. ἰάσαστο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὗ] conj. Elsner. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἄγρον γὰρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritzsche. Quaesit. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἄγρον. c) ἱερατικῇ] „ἱερά Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem, jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedi illius lapidem,

quem de columella sepulcrati virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronunciatis ex veteri libro sanctis septem nomini- bus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐπιφθὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρυνοὶ τε, καὶ φύσαλοι· ἐλετ- p. 40.
πιτο δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρωι, οἶμαι, ἐξερπύσας
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφειν τὸν
τεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν e) ἦκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλισθη-
σαν f), ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίνα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ πυρσῷ, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Ἐπεὶ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ 13
πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν δράκοντα ἤδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπιστηρίζετο;
σύ μὲν παῖζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπί-
στότερος ἂν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧ μὴν γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὅμως ὅτε τοιπρῶ-

e) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf. μεταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Amor. c. 52. Toxar. c. 61. et similia. f) συνηλισθησαν] „ex emendatione Solani Συνηλισθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. notatum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque, nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] „πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Et pro γίνεσθαι erat πιστεῦσαι. In marg. Ald. Wess. duo haec adscripta: δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίνεσθαι ἂν αὐτὰ.“

Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi et aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et jaculi, et rubetæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erescere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: at

illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero et ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem vidi peregrinum,

- p. 40. τον ι) εἶδον πετιόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ἑπερ-
βορέων δὲ ἦν, ὡς ἐφασκεν) ἐπιστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπι-
πολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ
αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα,
καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἑπερβόρεον ἄνδρα πετιόμενον, ἢ ἐπὶ
τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἥδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε
καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ
σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιτίμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς, καὶ
14 τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ
εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους κ).
ἄρι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παρυλα-
βὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου ι) θυ-
γατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδυσκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ
εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν
ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαίδεκάτης

i) τοπρῶτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. k) Ἀλεξικλέους] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ l) Δημαινέτου] „Sic Pl. J. Fr. etc. Δημίον Schol.

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyerboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemonebus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui vel duodeviginti

ὦν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 42
 λος· ἀμχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
 δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεί-
 νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παρανύκτα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 καιδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὃ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σαις τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλέα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρῶν. μετὰ δὲ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θῆμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικίαν
 μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. Ἐπιτολὸν Fl.⁴
 n) Ἀναξικλέα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. juvant.“

annorum adolescens jam
 analysi uteretur, et acroa-
 maticos de natura libros ad
 finem usque pertractasset.
 Attamen consilii circa eum
 amorem inops, omnia mihi
 indicat. Ego vero, quod ma-
 gistrum decebat, Hyperbo-
 reum illum magum ad eum
 deduco, quatuor in praesens
 minarum mercede interposi-
 ta; oportebat enim statim
 numerare aliquid ad sacri-
 ficia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam,
 (tum enim plerumque talia
 sacra peraguntur) fossa in
 subdivali domus depressa,

circa mediam noctem evoca-
 vit nobis primo quidem Ana-
 xiclem, patrem Glaucias,
 ante menses septem defun-
 ctum. Graviter autem ferebat
 senex amorem, atque irasce-
 batur: denique vero tamen
 amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae
 Cerberum secum duceret, et
 Lunam detraxit, multiforme
 spectaculum, diversamque
 prae se speciem ferens. Pri-
 mo quidem muliebrem prae
 se formam gerebat: tum bos
 fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem
 Hyperboreus de luto cum sin-
 xisset parvulum Cupidinem,

- p. 42. τὸν τε ἀναπλάσας, Ἀπιθε, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα] καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο) δὲ ἐπέστη κόπτοι·σα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Ἰλαυκίαν, αἷς ἂν ἐμμανίστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρούωνων ἠκούσαμεν φθόνων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ
- 15 αὐτό· που σχεδὸν τὸ λυκαυγίς. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπη-
δαῖς χρήσιμα. εὐ λέγεις q), ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
- p. 43. εἰ γε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑραστὴν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s)· οὐχ ὅρῳ δέ, τίνοσ' ἔνεκα ἐδειθῆτε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μέγρου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἰ-
κοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπαφὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

ο) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque Ald. pro vulg. μετὰ μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίστησας] ἐπιστ B. 3. turpi mendo. q) εὐ λέγεις] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. 1. W.“ r) ἑραστὴν] „Et sic Pl. cum cett.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulchra januam: et ingressa Glaukiam amplectitur, ut quas ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra evanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia.

Recte, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et promptam, non video, quam ab caussam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκτεῖνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 43.
 ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφυγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
 φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν
 ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
 καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τετάρων
 μνῶν, πᾶν μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπίραστον ἐργάζεται.
 γελοῖα ποιῶν, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16
 ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
 μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δαιμονίων, οὕτω σαφῶς ἐξέ-
 δοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν,
 ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐν τῇς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τούτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτου- p. 44.
 τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας,
 καὶ ἀφροῦ πεμπλαμένους τὸ πτόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀπο-
 πέμπει ἀρίτους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαι-
 μῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρχεται, ὅθεν εἰς-
 ἐληλύθασι εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπῇ, ὃ

u) αὐτῇ] αὐτῇ b. l. majore jure velle poterat *Jensius*, quam *Somn.* c. 9. Nihilominus servavi vulgarem omnium librorum lectionem. Intellige enim ipsam, i. e. eam, de qua nunc prae ceteris agitur, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954. x) πάντες] „abest a Fl.“ y) τούτων] „τούτω Fl.“ z) ἐπὶ μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit *Jons.*

diant aeris aut ferri, fu-
 giunt; nempe et haec vos
 dicitis: haec autem argen-
 tum si qua tinniat, venit ad
 sonum. Alioquin ipsum quo-
 que Magum admiror, si,
 cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida
 ab illis talenta accipere, pro
 quatuor minis sordidus homo
 Glauciam reddit amabilem.
 Ridicule facis, inquit Ion,
 qui fidem neges omnibus.
 Itaque lubens interrogaverim
 te, de illis quid sentias, qui
 daemones liberant terro-

ribus, aperte adeo ipsa quo-
 que spectra excantantes? Et
 haec me dicere nihil opus
 est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palastina, talium
 curationum Sophistam: quot
 ille traditos sibi cadentes ad
 Lunam, distorquentes oculo-
 los, spuma os repletum ha-
 bentes, tamen suscitatur, et
 sanos dimittit magna mer-
 cede malis liberatos. Cum
 enim adstat jacentibus, et
 interrogat, unde intraverint
 in corpus? ipse quidem ta-
 cet aegrotus: respondet vero

- p. 44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ α), καὶ ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα β), ἣν δ' ἔγω, τὰ τοιαῦτά σε ὄρᾳν, ὧ Ἴων; ὃ γε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται, ὥς γ) ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θέαμα, 17. ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώτεστον Μόνος δ) γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα ε) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἔγω δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθίαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς p. 45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρᾳν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραϊν ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπαρδὴν g) ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπιστήσεις, ὧ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἣν δ' ἔγω, ἀπιστήσαι μοι

a) μὴ πεισθῇ] „ἀπειθῇ FL sine μή.“ Sic etiam 2954. probante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. A. 1.“ c) ὥς] „ὅσα J. et marg. A. 1. Vulgatum tenet FL. Fr. Par. etc.“ d) μόνος] „Hic rursus aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspicor scripsisse auctorem ἐντετυχήκασιν. g) ἐπαρδὴν] „ἐπασιδὴν FL.“

Græce vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adjuratione, et, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies millies jam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempora anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, et carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,

Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
 ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
 της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
 καὶ παῖσι, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ
 μόνον ἀκουσίας ἄν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
 των. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἐώρακας, ἔφη,
 εἰσιῶν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
 τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιουῦ; μῶν τὸν δισκύνοντα, ἦν
 δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
 σιως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
 ζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰοικύτα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
 βολῆς; οὐκ ἔκεινον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p.46.
 καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ'
 αὐτὸν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταυνία τὸν
 καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

h) καὶ μάλιστα ἐλευθερίως] Ita ex Fl. pro vulg. μάλιστα, καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας] „οἱ λέγοντι ἐπ' ἔξουσίας Fl.“ nec non ita 2954. „ἐπ'
 ἔξουσίας hiuc praeferit Fritzsche. Quaest. p. 138. quia frequen-
 tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
 vulgatum, cujus illud videretur esse glossema. k) φαινόμε-
 νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
 satis jejunum. l) τῇ] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
 τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένῳ]

inquam, non credam Eucrati
 Dinonis filio, sapienti viro,
 et liberrime, quae sibi vi-
 dentur, et cum auctoritate,
 domi suae dicenti? Illud
 enim de statua, inquit Eu-
 crates, quod domesticis omni-
 bus quot noctibus apparet,
 et pueris, et adolescentibus,
 et senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex
 nostris omnibus. De qua,
 inquam, statua? Non vi-
 disti, inquit, ingrediens, in
 aula stans signum pulcher-
 rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artisti-
 cis? Num discobolon, in-
 quam, dicis, incurvantem
 se ad habitum emittendi jam
 disci, reflexo vultu ad eam,
 quae discum fert manum,
 paullum submisso genu al-
 tero, ut in ipso statim jactu
 surrecturus una videatur?
 Non, inquit, illud, quan-
 doquidem Myronis operum et
 ipsum est, discobolus, quem
 dicis. Neque illud juxta stans
 dico, illud taenia redimitum
 caput, pulchrum; istud enim
 Polycleti opus. Sed omitte,

- p. 46. δεξιά εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτοῦ τοῦ Νησιώτου
 πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ
 τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμί-
 γυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας
 ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον
 19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκᾷ. Νῆ
 Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιά τοῦ Κρόνου,
 ταινίας καὶ στεφάνους, ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p)
 πετάλοις τὸ σιτήθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύ-
 σωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου
 ἀπολλύμενον. ἦν γάρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος
 p. 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης·
 ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεσιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον
 δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις
 τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι,
 εἰ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ,
 ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν
 καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„Ξυραντισσομένη Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλλιος scribi ju-
 bet Bel. Vid. Adnot. ο) τὰ] „Caret articulo Fl.“ p) κεχρυ-
 σωμένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 3.) Salm. Κεχροσωμ.
 male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr.
 Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quas sunt ad dextram in-
 troeuntium, in quibus Critias
 Nesiotas opera stant, Ty-
 rannicidae. Tu vero si quam
 vidisti statuam ad influen-
 tem aquam, ventre promi-
 nulo, calvam, seminudam
 amictu, cujus barbae pilos
 aliquot ventus videtur ja-
 ctare, insignes habentem
 venas, indiscreta hominis
 similitudine, illam dico: Pe-
 lichus Corinthiorum dux vi-
 detur. Per Jovem, inquam,
 vidi quandam ad dextram
 Saturni, villas habentem et
 corollas aridas, cujus pectus
 bracteis inauratum est. At

ego, inquit, Eucrates, in-
 auravi illa, cum me sanas-
 set, tertium jam febris quer-
 quera pereuntem. Fuit nempe
 medicus etiam optimus ille
 Pelichus? Est: et noli ir-
 ridere, inquit Eucrates, aut
 non ita multo post ille te vir
 ulciscetur. Novi ego, quid
 possit ista derisa a te statua.
 Aut non putas ejusdem esse
 immittere, quibus velit, quer-
 queras, si expellere potest?
 Propitia, inquam, sit et pla-
 cata virilis adeo statua! quid
 igitur aliud quoque facien-
 tem, quicumque in domo estis,
 videtis? Cum primum, in-

ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὃ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p.47.
 βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περιλείπειν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοισι καὶ ᾄδοντες· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὃ
 δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὄρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλας ὁ Κρήης ὁ τοῦ s)
 Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὡς Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐτ' Δημητρίου ἔργον εἶναι, p.48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς φης,
 ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὗτος. "Ορα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, 20
 μὴ σοι μεταμélῃσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα
 ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομη-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνθεινα ἔχοῃν, ὃ Ἰων ἔφη,
 ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνато, ὦ Εὐκράτες;
 ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτε μάλιστα οὗτοισι Τυχιάδῃς
 ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν

Πιόντα male J. a) τοῦ] „Tὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L.“
 t) οὐ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „στάσεως Fl. et marg. A. 1.“
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque.“

quit, nox oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obolos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ γ) πρὸς τὸν μηρόν, κηρῷ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἴβυς τις οἰκίτης, κατάρματος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφέλσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφέϊλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισσευλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἴβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος a), ἐξελεύειν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεισὼν, ἄχρι δὲ κατελήφθη ἔχων τὰ φάρια, γενομένης τῆς b) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καὶ μέ, ὥσπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαλεῖν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ'.
- p. 49.

γ) ἀργυρᾶ] „omittit Fl.“ z) κηρῷ] κηρῷ utraque Ald. a) ἄθλιος] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ b) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Τοῦ J. Sed eodem reddit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut satisfactionis merces eorum, qui per ipsum feбри erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aēs est, aēs

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλω-
 πεκῆθεν *e)* ἐργασμένος ἦ, οὐ θεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιὸς ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχον,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πάντα πᾶν ἔδιδεν, ἀπειλούντά μοι. Ἐπὶ τού-
 τοις Ἀντίγονος *f)* ὁ ἰατρὸς εἶπε· κῆμοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς
 μόνον ἐπειδὰν ἡ Θρυαλλὶς *g)* ἀποσβῇ, περιέσει τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἔκασιον αὐτῷ θύομεν ἀξιοῖ γάρ, ἣν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἦδη ὁ ἰατρὸς *h)* θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ,
 ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' *i)* ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν ἔδεο
 ἀγαπᾶν, εἰ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν, *p. 50:*
 ἢ στεφανώσειεν τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ *k)* Εὐ-
 κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε *l)*
 εἶδον. ἐτύγγανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
 ἀμφὶ τὸν ἄγρον μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς
e) Ἀλωπεκῆθεν] „Αλωπεκῆθεν Edd. priores.“ *f)* Ἀντί-
 γονος]. „Αντίγονος male Fl.“ *g)* Θρυαλλὶς] „Bene Fr.
Salm. Amat. Θρυαλλὶς male cett“ *h)* ὁ ἰατρὸς] „Non habet
Fl. nec opus est.“ *i)* ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Ἀφ' Edd. cett. deinta Fl. quae ὑφ. *k)* ὁ] „ὦ male Fl.“ *l)*
 πέντε] ποτὲ 2954. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber, sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstreptit, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, prae-

sertim ubi rem sacram dif-
 ferrimus, quam singulis an-
 nisei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignatur, si non suo tem-
 pore opimis epuletur hostiis?
 Quem contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mit-
 tat, aut libet mulsum, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Encrates, idque sub
 testibus, quod ante quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

p. 50. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπήειν, μεταξὺ φροντίζων τε, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρῶν ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰ-
 καὶ ὁ Μνάσων τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παλίζειν καὶ κυνη-
 γεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρέλθοντα.
 τὸ δ' n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τι-
 νος γενομένου, καὶ βοῆς, ὅλον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ
 προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε
 δὲ καὶ δῶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
 εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφιώπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω
 γοργόνι ἐμφερὲς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φρικῶδες o) τῆς
 προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχη-
 δὸν περιέκειτο p), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἐνλούς ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ
 φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ
 Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος τρίχας πᾶσιν q), ὁρθὰς ὑπὸ
 23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινό-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λασιον. n) τὸ δ'] τὸδ',
 vel τὸ δ' in omnibus prioribus. o) φρικῶδες] „φρικῶδες
 male Fl.“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βο-
 στρυχηδὸν εἰλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας Solan. Sed in
 nou. mutauit sententiam.“

in silvam, cogitans interim
 aliquid et commentans. Jam
 in opaco eram, cum primo
 quidem latratus exoritur ca-
 num: et ego arbitrabar,
 Mnasonem filium pro more
 ludere, et venatus caussa in
 densam silvae partem pro-
 gressum. At illud non ita
 se habebat. Sed post paullo
 motu quodam terrae facto,
 et sono, qualis est in tonitru,
 mulierem accedentem video
 terribilem, dimidii fere sta-
 dii altitudine. Habebat vero
 facem etiam in sinistra, et
 in dextra gladium, viginti
 circiter cubitorum. Ac quan-

tum ad inferiora anguipes
 erat: supra autem Gorgoni
 similis, vultu, inquam, et
 adspectu horribili: et pro
 coma dracones erant, cin-
 cinnorum in modum circum-
 jacentes, et implexi circa
 collum, quidam etiam in hu-
 meris spirarum in modum se
 volventes. Hic, Videte, in-
 quit, amici, quam inter nar-
 randum perhorruerim! et
 cum his verbis simul osten-
 dit Eucrates omnibus pilos
 in brachio horrentes a ter-
 rore. Ion igitur, et Dino-
 machus, et Cleodemus, hian-
 tes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλειόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον p. 50. αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ῥινός, ἡρέμα προς- p. 51. κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γυγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐγενόσθην μεταξὺ, οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι 24 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς Θεοῦ πηλίκαι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἡδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρᾷ s) καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνη. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα ι), ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου υ). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμι παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἄλλομῆνῃ ἐς τὸ x) αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκνυσα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ Fl.“ Unde pro suspecto habuit et notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet equidem in talibus non adeo simi suspiciosus. s) πιναρᾷ] „bene V. 2. Πιναρᾷ reliquae.“ ι) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf. Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. υ) δακτύλου] „Sic Fl. B. 1. (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτύλου J.“ x) τὸ] deest in Fl.“

audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae causa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squallidis. Ego itaque cum viderem, constitui, conversa ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensoque capite introspecti, apprehensa tamen arbore in

- p. 51. σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοιοδιτιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κε-
φαλὴν· εἶτα εἰδὼν τὰ ἐν "Αἰδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλε-
γέθοντα, τὴν λήμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε
γνωρίζειν ἐνίοις αὐτῶν·] τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς,
αὐτὰ ἐκτεῖνα ἐτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν.
τί δὲ ἐπράττον, ὃ "Ἴων ἐφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
ἄλλο, ἢδ' ὅς, ἢ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων
καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακει-
μενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἐτι, ἢδ' ὅς ὃ "Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν
p. 52. Ἐπικαυρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς. ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγά-
στωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρη γὰρ, οἶμαι,
πρὸς φίλους ἄνδρας τάληθ' ἔλεγειν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα
ἀκριβῶς εἶδρακα ε), καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τῶν
οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἐν αὐτοῖς,
ἐπέστησαν οὐπω α) τέλειον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἶπε,
Πυρρῆα, εἰ ἀληθ' ἔλεγω; νῆ Δί', ἐφη ὁ Πυρρῆας, καὶ

γ) τοῦ] „omittit Fl.“ z) ἀκριβῶς εἶδρακα] ἰκανῶς ἰωράναε
Schol. α) οὐπω] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὐτω J.“

proximo enata, ne vertigine
oborta praeceps inviderem.
Tum vidi, quae sunt apud
inferos, omnia, Pyriphleg-
thontem, lacum, Cerberum,
mortuos, adde quidem, ut
quosdam illorum agnoscerem.
Patrem quidem meum accu-
rate noram, iisdem adhuc
indutum, in quibus eum se-
peliveramus. Quid vero age-
bant, inquit Ion, animae,
mi Eucrates? Quid aliud,
inquit, quam per gentes et
tribus cum amicis et cogna-
tis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant er-
go adhuc, inquit Iau, Epi-

curei divino Platoni et libro
de animis. Tu vero numquid
ipsum etiam Socratem et Pla-
tonem vidisti inter mortuos?
Socratem equidem, inquit,
neque hunc dilucide, sed con-
jecturam inde faciens, quod
calvus erat et ventricosus.
Platonem vero non agnovi:
oportet enim, arbitror, vera
dicere apud amicos. Simul
ergo ut omnia accurate ego
vidi, et hiatus clausus est,
et quidam servorum requi-
rentes me, et in illis hic ipse
Pyrrias, adstiteri, nondum
plans clauso hiatu. Dic,
Pyrria, utrum verum di-

ύλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμ- p. 52.
πειν ἀπὸ τῆς θαλῆς μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
σαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλειό- 25
δημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἴ-
δες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδ' ἐτι c)
ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δὲ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος
οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετός, ὅλος καύσωνος
σφοδρότερος d). ἅπαντες δὲ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
ἐκέλευσας, ὡς Ἀντίγονε, εἴ πως δυνήθειν εἰς ὕπνον τρέ-
πεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγοροῦτι g), p. 53.
πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἴτα ἀναστῆσας,
ἄγει διὰ τινὸς χάσματος εἰς τὸν Ἄϊδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώ-
ρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυδὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ
μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον
ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακός, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς, ὁ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatum
tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδ' ἐτι] Sic A. 1. et 2. Τοιόν δέ
τι B. 1. et 3. Τοιόν δέ τι Reitz. et recentt. Cf. Hermot. c. 20.
cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil
mutant Edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.“ e) ἐπι-
κλεισάμενοι] „ἐγκλεισ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.
g) ἐρηγοροῦτι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyr-
rhias, etiam latratum audiri
per hiatum, et ignis sublu-
cere de face mihi videbatur.
Et ego risi, corollarium ad-
dente teste latratum atque
ignem. Cleodemus autem,
Non nova, inquit, neque non
visa aliis haec spectasti, cum
ipse quoque non ita pridem
aegrotans tale quid viderim.
Visebat me autem et curabat
hic Antigonus. Dies erat
septimus. Febris talis, ut
ipsa ardentissima esset ve-
hementior. Omnes autem,
me solo relicto, clausis fori-

bis extra exspectabant: ita
enim jusseras, Antigone, si
qua possem somnum capere.
Tunc igitur adstat mihi ju-
venis vigilanti undique pul-
cherrimus, veste candida in-
dutus: deinde surgere me
jussum deducit per hiatum
quendam ad inferos, ut sta-
tim conspectu primo agno-
scerem Tantalum, et Tityum,
et Sisyphum. Ac reliqua quid
vobis dicam? Cum vero es-
sem apud tribunal, (aderat
autem Aeacus quoque et Cha-
ron, et Parcae, et Furiæ)
aliquis velut rex, Pluto, ut

- p. 63. Πλούτων, μοι δοκεῖ h), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνη-
 ξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέ-
 βαιναν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ·
 ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα
 με, Οὐπώ πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω.
 σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκία Δημόλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρα-
 κταν ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἦδη i)
 ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελλον k) δ' ἅπασι, ὡς τεθνήσκειται Δη-
 μύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπηγγέλλετο. καὶ μεταμικρὸν l) ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρο-
 26 μένων ἐπ' αὐτῷ m). Τί θαυμασιόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τινα μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἥς n) ἐτάφη,
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπειὶ o)
 ἀνέστη, τὸν ἀνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν
 ἡμέραις οὔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ

h) μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. i) ἦδη] „deest
 in Fl.“ k) ἀπήγγελλον] Sic Schm. e Fl. pro vulgata forma
 vitiosa ἀπήγγειλον, pro qua equidem, nisi respicerem priu-
 cipis Editionis auctoritatem, conjicerem ἀπήγγελλον. l) μετα-
 μικρὸν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ-μικρον. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. m) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ n) ἥς] Ita,
 monente Schäfero ad L. Bos Ellipse. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἥ. quod in Vat. mutatum in ἡ ἥ.
 Vid. Bast. Additum. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II. ad
 Append. Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. o) ἐπειὶ] ἀφ' οὗ 2954.

*mihi videtur, assidebat, pro-
 nuncians eorum, qui paullo
 post morituri essent, nomina,
 quos ultra diem ipsis dictum
 in vita manere contigerat.
 At juvenis me illi sistebat.
 Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum,
 inquit, impletum illius filum
 est: abeat igitur. Tu vero
 jam fabrum adhuc Demy-
 lum: jam enim supra colum
 vivit. Et ego laetus recur-
 rens ipse quidem jam sine
 febri eram, denunciabam vero
 omnibus, moriturum mox esse*

*Demylum: in vicinia autem
 nostra habitabat, aegrotans
 ipse quoque, ut nunciabatur.
 Et paullo post audiebamus
 planctum eorum, qui illum
 deplorarent. Quid mirabile,
 ait Antigonus? Ego enim
 novi, quendam vicesimo die
 post, quam sepultus fuerat,
 revixisse, qui et ante mor-
 tem, et cum rediisset in vi-
 tam, hominem curaverim.
 Et quomodo, inquam, vi-
 ginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame
 periit? nisi forte tu Epi-*

διεφθάρη; εἰ μὴ τινὰ γε p) Ἐπιμενίδην οὐ γε p) ἐθερά-p. 54. πνευες- q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεκλήθον οἱ τοῦ 27 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα εἴη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθίζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τοῦ πατρὸς· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν r) Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὥς t) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρῳ. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναικα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἡγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐλείμην παραμυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγλῆνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθίζεται x) πλη-

p) γε] alterutrum otiosi censet Bel. q) ἐθεράπνευες] „ἐθεράπνευας marg. A. 1.“ r) υἱῶν] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“ s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς Fl.“ ἐπιθείς αὐτοῖς superscriptum in 295+. t) ὥς] „abest a Fl.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz. et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis valet, regulam prosodiam. Similiter correctum μεοῖτιν Amor. c. 27. x) καθίζεται] „καθίσει marg. A. 1. W. An καθίσει; adscripsit J. J. Wetst.“

menidem quandam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter jam ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruor, injecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. " Uxorem

meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius caussa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, et eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, jacebam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec supervenit De-

- p. 54. σίον, ὥςπερ νῦν Εὐκρατίδης οὔτοις, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλας ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δέ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωχύ-
- p. 55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠπιάτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδαλίον χρυσοῖν ὄνοιον, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπισθὼν ὑπὸ τῇ κιβωτῇ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠγανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῇ καὶ κατεκαύθη ὕστερον.
- 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργέειν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην φαινομένοις; μὰ Δι', ἦν δ' ἐγὼ· ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῶ ἐς τὰς πυγὰς, ὥςπερ τὰ παῖδια, παῖσθαι ἄξιον ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
- 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

γ) διὰ τοῦτε] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum juniorem: qui statim puerili more cohorrui, pallidus jam ante ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus illam cum ejulatu lacrumabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postea crematum est. Adhucne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis diebus appareant? Non per Jovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caduntur; si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰοδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55.
 ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνί-
 πνέυσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλιν' ἑνα κατὰ
 τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς
 ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν
 ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκευληθῆναι z) μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ α) p. 56.
 τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ
 Κλειοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ᾔσων
 ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς
 ἀλλήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d),
 καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
 τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον
 πείθομεν δεῖξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ
 φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυσθόισα,
 καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὄρα,

z) ἐπεισκευληθῆναι] Sic e, praestantissima Kusteri et Guyeti
 conj. cui Solanus, Reitzius et Belinus saevierunt, pro vulg.
 ἐπεικλήθηται. Eandem horum verborum variationem vid. Con-
 cil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi.
 a) ἀπὸ] „Et sic Fl.“ Melius hand dubie legeretur ὑπὸ, quod
 nescio an priori ἀπὸ cesserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ,
 ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους] „αὐ-
 τοὺς marg. A. 1. cum Fl.“ et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε]
 „Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.“ d) ἐπήκουσα] „Sic Edd.
 Tapp. vult Solan.“ e) ἂν] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sa-
 pientiae caussa celebrem,
 divini cognomine insignem.
 Atque ego illo conspecto re-
 spirabam, illud ipsum venire
 mihi ratus, securum contra
 mendacia. Os enim, cogi-
 tabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo nar-
 rantibus. Et, quod est in
 proverbio, e machina Deum
 immissum mihi hunc a For-
 tuna putabam. Ille vero cum
 assedisset, assurgente illi
 Cleodemo, primo quidem
 percontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eu-
 crate audisset, *Ecquid vero,*
 inquit, *inter vos philosopha-*
bamini? dum enim intro,
audivi: et videtur mihi, bene
vos esse disputationem col-
locaturos. Quid vero aliud,
 inquit Eucrates, *quam ada-*
mantino huic, me autem
ostendebat, persuadere stu-
demus, uti putet, daemones
quosdam esse, et spectra, et
vita functorum animas va-
gari in terra, et, quibus ve-
lint, apparere. Igitur eru-
 bui equidem, et vultum Ari-

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπὴγγετο, ἢ ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πᾶν ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινύμαχος, ἀλλ' οὐδέ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδέ συνεστῶτα
- 30 ὁρᾶσθαι οὔται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν εἰς ἐμέ. οὐδὲν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἥδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἔρου g), ἐνθα εἰσὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοὶ
- p. 57. δευχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλεις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸν

f) ἀπολελόγησθε] „Ἀπολογίσσεται L. Ἀπολογῇ FL. ac marg. A. 1. Vulgatum servant cett.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἔρου, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita FL. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνειον Par.“ i) ἐθέλεις] ἐθέλω vult. Bel.

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-*

tratur. Quid ais? inquit Arignotus, torvum me intuens; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixerō, videant? Jam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimis, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad janitorem Tibium, velle de videre, unde dae-

δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας k) ἀπῆλπε, p.57.
 καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῆσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ 31
 τοῦτο ἦν, ὃ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Λυκράτης. αὐλῆτος ἦν,
 ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκῆσειν, εὐθὺς
 ἐκπλαγεὶς ἔφειγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ τα-
 ραχέως φάσματος συνέπιπτεν οὖν ἡδῃ, καὶ ἡ στήλη κα-
 τέρετο. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρύνων παρελθεῖν εἰς αὐ-
 τήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ
 δὲ μοι Αἰγύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς
 τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου,
 καὶ μόνον οὐκ l) ἐπιλαμβανομένου, ἐπὶ ἔμαθεν οἱ βαδί-
 ζοιμι m), εἰς προὔπιον κακόν, ὡς ᾔετο. ἐγὼ δὲ λύχρον
 λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκῆματι κα-
 ταθεὶς τὸ φῶς, ἀντὶ γίνωσκον ἡσυχῇ, χαμᾶι καθεζόμενος.
 ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκειν νομί-
 ζων, καὶ δεδιξέσθαι καμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐ-
 χμηρὸς, καὶ n) κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
 ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό μου πανταχόθεν προσβάλλων o) εἰ

k) ἀνορύξας] „recepit ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνορύξας
 Ald. J. Hag. Par. etc.“ l) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg.
 A. 1. Monorou Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Pr.“ m) βα-
 δίζοιμι] „an addit vult Bel. n) καὶ] „abest a Fl.“ o) πρὸς-
 βάλλων] προσβάλλων 2954.

monem Pythagoricus Ari-
 gnotus, efosso loco, exege-
 rit, et habitabilem ab eo inde
 tempore domum praestiterit?
 Quid vero hoc erat, o Ari-
 gnote? interrogabat Eucra-
 tes. Deserta fuerat, inquit,
 diu propter terrores. Si quis
 vero immigraret, mox per-
 cussus fugiebat, a terribili
 et tumultuoso spectro ejectus.
 Ergo jam collabi domus, et
 defluere tectum; nec omnino
 quisquam erat, qui auderet
 in illam ingredi. At ego, his
 auditis, sumo mecum libros,
 (sunt autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior
 domum circa primam quie-
 tem, dehortante meo hospite,
 ac tantum non manum in-
 jiciente, cum, quorsum irem,
 audisset, in praesentem, ut
 ipse putabat, perniciem. Ego
 vero, sumta lucerna, ingre-
 dior solus, et in maximo con-
 clavi deposito lumine, lego
 tacite, humi sedens. Adest
 daemon, ad unum se de mul-
 tis venire putans, et futurum
 sperans, ut me quoque, sicut
 reliquos, perterreat, squali-
 dus, comatus, caligine ni-
 grior: atque adstans tentat

- p. 57. ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν νύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδέστατην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιαῶν τῇ φωνῇ, συνήλασα κατὰ αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυ, τολοιπὸν ρ) ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, κα-
- p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσ-εμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῇ, ὅτι καθάραν αὐτῆς s) καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἶποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυνότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα συγκεῖμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἢ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐνο-

p) τολοιπὸν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ λοιπὸν. Cf. Hermot. c. 57. Icarom. c. 11. q) πρόσ-εμι] „προσέρχομαι marg. A. 1. Sed glossa est.“ r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλλων sine αὐτῇ 2954. s) αὐτῇ] „αὐτοῦ Fl.“ t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Sic vulgo. Sed τοῦ ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοῦ ἐκείνου, ut Demon. c. 11. Toxar. 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegī in angulum quandam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonein videram, jussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cujus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab eo inde tempore

χλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρί- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἐν ταῖς παρόντοις, ὃς οὐχὶ κατελγνώσκῃ μου
πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶπεν,
ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς
ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμαίων; τὸ γοῦν τοῦ
λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ,
ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε
Δεινομάχῳ, ἡ Κλεodήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρει, εἶπε, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ
τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
στὸν ἄνθρωπον τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον.
ὥστε u), ἐπειδὴ καθείρξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα. ἔξω πυλῶν,
ἐνταῦθα διετέλει. γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

n) ὥς τε] Sic pro vulg. ὥς τε scripsi e conj. Solani, probata illa etiam Fritzschio Quaest. p. 48. x) καθείρξας] καθείρξεν conj. Seager. inepite. Loci structuram, frequentissime apud Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius notavi, ut ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod Fritzschius, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infecta spectris esse desiit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo jam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, *Quid istuc*, inquam, *Arignote*, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen sumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in pro-

verbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, equem fida digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Jovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempa adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἱεροσχελεῖν βουλό-
μενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στελάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι
μελαίνῃ, καὶ προσωπίσιν ἐς τὰ κρανία μεμνημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
δῶντες· ὁ δὲ οὕτως ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὔτε
ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παν-
σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτως βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι
ταῖς ψυχαῖς ἐτι, ἔξω γενομένης τῶν σωμάτων. τοῦτο φησ,
ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
33 κριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκού-
σας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προς-
βιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε
γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἐτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ
.. παιδείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κόντιον b)
p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἔλθων, ἀκούσαι τοῦ
θαυμαστοῦ ἐκείνου ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

bnit. Adde, si opus sit, Fritzscheianis et nostris exemplis
Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alc. c. 46. Rhet. Praec. c. 4.
y) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε]
„Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέ-
βλεψε vulgo.“ a) τάχα] „Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag.
Salm. recte. Τυχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κο-
πτόν] Κόντιον mutata accentus sede B. 1. Κόντων mendose B. 3.

lescentulis quibusdam ludi-
ficari illum et perterrere vo-
lentibus, quod mortuorum
instar nigra veste ornati, et
personis ad craniorum simi-
litudinem effectis, illum cir-
cumstarent, crebris passibus
exsultantes: nihil ipse hanc
illorum assimulationem me-
tuerit, nec omnino ad illos
respexerit, sed inter scriben-
dum illud solum dixerit, De-
sinite ludere! Adeo firmiter
credebat, nihil amplius esse
animas, cum sunt extra cor-
pora. Hoc ais, inquit Eu-
crates, amentem hominem

etiam Democritum fuisse, et
quidem ita statuit. Ego au-
tem vobis etiam aliud quid
enarrabo, quod mihi usu ve-
nit, non auditum ab alio.
Fortasse enim tu quoque,
Tychiade, audiens, vi qua-
dam ad narrationis verita-
tem adigaris. Cum in Ae-
gypto viverem juvenis ad-
huc, doctrinae causa eo mis-
sus a patre, cupido incessit
animum, Coptum inde ad-
verso flumine petere, ad Me-
mnonem audiendum, mira-
biles illos sonos oriente sole
edentem. Atque illius qui-

ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 66.
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἐχρησεν c) ὁ Μένων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπαιον ἐπὶ αὐτόν. καὶ εἰ γε μὴ
 περιττὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν
 πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκο-
 σιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ἐπόγειος ψικημέναι, μαγεύειν πα-
 δευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Ἀρίωντος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν
 ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη,
 σιμὸν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς,
 ἐκείνον τὸν Παγκράτην καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνούουν, ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώραν αὐτὸν, εἶποτε ὀρμισαίμεν τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κρο-
 κοδείλων ὀχοούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ

c) ἐχρησεν] ἔχρησεν et paullo ante ἄσιμον turpes errores B. 3.
 d) περιττὸν] ἀπόφθιτον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 elegant, ut solet, iudicio, sed tamen περιττῶ. e) ἱερῶν
 γραμματέων] „Ita J. Ald. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. ἱε-
 ρῶν γραμμάτων G. ἱερωγραμμάτων Fl.“ f) Αἰγυπτίων]
 „Αἰγυπτίων] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus. Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) ἐν
 ὀθονίοις] „Ael pro his duobus verbis habet Fl. scribens
 ἐξυρημένον αἰ νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἔκλ. etc.“ h) καθαρῶς]
 „οὐ καθαρῶς Fl.“ i) πρόχειλον] „προχειλῆ Fl.“

dem audiui non, ut vulgus,
 vocem nullius æsens: sed
 oraculum mihi ipse aperto
 ore Memnon reddidit versi-
 bus septem: ac nisi super-
 vacansum esset, ipsos vobis
 recitarem versus. In reditu
 autem navigabat forte nobis-
 cum homo Memphiticus, de
 sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae
 omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et vi-
 ginti annos in adytis sub terra
 habitasse, Magieis artibus
 dum instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasm, linea
 indutum, cogitabundum, pu-
 re loquentem Graece, proce-
 rum, simum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has
 vero illi se submitters, et

p. 61. ὑποπτήσονται, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνωσαν ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἑταῖρος αὐτοῦ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορῇσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγουμεν.

35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν m) εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἄν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπείπων τινα ἐπαρδὴν ἐποίησεν βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἐπήντλει, καὶ ὠψώνετο n), καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖτε καὶ δεικνυέτω ἡμῖν· εἰτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει o) τῆς διακονίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπαρδὴν ἐπείπων, ἐποίησεν ἄν p). τοῦτο ἐγὼ πάντῃ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκμά-
p. 62. θοίμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαυε γὰρ αὐτοῦ r), καί τοις πρὸς

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρὸν. l) τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ μετὰ τοῦτο A. 1. et 2. m) [ἐλθοιμεν] ἔλθοιμεν (sic) Bel, legi jubet. n) ὠψώνετο] Vulgo ὠψώνετο. Rectam formam exhibet B. 3. et Conr. Reitz. Index. o) [ἔχει] εἶχε Bel, temere, ut solet in talibus. p) ἄν] idem eadem temeritate expungi vult. q) ὅπως] idem ἄν addi vult, ut fastidias iterum iterumque tam obstinatum inasiliūm referre. r) αὐτοῦ] „non adest in Fl.“ nec in 2954.

adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: et cum paullatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de janua, aut scopas,

aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronunciato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, aut pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tam impetrare ab eo, uti

τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μὴ δὲ ποτε ἡμέρα λαθὼν ἐπή- p. 62.
 κούσα τῆς ἐπωδῆς α), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
 τεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐντελέ-
 μενος τῇ ὑπέρω, ἃ ἔδει ε) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὕστε- 36
 ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
 τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
 ἐκέλευον υ) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
 ἐκόμισα, Πέπαιυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι
 αὐτίς ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
 ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν x). ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῖεν
 γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανέλθων ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ
 ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη·
 τὰ δὲ, ἐκάτερον γ) τὸ μέρος, ἀμφορέα z) λαβόντα ὑδρο-
 φόρει, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι α). ἐν
 τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενό-

α) τῆς ἐπωδῆς] „τὴν ἐπωδὴν Fl.“ ε) ἴδει] „Sic Par. Salm.
 Ἔδοι Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur δέοι.“ Imo lege ἴδει,
 quod ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 3. et ex
 ἴδει facilius, quam e δέοι, fieri potuit ἴδοι. υ) ἐκέλευον]
 „Ita Fl. Ald. Par. Salm. aliaque. Ἐκέλευσα J.“ x) ἐπαν-
 τλοῦν] „ἀπαντλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον] „ἐκάτερα marg.
 A. 1.“ Ἐκάτερων A. 2. manifesto errore. z) ἀμφορέα] „ἀμφο-
 ρείας Fl.“ α) οἱ δὲ διάκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

*discerem: illo enim invide-
 bat, licet ad alia esset prom-
 tissimus. At certo tandem
 die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium
 syllabarum, prope adstans
 in angulo tenebricoso. Atque
 ille in forum abiit, cum
 praecepisset pistillo, quid
 facto opus esset. Ego vero
 postriedia illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii ha-
 bente, sumo pistillum, exor-
 natumque, dictis similiter
 syllabis, aquam afferre ju-
 beo. Cum vero plenam am-
 phoram attulisset; desine,*

*inquam, nec amplius affer
 aquam, sed rursus esto pi-
 stillus. At ille non amplius
 parere mihi voluit, verum
 afferre aquam perrexit, do-
 nec aqua haurienda domum
 oplevisset. Ego consilii
 inops, (metuebam enim, ne
 aegre ferret rediens Pancra-
 tes, quod etiam factum est)
 securi arrepta bifariam pi-
 stillum disseco. Sed utraque
 illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno
 duo mihi iamerant ministri.
 Inter haec adest etiam Pan-
 crates, intellectoque quid*

- p. 62. *μενον, ἐκείνῳ μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς b)*· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀφανὴς ὄχετο ἀπαιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἄν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑέρου; νῆ Δί', ἡδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
- 37 *ἐπικλυσθῆναι c)* τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ πάυσθε, p. 63. ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἄν τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλοι καίρῳ ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἄλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρη αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δει-
- 38 *σιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.* Εὗγε ὑπέμνησας, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,

ὑδροφόροι sine articulo 2954. Unde δῆκτοροι sine articulo Bip. et Schm. monitu Belini. b) ἐπὶ δῆς] „ἐπαιώδης marg. A. 1.“ c) ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλυσθῆναι Edd. priores.“ Illud e certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum caussa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuesfacere talibus audientibus, quas per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβρωῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν p. 63.
 ἀκούεται, ἢ παρθένος ἑμμετρα φθειγγομένη, προθεσπίζει
 τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιοῦτοῖς ἀπιστήσις; ἐγὼ
 δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ
 Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
 Ἀπόλλων φθίγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
 δοῶ περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
 τε ἤκουσα ἐν Μάλλῳ, τοῦ Ἱερῶος ὑπάρ διαλεχθέντος f)
 μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
 τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, p. 64.
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν
 αἰκάδε, ἀκούων τὸ ἐν Μάλλῳ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανείσθα-
 τόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χαρὴν ἐναργῶς πρὸς
 ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
 τεῖον παραδῷ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
 ἐν παράλῳ περαθῆναι τοῦ χρηστικρίου, καὶ τι περὶ μελ-
 λόντων συμβουλευέσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἐστὶ τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα
 Fl.“ Vulgo edebatur b. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
 Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
 Edd.“ f) ὑπάρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
 Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
 Schneidero Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
 τος. g) παραδῷ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quas
 a Deo agitati quidam pro-
 clamant, aut audiuntur ex
 adytis, aut virgo versibus
 devincta loquens futura si-
 gnificat? Nimiram etiam
 talibus fidem negabis? Ego
 vero, esse mihi sacrum quen-
 dam anulum, cuius sigillum
 Pythii Apollinis imaginem
 exprimat, eumque Apollinem
 loqui mecum, non dico, ne
 tibi incredibilia de me ipse
 gloriari videar. Quae vero
 in Amphilochi templo audi-
 vi, in Mallo, Heroë mecum
 extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
 quaeque ipse vidi, dicere no-
 bis volo: tum deinceps, quae
 Pergami vidi, et audiivi Pa-
 taria. Cum enim ex Aegypto
 domum redirem, audito, il-
 lud Malli oraculum illustris-
 simum esse verissimumque,
 et dilucida funderis oracula,
 dum ad verbum respondeat
 his, quae in tabellis scripta
 Prophetarum tradat aliquis;
 optimum factu putabam, ut
 obiter tentarem oraculum, et
 de futuris aliquid delibera-
 rem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum vide-

- p. 64, τοὺς λέγοντος, ἰδὼν οἱ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἐμέλλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησιώτα τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἅπαν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀλλὰν, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντιποφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ἐπιζητήσω· δέομαι γὰρ αὐτῷ τε συγγενέσθαι. ἐμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγήσθε l) τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶς μυθολογοιμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ
- p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὥς τὸ εἰκός, αὐτοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, εἰ Φιλόκλης, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥς περ οἱ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ἐμπεφυστημένοι τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπράμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μὴ τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἱ] „οἱ male.“ Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] „Pro his ribus δοκιμάσας tantum Fl. Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine dubio ex Fl.“ k) συνίην] „Sic et Fl. cum cett. Anne συνίειν;“ Sic et ego quaeram. l) ἡγήσθε] „ἡγήσθε Fl. male“ m) αὐτοὺς] Sic, inivitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτοὺς.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragicodiam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocate*

Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adjutores: et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et magno emetrim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illo-

γάρσεται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γοῦν, p.65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἐκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ.

ΦΙΛΑ η). Καὶ αὐτὸς, ὃ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λαυσα ο) τῆς διηγήσεως. φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυτῶν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυτῶντες κύνες δάκνω-
σιν, ἀλλὰ καὶ ἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κἄκεῖνος φοβεῖται.
ταὶ οὐ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι κἄμοι τοῦ δῆγματος. οὕτως
δαμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ ρ). Ἀλλὰ θαρρόμεν, ὃ φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὃ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν πενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

η) ΦΙΛΑ.] „Persona haec omissa erat in Edd. At in *Fl.* designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπέλαυσα] „restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπὸ λανσα cett. male.“ ρ) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam *Fl.*“ excepta
certe B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ] „μηδὲν sine οὐ *Fl.*“

rum memoria. Portenta enim, et Dacmones, et He-
catas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Ty-
chiade, tale quid de narra-
tione tua abstuli. Dicunt
certe, non solum insanire
et aquam metuere, quos ca-
nes rabiosi momorderint;
sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem,
quam canis, vim habere il-
lum morsum, eademque il-
lum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Eucratis
domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius
morsus impertiisse, ita dac-
monibus mihi mentem op-
plevisti.

Tych. Sed bono simus ani-
mo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et re-
ctam in omnibus rationem,
qua usos nos de vanis hisce
atque inanibus mendaciis
nullum turbabit.

A R G U M E N T U M.

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni Ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, credo, privati causa recens extracti, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruhe. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

- 1 *Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δ᾽ ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσουντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὃ γε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἀριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται α) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι β) τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαι, τοῦ*

a) μεταστελεῖται] μεταστέλλεται 2954. et Gorl. b) πράξαι.] In prioribus πράξαι. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 52. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν ρυθμούς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένους, ὁ καὶ ψα- p.66.
 λῆιν c) καὶ καθαρίσαι αὐτοὺς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταῖς τεινὴν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ
 προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι;
 οἷον τῶν d) πάσαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν p. 67.
 κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ' ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δείκνυσθαι βουλόμενδς, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μηχανήματα ὅμως τῆς
 τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ
 γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον g) τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μίμφιν, ἀνευ πο-

c). ψαλῆιν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Balino*, legitur ψάλειν,
 pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omisit Fl.“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „in Fl“ et *Gorl.* g) Σώστρατον] Σωσίστρατον
 2954. et 1428. Σωσίπαιρον 3011. cum *Gorl.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολεμαῖον.“ Scilicet *Πτο-*
λεμαῖω voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Bolino.*
 Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et
 harmonias norit discernere,
 ille fuerit, qui cantare etiam
 et citharam pulsare ipse pos-
 sit. Quid enim dnces tibi
 narrem, qui merito suo opti-
 mi iudicati sunt, non in or-
 dinanda modo acie et ad-
 hortandis militibus praestan-
 tes, sed etiam ut in prima
 acie pugnarent et manu rem
 gererent? qualem ex anti-
 quis Agamemnonem atque
 Achillem, sequioris autem
 aetatis Alexandrum et Pyr-
 rham fuisse cognovimus.
 Quorsum vero ista dixi?

Non enim temere illorum
 mentionem feci, ut historiae
 peritum me ostenderem, sed
 hoc ut ostenderem, etiam in-
 ter mechanicos admiratione
 dignos esse, quotquot inspe-
 ctione et scientia clari, ta-
 men etiam monumenta artis
 et opera posteris reliquere.
 Quandoquidem sola in dispu-
 tatione exercitati, sophistae
 potius, quam sapientes, dici
 meruerint. Talem audimus
 Archimedem fuisse, et Cni-
 dium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit
 atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
- p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν "Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γινόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῇσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὅς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
- 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνήσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὄντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέος k), καὶ ἐρμηνεύσαι σαφειστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν ταιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡντύχησαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit FL. neo Wech. id est Wechelliana Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὀξέος] Correxī vulgatum ὀξέως. Cf. Hermot. c. 64. Zeux. c. 2. etc. l) ὑποσχέσεσιν] ὑποθέσεις conj. Gesn. Vid. Adnot. m) ἡντύχησαν] „ἐντύχσαν FL.“ n) εὐθείας] deleri vult Escl. Vid. Adnot. o) συνι-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum

reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque hujus, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuius antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον p. 6.
 ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκμήσας, εἶναι τις ὁμως ἔδο-
 ξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
 εἰς δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμως ἕκα-
 στον τούτων οὕτως ἐντελῶς δεικνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον
 ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων,
 καὶ κατόπτρων θεωρίαν, εἰς δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ᾗ
 παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν
 εἰη ἐπαινέειν. Ἀ δὲ ἐναγχοῦς ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
 πλάγην, οὐκ ὀκνήσει εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
 τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευῇ·
 περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνθεσις p) θαυμαστή.
 Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
 ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p. 70.
 νόν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην
 ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλόμενος q), καὶ θεμελίων θέσει τὴν πᾶν

σταμένον] „Et sic Fl. cum Wech. ceterisque.“ συνιστά-
 μενον id. Bel. Sed συνιστάμενοι, delete superiore δὲ, Solan.
 Totum locum iude a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad
 συνιστάμενου pro spurio habet Guyet. p) σύνθεσις] „Σύνθεσις
 male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλόμενος] Sic e Fl. scri-
 psi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in
 uno quodam artis opere, sibi
 desumpto, bene rem gessis-
 set, tamen esse aliquid visus
 est: hunc vero et mechani-
 corum principem, et geome-
 trarum, et harmonicorum,
 musicorumque esse apparet:
 et tamen unumquodque ho-
 rum adeo perfecte *in se esse*
 ostendit, quasi illud ipsum
 unum modo sciret. Scien-
 tiam de radiis, et refractioni-
 bus, et speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua
 effecit, ut pueri videantur
 superiores, laudare, non

parvi temporis fuerit. Quae
 vero illius opera nuper cum
 stupore viderim, enarrare
 non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita
 nostra satis frequens balnei
 aedificatio: at ingenium, et
 intelligentia in re ita vulgari
 admirabilis. Locus erat non
 aequabilis planitiei, sed ac-
 clivis admodum et erectus,
 quem cum accepisset ab una
 parte vehementer humilem,
 solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima
 crepidine, eorumque, quae
 imponenda erant, securitate,
 positis rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει r) δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχόμενοις τὸ ὕλον κρα-
 τυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγέ-
 θει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς s) κατασκευῆς ἀρμο-
 5 θιώτατα, καὶ τὸν τῶν φωτίων λόγον φυλάττοντα. Πυλῶν
 μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ
 ὀρθίως πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦ-
 τον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
 λούθους καὶ ὑπηρεταῖς διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν εἰς
 τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων ι). βαλανείῳ δ' οὖν
 καὶ ταῦτα προπωδέστατα, χαλέσσαι, καὶ φωτὶ πολλῷ κατα-
 p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
 ραιτὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀνάγκαϊός δὲ ὡς πρὸς τὴν
 τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρω-
 θιν θαρκεῖς ταῖς ἀποδουμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
 ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ u) φαιδρότατος, ψυχροῦ

r) ὕψει] „ἄψει Pell.“ Imo ἄψει voluit, ut Solan. probante etiam Wielandio. Vid. Adnot. s) τῆς] „καὶ τῆς FL.“ ι) τῶν εἰς τρ. παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ εἰς τρ. π — ἐνα οἰκήματα Guyet. Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene Hag. Par. Salm. male φωτὶ FL. Fr. J. Wech.“ et Ald. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
monitum praeruptis valde,
 et ad securitatem continuis,
 totum opus roboravit. Quae
 porro inaedificavit, ea cum
 ad loci magnitudinem con-
 gruunt, tum propter obser-
 vatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt
 concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem
 servant. Porta alta, gradus
 ad ascendendum latos ha-
 bens, supina magis quam ar-
 dua, ad ascendendum com-
 moditatem. Per hanc qui in-
 gressus fuerit, cum excipit
 oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commode
 pedissequi et ministri pos-
 sint, *situs* ad sinistram pa-
 ratorum ad delicias cubicu-
 lorum: balneo enim etiam
 haec pulchre conveniunt,
 secessus jucundi et multo
 lumine collustrati. Tum con-
 tinens illis oecus, superva-
 caneus ille quidem quantum
 ad balneum, at necassarius,
 quatenus beatis hominibus
 recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte,
 quae sufficiant exuere se vo-
 lontibus, spoliaria; et me-
 dius *inter* ea oecus altissi-
 mus et multa luce laetissi-

ὑδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, *Λακκίτη λίθῳ πεκοσμη-* p. 71.
μένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθῳ λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
 ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγίας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. *Εἰσελθόντας γ)* 6
 δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ
 θερμῇ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφοτρώγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
 δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρε-
 χόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, *Φρυγίῳ λίθῳ πεκαλ-*
λωτισμένας, τοὺς ἀπὸ πεκαλίστρας εἰσόντας δεχόμενος. εἰς
 ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἷσιν ἀπάντων κάλλιστος, σιῆνω p. 72.
 τε καὶ ἐγκαθίσταται z) προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύνας
 ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίωσθαι ὠφελιμώτατος, *Φρυγίου*
καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφον ἄκραν ἀποστίλβων. εἰς δὲ ὁ θερμὸς
 ὑποδέχεται διάδρομος, *Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος*. ὁ δὲ
 ἔσθον οἶκος κάλλιστος, φωτὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ πρὸς
 πορφύρα a) διηνητισμένος. *Τρεῖς καὶ οὗτας θερμὰς πύ-* 7
λους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ ἔνεσι σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) *κεκοσμημένος*] „restitui ex Fl. J. Ald. Salm. (et B. 3.)
Κεκοσμημένος male Wech. Par. *Κεκομημένος* Hag. 1. et 2.
 (nec non B. 1.) Unde *κεκοσμημένος* deinde notum videtur.
 γ) *εἰσελθόντας*] ἐξελθ. conj. Gosh. 2) *ἐγκαθίσταται*]
ἐγκαθίσταται 2954. *ἐγκαθίσταται* 2957. et Gori. Cf. De Merc.
 Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. a) *πορφύρα*] *πορφύρα* sine
 jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descen-
 siones habens tres, Lace-
 daemonio lapide exornatas.
 Statuae in illo de candido
 lapide vetusti operis, Hy-
 gae una, altera Aesculapii.
 Progressos excipit oecus le-
 niter tepidus, calore non
 molesto occurrens, longus,
 utrinque rotundus: post
 quem in dextra parte hilaris
 admodum oecus ungendi fa-
 cultatem comiter praebens,
 januas utrinque habens Phry-
 gio lapide politas, intrantes
 de palaestra recipiens. Tum

post hunc oecus alius, oeco-
 rum omnium pulcherrimus,
 ad stationes ac sessiones ju-
 cundissimus, ad commoran-
 dum minime noxius, ad vo-
 lutationes commodissimus,
 Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum ful-
 gens. Deinde transitus ex-
 cipit calidus, Numidico la-
 pide incrustatus. Interior
 deinde oecus pulcherrimus,
 luce multa plenus, et pur-
 purae instar floridus. Tria
 hic labra calida praebet. Cum
 vero laveris, licet tibi non

- κ 72. αὐτῶν οἶκον αὐθις ἐπανέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
 ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ
 φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b)· ὕψη πρὸς
 τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ
 πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθίῃ. κατὰ γὰρ
 Pind. τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρὸς ὥπλον χρη
 OL VI. 4. θίμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μαλι-
 στα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
 ρ 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδό-
 χον οἶκον, εἰς βορρῶν g) πρόνεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ
 ἴμοιον οὐδέ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ
 θάλλους δεομένους, νύκτα, καὶ εὐρω, καὶ ζεφύρω ὑπέθηκε.
 8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιότρας, καὶ τὰς
 κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν
 ἐπὶ τὸ λουτρόν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἔχουσας, τοῦ

b) τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) ἀρχομένου],
 Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένου mendose,
 idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quod
 tamen Schmiederus jam mutavit, auctiore Belino. d) θίμεν]
 θίμενας 2957. e) αὐγῆς] „restitui ex L. et Fl. Αὐγῆς Edd.
 ceil.“ f) φωταγωγῶν] „Φωθ. male Amst. Salm. Recte Fl.
 J. Par. etc.“ g) βορρῶν] „Βορῶν Edd. priores male.“ h)
 προνεχωρηκότα] προεκεχ. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τὸ]
 „omittit Fl. et merito.“ Imo immerito; nec Schmiederus de-
 bebant mea quidem sententia nuncius includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed
 celeri via ad frigidam per
 conclave mediocriter cali-
 dum, idque in multa luce,
 et multo intus die. Ad haec
 altitudines congruentes, et la-
 titudines longitudinibus pro
 portione respondententes, et
 multa ubique Gratia atque
 Venus enitet. Etenim ex
 praeclari Pindari praecepto,
*Qui opus incipiunt, faciem
 ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit
 maxime, e splendore, et

luce, et fenestris, si quis
 machinetur. Sapiens enim
 vere Hippias oecum frigi-
 darium fecit, ut in boream
 procurrat, nec meridiani ta-
 men aëris expertem: eos
 autem, qui tepore multo in-
 digent, noto et euro atque
 zephyro subjecit. Quid dein-
 de tibi dicam palaestras, et
 communes eorum, qui vestes
 custodiunt, commorationes,
 celerem habentes ad lavacra
 nec per ambages transitum,
 utilitatis pariter causa et

χρησίμον τε καὶ ἀβλυβοῦς ἐπέτα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις p. 73.
 μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι.
 τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ b) ἐπινοῆσαι κάλλους δείγμα-
 τα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, ὅσον καὶ τόδε τὸ
 ἔργον ὃ θαυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπιδείξατο, πάσας l) ἔχον
 τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
 φεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
 χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ
 κεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74.
 ρήσεισιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὥρῶν o) δὲ δι-
 τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
 δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
 πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
 οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.
 k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πᾶσας male J.“ m) ἀφό-
 δων] „Sic dedi ex Fl. et Schol. Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
 δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. Δυσσιν Fl. J. V. 2.
 Hag. Fr. Salm.“ nec non A. 1. et 2. o) ὥρῶν] „Bene
 Wech. Par. Ὁρῶν male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
 ὥρῶν. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρί-
 στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gorl. Ceterum „μή male J.“
 habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum

praebat: et praeterea caetero apparatu ornatum, sel-larum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

p. 74. μουργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τούς
 κοινωνήσοντας μοι τῶν ἐπαινων.

q) καὶ ἄλλους] „omisit PL.“

muneris oratione remunera- lavandi, multos novi et alios
 tus sum. Si vero deus prae- in partem laudum mearum
 buerit quandoque copiam venturos.

ARGUMENTUM.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratiam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

"Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1 οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) φα- p. 75. σὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώ- πους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δέ, ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς d) αὐτίκα μάλα συμπαιθησομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόν- των, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόγοι γυναῖκες εἶεν g)

- a) προσλαλία] „Sic Edd. Προλαλία Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. ‘O Schol.“ c) τὰ πρῶτα] ταπρῶτα una voce A. 1. et 2. d) ὡς] „abest a Fl.“ e) συμπαιθησομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπαιθησομένου J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. Τὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Περὶ vult Solan.“ g) εἶεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra In- dos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius

audaciae misererentur, qui statim ab elephantis concul- candus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulic-

- p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηταί, κίττω ἑστειρμένοι, νεβρίδας ἐνημμένοι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, αἰσίδηρα, κίττο-ποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελκάμια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίλοι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμ-πανα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀγροίκους νεανίσκους ἐνῆναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας k),
- 2 οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν
- p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειον ὑπεξευγμένον, ἀγένειον ἀκριβῶς, σὺδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειάν, κεραιφόρον, βοτρυόεις m) ἑστειφανωμένον, μιτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβαδὶ ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν n) πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὀρθία *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ'.

h) ἔκφρονες] ἐκφόρονες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δοράτια, omisso τινα, Gorl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κέρτατα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐτὸν emendaverat ne scio quis in Cod. Aug. Et interpretes quoque reddiderunt *ipsum*, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βότρυος Vat. quidam, teste Bastio Epist. Crit. ad Boisson. p. 199. ut conjecerat Conr. Reitz. in Ind. At vid. Corayum ad Heliodor. p. 10. sq. et Schäfer. Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic Pl. Ald. V. 2. Fr. Hag. B. 1. Par. Salm. Τραχὺν J. et marg. A. 1.“ nec non Scholz ut videtur. *) ὀρθία] ὀρθία C. Aug. in textu, vulgata superscripta.

res insanas et furentes, hederas coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hederas ornatis et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos corniculis, qualia recens natis hae-

dis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis et erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, eumque

ὄνον τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῇ ο) καὶ τοῦτον, πάνυ p. 76.
 πιθανόν p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τερά-
 στιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἑοικότα, κομήτην τὰ
 σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀρχίλον καὶ θυμικόν,
 θατέρω μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύ-
 λην ἐπηρμένον, καὶ περιστοιχίζοντα ὅλον τὸ στρατόπεδον.
 καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ αἰεὶν ἡγεμώμενας q)
 τὰς κόμας, ὅποτε προσβίαι, καὶ βόαν, ἐνοί r). τοῦτο s) δ' p. 77.
 εἰκάσειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποί-
 μνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι
 ἐν ζῶντα τὰ θρέμματα t). ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς
 εἶναι. Ταῦτα ρι Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3
 ἐγέλων, ὡς τὸ εἶδος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάτε-
 σθαι ἡξίου· ἀλλ' εἶπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφίσειν
 αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν

ο) κροκωτῇ] „Recte Salm. sola. Κροκωτῇ media correpta
 celt. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον inonitu Fritz-
 schii Quaestat. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, con-
 junxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιθανόν] „Con-
 stans lectio. Ἀπιθανόν vult Solan.“ q) ἡγεμώμενας] ἡγε-
 μώμενας sola Reitz. errore hypothetæ. r) ἐνοί] „Eὐ οἱ“ Sic
 J. Ald. Salm. B. 1. (et 3.) Eὐ οἱ Wech. Eὐ οἱ Fl. Eὐ οἱ Par.
 Mag.“ Cur Wechelianam secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο]
 „τοῦτον Pell.“ t) θρέμματα] τρέμματα B. 3. u) εἶπερ
 ἄρα] Comma post hæc vulgo omissum recte restituerat Schm.

crocota indutum, congruen-
 tem plane agminis sub illo
 ductorem; alterum porro
 prodigiosum hominem, ca-
 pro inferiori parte similem,
 cruribus hirsutia, cornutum,
 barba proluxa, iracundum et
 vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra
 vero baculum incurvum in-
 tentans, exercitum totum
 circumaelet: territas autem
 ab illo mulierculas, iactare
 permissos ventis capillos ad
 illius adventum, et clamare

Evoc; suspicari autem, hac
 voce appellari ab illis domi-
 num. Greges porro jam di-
 reptos a mulieribus, et dila-
 ceratas vivas adhuc pecudes:
 esse enim illas crudivoras.
 Audientes ista Indi et rex il-
 lorum, ridebant, ut probabile
 est, neque contra educere
 exercitum, aut aciem strue-
 re, operæ pretium cense-
 bant. Sed, (si modo omnino
 educere contra eos placeat)
 mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἰδούκῃ, καὶ φρονεῖν γυναῖα μεμνηότα, καὶ θηλυμύτην x) ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας γ) ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλλετο x) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν. καὶ πόλεις αὐτάνδρους α) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπληκώς, (ὅπλα γὰρ τοι Διόνυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ c) τοῦ κραιναοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες d), καὶ ἐγγαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον ἐκείνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆ-

x) θηλυμύτην] Sic correxi vulgatam formam θηλύμυται, quam jure suo vitiosam vocat Lobeck. ad Phrynich. p. 628. γ) γυμνήτας] Vulgatum γυμνήτας correxi ad exemplum loci Ver. Hiat. I, 38. Cf. γυμνῆτας Zeux. c. 8. Voce γυμνῆτας Lucianus non facile usus. z) ἡγγέλλετο] „ἡγγέλλετο Fl. et marg. A. 1. W.“ nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) αὐτάνδρους] ἀντάνδρους B. 3. b) πυρὸς] „Sic Fl. Weck. Par. etc. Φλογὸς J. et L.“ Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gorl. et 3011. Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum ἐμπεπληκώς. e) καὶ] τὸ ἐκ conj. Jacobs. eleganter. d) ἐπισάξαντες] ἐπισάξαντες B. 1. et 3. e) προτάξαντες] „Ita dedi ex J. Hag. Ald. B. 1. Salm. (et B. 3.) προτάξαντες Fl. Par. quod et adscriptum margini A. 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrrium parvum seniculum, et alium aemulitatem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciaretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsa hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78. τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιού μὲν ὁ Σειληνός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πάν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροί· ἐγναθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ εὐδὶ g). εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταχέτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρως ἐπηύλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τε ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὁλολυγῇ ἐνεπήθησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεξωσμέναι, κἄν τῶν θυρσῶν ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σιδήρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντός P. 79. βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i) ἐπαλώεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τῶς καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5 τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

f) αὐτῷ] „*Αὐτῶν Fl. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.*“ g) εὐδὶ] „*Εὐδὶ*“ Sic jam et *Par.* quae ante εὐδὶ ol habebat. *Edol* ol J. etiam et *Wech.* aliaque. *Edol Fl.*“ h) ἐσήμαινε] „*ita Fl. Fr. J. Wech. Par. etc. Ἐσήμενος vult Solan.*“ Quam ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] *κατακράτος* una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] *ἡνέγοντο Aug.* in textu, sed supra ἀπηγάγοντο. l) Διόνυσον] „*Λόγος Fl.* sed ex glossa natum.“ Habet hoc etiam *Cod. reg. Par.* Proverbium hoc est, de quo actum ad *Herimot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq.* quodque h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Evoc. Simul pulsantur tympana, et classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudit, et insulant illis cum ululatu Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantēs, inclinato statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli jactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβατιῶν, ἢ τελείως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὲν εἰκάσω τοῖς θεοῖς) ὅμοιόν τι πᾶσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, ὅταν καὶ πρὸς τοὺς ἑμούς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖα τινα, καὶ κομιδῇ κομικά παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ο) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἑμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται, ὡς οὐδὲν θεόν παρέχειν τὰ ὅσα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιριτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ καττοῦ σιδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῇ παρα-
- p. 80. δόξῃ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρόων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν,

ἀπροσδιόνυσος, quae mox c. sq. occurrit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτὸ, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι] „ἀκούσεσθαι FL. quod Solanus recipi voluit.“ Sic etiam in Aug. o) ὅ, τι] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι monitu Jensi emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαυεῖν vel ἐπαινεῖν conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene FL. Fr. Wech. Par. etc. Τελευτήν male J.“ r) κώμων] „κόμεν male J. sola.“

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentes de elephantibus aures praebere commissationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, cacrimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissationum illius temporis communium, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσῃσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι p. 80.
 δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐμβαλχέουσιν ε) καὶ αὐ-
 τοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ι) ἐρεῖν τὸ εὖολ υ). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλευθερον γὰρ ἀκοή) ποιοῦντων ὃ, τι καὶ φίλον.
 ἔγω δέ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι τι τῶν ἐκείθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσσον x) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροὴν αὐ-
 τοῦ βλέπεις γ), ἐπινεμάμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάννυ
 μεγάλην χωρίον, συνηρεφεῖ δέ. κιστὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λοί, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδυτάτου z) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονταί εἰς αὐτὸ οἱ α)
 Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπίστων ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

α) ἐμβαλχέουσιν] „Ἐμβαλχέουσιν male Fl.“ ι) ἡμῶν] ὑμῶν
 B. 3. υ) εὖολ] „Εὖολ rursus Fl. Εὖολ Par.“ x)
 οὐκ ἀπροςδιόνυσσον] restitutum ex L. et Bas. Οὐχ ἂν πρὸς
 τὸν Διόνυσσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπρος-
 διόνυσσον. Primae insidet commune vitium. γ) βλέπεις] βλέ-
 πους Aug. z) διειδυτάτου] „διειδυτάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ α) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum, us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evos il-
 lud ingeminent. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cnerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in concepto, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intran illud nemus Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

- p. 80. μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ· Ἄ μὲν οὖν πᾶ-
 p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' b)
 οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
 ἄλλοτριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρων, καὶ κατάσχη αὐτὸν
 ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαφούντις)
 καὶ βεβαπτισμένῳ ἴοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ
 φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λεγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ
 λαλίστατος ἐξ ἄφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύ-
 σεας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεγῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς
 Hom. συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
 Il. III, 222. Ὀμήρου ἐπείνον ῥήτορα, νηάδεσσι γὰρ ἰοικοτα χιμερῖσι
 διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν
 Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ d) τετιγῶδεις τε πυκνὸν καὶ ἐπίτρο-
 ibid. χον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἦδη
 Il, 151. ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
 ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν
 b) δ'] δι B. 3. c) καρηβαφούντις] „καρηβαφῶντι. Fl.“ c)
 ἀλλὰ] καὶ addit Gori. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
 rorum fonte, de Panico viri,
 de Sileni autem mei aequa-
 les. Quae igitur adolescen-
 tibus, cum biberunt, eve-
 niant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum
 fuerit dicere. Sed quae senes
 faciant aqua illa ebrii, nar-
 rare haud alienum. Cum bi-
 bit senex, et occupavit il-
 lum Silenus, primo aliquam-
 diu mutus est, et crapula
 laboranti atque bene madido
 similis. Deinde subito vox
 splendida, et loquela vehe-
 mens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane
 muto loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quie-
 tem redigas, ne perpetuo
 loquatur; et longos sermo-
 nes continuet: prudentia
 tamen omnia, et decentia,
 et, ad Homericum illius ora-
 toris exemplum, *nivibus si-
 milia hibernis*, proferunt.
 Neque satis fuerit cynis
 illos propter aetatem com-
 parare, sed cicadarum more
 confertum quiddam et volu-
 bile ad seram usque vespere-
 ram perpetuant. Inde autem,
 jam dimissa ebrietate, ta-
 cent, et ad pristinam ratio-
 nem redeunt. Verum, quod
 maxime admirabile est, non-
 dum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῇ ὁ γέγων μεταξὺ καταλίπη, ὃν διεξήει, τὸν ε) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλίου κωλυθείς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
 θεὶν g), εἰς νέωτα πινὼν αὐθις ἐκείνα συνάπτει, ἃ πέρυσε.
 λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
 Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεισκάφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 δεῖ ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἦδη, καθότι τῷ
 μύθῳ ἔρχομαι. ὥστε ἦν μὲν τε παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἰλαός.

ε) τὸν] „deest in FL.“ δ) δύντος] „recte FL. J. Wech. Par.
 Δύναντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεῖν] „ἐξελεῖν FL. sola.“

imperfectam abruptat, quam
 explicare coepit, orationem,
 occidente sole impeditus il-
 lam ad finem suum perdu-
 cere; altero anno bibens
 rursus illa adnectit, quae
 superiore anno dicentem de-
 stituerat ebrietas. Ista Momi
 illius exemplo in me ipsum

dicta sunt, nec ego, ita me
 Jupiter, quorsum pertineat
 fabula adjunxero: jam enim
 videtis, qua in re similis illi
 sim. Itaque si quid delirc-
 mus, caussa ebrietas: si
 prudentia, quae diximus,
 videantur, Silenus erat pro-
 pitius.

A R G U M E N T U M.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentiae praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallica, cujus vim et consilium suae personae eloquentiaequae senili lepide accommodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιοῦν c) ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πᾶν ἑλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς d) τὸ δέρμα, καὶ διασκεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἱοὶ εἶναι οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον e) ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκασίας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τὴν f) Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται g) τὴν τοῦ

a) ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Προλαλία Schol. Prins Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. b) Η] „Ο Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. c) Ὀγμιοῦν] Ὀμόγμιοι conj. Toup. Vid. Adnot. d) ῥυσὸς] δὲ addit Gorl. e) μᾶλλον] ἄλλον Aug. f) τῇ] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρ. g) ἐνῆπται] „ἐνέπται G. Vulgatam tenaciter servant Edd.“ ἐνδέδνται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimaе аetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerrium colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari

opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Japetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γαυρὸν p.81.
 τὸν h) παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
 προδείκνυσαι, καὶ ὅλως Ἑρακλῆς ἐστὶ ταυτὰ γε i). Ὀμίην 2
 οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
 τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἑρακλείους, ἀμυνο-
 μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γρατῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ
 αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἱλαίνων, ὁπότε τὰς Ἰηρυόου ἀγί-
 λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἱσπερίων γενῶν. Κα- 3
 τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκόνης. ὁ γὰρ δὴ
 γέρον Ἑρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπαν τι πληθὺς
 ἔλκει ἐκ τῶν αἰώνων ἅπαντας δεδωμένους. τὰ δεσμὰ n) δέ
 εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρον εἰργασμέναι,
 ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμοις ἄφ' οὕτως ἀσθε-
 νῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλευούσι, δυνάμενοι ἄν

b) γαυρὸν] γαυρὸν B. 3. i) ταυτὰ γε] „Haec periori &
 connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
 Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
 jure reliquit Schm. assentiente Fritzsche Quaesit. p. 149.
 Minus feliciter Jacobs. in Porson. Advers. p. 300, πρὸς γε
 conj. ab initio sequentis sententiae collocata. Infelicissime Be-
 linus post ταυτὰ γε requiri censet ἰδὼν, aut simile verbum.
 k) Ἑλληνίων] „Sic et Fl. cum J. Fr. Wech. Par. etc.“
 l) τοιαύτῃ] non legitur in Gori. m) λείαν] „λειαν male
 Wech.“ n) τὰ δεσμὰ] Articulum, quem olim omiserant,
 restituit Schm. e 1954. et Ang., cujus posterioris auctoritatem
 secutus idem Schm. scripsit εἰς σειραὶ, omisso pronomine en-
 clitico.

fert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra
 ostendit: atque in universum
 est Hercules hac quidem ex
 parte. Itaque suspicabar, ut
 contumelia afficerent Grae-
 corum Deos, talia Gallos in
 figuram Herculis designasse,
 quem tali pictura ulcisci vel-
 lent, qui suam quondam re-
 gionem invaserit, ac praedas
 ibi egerit, cum quaerens
 Geryonis greges multas per
 occidentem gentes percurrere-

ret. Verum quod insolent-
 tissimum in illa pictura, non-
 dum dixi. Nempe senex ille
 Hercules, hominum magnam
 multitudinem trahit, auri-
 bus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues
 catenae, ex auro atque ele-
 ctro elaboratae, monilibus
 pulcherrimis similes. Et ta-
 men ab infirmis adeo catellis
 tracti, neque fugam moliantur,
 cum possint facile, ne-
 que omnino contra tendunt,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντιρεί-
δουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπνιάζοντες, ἀλλὰ
φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦν-
τες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν
ἐπιχαλῶντες, δεικνύοντες ἀχθεσθησομένοις ο), εἰ λυθήσονται.
ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς
σειραῖς p) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη
p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ
θεοῦ τὴν γλῶτταν, ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς
ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γὰρ εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
4 Ταῦτ' ἰγὼ μὲν ἐπὶ πολὺν εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων,
καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελτὸς δὲ τις παρεστὼς οὐκ
ἀπαιδευτὸς τὰ ἡμέτερα, ὥς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φω-
νὴν ἀφίει, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη,
ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττο-

o) ἀχθεσθησομένοις] ἀχθησομένοις Gori. Unde Struvius
Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθησομένοις. Cf. tamen Heindorf.
ad Plat. Hipp. maj. c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importauis-
simas voces, in quibus etiam Gesnerus offendit, ejiciendas pu-
tat Jacobo. Τῶν χειρῶν corrigi vult Seager. Mihi τῆς σειρᾶς —
sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν
δεσμῶν ortum videtur.

aut obnituntur pedibus, re-
supinati in contrariam ei,
qua ducuntur, partem: sed
sequuntur hilares, et gau-
dentes, et ductorem suum
laudant, atque urgent omnes,
et, dum praevenire student,
laxant vinculum, quasi ae-
gre laturo, si solvantur.
Quod vero omnium maxime
portentosum mihi videtur,
non pigror ipsum quoque
dicere. Cum non haberet
pictor, unde principia cate-
nae suspenderet, quippe cum
dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata
Dei lingua extrema, tractos
ex illa fecit; et retorquet
Hercules ad illos, qui ducun-
tur, vultum subridentem.
Haec ego stabam intuens, nec
sine admiratione, dubius si-
mul, et indignatus. Sed Gal-
lus aliquis aditans, non inc-
ruditus etiam nostris literis,
quod declaravit, accurate
loquens Graece, popularium
suorum more, ut arbitror,
philosophus, *Ego vero*, in-
quit, *solvam tibi, hospes,*
picturae hujus aenigma: vi-

μένει ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐχ, p. 84.
 ὥςπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν q) οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ'
 Ἑρακλεῖ αὐτὸν εἰκάσομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυ-
 ρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρον πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος
 γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελῇ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν,
 εἰ γε ἀληθὴ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)
 . . . ὀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτως γὰρ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώτ-
 τῆς τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρωῶν τῇ ὅπα τὴν λει-
 ρώτεσαν ἀφισσιν εὐανθῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἰ γε
 μέμνηται, τὰ ἄνθη. Ὡς τε εἰ τῶν αὐτῶν ἐκδεδμένους τοὺς
 ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρον οὗτος Ἑρακλῆς ὁ
 λόγος ε) ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ε)
 αὐτῶν καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ

Hom.

Il. III,
108.

Eur.

Phoen.
v. 553.

Hom.

Il. I,

149.

Ibid.

III, 152.

5

q) Ἑρμῆν] „Et sic Fl. cum cett.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
 vulgo in Edd. vet. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
 numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
 recentt. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
 ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγιος conjicit J. J. Wetste-
 nius.“ At recte vulgatam tuetur Fritzsche. Quaest. p. 4. sq.
 collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
 cobsii conjecturam omnino haec delentis merito reprobant. t)
 τῶν] abest ab Aug.

deris enim plane in illa per-
 plexus. Vim dicendi nos Galli
 non, uti vos Graeci, Mercu-
 rium putamus esse, sed Her-
 culi illam assimilamus, quod
 hic Mercurio multum est for-
 tior. Si vero senex reprae-
 sentatus est, noli mirari. So-
 la enim eloquentia in sene-
 ctute solet plenam vim et ma-
 turitatem ostendere, si qui-
 dem verum dixere vestri poe-
 tae,

Suspensa incerto est ju-
 venum sententia motu:

Dicit senex meliora ju-
 nioribus.

Ita quidem etiam Nestoris
 apud vos lingua mel defluit.
 Et concionatores Trojanorum
 vocem emittunt liliaceam,
 hoc est, floridam; [florum
 instar suavam] flores enim,
 si recte memini, sunt lilia.
 Itaque neque illud mireris,
 si auribus revinctos hic Her-
 cules, h. e. eloquentia trahit,
 qui noris illam aurium atque
 linguae cognationem. Neque
 vero contumelia in ipsum est,

p. 85. ταύτη τερούνηται. μέννημαι γούν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν
 ἱαμβέων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Ignot.
 auct.

. . . τοῖς γὰρ λάλοιςιν u) ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἔστι x) τετρουνημένη.

- 6 Τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλῆα λόγῳ τὰ πάντα
 ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ
 πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν,
 οἶμαι, ὅξεϊς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τι-
 τρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.
- 7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο πα-
 ρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
 τηλικῶδε γ) ὄντι καὶ πάσαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐ-
 θις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ
 καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ
 ἐδεδίειν, μὴ τινι ὑμῶν δόξαιμι z) κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα
 ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κῆτά τις Ὀμηρικὸς
 νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

u) λάλοιςιν] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 103. et Geeneri, pro vulg. λάλοις. Vitiosos jambos dederant
 Reitz. et recentt. sejunctos voce λάλοις. x) ἔστι.] ἔστιν] ἔστι
 melius legas.⁴ Si recte Reitzius consulisset Edd. veteres, in-
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. y)
 τηλικῶδε] τηλικῶ τε (potius τηλικῶ τε) mavult Bel. frustra.
 z) δόξαιμι.] ἂν addi jubet Bel. pro more suo.

hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de comoe-
 dia jamborum, quos a vobis
 didici,

Extrema enim loquacibus
 Pertusæ lingua est omni-
 bus foramine.

In universum autem puta-
 mus, oratione Herculem per-
 fecisse omnia, sapientem vi-
 rum, et eloquentiae viribus
 pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 sunt, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 vulnerentur animi. Alata

nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus.
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc
 me progredi, hoc aetatis ho-
 minem, quique hoc decla-
 mandi genus olim desissem,
 et rursus de me calculum
 dare tot iudiciis; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui ve-
 strum viderer plane ado-
 lescentuli more istuc facere,
 et praeter aetatem juvenari;
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Hom.
II. VIII.
103.
p. 85.

Χαλεπὸν γῆρας κατελήφε σε α),

Ἡπεδανὸς δὲ νῦν τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·

ἐς τοὺς πόδας β) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνή-
σθῃ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλίου, πάντα ποιεῖν προά-
γομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν
τῆς εἰκότος. "Ὡστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος γ) ἀγαθὰ, χαίρειν, καὶ ὁ Ἐρως ὁ σὸς, p. 86.
ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν δ) με ὑποπόλιον γένειον ε), χρυσο-
φατίνων ς) εἰ βούλεται πετρυγῶν, ἢ αἰετοῖς παραπετίσθαι,
καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φρόντιει. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνθρῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ
ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν γ)
πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθῃ οὗ γωρυτὸς
αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
τὸ ἑαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νεανιωλκήμενον

- α) κατελήφε σε] δπάξει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. β) τοὺς
πόδας] τὰς ποδιὰς inepte conj. Bel. γ) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. δ) εἰσιδὼν]
ἐσιδὼν Schm. ex Aug. ε) γένειον] deleri vult Guyet. τὸ
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μιν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. ς) χρυσο-
φατίνων] „χρυσόφατων Fl. Idem adscriptum margini Ald.“
χρυσόφατοι — πετρυγῶν Gesn. χρυσόφατοις — πτέρυγι de
Fauw. ad Anacr. γ) τοξεύειν] „τοξεύει Fl.“

*Jam periit tua vis, gravis
arripuitque senectus;
Invalidusque tibi famu-
lus, tardique caballi,
in pedes hoc ultimum ja-
ciens. Sed ubi recordor se-
nis illius Herculis, ad agenda
omnia provehor, nam me
pudet talium ansorum, qui
imaginis propositae aequalis
sim. Itaque robur, et cele-
ritas, et pulchritudo, et
quaecunque corporis bona
sunt, valeant: ac tunc, Teio
poëta, Cupido, Intuens me,*

*sensim canente mento, aura-
tis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praetervolato: ac
non curabit Hippoclidēs. At
dicendi facultate vel maxime
rejuvenescere, et florere, et
vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam
feri possit, plurimos, et
sagittas emittere saepius, cum
metus non sit, ne imprudenti
vacua fiat pharetra. Vides,
quomodo meam ipse aeta-
tem senectutemque consoler.*

Ethac ipsa causa ausus sum

Lucian. Vol. VII.

U

p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας,
αὐθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὧ θεοί, καὶ τὰ
παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιά, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιεστίου

p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου διόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιον
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν h) τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ται i) τις,

Hom. Οἴην ἐκ ρακέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

Od.

XVIII, h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθέγγεται.] „ἐπιφθέγγου-
73. το Fl.“

subductum olim navigiolum
iterum deducere, et pro co-
pia instructum, in medium
mare dimittere. Adspiret
modo a vobis, Dii, dextra
aura! Nunc enim vel maxi-
me implente vela, et bono,

et secundo vento indigemus,
ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homerium
cum illud inclamet aliquis,

*Quod femur e pannis se-
nior tam vilibus effert!*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

p. 87.

Η ΤΩΝ ΚΤΚΝΩΝ.

A R G U M E N T U M.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cynosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetas, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida haec et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλέκτρον περὶ καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
νοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἄλ-
λαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐκ αὐτῶν δάκρυον
δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἁδόντων ἠλπιζον, εἴ ποτε γενομένην ἐπὶ τῷ
Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

α) ὑμᾶς] „ἡμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Ἰμας cett.
male cum Ald. et Fl.“ Imo vero optime Schm. restituit ὑμᾶς.

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

De electro nimirum vobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mutatas esse in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poëtis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subitum populorum unam,

- p. 88. κόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρῶν ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρεῖος,
 ἦγον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὐτ' αἰγείρους εἶδον, πάνυ
 περισκοποῖν, οὐτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέ-
 θοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιεζόμεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον
 σαφέστερον λῆγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἥλιου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι
 τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολίσσασθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐταυθᾶ που, ἔφην, παρ' ὑμῖν f), ἴνα-
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
 3 καὶ δακρύνειν ἐτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sal-
 tat. c. 27. e. a. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi monitu
Fritzschii Quaest. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦγον] „Nihil mutant Edd. *Ἦκων* vult *Solan.*“
 Parenthesi verbis *ἔδει* — *Ἑριδανόν* inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. *Fritzsch.* l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit *Fl.*“ et *Gorl.*
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν] restitutum ex L. et *Venet.* *Τμῖν* cett.“ Imo
 ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἐτι] inserui hanc

et expanso sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspiciens,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phëthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant
 nautae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellem,
 dicerem. Hic ego fabulam
 ipsis enarro, Phaëthontem
 fuisse Solis filium, et hunc,
 adultus cum esset, petiisae
 a patre cyrus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dedisse,
 hunc excussum curru periis-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam,
 apud vos, ubi etiam cecidit,
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimari
 etiamnum propter eum suc-
 cina. *Quis haec tibi*, dicebant,

ἔφασκον, δηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p. 88.
 ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς
 αἰγείρους, ὥς φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς
 δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
 ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
 γείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθέκετο
 καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεῖς, ὅτι παιδίον τινὸς ὥς ἀληθῶς p. 89.
 ἔργον ἐπιπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω
 ψευδομένοις, ὥς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μίᾳ μὲν
 δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐψευσμένος ἡνιάμην, καθά-
 περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολαλεκώς. ὅς γε ἦδη ἀνέ-
 πλαττον, ὅσα καὶ οἷα χρῆσθαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάντοτε 4
 ἀληθῶς h) ὅμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκλους πολλοὺς
 ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὕχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐθις i) ἡρώ-
 των τοῖς ναύταις, (ἀνεπλήρομεν γὰρ εἶναι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι,
 πηκίνα ὑμῖν k) τὸ λεγρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν l) ἐφ' ἑσπεσίῃς πρὸ
 ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρουσιν

hanc vocem e Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθῶς
 Fl.“ i) αὐθις] „bene Fl. Fr. Wech. Par. Αὐθις mate J.“
 k) ὑμῖν] „ἡμῖν] recte L. et J. Ταῖς Fl. cum cott. male.“
 Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ᾄδουσιν] „Fl. ᾄδου-
 σιν sine puncto subscripta.“

*narravit impostor et mendax
 homo? Nos vero neque auri-
 gam quemquam excidere vi-
 dimus, neque habemus, quas
 ais, populos. Si vero quid
 esset tale, putas nos duo-
 rum obolorum caussa remi-
 gaturos, aut tracturos ad-
 verso flumine navigia, cum
 divitibus nobis esse liceret,
 legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non medio-
 criter me momordit. Et ta-
 cui, cum puderet me, cui
 re vera accidisset, quod pue-
 ro, ut poetis crederem impro-
 babilia adeo mentientibus,
 ut sanum nihil illis placeat.*

Una igitur hac spe non parva
 falsus, acgre ferebam, quasi
 ex ipsis manibus electrum
 perdidissem, qui jam imagi-
 natus fueram, ad quot res et
 quomodo illo usus essem.
 Illud tamen, et quidem cer-
 to, quatabam me apud illos
 reperturum, cynos multos
 canentes in ripis fluvii: ac
 rursus interrogabam nautas,
 (nam adhuc adverso flumine
 navigabamus) *Verum cyoni
 certe quando vobis modula-
 tum illud carmen canunt ad-
 stantes hinc et hinc fluvio?*
*Ajunt enim, illos Apollinis
 comites, homines canendi*

- p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ὀφθαλμοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθα που εἰς τὰ ὄρεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χάρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας m) εἶναι πρὸς αὐτούς· ἀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ ὅλον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν,
- 6 πόθιν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα
- p. 90. ἐξαπατηθῆναι ἔνι n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἑκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδρα ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφικόμενοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχόμενων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μὲν addebatur vulgo. Sed recte omisit Fl. probante etiam Fritzsche Quæstus. p. 210. n) ἐνι:] „ἔστι L.“

peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicæ. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, et jam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium

τῶν ἑμῶν αὐτὲ ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p.90.
 ἀκούσει ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλλγοῖς ἐντύχοις ἂν ο)
 Ἱριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
 ἀπεσιάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
 λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἑμὸν ὁρᾷτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ
 ἄμουσον q), οὐδέ τις ᾧδῃ πρόσεστιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
 τι πάθης μελῶν περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
 τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὀρυῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
 αὐτὰ, ὅλα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς p.91.
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπύσῃσι, πολλῷ μικρότερα
 εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
 ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὲν, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνι-
 μήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδας.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.“ p) λιγυρωτέροις]
 Vulg. λιγυροί. correxi inonente Seagero Diar. Class. Vol. XIX.
 p. 26 Cf. Phalar. I, 11: De Salt. c. 72. q) ἄμουσον] „Sic
 G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμυθον Fl Wsch. Par. etc.“

qucquam unquam audi-
 visse, neque auditurum un-
 quam esse. Alios quidem
 invenias non paucos, Eri-
 danos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum
 orationis stillat, multum
 poëticis cygnis modulatiores.
 Ego vero qualis sim, jam
 videtis, simplex, literarum
 expers; neque cantus adest.
 Igitur vide, si quis majora
 de nobis speras, ne tibi ac-

cidat, quod his, -qui aquis
 submersa vident. Arbitrati
 enim, tanta esse illa, quanta
 desuper adspicientibus vide-
 bantur, dilatata a radiis um-
 bra; cum extracta multo
 minora deprehendunt, in-
 dignantur. Jam igitur tibi
 praedico, effusa aqua, et
 detegens me, ne quid magni
 te hausturum speres, aut
 spei *vanæ* culpam in te ipse
 conferas.

ARGUMENTUM.

Laudatio muscae, exeroendi ingenii causa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

- 1 Ἡ μύια ἔστι μὲν οὐ τὸ α) μικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσων ἐμπύσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἑτεροτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπιτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαιώτερος ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῆς λεπιοτέρα, καὶ ε) μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνδι-

a) οὐ τὸ δ] „Sic et Fl. cum J. Par. etc. Οὕτω L.“ b) τὰ δ] „omisit J. non item Fl. aliaque.“ c) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι.] insititia habet Guyet. d) ἔστιν.] μὴ, quod vulgo addebatur, ejeci praeunte Fl. et imperante Fritzschio Quaestist. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστιν. e) καὶ] τε καὶ Aug.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut pluri-

mis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποις ἐς αὐτήν, p. 92. ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πτερούσσηται g). Ἡ 2 δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ἡ) ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' ἐνκαμπῆς πρὸς ὃ, τὸ ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵματος. καὶ μὴν κἄκεῖνο πρόσρυστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς i) οἷα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν μελιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδείκνυμένης l). ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λεγνρωτέρα m), ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3 ἄλλο σῶμα, ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

- f) δεινθίσται] „διήθησθαι Wech.“ Διήθησται B. 1. g) πτερούσσηται] Sic Schm. ex Ang. pro vulg. ἐκπετάσσηται. Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα. h) οὐδ' δὲ] οὔτε Schm. ex emendatione interlineari Codicis Ang. nascite. Sexcenties enim οὐδὲ iuvenieris post οὔτε. Cf. infra cap. 9. i) ἀπηνῶς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan.“ k) οἷα] Sic monente Fritzschio, id quod jam saepius a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδείκνυμένης] ἐνδείκνυμένη Gorl. frusura. Vid. Fritzsch. Quaestat. p. 173. m) λεγνρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum acceptus vitio legitur λεγνρωτέρα. In vet. erat λεγνρωτέρα. quod et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intento illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar cum saltu *conjunctus*, neque cum peratrepente impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non silentio, verum cum cantu quodam volat, non in-

festo, qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut terribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt placidiore. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo canali continetur cervicibus, et circumactu est facile, non adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes, multum habentes de oornu: pectus compactum,

p. 92. τες· στέρνον· εὐπαγής, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφήκας πᾶν ἐσφιγμένοι. ἡ γαστήρ δὲ αἰχμύρω-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ πολλί-
 δας ἔχουσα. αἰμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθοπύγιον ὡς
 σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσπίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αἰνῇ ἔχουσα προνο-
 μεύει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κο-
 τυληδόνη κατὰ τὸ ἄκρον τοικυῖα ο). ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς p)
 προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἥδ' αὖ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
 σαροι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυοὶ καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν,
 ἔχουσαν τι ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
 4 πᾶν, καὶ καθ' ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη,

n) προνομεύει] „προνομεύει Wech. male.“ ο) τοικυῖα] τοικυῖαν scribendum putat Jacobs. Animadvert. ab Achill. Tat. p. 699. Oblitus sui haud dubie auctor, ant; si malis, sibi constans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus, ἣν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti loco cogitavit proboscidem. Sic certe excuses auctorem, quum parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subjectum. p) ὁδὸς] „ὁδοὺς adspirate FL.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα καὶ legi jubet Fritzsch. Quaesut. p. 202. At loca collata non evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illius patet, quidni etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

de quo enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas et squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, et apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephanti, instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον γ) ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων p. 93.
ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποκίττει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίατος, p. 94.
καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γένεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος
γὰρ αὐτῇ τοῦτο πτεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάν-
τα γὰρ ἐς στενὸν ὁ βλος αὐτῆς α) συμμεμέτρηται) τῷ φωνί
χαίρει μάλιστα, κἄν ι) τοῦτο πολιτεύεται. τυκτὸς δὲ εἰρή-
νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
ἀτρεμεῖ. Σύνεστιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν 5
τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδιδράσκη·
λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον υ) αὐτῷ ὄρε, ἐκκλι-
νουσα τὴν ὁρμήν, ὡς μὴ ἀλλοκοίτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περι-
πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
καὶ τὴν ἀλκὴν κ) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ
μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος· τὸν γὰρ ἀριστον
τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱ

γ) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. α) αὐ-
τῆς] αὐτῇ Aug. ι) κἄν] κἄν B. 1. et 3. υ) ἀντίον] ἐναν-
τίον Aug. κ) ἀλκὴν] „Alia loxū, ajunt Coll. In nostris nihil
varietatis est.“

hominibus, sive animalibus
aliis demortuis. Deinde paul-
latim et pedes profert, et
pinnas gignit, et ex repente
fit volucris: fit etiam gra-
vida et vermiculum parit,
muscam paullo post futurum.
Cum autem nutriatur cum
hominibus, eorumque con-
tubernio et mensa utatur,
omnia gustat praeter oleum,
quippe quod bibisse illi mors
est. Verum brevis aevi cum
sit, omnino enim arctis vita
illius terminis circumscripta
est; luce gaudet maxime, et
in ea versatur: noctu autem
quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed con-
trahit se, et nusquam movet.
Prudentiam illius non par-
vam in eo dico *inesse*, cum
insidiatorem et hostem suum
araneum effugiat. Insidian-
tem enim observat, et con-
tra intuetur, devitans im-
petum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae in-
cidat. Fortitudinem illius et
robur nos dicere nihil atti-
net, sed poetarum magnilo-
quentissimum Homerum.
Nam laudare studens He-
roon praestantissimam, non
leoni, aut pardali, aut apro,
robur illius comparat, sed

Hom. τὴν αἰλὴν αὐτοῦ εἰκάζει. ἀλλὰ τῷ γ) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ αἰρίστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
 XVII. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
 570. P. 95. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐκλείπει τοῦ δίγμα-
 τος. οὕτω δὲ πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε
 οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη· ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγέλαϊαν πιῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηνῶν ὅποτε τοῦ Μενέλεω 2) τὸ βέλος ἀποκρούεται 3),
 ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπειράγει
 τῷ παραδειγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς
 ἐκώσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη
 6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅποιαν τι δάκνῃ.
 p. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῦς, καὶ
 ἵππου, καὶ ἑλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ὀυτίδας αὐτοῦ παρεισ-
 θυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς 4) προνομάλῃ κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύδουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

γ) τῷ] „τὸ male Ald.“ 2) Μενέλεω] Μενελάου Aug. 3) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A 1.“ 4) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intre-
 pidis illius improbisque co-
 natibus. Neque enim auda-
 ciam ait illi inesse, sed for-
 titudinem. Nam etiam re-
 pulsa, ait, tamen non desi-
 stit, sed morsum appetit. Ita
 autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non
 semel, neque paucis men-
 tionem illius injiciat, sed
 saepe: adeo commemoratione
 illius ornantur versiculi.
 Nunc enim gregarium illius
 ad lac volatum enarrat; nunc
 Minervam, cum defendit a
 Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparans
 matri dormientem infantem
 suum curanti, muscam rur-
 sus comparationi inducit.
 Quin etiam appellatione
 pulcherrima eas ornavit,
 dum *frequentes* dixit, et
 turbam illarum vocavit *gen-
 tes*. Adeo autem robusta
 est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed
 bovis etiam et equi. Quin
 elephantem dolore afficit,
 intra rugas illius dum repit,
 et sua proboscide propor-
 tionem magnitudinis suae sau-
 ciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθέρα· καὶ ὁ ἄρδην οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
 ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 Θηλείᾳ ἐπιπολὺ c)· κῆκλιν φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέ-
 τονται τὴν ἐναιέριον ἐκείνην μῆξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεί-
 ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπρους ἐστίν d). "Ὁ δὲ μίγιστον ἐν τῇ. 7
 φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιχυθείσης ἀρίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὥς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι
 πάντας, ὅτι κῆκλιν ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἢ γε g) καὶ
 ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνῶμιζει, καὶ ἐπανίσταται
 τὸ σῶμα, καὶ πέισθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλὰκις
 ἀφείσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτήν· εἰτα ἐπα-

- c) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox ibidem. d) καὶ ἔμπρους
 ἐστίν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solanus. At nec vulgatum
 improbo.“ Schm. αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἢ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἑρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφείσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Ἀφίσα
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaceo, cum in-
 scendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 bant. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisse in suo
 de anima illiusque immor-

talitate libro. Mortua enim
 musca inspecto cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita;
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalem esse ani-
 mam, quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitatur corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenio Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregrin-
 natam, deinde reducem im-

- p. 96. νελθοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
 8 τιμον. Ἀργὸς k) δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 P. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τραπέζα. καὶ γὰρ αἷγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιτα
 οὐχ ἡκιστα μυῖαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλείων αὐτῶν
 προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεσιᾶται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοτιανὸν δὲ ἡ καλιὰν
 οὐχ ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς τυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξίωι λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν
 10 φωτὶ δρώμενον ο) αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπῶν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν,
 λάλον μέντοι γε καὶ στομύλῃν, καὶ ᾠδικήν, καὶ ἀντερα-
 σθῆναι γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυ-
 μίωνος. εἰτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπῆ-

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἢ] „Ita dedit Solan.
 Kai Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a Pl.“ n) ἐπανηρη-
 μένῃ] ἐπανηρημένη mallet Reitz. o) δρώμενον] „Forsan
 δρώμενον, adpinxit Solanus.“

plevisse corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solum
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui huic condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 litiem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam se
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 binde ludibriis suis, et can-

γειρεν ἐρεσχιλοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτόν, p. 97.
 τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
 τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
 κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.
 Ἐνδυμῖωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
 δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
 τος, ἀλλ' ἐρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλευθροπίας. ὥς γὰρ
 δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. **Εγέ-** 11
 νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
 ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα p) τῶν
 Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη,
 Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
 κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηπῆς, τὸ
 τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδυνῶτο τὰς θυγατέρας
 οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ
 ἐπαίνῳ μένεται τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀκλίμῳ σθένει

Incert.
Trag.

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῇ φόνου·

Ἀνδρας δ' ὀπίστας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

p) ἐταῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18.
 Varr. Lectu. q) οὐ] γὰρ Aug.

tionibus, et comissionibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poetria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poeta dixit, *Istae comordit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
 forti robore*

*Corpus virorum amore cae-
 dis insilit:*

*Armatus hastam sed vere-
 tur hosticam.*

p. 98. πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μύλας r) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

12 Γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μύλαι, ἃς στρατιωτίδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἱ γὰρ καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπηχυῖαι τοῖς

p. 99. ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες s) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' εἰεῖ ἔχον εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μύλας ποιεῖν.

r) Μύλας] τῆς Μύλας Aug. s) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hie-me sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. ΙΚΑΡΟΜ., Ἡ ΤΠΕΡΝΕΦ.] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α) εἰσαγεσθαι τὸν τοῦ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμενος β), ὅς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέ- νους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδύκμος, οὐδὲ τὴν ὕψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπῆστι ε) Φιλοστράτῳ τῷ Τροίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγα- φοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ λόρονθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλω- νίῳ τῷ προειρημένῳ γότῃ ἀνθρώπῳ, ὁμοίος, φασίν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσάποσπαστως ἐσχίκε τού- του, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μηδὲν ὑγιᾶς η) δια- νοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι ι) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνεφέλα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

- α) τὸ πτηνόν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. sup-
plevimus. *Solan.*
β) ἀρμοζόμενος] *Reitz.* ἀρμοζόμενον. correxit *Schmiederus*. Cete-
rum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo *Phi-
lostrat.* Vit. Apollon. IV, 25, agit, cum Luciano multo antiquiore
confunderit, jure suo notavit *Wieland.* Vers. Tom. I. p. 200. Cf.
Solan. ad Diall. Morti. I. Tom. II. p. 467. *Lehm.*
γ) ὥρας] „ὥραν Edit. Mutavit *Solanus*.“
δ) οὕτως] „οὕ Exc. G. Οὕτως recte C.“
ε) εἰ πίστις ὑπῆστι] „Pro his tribus ὑπόσθη tantum C.“
ς) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσης corrigere non dubi-
tavi. *Lehm.*
γ) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante *Bastio* Epist. Crit.
p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. *Lehm.*
η) εἰς μηδὲν ὑγιᾶς] „πρὸς μηδὲν ὑγιᾶς V.“
ι) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματῶν. quod *Schmiederus*; quem-
admodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. *Lehm.*

λινον λινον συνήπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. 1. 22. σταθμὸς] μονή. V.

Pag. 2. 1. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλῆθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ ἄλλοι δὲ, ζ'. κ) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπικλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀχῶνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλάκις ἐν τῇ Αναβάσει ι) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliiue. Solan.)

Ead. 1. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου V.

Ead. 1. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἐναγχοῦ] τῆς χθεσινῆς G.

Pag. 3. 1. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. 1. 5. Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεισών. V.

Ead. 1. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. 1. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μενραϊσκόκος ἐμπρεπῆς· τούτου ἠγάσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς αἰετὸν, ἤρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἶνοχόον V.

Ead. 1. 5. προσφερὲς] ὅμοιον. V.

Ead. 1. 6. οὐτε παιδικᾶ] ἐρωμένον. V.

Pag. 5. 1. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε ο) οὖν ἐπέοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνέλθων εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκαρίον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

κ) ζ'.] „ζ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς. est in V.“

ι) Ἀναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Lehm.

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενους. Emendavit Solanus.“

n) ὑπὲρ τὴν] Ἱπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito delevi, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

ο) ὅτε] „Bene sic dedit Solanus, cum antea ederetur ὅτι.“

Ead. 1. 4. τὰ ἀκύνπερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅν καταλήγοντα V.

Ead. 1. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V.

Ead. 1. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. 1. 16. διαῤῥασα] ὀρμήσασα. V.

Ead. 1. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἀθλια. V.

Pag. 7. 1. 6. ὑψαγόραι p) τινές] Τυαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογενῆμονες δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.

Ead. 1. 10. ἡξίουν μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. 1. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. 1. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. 1. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. 1. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. 1. 10. μύθρον μὲν] σίδηρον πεπυρωμένον. V.

Ead. 1. 15. εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. 1. 4. δημιουργὸν], Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα. Cod. 2954.

Ead. 1. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. 1. 12. Τί δ' εἰ ἀκούσεως] Εἰς Πλάτωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. 1. 13. ἦ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως· τοῦ πέματος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν t) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης τὸ ἤδη *) πρὸς πᾶν ἀποκλινόμενον καὶ πεκμη-

p) ὑψαγόραι] „Τυαγόραι bis editum antea. Correxuit Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογενῶν] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἄγνωμον referebatur. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπίστασιν inde fecerat Solanus. Non obsecundari, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατάστασιν. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας fingere res, stabilis (ἐπὶ στάσιν ἄγαν) et terminare. Lehm.

*) τὸ ἤδη] „δ ἤδη lectum ante. Mutavit Solanus.“

κός τῶν γινομένων u) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης x) τῷ ἐνδύλεχθαι τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπερᾶντῃ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. l. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίξω G.

Ead. l. 2. ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μωμάται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. l. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην z) λέγει. V.

Ead. l. 7. τῶν ὅλων ἀρχήν] Εἰς Μωσία ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. l. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. l. 12. ἔτι δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς α) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. l. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 575. in Fragm. Menandri. Solan.

Ead. l. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

Pag. 12. l. 2. τοὺς παρηγηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. l. 5. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα ἕτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ οὐλοῖ. V.

Ead. l. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. l. 7. ὑπεβρεμέταί τε] ἔκ. ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν, ὑπερηφάνους. V.

Ead. l. 9. ἀναπίληπτόν τι] Εἰ ληπτὸς e) ἔστι τῶν

u) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

x) παρεχομένης] παρῆχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare. *Reitz.*

γ) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Edita male. Correxuit *Solanus*.“

z) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.“

α) αὐτός] Ἀἰών et ἀσώματος male Editum ex V. Jam correxi ex C. *Reitz.*

β) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxuit *Solanus*.“

γ) παρηγηκότας] Παρηγοηκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsche.* Ed. invenio παρηγοητός. *Lehm.*

δ) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

ε) Εἰ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκίου (sic) ἀθεότης.“ Cf. supra ad vocem δημιουργόν cap. 8. Scholion Codicis 2955. *Lehm.*

ὅλων ὁ τεχνίτης, εὐπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g)
μόνον, Λουκιανὸς κακίστου *) ἄθιον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πάνυ. V.

Ead. l. 12. ἕτερος δέ με θυμὸς] λογισμὸς. V.

Ead. l. 17. Αἰσωπος ἀετοῖς καὶ κανθαροῖς] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διὶ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβὰς τινὰς] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Τμητοῦ] Ὀρη τῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου
ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας· τὸν Ταύριον δὲ τῆς Ἀσικωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σκάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπόν ἀναβὰς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπόν λέγει. ὅς ἐπ' ὠριστῆρ' αὐτοῦ Πη-
γειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὅρος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέχρι Ἰελλῆς παρατεῖνον l). V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δανατὸν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ὡς edidit Clericus. Mutavit Solanus.“

g) συνέστη] „συνέστησε edita. Mutavit Solanus.“

*) κακίστου] Sic pro vulg. κάκιστος rescribendum conj. J. J. Wet-
sten., probante Reitzio in Add. Lehm.

h) πλάττει] „πράττει lectum auct. Merito correxit Solanus.“

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait Solanus; nescio quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος sed in Aphthonii fab. 15. in
qua haec ipsa est narratinnucula de camelo Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προσελθούσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius offertur, quam masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lae. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen sere perpetuo legas et κύωνες ap. Xenoph. alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitac. Reitz. Improbaverat
τὴν Solanus ob sequens διαλεγόμενον: quod tandem et ipse Reitzius
vidit in Add. Lehm.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.“

l) παρατεῖνον] „Παρατετερόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.“

m) ἦν] „Non aderat in Impress. Adjecit Solanus.“

n) κοπουμένου] Legendum arbitror κοπιόμενον, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit Bip. Sed Schim. alteram
Reitzii emendationem, κοπουμένου, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter Hesych. κύμας κοπιῶ. Lehm.

Pag. 16. l. 1. καὶ εἰ γε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσός Ῥόδιος ἀνδρίας ἦν χαλκοῦς, ἥλιος ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἥλιος ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῃ ρ) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεῖα ὠκοδομηταὶ τετράγωνος, σταδιαίος ς) τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πλεὺ τοῦ αἵρος ἀνέστην, ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων γ). ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἦν ἡ ἡμέρας μὲν σημειῶν τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρρός, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοντες ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παρατονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος ς), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κυνδίου, ὅς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΤΕ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΤΙΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ ε). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς οὗτος (λέγεται υ) οὕτως) ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρός. V.

Ead. l. 8. μα τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίανος ἐρασθεῖσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διαγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίανος ὄμνυσιν. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημῶν] ὀφθαλμιῶν· λήμη x)

ο) ἀνέκειτο] ἀνέτο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

ρ) Πηλουσίῃ] Πόλις Editā male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῃ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῃ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*

ς) σταδιαίος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem *Hist. suae* L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*

γ) ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

ς) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conscr. *Hist. c.* 62. *Solan.* „Adleverat oras *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Emphr.* p. 276. G.“

ε) πλωίζομένων] In prioribus πλοῖς. Sed vid. Quom. *Hist. Conscr. c.* 62. ibique Varr. *Lectt.* Omuino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobekinn* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*

υ) οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*

χ) λήμη] Vulgo prave λῆμα. Cf. Schol. ad *Jov. Trag. c.* 10. ubi tamen perverso accentu olim λημή scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοὶ] Ἐν σοὶ ἐστὶ φησί, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτησαῖσθαι. V.

Ead. l. 13. πτερύξασθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν αἶρα γ) πληττεῖν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον α) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάделφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ α) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκη] Γυνὴ τοῦ Σιλεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσιονή erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλῳ erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. *Belino* teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρυμμένος, τεθρυλισμένος, συντετριμμένος. ἀλοῶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατρίβην] Τὴν διατρίβην ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαينوμένου παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαῖ τυπεῖω] πορνείῳ. V.

Pag. 22. l. 5. τερωπὼλῃν b)] τέρωψιν. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. *Solan.* Ita est. Vid. Varr. Lectt. *Lehm.*)

Ead. l. 10. εἰλαπλῖναι] εὐωχλαί c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] τὴν

γ) αἶρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. αἶρα inde fecit *Solanus*, ego αἶρα. *Reitz.*

α) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad *Lucian.* Nam Πτολεμαῖος editum ante. *Reitz.*

α) αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *Solan.* Hoc praetulit *Schmiederus*, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidiae fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. *Lehm.*

b) τερωπὼλῃν] „τερωπολῇν lectum ante misere.“

c) εὐωχλαί] „εὐωχλαίς Edita prave.“ Non minus prave etiam *Reitz.* et *Bip.* ἄριστοι, quod correxit *Schmiederus.* *Lehm.*

τιῶν Γετῶν d) χώραν. οἱ δὲ Γεταὶ ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστάν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς παπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη e) Δεκεβάλιον χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τισσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἐκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ αἵνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκαμμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) συγκεῖται ὁ βίος, δια τούτου αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρεφάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπορδὰ] ἔξω τῆς ψδῆς. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυνώνιον πεδῖον] Σικυνὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναί.

Pag. 25 l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας ἦγες ἡμφιζήτον ἀλλήλοις Λακεδαιμόνισι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἐκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἰτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ δια τούτου ἀναδεχομένητων,

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in *Trajano. Cler.*

e) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. *Lehm.*

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτων edita. Et mox συγκεκαμμένον pro συγκεκαμμένον, Quae ex C. emendavit *Solanus*.“

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit *Idem*. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέσθαι τὸν βίον.“

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *Solanus*; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adieci; ita alienum hic est hoc verbum. *Reitz.* Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e *Suida* s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον στήσομαι, quum in *Suida* sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. *Lehm.*

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad *Jov. Trag.* c. 53. Videtur autem Scholiastes, hic in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legiisse, festinans an reversa, nescio. Sed παγγέλοιος melius. *Reitz.*

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς θυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. l. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ αἶμος. φακῇ δέ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

Ead. l. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. l. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. l. 3. ταῖς μυρμηκίαις] τοῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

Ead. l. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Δίακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m) χώραν ὀλιγανδρουῶσαν, ἠῦξάτο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται V.

Ead. l. 10. ἐς αἰγίόχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφεῖναι, καὶ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βα-
στάσειν. αἰγίολος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. l. 3. βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἐσται βα-
στάσαι n) τι. V.

Ead. l. 12. τὸ φῶς o)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

Pag. 28. l. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου βίον] Τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δοιμῶς καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (δια-
βιούντιος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae for-
mam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subeme
arbitror. *Lehm.*

l) φακός] Φίκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi.
Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῇ scribunt. Vid. *Athen.* IV.
c. 15. non longe ab init. ubi φακῇ, sed paullo post ter, quater,
φακῇ, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακῇ et φακῇ. Ego φακῇ
ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo
ad analogiam unice recta forma φακῇ, i. e. φακέα. Et sic ipse
Reitzius cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quamquam paullo
ante c. 23. φακῇ, satis inconstanter. Nec Scholiastes ad *Soloecist.*
c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus:
Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὤμου, φακῇ δέ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἐφθοῦ. ubi
vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholiastes* pro eo, quod vul-
gaverant, αὐτοῦ. scribere certe debebat, siquidem alienae personae
cognitionem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάζει V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem re-
duxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἄν
τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. l. 14. [να ρ)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου. V.

Pag. 30. l. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι ρ)] "Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνου. "Ἡξεῖ δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

Ead. l. 11. θριμύτι καὶ τετανῶδες] καταπληκτικὸν καὶ φοβερόν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. ἐμβεβρονημένος] Γρᾶ ἐξηγηθεῖς. G.

Pag. 31. l. 1. ἀπαγορευσαίμι] ἀπαρνήσασαι. V.

Ead. l. 2. διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ διαφόρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. ὑπανεῖς] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, "Ἰου πέρι καὶ Ἐφιάλτου] "Ἰτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero Voss. in Fol. sic: καὶ Ἐφιάλτου] "Ἰτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (Ἀλωέως) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων (υ) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ x) — —. V. "Ἰτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: "Ἰτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηροῦ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσας· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

q) [να] Hoc Scholium in V. et Impr. prave ad να μὴ διῆν referre-
batur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.*

r) ἀφίξεσθαι] „ἀφίξομαι Editi. At *Lucianum* accommodavit *Solanus*.“ Quem *Scholias* innuit *Euripidis* locum, legitur is in *Hecuba* v. 138. *Matth. Lehm.*

s) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit C.“

t) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat *Solanus*.“

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae a terra, (leg. a terra. *Lehm.*) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.*

x) Δημῶ — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur *Δημοσθένης* *Thrax* Grammaticus, de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *Cler.* In Coll. G. de eo nihil est. *Solan.*

fissima, ἡ Ὅσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσοῦτων γ) ἐτῶν] Διάσια ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετελοῦν ε) μετὰ τινὸς συγγνώμης, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μελιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλοῦργίαν b) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτενε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἅμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. εἰκε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασταλῆναι τεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖόν. V.

Ead. l. 6. παίξεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἔνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον c). Φιλόκαινον d) δὲ εἶπεν, ὅτι αἰὲ φιλοῦσε τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα e)] ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

γ) τοσοῦτων] „Τοιούτων Edita male.“

ζ) ἐπετελοῦν] „Ἐπιτελοῦν legebatur. Correxerat Solanus.“

α) Μελιχίῳ] „Μελιχίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus.“

β) μεγαλοῦργίαν ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλοῦργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. Reitz.

γ) σημαῖνον] Vulg. σημαῖνον. Rectius genus restitui e Cod. Par. S. German. n. 345. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor. p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

δ) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γ^α_ς. φιλόκαινον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Clevericus, adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. Reitz.

ε) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solanus.“

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥτιον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρεῖωδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένον, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρόωνεσι ἦτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστὶν ἐκείνων τῶν Πυρρόωνεων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχουσιν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 55. l. 16. τοὺς μετοίκους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κτίσει] σὺν αὐτῇ τῇ λίπει. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 57. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾧδὴν] τὸ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκομήθην. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. ἐοικότες] Γραῖ· ἐμφορεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἦν ἐρη] ἐὰν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τῶν Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit Solanus, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἥτιον τῶν Πλ. v. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „Ἐπεπόντων lectum antea prave.“

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθίσιν.“

k) τοὺς μετοίκους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πλάτωνα (in Reitz. Ed. legitur τὸν πάντα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit Solanus.“

l) μυρσίνης] Alias μυρσίνη est myrtus arbor. Long. *Past. L. 2. p. 33. bis.* Sed et μυρσίνη dicitur *Ael. V, 6. Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan.*

Ead. l. 9. ὁ Μῶμος] Τούτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γεγόμενα. V.

Pag. 41. l. 10. διετεθρύλλητο] θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. l. 16. τὴν ἐκ χειρὶ αὐ] τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

Ead. l. 17. ἐς νέεωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἥτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνον δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένον δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέεωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι praesentis autem τὸ τῆτες futuri, ἐς νέεωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. l. 3. τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ καλύον, καὶ αὐθις ἀναλαβόντα αἰτοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

Ead. l. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. l. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

Ead. l. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Pag. 46. l. 11. ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες p), τῶν ἔργων ἀπτῶνται q). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως r) τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

Pag. 47. l. 4. ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν s) λεγόμενος, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. Reitz.

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*“.

p) διαμέλλοντες] „*Διαμέλοντες* ante editum“.

q) ἀπτῶνται] „*Ἀπτονται* antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρύψεως] Θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητὸν] Legebatur una voce παρατηρητὸν, sed liquet ex *Pausania* in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Clar.*

τεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας. Et mox Εἰθ' εἰ) ὄγε τέρεπετο διατὶ καὶ τὰ ἐξῆς. Odyss. 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. ἐώλους δίκας] Ἐώλος ἔστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ υ) φυλαττομένας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρώτος] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὁπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἶον, ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ἑητορικὴ τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. υπερημέρους] παραβαίνουσας τὴν προθεσμίαν, εὐτεῖστε διαπαρασυρούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφ' ἐντων] ἐκκλητον δεδο-
μῶτων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν γ) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέ-
γει. V.

Ead. l. 7. μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν ἐπατρέποντα τυθῆναι z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνετάξατο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδίττονται] ταράττουσι. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι μὲ] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. πρᾶπεξενῶσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχη-
θῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλελῆσθαι κάλας] Ὅτι τὸ ἐκλελῆ-
σθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

Ead. l. 8. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad Jo-
vem Tragoedum c. 21. G.

Ibid. Βουσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad Iov. Trag. remittebat
Solanus. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist.
c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

1) εἰθ'] In Homero ipso hodie legitur εἰθ'. Lehm.

υ) μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Haec tria in Edd. non comparen-
tia supplevit Solanus, nec dubito, quia ex Codice; ideo etiam
addidi. Reitz.

x) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem; pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

γ) ἦν] „aberat in editis. Inseruit. Solanus.“

z) τυθῆναι.] „ἀποδοθῆναι C.“

Pag. 54. l. 13. δευσοπιδόν] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πρύκα ὀρώσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνωθῆαι· πάρος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγῆναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηχόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρὸς φορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι· ἦτοι ἡ περιωπὴ G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίας ὡς ἴδιον νιδὸν ἐπαινεῖ αὐτόν α) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρειὸς ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἐλθὼν b) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγγα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπωσάμενος κυδοιμόν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἐγωγε] ἐν ὄρεσι διαιτῶμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικά] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. συνουσία] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὀρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μῦθον καὶ ὅξυ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. τεθήπασιν] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχουμε] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

a) ἀδτόν] Adparet Scholiasten aliter legissé. Sed forsán τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὃς ἐλθὼν] „Ὁς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνευσι. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὀρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunctit et huc retulit Solanus.“

f) τὸ ὀρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit Solanus. Nam τὸν ὀρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz.

ἀροκύντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κείται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος οἶον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοι h), κατὰ πολλά με εἰργάζεται, αἰτὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβικῇ] τραπεζιτικῇ. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτός, κακόδαμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτόν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρόνῳ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεικαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολιττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15. ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρὸςβέβηκτας V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείλους k) λόγους], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμόν] Βωμός ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεθῶσι, κατέφηνον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τριχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἶον πηγῆς ἔχον χάραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι n) τῷ πρώτῳ ο) εἶναι

g) ὑποτακτικοῦ] „Ποτακτικὸν legebatur. Correxuit Solanus.“

h) εἰσέλθοι] „Ita deduit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθιοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Secutus Schmiederus optimum Solani consilium. Lehm.

k) ἐκείλους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem (Solanus), quum ἐκείλου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz.

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit ἔλαου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E et τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler

m) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. Reitz.

n) ἀφελεῖσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥστε οἱ θερμαινόμενοι.“

o) τῷ πρώτῳ] Πρώτου Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omissa. Solan.

αἰτίαν καὶ ὕφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχούς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἰοεὶ ἀφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τοῖτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλαπτέσθαι, ὡς ὁ καίόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθῆσιν ρ) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοισι αὐτὸν ἐκδύοντα ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φίλων μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετίας. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφορὰν. καὶ εἰ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμύτης γ), ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλησια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερός, καὶ φθόνησις. καὶ αὐτίς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά· τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ καὶ τελικά καὶ ποιητικά ρ). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος ε), καὶ φρονιμὴ περιπάτησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προΐοντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διανοίαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διά-

ρ) αἰσθησιν] Exc. G. αἰσθῆσιν et V. quod in Impr. prave αἰδῆσιν editum est. Solan.

γ) φροσύμεις] V. et Exc. G. φρονιμύτης. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

ρ) τελικά καὶ ποιητικά] Sic recte V. et Exc. G. In priore Impresso erat articulus ante τελ. et ποιητικά. Solan.

ε) θάρρος] L. θάσος· quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan.

νοϊαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώ-
πον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ
τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην
τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ
ἐστὶ τὸ κατὰ ἀνάλογον^{ι)} καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων
ζώντων κακοδαιμονούντων διότιⁱⁱ⁾ δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί,
τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, ὅλον τὸν ὁμολογουμένον βίον·
καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκίων, ἐφ' ᾧ πάντα
τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν
ἀδιάφορα λέγουσιν, ὅλον νόσον, υἱείαν, πλοῦτον, πένιαν, σχο-
λὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρό-
πον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε
ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους
ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν
εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, υἱείαν, αἰ-
σθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆ-
ρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν
ψυχῆς παραστάσιν, καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσεων
ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρ-
τερούντων, ἰὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρωσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν
περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητα
διανοίας, καὶ τὰ παραπλησια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς υἱείαν,
ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆ-
σις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τρι-
χῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμέ-
νοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· ὅλον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα,
ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, καθρότητα διανοίας, καὶ
τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν.
περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιῖας, καταφρόνησιν παρὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπρο-
ηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα
τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν
πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρη-
σιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς
ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

i) ἀνάλογον] Ἐνα λόγον V, Sic mutavit primus Editor. Solan.

ii) διότι] Διὸς V. i. e. Διότιης. Solan.

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγεινόν, καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια· εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος. τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνοσ] Κακὸν ἢ γῆ τὸν πόνον· καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ αγαθόν· πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἀἵδος κυνέην] τὴν τοῦ ᾗδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι, ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίνεται. V.

Pag. 75. l. 14. σὺχ' ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρωμένοσ] Ταῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελίσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

x) σπερματικούς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Αἷονος σπερματικούς Stoicis esse *leges naturae*, unde oriatur omnia, mirer, si forte suggerit Solanum. Lehm.

y) ἑαυτὰ] „Sic V. Ἐαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. Solan. Imo φορῶν, *gestans*, recte servaverat liber scriptus. Lehm.

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά· χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἣ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 15. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰσῶθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὕτως τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προεινέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δεῖσαν α) γὰρ καὶ ἀορισμένως εἶπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτέλεις τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφεν γεν] Τοῦ Διογένοους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πυρρόων δέ] Ὁ Πυρρόων ζωγράφος πρότερον ὢν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις γ).

Pag. 79. l. 9. ἔωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχαδικόν δ).

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσῶθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἡσκέτο ὑπὴν. V.

Ead. l. 14. τὸ ἀμετρον] ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων ε), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. *Δεῖσαν* Edita.“ Oportuit certe δεῖσαν cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Judicium, quam exemplum, *Reitzii* sequi maluit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparantia addidit *Solanus* notat, non significans unde hausert. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὅρτα, in quibus ὅρτα Idem etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρχαδικόν] Ἀρχαδικόν V. et G. quod in Impress. ita mutatum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat.“ Inseruit *Solanus* „

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπιδεικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod *Gronovius* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρρησιασμένους χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἕπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἰ) i) ποτε ἀστέιον ῥηθεῖν μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ πρὸς ὥρον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχὺ τι δεήσει ἐπισκοπᾶν τὴν χίρᾶ, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἔξανύεται k). V.

Edad. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἦτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωτικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θριξίν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῶν τούτων εὐθετισμῶ, διὰ τὸ τοῖς παρίοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χοιμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθυλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ ο) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαῖνοις τῶν ἀρετῆν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαίνόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοῦς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόροι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' αὐτὰ τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο] Τὰ

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat Bastius Epist. Crit. p. 254. Lehm.

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ ἄτε C.“

i) εἰ] „Inseruit uncisque seclausit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum.“

k) ἔξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἔξανύεται. In C. ἔξανύεται.“

l) κωμωδικῶς] Κομμωτικῶς δ. λέγει C. quod probō. Solan. Legebatur enim κωμωδικῶς et λέγων. Sed mutavit Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 399. et postea etiam Schmiederus Lehm.

m) δὲ] „Mhδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.“

n) εἰς] „Eis legebatur male.“

o) οὐδὲ] „Excidit εὐρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Inseruit εὐρέθη Schmiederus post γὰρ. quamquam uncis inclusum. Lehm.

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controversias Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. Cler.

r) αἷς] Ἦς antea datum pessime.“

Πλάτωνος α) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει ε) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικά τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικά δέ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρην τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι η), αἱ τε κοιμηθῆναι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρὰσφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῇ ἁλλοκότῃ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὕμνητικοὶ πρὸς συνοουσίας αἰσχροῦς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντρα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπεῖοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δέ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδοροῦμενον. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρησασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβιδῶν, διεχειρίσατο x). οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι γ) φιλόσοφοι, ἅπασι διελουδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύματα ἔχοντες, ὡν καὶ Μένιππος εἰς ἡν. V.

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ δήτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ προτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἄλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαυνων, διασυρμού τέθεικεν ἔνικα, τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδέν, ἢ διαγελάωντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸς β) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράκης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ ευφυνῶς ἐκείνη ἀπέσκαψεν εἰς θάλητα τὸν φυσικόν. V.

α) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.

ε) εἰσάγει] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et υποβαλλόμενα, quod post διαλόγους legebatur, deletit.“

η) ὀραῖσθαι] „Τὸ δῶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus, sed ante Λουκιανός, ὃ addidit.“

x) διεχειρίσατο] Scripsit, opinor, διεχρίσατο. Lehm.

γ) λεγόμενοι] „Ἰνόμενοι lectum antea male.“

z) οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. Solan.

α) τῷ] Requirebat nexus τῷ, quamquam nec improbable, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. Lehm.

β) πρὸς] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. Reitz.

Rad. 1. 8. ὡς θαυμάσιον c) τοῦτο] Τὸν Ἀτι-
κισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμειλεμένον d).
οὐ γὰρ φησιν, ὡς Συρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδή-
λευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοι-
κισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνι-
κὸν τρόπον. V.

Ead. 1. 16. τὴν τετυρπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ
τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ
τετυρπημένη. ἐδίδδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττω-
μένοις δὲ ἡ τετυρπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Διοσχίνης ἐν τῷ
κατὰ Τιμαρχοῦ. τὴν γὰρ τετυρπημένην ἀξιοῖ Τιμαρχὸν δοθῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ απονεύει, ἀλλ'
οὐν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμαρχῷ ταυτὴν δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. 1. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΤ] Τῶν πᾶν σπουδαιο-
τάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλείον, ὅσῳ καὶ γελοϊότατος εἶναι
ὑποδέχεται. G.

Pag. 94. 1. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτική e) συνυπακου-
μένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. 1. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ
δυνατὸν κακὸν με εἶπαι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς
εἶναι, φημί· γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ
ἄγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g). ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ
σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἡ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ
μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλο-
μαι, ὡς μηδὲ δοκεῖς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπηνεκα με τις

c) ὡς θαυμάσιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcom-
modavit Solanus.“

d) διεσμειλεμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum dia-
μμελισμένον editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτική] Τὴ ἀπομοτική Solanus dederat, bene quidam;
sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio
hic decimo υποκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant au-
ctorum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum h. l. tum ubicun-
que alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo
scripsit audacter συνυπακουμένην pro eo quod hactenus Edd. in-
seddit vitio συνυπακ. Lehm.

g) δοκεῖ] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκεῖ. Lehm.

h) ἀλλ'] „At legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὰ κακός.“

k) δοκεῖς] „Δοκεῖς edita. Δοκεῖς V. Δοκεῖς C.“

τοῦτο, ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πᾶν] Εἰρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ απαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαφρόν· ἤκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία απαγόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα V. (Γρὰ ἀλλὰ μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις D) αἱ τέχνηαι] Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνίται, καὶ τέλος ὅτι ε — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτησθαι. ὥσπερ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ οὐρηστικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος,) πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ n) βίον εὐχρηστοῦ σεσυλημένοι ο). εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παραοίτη ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύων αὐτὴν ἀπεφάνη πρὸς τὸ ἀνυπαρκτὸν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἐξοστρακισμένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἱ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφάναντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρω μέλει] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι q).

l) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.“

m) ἀντιτίθης] „Ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de causa a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. Lehm.

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit Solanus.“

o) σεσυλημένοι] Sic Editi habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mahcum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. Solan.

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

q) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] Hom. II. B 228. μελήσουσι δ' ἱμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. Solan. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi his ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. Reitz.

·υθεία γὰρ οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτα, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντο-
ται, σπουδῆς ἤξιοναι. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Γὰρ βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορο-
σμοῦ χάριν βίου τοῖς κερτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δ' ἧλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν δια-
σῶρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν
τῷ ὄν r) καὶ ἀπειρον. εἰπωδ.... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοι-
αύτην δόξαν... τρέπε διὰ συλλογισμῶν s) γενναίων ἐν τῇ φυ-
σικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων t), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην,
εἶδος u), στέρησιν x)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος· καὶ ἡ μὲν ὕλη
αἰεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν· ἀφ' γ) εἶδους γὰρ
ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στέρησεως οὐσης, οὐκ
ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βι-
βλίῳ z. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία ἐπέγραψαν a) φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεο-
λόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν b) παρασίτοις] Τὸ

r) τὸ ὄν] „Τὸ ὄλον Edit. At in V. lacuna est. Τὸ δ' C.“

a) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογ.... unde συλ-
λογίζεν fecerat Clericus. Solan.

t) δογμάτων] Sic edita.... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet
fuisse παραδιγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. Solan.

u) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de
materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis.
Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt
lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius
Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime
erant scripta. Cler.

x) στέρησιν] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C.
quae sic: Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audi-
mus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέ-
ρησις.“

y) ἀφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem dn' scribendum fuisset,
ni rursus aliquid exciderit. Reitz.

z) βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. Solan. Praemisit Schmiederus, unclis in-
clusum, Lehm.

a) ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικά pro φυσικοὺς; Reitz.

b) ἔοικεν ἐν] Ἐοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad
Lucianum adcommodavi. Reitz. Legerat, ni fallor, Scholiastes,
ut est in Gori, εἰκοι παρὰ σοί, cujus verissimae lectionis vestigium
cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς εἰκοι παρὰ σοί. Lehm.

ἐξῆς, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔειπεν, οἱ Ἰταῖκοι διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. Solan.

Pag. 122. l. 3. ἐμοῖα δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ] ἥς μένεται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπαγε, κατάρατε, οἰνοποσίᾳ καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορώς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκρωγῶς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὅς καὶ διὰ τὰ πολυσαρκίᾳ καταπεφροτισθαι καὶ κατερόδασταινεῦσθαι e) τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδιχθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρῶτην τοῦ πολέμου βοήν φρουδὸς ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. αὐτὸ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀθλήῳ — ἀλλ' αὐτὸς τε ἅ — οἷν κατελάββα — καὶ ἄλλους ὑπεκρήρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ οἰχρὸς καὶ σκελετωδής, ὅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, manens.

Pag. 125. l. 4. λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντεχνίδιοι] ἐντὸς τοῦ τεύχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περί Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συγκοπᾶνται, κατάρατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. οἷς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχῆσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρνήσεται αἷς h); τοῦτό μοι λέγε. V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διεφθορώς] Διαφθείροναι editum ante, et κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum achiolion ex V. correxit Solanus, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere, Reitz.

e) κατερόδασταινεῦσθαι] In prioribus Edd. inveni. κατερωσταινεῦσθαι, corruptam manifesto vocem; unde sinxi, quam nunc habes; quae descendit a ρωσταινεῦν, significatque, mollitie et segnitie vitae depravatum esse. Lehm.

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. Sic Liban. Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 36. T. 1. Reitz.

g) λέγει] „Hoc verbo hiatus Edd. implevit Solanus adscriptitque, addendum etiam videtur, quod tamen etiam deesse fatetur in C.“

h) αἷς] Ἀῖμα V. pro quo αἷς in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. Solan.

Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῆσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυῆσθαι G.

Ead. l. 15. δόξης καταφρονούντα] Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθῆν δόξης καταφρονεῖν, αἰ τῷ βομβόρῳ πλαττομένοι. V. (κυλινδούμενοι εἰ). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] οἶον ὅτι μισθός εἰ. V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίεσται εἰ γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

Pag. 143. l. 1. φθινύσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad aliud spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τοῦτου προσεθιόντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ἰπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πελώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὥπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κυλινδούμενοι, prave. *Lehm.*

k) μισθός] Mallem μισθοφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum, ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepserat. *Lehm.*

l) ἐποίεσται] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. ἀπόισται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii, quod tamen non sequebatur.“

n) φθινύσαντας] Φορηθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solanus* indicabat φθινύσαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλλήνης ο) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ δήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μὴ-δὲν δυσχερῶς p) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἑξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει s) γὰρ τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν t) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἰσὴ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλειπῶς ἔχοντα τοῦτο u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληρούμενον. V.

Pag. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλὴ φόνου ἐδίδαξεν ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεί· Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (Actor. XVII, 19.), οὐ χρὴ θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθίσταιν γ) ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθηγτο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοις, οἷς ἡ περιετότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσημαρτυρεῖται. M.

o) Ἑλλήνης] „Ἑλλειπής legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξῃς x. v. d. a. l. l.“

p) δυσχερῶς] „δυσχερὲς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέξῃς] Προσέξῃς correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξῃς est, et in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz.

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἑλλείπει] Λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz.

t) οὖν ἄνωθεν] „δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τοῦτόν M. Sed eodem versu ἑλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλειποῦς converti. Reitz.

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec Solanus quidquam notarat. Alias Ἀρεῖῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctum. Reitz. Errorem acribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit Reitzius, jam correxit Schmiederus. Lehm.

y) καθίσταται] Non quidem praestabo acu me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgatam καθίσταται stare non amplius debuisse. Lehm.

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀστάχους κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκοῦν, περιφέρεις] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ οὐλίον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὁχανον] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέρρον] Γέρον τετραγώνον σκέπασμα ἐκ στερεῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκῦθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι 2). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινόμενων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῃ μὲν γὰρ γερόραιναξία a) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδολῶν b). Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένους δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν c), καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον d) καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ e) κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινοῦ καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκη] Ἀκινάκης, ἡ βομφαλα ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκῦθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρός. G.

2) ἐσκεπασμένον] „Σκεπα μὲν V. Σκεπασμένοι M.“

a) μὲν γὰρ γερόραιναξία] „In editis erat μὲν γερόξια γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γερόραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερόραιναξία.“

b) αἰδολῶν] „In V. — δολῶν. Sed in margine recens manus αἰδολῶν adscripsit.“

c) σκηνῶν] „c. Abb. σκηνωμάτων, et M. in fine Scholii (Tu item lege Suidam.“)

d) οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit Solanus. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz.

e) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit Solanus.“

f) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“

g) Hujus quidem loci sensum suppediabant Harpocraton, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce Gerras, ejusque Interpretes Scaligerum et Daceryum. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet Cler.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ Φερικράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται.“

IN D E L U C T U .

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολὸν] Nec habet, quæ porrigat ore, quadrantem. *Juvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλὸν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικοιμένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *PHTOPΩΝ*] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ β) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνῳ ἅμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης· ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστῆς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴων τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἣ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεὸν

α) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C.“ Locum dicit Scholiastes *Matth. Evang.* IX, 23. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

α) Πολυδεύκη] Notam Clerici huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti *Lexiphanis*. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

β) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 51. pr. ἢ λόγον corrigebat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

γ) ὑφιστάντα] Συνιστάντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων maluit; licet — οὐ non damnes. Ego quoque — οὐ praeferrem. Sed συνιστάντα et ὑφιστάντα ratione accentus cum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

δ) παρωνόμασται] In prioribus παρονόμ. Sub finem post εὖν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζομενον τὴν ἀλήθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρεῖναι Ἀμαλθεῖαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦεν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνηος ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διαγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσαρῶν γὰρ ἔτων μετὰ διαφύξεσιν, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις. Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Ἀισχίνην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογιγράφοις, ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ ε) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένεσθαι, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἐννοία πρόεισιν, οἷον, ἀλλὰ σε κελεύει μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμματα κεῖται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθων α] Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἶονεῖ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν—ἃ δὲ] Ἄ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἶπης· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παλίων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμας, ὧ δὲ μίαν,

e) καὶ „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praeccepto contradicit L. Bos Ellipse. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum autē ederetur ἐπερώστου.“ Lucian. Vol. VII. Z.

ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξάλλγει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδές, τὸ πῦν στρικτόν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγεια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιὰ] Δριμέως l) ἄγαν ὁ βρομολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασιῶν ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε τοῦ δὲ τὸ ποργόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκηψε τοῦ δὲ τὸ ἀφρόν τι καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστορεῖται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Λατιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστέκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθαι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθω δόρυξις, ἐν ᾗ θάλασσα εἰςρυσσα πλωτὸν ἀπεργάσασθαι m) τὸν ἱσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφει, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μηρὸς πατασέσθω] Οὐκ ὤμην τούτῳ n) τὸ μακρόν καὶ καταπυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελάρυζε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero Voss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζεν τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδολοκιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomas; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quoque dedisse, auspiciari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Σολοκιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ, quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

h) στρικτόν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὁ γ'] „H edita. Correxuit Solanus.“

l) δριμέως] In prioribus δρυμέως. Lehm.

m) ἀπεργάσαιτο] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus.“

n) τούτῳ] Sic correxi vulgatum ταύτῃ. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγεσθαι, ἀλλ' ἐπαυθεύειν περιωρότερον ο) τῷ λαρυγγί χρῆσθαι. Sequebantur ibidem. quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. α] φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφνομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιᾶρος οὗτος διδάσκαλος, ὡς-περ ἐκμειλισσόμενος τῇ δαίμονα ἀνευφήμῃ ρ) τὴν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐκβεβήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. ἀλλ' ἤδη τοῖς Διός] Ἐντεῦθεν ἀνατρίβ-ῃτον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ πυρῶν λόγος, εἶγε Κά-στορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Ἀἰδῆας, ὃ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. νῆ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἡ διὰ τὴν προσηγορευμένην ρ) αἰσχρότητα τῆς γοῆς, ἡ διὰ τὸ ἀναιδέες. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐτὸς ἐποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην ρ).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἶγε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν s) ἅμα ταῦτα διεξιὼν. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη δὲ καὶ Φιλόμηλα εἰς ὄρεα μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κοροίβου τικὸς] Ὁ μὲν Κό-ροιβος μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἐλθεῖν συγκαθευθεῖν αὐτῇ,

ο) περιωρότερον] In prioribus περιωρότερον. *Lehm.*

ρ) ἀνευφήμῃ] „Ita pro vulgato ἀνεφήμῃς dedit *Solanus.*“

q) προσηγορευμένη] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vulgato προηκουμένη, quod nihili erat. *Reitz.*

ρ) ἡρόμην] „Sic dedit *Solanus* pro edito ἐρόμην.“

s) κόνιν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλόμηλα et hic, et paullo post *Lehm.*

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex *Exc.* et *G.* ac *G.* pro vulgato ἀγα-γών. *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς Πάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κερφαλαῖον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἤλω — τὸν ἤλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφορίαις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηταί, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρ. δύνατον γίγνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι γ) τὰ τραχέα καὶ ποιμενικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημίου. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἡπιάλου] Ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παρηξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαίδαλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπεὶ πρῶτος α) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα b) τὸ πόδε ἀποτελούντων παρέσχε φή-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἦψ — vid. not. Solan.

y) Καρβατῖναι:] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptam inveni καρβαντ — quam formam quam pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsan Πανός voluit. In Impressis sic mutatum est. Solan.

b) συμβεβληκότα] Συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. Solan. Deinceps scriptum inveneram ποδὲ et πάρεσχε, accenibus perverais. Lehm.

μην, ὡς τὰ ε) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα δ). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαίων] πεντήκοντα ὀργυίων. V.

Edd. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθέϊτο. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἰσχυρῶς ἑώρακει ε). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γραῖ ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. θεὸν ἀπὸ f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἥλικα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχων πίστεως h), ἀνωθὲν ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκότερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνέωγεσθαι, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δε μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐκεφάνιζε παρενθῆναι, ὡς περ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχανῶν, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δραματικοῖς ἐπὶ θεοῖς παρῶσι τῇ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν. ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προδοσίαν i) καὶ συμφερόντως τινὲ συμβαινόντων ἐπικράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεῶν. G.

Pag. 272. l. 14. ἔωλος] Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθρσινου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθ' ἦτις μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολαῖς ἀμφιέντυσιν. V.

Edd. l. 15. ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσὺν ἀφικομένην Ὀσίριν τὸν υἱὸν k) ἀναζητεῖν; μαθούσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κομὴν τὴν ἑαυτῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ὃ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις, ἔδει-

o) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII. et Tzetzes Chil. l. c. 19. Cler.

e) ἑώρακει] Sic etiam Exc. G. Lege ἑώρακειν, vel ἑώρακα. Solan.

f) θεὸν ἀπὸ] „Ad alia verba ante refatum hoc scholion jam in eadem suam retractum est.“ Omnino cf. Schol. ad Hermot. c. 86. Tom. IV. p. 353. Lehm.

g) τὸ παράδοξον] Lege τι. In C. enim est (παράδοξον quid.) Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan.

h) ἔχων πίστεως] Lacuna pro his erat in Edd. in V. et G. quam ex C. supplevit Solanus. Addiditque: „Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis habiant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχων legit J. J. Wetsten. Reitz.

i) προσδοκίαν] „Sic V. προσδοκίας Exc. G.“

k) υἱόν] πόσιν corrigit Belinus. Lehm.

l) τὴν ἑαυτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit Solanus.“

ἔνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημαῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τε
πρῶτων πλήθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι m). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεοπίζει m)
παρὶ τῶν μελλάντιων ἐν Μαλλῷ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω καὶ Θω-
κώδης φησί,

Τὴν σοφίην σοφὸς αὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν
Σικελίᾳ ὡν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ
ἀπώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν. εἰς ἀντει-
λκντες τοῦ ἡλίου, καὶ ο) πρὸςβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς
αὐτῶν ἀντανανλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν
πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περὶ νοία] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφάδων] Ἀφροδῖς ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν καταυκόπων. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους καὶ ἐνίσκους] Εἶδος Σα-
τύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχή-
σεως παραπλησίως τῇ πυρόρχῃ r). V.

Ead. l. 10. μίτρα] Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν
ἔχουσα φέλλιον, ἀρχῆς αὐτῆς εἶη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) A Graeculis hoc ficitur, qui prius debuissent ostendere, Isidem
Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymolo-
gias Graecas tradere, Cler.

n) Θεοπίζει] Ἀμφίλοχος το σίζει antea lectum misere. Reitz.

o) καὶ „Τοῦ legebatur in Edd. Mutavit Solaninus.”

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Προκλήμ ὁ
Διόνυσος. In C. vero Προκλήμ ἢ Διόνυσος. Reitz.

q) κόρδακα] Κύρδακος Edita male, quod ad Lucianum accommo-
davi. Reitz.

r) τῇ πυρόρχῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυρί-
της, et sine articulo. In eodem C. autem additur ὅν φασιν ἰδιω-
τικῶς κύρδακ. Reitz.

Ead. l. 12. Τρ. πρεσβύτεν] *Είδος Ἰκαρίου* s). V.

Ibid. προγάστορα] μεγαλοκόλιον. V.

Pag. l. 2. ἕτερον δὲ τεράστιον] *Είδος Πανός*. V.

Pag. 294. l. 9. ἐπιστάξαντες] στρώσαντες t). V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. Σειληνός u)] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰκάζει x), τὸν Ἰκάριον ἐδειξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦτόν οἶεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

Pag. 296. l. 1. κορυβαντιᾶν] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. τεθαρυβημένοι] ἐκπλαγόντες. V.

Pag. 299. l. 2. δύοντος γ) ἡλίου] Πᾶν ψεύδῃ καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύαντος erat, quod non placet. *Solan.*)

IN HERCULEM

Pag. 301. l. 3. ταῦτά γε z] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. τὸ δὲ γῆρας] *Εὐριπίδης*. V.

Pag. 305. l. 9. ὦ Τῆϊε ποιητᾶ] Τὸν Ἀνακρίοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. Ἰπποκλείδης] Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ a), ἐπὶ τῶν μὴ πάντων σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. ἐπιγουνίδα] Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐξίαν αἰρεῖ τῷ γόνати. G.

a) εἰδος Ἰκαρίου] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et 9. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*

t) στρώσαντες] „Τρώσαντες Ed. Cler. Mutavit. *Solanus.*“

u) Σειληνός] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte re-troxit *Solanus.*“

x) εἰκάζει] „Εἰκάζει legebatur, quod correxit *Solanus.*“

γ) δύοντος] In Luciano δύντος. Sed quis et δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. *Abb.* qui δύαντος fecit, adparet cum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

z) ταῦτά γε] Titulus horum Scholiorum in V. erat Προλαλή, ὁ Ἡρακλῆς. In C. Προκλήσις ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.*

a) Ἰπποκλείδῃ] In V. Ἰπποκλείδου prave; sed in Impressis recte emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπύσι] Ἐτερον b) κώνωψ ἐμπύδος. καί-
τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός γ) αὐτὸν φησὶ κώνωπα ε) καὶ ἐμ-
πίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώσῃν ἔχειν τὰς δ)
ἐμπύδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγον. G.) In V.
altero legitur sic: Ἐμπύσι] Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ
δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

Pag. 314. l. 7. κοτυληδόνη] Κοτυληδόνης αἱ τοῦ πη-
λύποδος πλεκταναί. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γραμ. ἀλήν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἐρρ' ἐς μυίας, βωμο-
λόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ] Ὡς περ ἡ
περὶ τοῦ ε). τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται
τοῦ δῆγματος κίπαρως, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βω-
μολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας
τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυίας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχέλοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ
ἔριπ ἐν τοῖς χελλεῖν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβέειν] φοβεῖσθαι. V.

b) Ἐτερον] Ἐτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „κώνωπας καὶ ἐμπύδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τοὺς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Reisz
Lahm.

e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) ἐς μυίας] Quid exciderit, facile ex scholio praemissio perspicies.
Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος-γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἐδέχσθαι μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἢ τοῦ Διὸς convenienter cum versu illo Homérico accommodato: ἐνθα μὲν οὐρε βροτῶν, οὐτ' ἀνδρῶν γαίην τε ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἄν, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωνος attinet, repetit *Fritzschius* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem *Rhetor. Praec.* c. 5. Ceteram idem *Fritzschius* in ipsa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est; in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita lactor, quod de auctore libelli paeno ad verbum mecum consentit. LXXIII.

Ead. l. 8. Σταδίου τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, εἰ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίου τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim *jamdudum* te sequens audio soles et lunas, et *ridicula* illa, *stadia quaedam* et *parasangas* tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur σταθμούς, mansiones. Sed στάδιοι et παρασάγγαι rectius junguntur, quam σταθμοὶ et παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν *Grævius* adnotavit, rectius jungi σταδίου et παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta repertiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους: at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. Sed praeter haec, inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in Observatt. Crit. pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. Διαφρία) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πύουνοι περὶ ὡσεὶ θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνιος ἰθύντατα ναυτῶντος κ. τ. λ. GREN.

Pag. 3. l. 2. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὅντιον γὰρ, ὡς τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nec acio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡς τὰν) Habebat Par. Ed. cum Pl. J. H. S. etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66. Ὡς τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ et ibid. 377. Ὡς τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνν, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhamio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. Ed. Hag. et Aesop. F. IX. REITZ. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. LEBM.

Ead. l. 5. Διονετής) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. διῆνετός idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. II, 174. etc. REITZ.

Ibid. Διονετής — ἐξ οὐρανῶ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανῶ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso Luciano aliisque cujusque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, viz dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex *Dione Chrys. Or. VII.* p. 18. πάντα εὐρήσασιν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἰδόντες, περὶ τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde *Div. Paul. I. Cor. IV.* 47. (leg. *XV.* 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς γαῖος. (Sic etiam ibi editum; at in *Epist. Pauli* legas χοῖκος) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad *L. I. de Divinat.* cap. 33. p. obaervatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natam, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra *Imag. I.* c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διπτεῖς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. *Dial.* proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦτο καὶ κατέργηται, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. *Aeschylum* traducit. Sed Scholiastes defendit. *REITZ.* Διοπτῆς, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus γυνῆτος καὶ ἐπιγῆτος: nec cum *Davisio* in verbis ἐξ οὐρανοῦ de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitsio*, de pleonasmio cogitandum. *LEM.*

Ead. l. 14. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* *Il. A.* 570. et passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurata, etiam illud inde petendum. *REITZ.*

Pag. 5. l. 4. Ἀήματα ἦν τὰ ὠκύπτερα) *Benedictus:* celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus:* citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alas vel pennas volatiles. Sic mox cap. 10. Πρὸς ἄντροις τοῖς ὠκυπτεροῖς λαβὰς τινὰς ταῖς χεῖρσι παρασκευάσας, imperfecte suavis pennis. Vide ad 1. *Ver. Hist.* c. 13. *GRON.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti quidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν: rogantique, num non terruerit exemplum *Icari*, At, inquit, *Icarus*, quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

mulae illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsa, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alas erant non ceratae? Ad id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηράτω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alas quasi inviolatae, satisque firmas. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρός, cera illino: inde κηρώτος, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditiss, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte Ven. utraque; reliquae, omnes ἀκήρατα, mendosae. SOLAN. Ἀκήρωτα optime Jens, conjecerat, et parvissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J. et V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Jens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, signoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος, ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illam v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀλεμ) Mirabar, nullam edd. δεξιμὴν habere, quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ. Cf. certe Necyom. c. 3. I. EHM.

Ead. l. 11. Μενέωρος εἶμι) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περιῶδες) Usus talium formularum in precibus declaramus ad Philopat. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐν τῶν ὧτων ἀπηρηνημένον) Const. Porphyr. de Leone Armenio l. 15. ὡς οὐκ ἐπὶ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἦρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι περὰ μούνην ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγελῶν (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. l. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45. et Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μεγιστοὺς πλούτους ἔσχον. REITZ.

Ead. l. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus et Salmuriensis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturum suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotio et re quadam. GRAEV.

Ead. l. 4. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit *Lucianus*, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. *Isocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν: sed et de rebus bonis, et magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V, 4, 15. ἐκαστὸν ἀρχῶν — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus *Isocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖξασθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis *Dan. Wyttenbach.* ad *Platon.* Phaedon. p. 255. imitationem invenit *Xenophontis* Memorabb. I, 1, 11. Callidius multo ac verius *Wielandius* monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογελόλου, non ex ipsius *Luciani*, persona et ingenio esse judicandam. LEHM.

Ead. l. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 7. l. 5. Συμβρανότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab *Luciano* exagitari philosophos, vid. si lubet, *J. Elsner.* Observatt. ad *Ev. Matth.* VI, 16. ubi hoc aliaque *Luciani* advocat. REITZ.

Ead. l. 6. 'Τραγόρας) *Hom. Od. A*, 385. SOLAN.

Ead. l. 10. Μετεωρολόσχης) *Aristoph.* in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et paullo post, Ἐξέβρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα etc. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφάντας ejus sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολόσχης utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. l. 5. Τὰ αὐτὰ) *Xenoph. Anom. I.* pag. 413. 35. εὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλους. Utitur eodem argumento et *Lactantius III*, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) SOLAN.

Ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) *Hom. II. E*, 442. Adde supra *Hermot. c.* 5. SOLAN. *Gesnerus* ἐρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. l. 16. Σταδίου) Quia Latinis stadium, an ὀπόςσῃ στάδια quaesivit *Solanus*? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian. X*, 4. etc. *Herodot. L.* 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc. XXIV*, 13. *Joan. VI*, 19. et passim. Item *Thucyd. IV. c.* 3. ἀπέχεσθαι γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostram supra 1. Ver. Hist. a. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακοσίοι etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, τρεῖς χίλιοι στάδιοι. LEHM.

Pag. 9. l. 10. Μύδρον) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt. p.* 35. A. SOLAN.

Ead. l. 11. Τοῦ ἡλλου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλλου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. l. 13. Το ποτόν) Conf. supra *Galk. c.* 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσων non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐν γειρόνων) Intellige οἰκούς. GUYET. Adscripserat margini *Bae.* vir quidam doctus ἐν γειρόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit allipsin *Guyet.* et eodem reddit, γάρῃ an οἰκῇ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλονιδῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ἱππῶνα. Atque alibi ex *Homer. II. Z*, 47. ἐν ἀφροῦ πᾶνός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv. s. Lapith. c.* 22. *Philopa. c.* 25. Omnino vid. *L. Bos Ellipsa. p.* 342. *Schäff. LEHM.*

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς παρὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγόμενων κατεγλυπτοσκόων) *Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus*, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Erasmus*, quem sequitur *Benedictus*, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

Ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverteterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim proderet veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Όπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII, 2. *Infra* *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, ubi pro quandoquidem. *Horat.* 2. *Od.* XIII, 33. Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures. Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. Κυρῶν) *Socrates*; vide *Vit. Auct.* c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμνητο) *Conf. Vit. Auct.* c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμμάχης) Sic optime L. et B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

*Pag. 12. l. 2. Οὐδέν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορή-
μας ἐκινούρας etc.)* Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* in *Amphitryone* *Mercu-
rium* sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciam, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud παραχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos Obs. Crit.* p. 67. Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse *Lucianum* κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, *Lucianum* hic potius παραχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael. Hist. An.* aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωμὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Elegantur autem dicit *Lucianus*, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.“ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφορήμα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph. Ran.* 944. multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἡγυεῖσις*) Alibi *εὐγέσις* scribitur, ut *Jov. Trag.* c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra *Jov. Conf.* (imo *Trag.*) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen *ἡγυ.* servo, quia Homericum aequè ac *ὑψιβρ.* V. II. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. *Ἐρπός δέ με θυμός*) *Homer. Od.* I, 302. SOLAN.

Ead. l. 17. *Αἰσωνός*) Hinc liquido patet, ignotam *Luciano* fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum ex *Avieno* et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni Fab.* 8. *Babriae* 34. Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristophan.* Pac. 128. et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

inseruerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Eq. v. 128. seqq.* ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aurea etiam adimit Jupiter. GENÈ. Quod vulgatam scribendi rationem αἰτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic resingere placuit: αἰτοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις: nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et*, (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis*. Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmii* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, secuti. LEHM.

Pag. 13. l. 10. Τηρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigne. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophonis* Anab. I, 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Χαμαπετῶς) Vid. supra *Hermot. c. 5. A. SOLAN.*

Ead. l. 15. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτόμην. Infra (cap. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, et infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι etc. GUYET. Κατεπτόμην) Sed et κατεπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist. c. 8. Struv. Lectt. Luciani*; in *Friedemannii* et *Siebodii* Miscell. Crit. Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryx.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit *Gesnerus* viatico sumto. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial. proxime praemissum Galli* c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Erasmus*: plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere

Lucian. Vol. VII.

A a

avertere. Forte legendum ἀναπτάς, hoc est, quod volebat Erasmus: cum supra plures nubes evolassem. Inferius in hoc catalogo: διασπείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: cum plurimum e nubibus attraxissem, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc locutionem satis tuctur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀρεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Ist ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit Cicero III. de Or. 36. Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in *Thes.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial. XX.* (Vol. II. p. 556, sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom. c. 12.* Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin. XII.* Et *Contempl. cap. 21.* REITZ.

Ead. l. 14. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est *Homericus* cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad. v.* BOURN. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Ὑρηκῶν) Ex *Iliad. N. v. 4.* non ἵπποπόλων, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave autem hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso *Quom. Hist. Conscr. c. 49.* veram scripturam restituvimus. SOLAN. *Hom. Il. N, 4.* Νόσφι ἵπποπόλων Ὑρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen *Homerum* consuluit. REITZ.

Ibid. τὴν Ὑρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past. L. 2. p. 63.* (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic. II, 3, 6.* Et *L. Bos* de Ellipsi. REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Hand immerito *Fl.* contulit *Noster*. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisinæ* interpretes *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, cum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit. c. 2. pr.* αὐτὴν αἶγλαν εἶναι δόκει et cap. 1. μὴ δόκει τοῦτο etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret (-aret), dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro *δόκει* legitur *ἐδόκουν*. BIT. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione supersedetur. LEHM.

Pag. 16 l. 1. *Ῥοδίων κολοσσόν*) Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. BIT. Vide not. ad Quom. *Hist. Conscr.* c. 23. Ver. *Hist.* l. c. 18. et *Jov. Trag.* c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ῥοστίλβων*) *Ἀποστίλβων* O. et Ed. *FL.* ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. *τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων*. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime *ὑπὸ* praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. *Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.*) Jam aliquando sine interposito *καὶ* haec eleganter *ἀσυνδέτως* enunciat, ut *μοχ, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία*. Et *Asin.* cap. 16. med. Conf. 2. Ver. *Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* *Ἰκετ.* 700. et 722. Et *Long. Past.* II. p. 52. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum *καὶ* amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: *ἐσκήπτων, ἐσύριζον, ἤδον*. Alia ex eodem dedimus ad Ver. *Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα*) Passim *Homerus*. *BOURD.* *Homer.* *Od.* A, 508. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα*) Parodia Homérica. Frequentius est tamen apud *Homerum* *φέρει ζ. α.* ut *Od.* (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. *Σοφὸς*) *Φυσικὸς* O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. *Diall. Mortt.* XX. et notas, SOLAN.

Ead. l. 15. *Οὐτίς τοι etc.*) *Homer.* *Odyss.* II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. *Φέρων ἐνέβαλον*) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de *Merc. cond.* c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ*) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped.* Vid. *Diogen. Laërt.* p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. *Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας*) Sic in *Hercule Gallico*. *BOURD.*

Ead. l. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — ὦμαι pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiore sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poëticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενοι* ait, non *πετῶμενοι*, de *Animal.* incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἀετῶ πετωμένων* et VIII, 13. *ἁγγέλου πετωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt* et Cod. *Poli* *κατάπτωμαι*, i. e. forma synco-pata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19. vulgo *ἀνεπτῶμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppeditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. LEHM.

Ead. l. 6. *Καπνοδόχης*) *Καπνοδόκης* Th. Mag. male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. LEHM.

Ead. l. 10. *Μὰ Δί'*) Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. *GUYET.* *Jens.* ad *Abdic.* cap. 2. sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, *Bad.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui et nos ad *Gall.* c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissim ejusdem *Gall.* cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciph.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Derarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Non-dum tamen cum *Guyeto* οὐ insero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢ μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi (est) domi ne?* *ιμο* apud *libertum* *Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. *Τὴν ἀχλὺν*) *Serv.* ad finem 2. *Aeneid.* v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. adv. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est Il. E, 127.) *BOURB.* Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δεήση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσεις* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habcas, vel pro secunda fut. a *δέομαι* utrum autem *δεήση* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσει*. Sed Tiqi. c. 48. *οὐδὲν δεήση τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan καὶ τούτῳ. GUYET. Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τούτῳ per διὰ τούτῳ, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. *εἰδὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι*. *Alciph.* III. pag. 392: *τὸ χρυσίον ἀποδρύνεσθαι, propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. II. c. 55. 68. *καταπλεγνέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους*. *Eurip.* *Androm.* v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθει πόσις*, ob haec te odit maritus. *Ibid.* 217. *Ἐκτενας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. *Ed. Franck.* REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil.* ad *Pers.* BOURD.

Ead. l. 12. *Πτολεμαῖον*) *Euergeten* intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insinulatum interemissee traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, compario. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et Calumn. non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit *Lucianus*. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam natus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus*, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potius esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μηρυῖ) In multis Codd. τῇ μηρῖ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURN.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WERST. Adiri jubent *Wielandius Diodor. Sic.* XV, 80. *Belinus Photii Bibl. Excerpt.* Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus.* LEXM.

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλον etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta credere magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπιθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat actas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvencula videri. I. I. WETST.

Ead. l. 16. Ἀτάλλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Aspian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Ἀρσάκῃ) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita asserat, nescio. SOLAN.

Ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. Σπαρτίνο) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐρμόδωρον) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. Eunuch. cap. 3. et Notas. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Demonact. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus*. SOLAN.

Pag. 22. l. 2. Ἀπαιτοῦντας) Forsan ἀπαιτῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie ἐπαιτοῦντας; idque et mihi, ut cum loco Charonis c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgere. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant οἱ δανειζόντες, foeneratores, et οἱ ἀπαιτοῦντες, exactores locatarum pecuniarum. Cf. *Hermot.* cap. 18. Non tamen hoc satisfacit *Frützschio*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco Charonis προσαιτοῦντας conjicit in Praefat. ad Ed. Alex. etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβὴν. Et *Pisc.* cap. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciph.* III. Epist. 59. οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλανίαι) *Erasmus*: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

Ibid. Εἰλανίαι) *Homer.* II. Σ, 94. SOLAN. Imo est versus 491. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. REITZ.

Pag. 23. l. 2. Ὁ Λύκων ἱμαστιγοῦτο) Vide *Anachars.* cap. 38. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἄν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρῃς, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπαύοντες pro ἄν. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπαύοντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπὸ δά. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et incompositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

Ead. l. 9. Οἰνόν) Ad Marathonem (urbs. Meurs. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖστα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν etc.) Prima verba interpretatur Erasmus supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa Thucyd. L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξλουν δίκης ἐπιτροπὴν σοφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς, ἧς αἰὲς πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII. ex Herodoto lib. I. Plutarcho in parallelis, et aliis. PALM. Κυνοσουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοσουρίαν, adfirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in Thucyd. Κυνοσουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνοσουρίας; alii Κυνοσουρίας, Quare et hic vulgatum ejeci REITZ.

Ead. l. 3. Μίᾳς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40. et seqq. V. etiam Charon. c. 24. SOLAN. Vide potius Herodot. I, 82. et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc Thucydidis loco leviuscule inspecto erravit graviter Solanus de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua Epaminondas cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit Gehrlichius. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἄν ἐγέλων*) Vertitur vulgo *ridebam*: mallet *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia *ἄν* additur, tum quia optativus *εἴ τινα ἴδοιμι* praemittitur; denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potnerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo *εἴ τινα ἴδοιμι* est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ. Hallucinatur *Reitzius*. *Ἄν ἐγέλων* — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et *εἴ τινα εἴποιμι*, *si quem videbam*, h. e. *quoties videbam*. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi c. 16 καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἄν ἐώρων τοὺς Γέτας. ὅτε δὲ etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam *ἄν* facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. LEHM.

Ead. l. 6. *Πάγγαιον*) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur *Παγκαίω*. *Eurip.* PII. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

Ibid. *Ἀντοῖς μετάλλοις*) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. REITZ.

Pag. 26. l. 3. *Ταῖς μυρμηκταῖς μάλιστα ἴσκει.*) Scribe *ταῖς μυρμηκταῖς μάλιστα ἴσκεισαν*. Nam *μυρμηκία* est ἡ *μυρμήκων* ὄπη, et πῶς ἀνεπτύμην δώματ' εἰς Ἀγνώχοιο Διός. GRAEV.

Ead. l. 9. *Διασεισας ἐμαυτὸν*) Et pro concutere, agitare, et pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi *μηδένα διασεισῆτε* hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀνεπτύμην*) *Ἀνεπτύμην*. *Ἀνάπτομαι*, *ἀνεπτύμην*, *κατεπτύμην* supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. REITZ.

Ead. l. 10. *Δώματα*) *Hesiod.* 1. Oper. BOURD. *Homer.* *Iliad.* A, 222. SOLAN.

Pag. 27. l. 6. *Φιλοσόφων*) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727, SOLAN.

Ead. l. 9. *Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος*) *Verste, dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. *Φασί μοι*) In Flor. Cod. *φασί μου*. Caetera HomERICA sunt. BOURD.

Ead. l. 14. *Παρά γὰρ ἡλίου*) *Παρά γούν ἡλίου*. MARCIL.

Ead. l. 15. *Προαιρουμένοι*) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. *Αἶθρον*) V. *Xen. Ed. Bas.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig. c. Celsum V.* 238, 2. *Diog. Laërt.* pag. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. et *Suid.* SOLAN.

Pag. 28. l. 6. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. *Ἐπὶ τῆς σκηνῆς*) Sic *Chrysost.* *Ὁμ. κ.*, *Ἀντιοχ.* καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἔδουκε βασιλεία βλέπειν, de *Elia*. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod *Erasmus* dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasmii* versionem nollem normae esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, reddens: *At illis pro nihilo est*, cogitavit, ni fallor, de voce ἀνιῶσι. neque necesse est suspicari, sic eum vere legisse. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse *Gesnerus* vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem *Necyom. c.* 16. ΛΕΗΜ.

Pag. 29. l. 3. *Ἐν περιπάτῳ*) Adleverat orae *Ed. Graev.* *Hemsterhusius*, adeundem *Ez Spanh.* ad *Aristoph.* *Ranas v.* 973. Ibi autem *Aristoph.* *Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς*, concisis disputationibus, et verbis minutis. Ad quae *Spanh.* „*Περιπάτων* voce infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re.“ Ubi *Scholias*tes: *περίπατος γε, διατριβαί*. *Lucianus*que h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando *περίπατος* pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia *διατριβαί ἐν περιπάτῳ* dicuntur, et *Academia* additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse παρ' cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon, c. 9. f. ibid. c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. ἔσται πάντα, ὅποταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciplhr.* I. Ep. 32. μηδὲ κρείττονος εἶν σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἶν pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνθα μὲν*) *Homer.* Od. K, 98. SOLAN. *Ἐνθα μὲν*) Quia μὲν in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. *Ald.* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco, 'si pro μὲν substituatur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδοκε μοι ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέναι*) *Benedictus*: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius et elegantius *Erasmus*: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκοπτον—τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elsner.* *Observ.* T. I. p. 411. Plura *Graev.* ad *Soloecestam*; haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extorsum versas, et exeuntem aeque pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „*Eumveris* Ms. in *Dictionibus Atticis*: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν Ὑποφεί δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Aristoph.* *Acharn.* 401. κόψω τὴν θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam.“ REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) Μὲν hic male esse in *Ed. Par.* notat *Solan.* falso. Nam et haec ἄμα cum cett. habet, aeque ac O. REITZ. *Reitzii* suspicor, non *Solani*, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναντες εἰεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ notaverat, pro vulg. τὴν in *Par.* esse μὲν, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEHM.

Ibid. *Πιεύρατε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, υπειράρατε γὰρ ἡσυγῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀγίζεσθαι προσέδκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, et ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra l. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἶδω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde l. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα πό- νος. REITZ.

Ead. l. 12. Τίς πόθεν etc.) Homer. Odys. A, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. A, 170. Solani errorem, ut fit, repetierunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Εξέθαγον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόντητος, καὶ Ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ Ἐμβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. Ἐμβρόντητε, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀπονηξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nescius ipse suae.

Xenoph. Ἀναξας. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ὠτρον — Ἐπιάλτρον etc.) Homer. X. Odys. A, 307. et seqq. SOLAN. Cf. Charon. c. 1. et quae ibi Hemsterhusius de his Aloidis disscrit Tom. III. p. 430, sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐπὶ ξενία exhibent, ad *Luciani* morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. Bos* Ellipss. p. 493. ibique potissimum *Schäfer*. qui contra *Bosium* monet, ξενία a Substantivo ξενία, non ab Adjectivo ξένιος, suppleto τραπέζην, esse repetendum. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN. Ἡμῶν vel ob variationem narrationis praefereendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit *Fritzsche* Quaestst. p. 140. et de h. l. pag. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. SOLAN.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio*. REITZ.

Pag. 32. l. 1. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεῖδιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris et Pollucis*; de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. REITZ.

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce *Meurs.* Athen. Att. I, 60. etc. (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. et *Plin.* XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A *Perseo* inchoatum. *Liv.* XL, 20. SOLAN. *Livii* locus est libri XLI. cap. 20. LEHM.

Ead. l. 2. Δωθῶν) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

Ead. l. 6. Παῖεις ἔχων) Παῖεις ἔκων inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadvertenterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχων etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciph.* l. Epist. 1. f. ἀπηνεγάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. *Noster.* *Tox.* c. 45. δὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναικα EXEIN. *Hesiod.* *Erg.* v. 42. Κούρην γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pede irem in mutando; nam et sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παῖεις ἔκων, sponte ludis. REITZ. De voce ἔχων vid. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 258.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et Benj. Weisk. Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum φιλόκαινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλονεικίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim levitatem. GESN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅλως ἤν ἐγώ) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit J. Elsner. Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μεταί δὲ Διός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀνατόν) Τὸ ἤν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Trag. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX. X. pag. 471. et Procl. in Tim. l. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. Xen. 'Ελλ. β'. p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνουβειδίον) Nihil variare Edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβειδίον etiam supra Tox. c. 28. REITZ. At illic jam correctum, ut par erat, Ἀνουβίδειον. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 372. et quos laudat Jacob. ad Toxar. p. 101. LEHM.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ ταῦτα) Τοῦτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum Fl., suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam additum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi, quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παριστάειν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi hujus Luciani non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀπὸ πάντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad De Sacriff. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28. Imag. c. 15. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse *Erasmus*: cum ad primam consedisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

Ead. l. 15. *Φύνας*) Facile nunc renuntio ei, quam in Ad-dendis ad Tom. IV. Hermot. c. 63. et 65. et Scyth. c. 4. minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri conatus eram, scripturae *δύνας* et *διεκδύνας*, quippe tum privati literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat, notatus, tum a *Schäfero* palam in Comment. ad *Demosth.* Tom. I. p. 238. ca. quae huic viro prope singularis est, humanitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25. *δύνας* et Pro Imagg. c. 16. *ἀναδύνας* scriptum reperitur. LENX.

Pag. 34. l. 2. *Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια* Conf. supra cap. 14. καὶ τοῦτο ἐστὶ βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. *Ἐλτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. et *Scholias.* ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τοῦ δαδ, quam *Spanhem.* qui et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* et *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* *Plut.* 764. — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῳ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* REITZ. Coronari *Olympia* dixit ad hanc formam *Horat.* *Epist.* I, 1, 50. Quis magna coronari contemnat *Olympia*. GESN.

Ead. l. 7. Ἄλλ' ἕτερον) *Homer.* II, 250. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡςπερ ὁ Πύρρων) *Gell.* L. XI. cap. 5. de *Pyrrhoniis* loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his *Cic.* in *Lucull.* COGN. De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄ δὲ ποιεῖν) Non absurde *Ms.* προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esset

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LENN.

Ead. l. 16. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemst.* qui et Ἀττην scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem; qui Ἀττην exhibet, convenienter cum loco Dial. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LENN.

Ead. l. 16. Σαβᾶτιον) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀριον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quaeve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρεία) Voracem fuisse Herculem et supra visum est *Amor.* c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviiis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19. Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρον, cum verterent myrtum, sed μύρα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρα adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* REITZ.*

Ead. l. 3. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus
Lucian. Vol. VII.

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet; Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. (Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοὶ. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πού λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰν τε θεαμένων, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque etc.* En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque etc.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JENS. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, ἐνέχει μοι φέρων, falso a Gesnero redditorum: infusas mihi ferebat, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a Fritzscheio praestantissimae Hemsterhusii observationis ad Diall. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LERM.

Ead. l. 9. Οὔτε σίτον ἔδουσιν etc.) Οὔτοι σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθονα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus *Homeri* est, Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθονα οἶνον quem addo, ut adpareat, quam probe Guyetus conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* *Lucianum*, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. Αὐτῇ κρίσει) Τὸ αὐτὸ intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, *Lucianum* scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias* caneant. Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰδῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum *Theogoniam*, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰδεῖν τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num., non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, eum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita nativitates dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non Erasmi et Wielandii. Neque mihi dubium est, quin τὰς Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam theogoniae Hesiodicae partes, singularum quarundam gentium divinarum origines et necessitudines. LEMM.

Ead. 1. 3. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ αὐτῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegendis poetis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, et Gall. c. 2. τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEMM.

Ead. 1. 5. Ἄλλος — Εὐδον etc.) Ex Homeri II. B. v. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. JENS.

Ead. 1. 6. Ἐχε) Recte emendarunt B. 2. et Par. editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim et apud Homerum legitur, et postulat carminis ratio. SOLAN. Sola Par. hic sapuit ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in B. 2. esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam εἶχε habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Jens. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ. Tertia est Basileensis, in qua legitur εἶχε. Hanc igitur Solanus cum secunda confudisse videtur. LEMM.

Ead. 1. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra Jov. Trag. cap. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. sultam. REITZ.

Pag. 38. 1. 6. Ἐτώσιον etc.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

Ead. 1. 8. Λόγων λαβυρινθούς) Sic Conviv. cap. 6. Αἰφίλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλήν. BOURD.

Ead. 1. 9. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτοῦς. SOLAN. Nescio, unum opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur ἑαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δὲ, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς εἶσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in alijs verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. 1. 10. Πολλῷ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλῷ χαλεπότερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. 1. 5. Ἀρετὴν τραγωδοῦσι) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, *Enstathius* docet aliquoties, praesertim ad II. A. pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN. Formulam *lingere opes*, περιλείχειν τὰ χρήματα, recte explicat *Fritzschius* Quaestst. *Luciani*. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris τὸ τρύβλιον a περιλείχων separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὑφελῶν, et ad περιλείχειν cogitat τὰ χρήματα, LEHM.

Ead. 1. 13. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) *Hom.* II. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. **Ἐκμελετηκότες*) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. *Λοιδοροῦσι*) **Ὀνειδίζουσι*. O. et L. quia credo *λοιδορίας* jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. *Λοιδοροῦσι τοῖς*, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam *Scholias*tae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum *λοιδορεῖν* cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV, 26. In *Evang.* *Joan.* IX, 28. *ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν.* *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. *λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός*, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. *ἐλοιδόρησαν αὐτόν.* Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. *ἐμοὶ λοιδοροῦμενος καὶ τοῖς ἄλλοις.* Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. *τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες.* Sed quia facillima aberratio scribarum inter *τοῖς* et *τοὺς*, nihil in *Luciano* definio. Qui malit *ὀνειδίζουσι* recipere, ex O. et P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ *λοιδοροῦσι* in *λοιδοροῦνται*, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. **Ἰταμώτατος*) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes *ἰταμότατος*. SOLAN. Conf. supra *Asin.* cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. *Κεκραγα*) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. *A*, 37. — ὅς *Χρῆσση ἀμφιβέβηκας*. Et *Dial.* seq. Bis *Accus.* c. 3. *κεκράγασι* — καὶ ἀγανακτοῦσιν. *Ibid.* cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων*. Amat hoc verbum imprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum *κεκραξόντας* *Evang. Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. **Ἀνυπόδετος*) Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad *Catapl.* c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. **Ἡμῖν*) Sic *Ed. Fl.* In reliquis *ὑμῖν*. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῶν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. LEBM.

Pag. 41. l. 4. Πῆσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίον, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. et 33. *Ac. Gall.* c. 5. pr. REITZ.

Ead. l. 9. Ἡμῶν ἀσφαλέστατα) Etsi *Par.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultant-tes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate *Florentinae* lectionem recepi, *Solano* etiam iubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat *Jupiter*, dicatque quasi, Agite ergo, eligit, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῶν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in concilio *Lucianeos* Deos, *Senatum Romanorum* audi apud *Tacitum* sub *Imperatoribus* non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. l. 14. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omissio, ad c. 27. Et *Gall.* 26. REITZ.

Ead. l. 15. Ἱερομηνία — τετάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore *Saturnalia* *Romae* celebrabantur. V, c. 26. Sed cur quatuor menses addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum *Luciani* *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum *Julio Caesari*, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ιερομηνίας*, quae ad omne genus *feriarum* pertinet, praeclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro ἐκ χειρὸς *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis *noxiorum suppliciiis* sermo sit. GESN. *Belinus* hanc *ιερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos *Athenis* plurima tum

Attica; tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad *Nem.* III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem solum, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad iustitium nescio quod et quam ob causam publico tum Athenis decretum. LEHM.

Ead. 1. 17. *Ἐς νέωρα*) Habuimus supra *Hermot.* cap. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀὲ γεωργὸς εἰς νέωρα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 584. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

Pag. 42. l. 1. *Ἡ, καὶ κυανέησιν*) *Hom.* II. A, 528. SOLAN.

Ead. 1. 7. *Κεραμεικὸν*). Athenis itaque scriptus hic *Dialogus*. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. *ZETΣ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζητῶς*, *Ἐρμού* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in *Tim.* *Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

Ead. 1. 26. *ZETΣ*) In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes *Dialogi* personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed *Catalogo* finito, non repetit. SOLAN.

Ibid. *Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν*) Senarii duo e quopiam poëta *Comico* desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a *Luciano*, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῶ*) *Homerum* a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* Ὀμηρον enim coecum appellant *Cumani.* COGN. De *Homeri* coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. REITZ.

Ibid. *Μάκαρος*) *Iliad.* A, 127. etc. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὐς*) *Paroemia.* BOURD. Ms. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον αἰφαλουσθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non

tantum otii habens, ut aurem inveniat; hoc est, *tangat*. Ἀ-
γαλω et ἀλφαίλω est *invenio*. GRAEV. Κηήσασθαι) Sic Edd.
Addiderat Solan. conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus,
τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat,
κνῶσθαι *scalpere* significare? Interim ad stabiliendam vulgatam
aliquid confert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἄωρι) Illud ἄωρια natum suspicetur quis α
reposito ex sequente ἀπό. Alius contra ἄωρι amisisse α prae-
dicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἄωρι prae-
fero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; et ἄωρια sal-
tem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod
Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 5.) Nam si neutrum
plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄωρια.
REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκκενώφωται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst.
In reliquis mendose ἐκκενώφηται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet.
Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud
Tacit. A. II, 54. Lolliæ quoque Paulinae, apud eundem A.
XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis
Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti
tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate
fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ
τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαν-
τείῳ ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam
suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic
tantum Lucianus, sed et Philostratus Vit. Apollon. IV, 1. et
Porphyrius, Jamblichusque in hujus lib. de Myst. Aegypt.
§. III. cap. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt:
εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγίῃ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πλύνει τὸν
προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic.
p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν
suo tempore non ἐξεργασμένην absoluta ait: quod firmat con-
jecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad
Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam
Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo col-
legit Schol. Apollonii Argon. I. v. 308. Cave autem, quia
Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem k. c. dicitur,
cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi
fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseu-
domanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic
sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendas. Hic

enim, ut vides, diserte distinguantur. Meminit et alibi *Noster*. Vide Jov. Trag. cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Pataracum tangit, de quo *Virg.* Aen. IV, 143.

*Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

SOLAN.

Ead. l. 5. *Διασεισασμένη*) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σεισμαι* pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. *Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσειέτο*. Quem significatum Wolsius in *Ed.* nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi et hic potius *ἐσειέτο* sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem *Edd.* potiorum. Etsi *ἐπὶ πείραν* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν*, se id utilitatis eorum causa facere. Adi etiam *Wessel.* ad *Diod.* Sic. II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας*. *E. c.* *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. *Ed. Jeb.* p. 2. *ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσσι*, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀρνεῖα κρία καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragœdo. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster*. V. Jov. Conf. c. 14. et Jov. Trag. c. 30. SOLAN.

Ibid. *Χελώνας*) Supra Jov. Trag. c. 30. *χελώνης* ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Αὐδὸς*) *Midas*. GUYET. *Guyetus* ait τὸν *Αὐδὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus*. GUYET.

Ead. l. 14. *Ὁρῇ τε etc.*) *Senarii* duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηθέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται*. Praecedens autem *senarius* sic stare posset — *Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσκήλες ἐνοχλούμενος etc.* GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a Trágico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzet.* Chil. VIII. 155. SOLAN. Lepide huc translata *Hippocratis*

verba περί φυσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — θιγγάνει — ἀλλοτρίησι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, *Hippocratem* imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum *Gesnerus* jam indicavit. REITZ. De συμφοραῖσιν, vel ξυμφορῇσιν, ne nuno quidem cogitandum videtur, quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat. Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igitur *Guyetum* potissimum in his versibus restituendis sequendum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac pacne absurdum, ipsi *Guyeto* relinquebam. Vocabulum autem λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l. admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEHM.

Pag. 46. l. 1. Φυτιουργούντας) Fortassis scripserat φυσουργ —; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. SOLAN. At vide *Lobeckium* ad *Sophocl.* *Ajac.* v. 559. p. 305. LEHM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit *Somnus* et *Somnium*, vid. 2. *Iliad.* et *Virg.* VI. *Aen.* De ratione somniorum vide *Luciani* *Somnium*, sive *Gallum.* *Homer.* in *Odyss.* XIX. COGN.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra *Gall.* cap. 22. SOLAN. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος. quod rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, *Diall. Deor.* XXIV, 1. LEHM.

Ibid. διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* cap. 9. f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διηρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. cap. 41. διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. et 55. διηρμένος recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένους, *elatos*, *Diod. Sic.* 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius vero a διαίρεσις esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακύνουσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325. GESN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, νεύους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστράπας αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιψαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluxiis videlicet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους

φροντίδες sunt *speciales curas*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαίοις (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mai imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

Ead. 1. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos *Scholiastes* artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, evincit. LEHM.

Ead. 1. 8. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βασ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἐν Αἰθιοπῶν εὐωχ.) *Hom.* II. A, 423. SOLAN.

Ead. 1. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) *Hom.* Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκοροῦνται Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νηδυμος ὕπνος GUYET. *Hom.* II. B, 1. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. 1. 2. Αναλλέροτα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in *Jov. Trag.* c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθῦτα καὶ ἀγέραςια, καὶ αἶμα (vel αἰμῆτα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam *Jov. Trag.* c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχιμα πάντα, καὶ φοινώδη, καὶ μυστικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LEHM.

Ead. 1. 5. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, *Amor.* cap. 42. et *Tox.* 4. REITZ.

Ead. 1. 6. Μερμηρίζω) Cur in omnibus Edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. *Hom.* II. B. v. 3. Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. 1. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. Κεράσαιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. Πάνν) Πάντες P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

*Ead. l. 12. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XIII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi J. Elsner. hoc Luciani, et aliud ex Appiano adfert. REITZ.**

Ibid. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. majusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

*Ead. l. 11. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ) Phurnutus Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum *Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. Ὡ θύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.*

*Ibid. Καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocration scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant et melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐν εὐφημοσμῷ. GUYET. Consule Hesych. SOLAN.* Firmat, quae monet *Scholiastes* de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. GERN.*

*Ead. l. 12. Ἀποκλήρον τὰς δίκας) De sortitione judicium permulta Scholiast. *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.*

*Pag. 51. l. 8. Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito.* COGN. De cultu Aesculapii vid. etiam *Ovid. Met. XV. fab. L.* Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon. c. 35. ex Xenoph.* Memorab. quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibl.**

*Raisonné*s an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus, cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione, accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro cum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *πάντα περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφῶντες* haesit *J. Seagerus* Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit *παρὰ τ. Ἀδ.* reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes.* At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Soplironisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἄδικον λόγον* transferebant, notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *πάντα (τοῖς Σωκράτους λόγοις) ἐφιλοσόφουν περὶ τῆς Ἀδικίας.* LBHM.

Ead. l. 13. *Μέλτων*) Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλτων*. Vide Not. ad *Jov. Conf.* c. 16. SOLAN.

Ibid. *Τὸ δὲ νῦν εἶναι*) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Κατὰ ἴλας*) Lego *κατ' ἴλας*. B. 2. *κατὰ ἴλας*. Reliquae *κατὰ ἴλας*. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. *Ἐπὶ τὴν πῆραν ἀΐξαντες*) Adleverat Solan. vid. infra *Περ.* 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi *ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν* est in *J.* Sed cum aliae *ἦξαν* habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. *Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται*) Ms. *περινοστοῦσιν*. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant.* GRAEV.

Ead. l. 5. *Περιέρχονται*) *Περινοστοῦσι* P. etiam agnoscit. Sed nihil muto SOLAN. *Περινοστοῦσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* *Plut.* 121. — *προσπταίοντα περινοστεῖν* ἐῖ.

Noster hoc Dial. cap. 27. δόξαν δὲ αὐτοῦ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare Luciano verbum περινοστεῖν probabit Index. Interim consulas Jacobi ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h.l. tum Schmiedero praeferendum duxit περινοστουῖσι, quod omnes paene Codd. collati tuentur. LEHM.

Pag. 53. l. 3. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τυητὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. l. 8. Στείρωνες, καὶ Πτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Phycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quas sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Ead. l. 3. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. l. 6. Καθῆσθαι) Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πον ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, tu vero hic in colle consideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Καθῆσο) Sic etiam L. quod et recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ περασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. ὃ δὲ τὴν πομφυγίδα, (scil. ἔχων) et Catapl. c. 4. pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. l. 12. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Bacch. c. 2. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs*. Athen. Attic. II. 8. GESN.

Ead. l. 15. Δαΐδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαραθώναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἰκᾶδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 103. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol.* *Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Scholiast.* *Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γὰρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πιτνᾶ. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῆνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμεσαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelagorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; ac Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration* voc. μετοίκιον. GESN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro in *vicinia*, quod vide p. 226. et *Em.* p. 85. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solono* et *Lucianae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσεις* conjungi potest: quin et *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. *Alciph.* L. 2. Ep. 2. p. 216. *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν* adducit; item ex *Lys. εἰς γειτόνων*. At vel in *Alciph.* et *Arist.* *ἐν* mallet, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 319. καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, quae diu *δομῇ* est adservata. REITZ.

Ead. l. 6. *EPM.* καὶ ... *ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. EPM.* καὶ *ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN. At vid. Varr. Lectt. I. 2. 11. 1.

Pag. 57. l. 6. *Τράγον ἑνορχὴν θύουσι μοι*) Supra Deor. Dial. IV. §. 1. καὶ θύομεν γε αὐτῷ ἑνορχὴν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀγοντες. REITZ.

Ead. l. 14. *Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοιοῦς ἐμοί*) *Τοὺς τὸ γένειον ὁμοιοῦς ἐμοί*, ut mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοιοῦς est, ut in *Salm.* et *Amst.* factum est; aut legendum *μόνον οὐχ*. V. finem capituli. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοιοῦς in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. REITZ.

Pag. 58. l. 7. *Ἀρετὴν τινα*) Supra, Gall. c. 11. et hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τὸ ὀρθιον*) *Εἰς τὸν ὀρθιον νόμον* interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὀρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et Gellius meminit in Arianne. I. et L. XVI. c. 19. ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. REITZ.

Pag. 59. l. 1. *Ἀλλὸν*) V. *Longin.* SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἐπισκοπούμενον*) Nihil varietatis notarat *Solanus*. Cum igitur *ἐπισκοπούμενοι* invenire in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi *ἐπισκοπούμενον* recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀπεξιόμενοι) Conf. *Somn.* §. 2. et *Hermot.* cap. 62. SOLAN.

Ead. l. 7. Τεθήπασιν) Conf. supra *Scyth.* c. 8. et 9. et *Alex.* cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessariorum curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

Ead. l. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, constructione passim uti *Herodotum*, Lexica docent? GESN. Nihil immuto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. l. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένους legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. l. 11. Δημιωφέλες τε) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφέλες secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Anst.* REITZ.

Pag. 60. l. 3. Μὴδὲν ὑποστευλάμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστευλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

C c,

Ead. 1. 3. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad prius stabilendum etiam addi posset Hermot. cap. 28. f. ἀναβάττα ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. e. 1. Alex. c. 14. et 38. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. REITZ.

Ead. 1. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριωβόλιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudicis merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stufero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic A patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρῥαγῆναι ἔτοιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrupti parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplicem, ex Aristophane docet. REITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipss. p. 496. Schäff. LEHM.

Pag. 61. l. 10. Ὡς τὴν Ἡχὴν εἶωθα ἐπεκ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. 1. 11. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

Ibid. Ἐμοί) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiecti c. 1. vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκίτην in οἰκίτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ', ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει
 ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθῶ, *difficile nobis est persuade-
 dere.* Inprimis referre hic juvat principium orationis primae
Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ
 ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε εἶμι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ
 τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἀπει-
 ρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, et intellecto εἶμι) ἔγωγε· δεινῶς
 δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione,
 qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιώντι ἀναγκαίως
 ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρῃν ἐν διαφορᾷ κατασιῆναι. *GESN.* "Εμοιγε)
 En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat, quamque con-
 jectura adsecutus est, ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo
 haec cum praecedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse
Reitzius. *LEHM.*

Ead. l. 15. "Ωςπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) *Alciphr.* II.
 pag. 262. δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οὔτινες ἄρξονται πάντη
 με περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem
 merito reprehendit, quod haec vesterit, ut *vespae circumstre-
 pentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod *Gesnerus* noster
 sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pagna-
 cissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid.
 apud modo laudatum *Bergler.* *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Οἷσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἷσθ' ὃ, τι
 δράσῃς. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληροῦμεν) De causis forte producendis vide
AG. V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in
 marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum
 cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ
 τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα. Ὑπὲρ
 Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de *Polemone*, super *Pole-
 monē.* Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισ-
 μοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. *GUYET.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: pro
Polemone. *Guyetus*: de, super. Verum est, ὑπὲρ τινός signi-
 ficare pro aliquo. Ut in notissima *Novi Foederis* sententia,
 Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; *Noster* hoc *Dial.* cap. 6.
 καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, et omnes pro te philo-
 sophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem *Quom.* *Hist.* c. 12.
 ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν
 φίλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν.
Aristid. T. II. pag. 116. Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν,
 pro viris honestis dicere. Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de*, *super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capituli 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad *Corinth.* XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, recte veritas, *pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter* nos, ibi eodem redibit et multis in locis. *Long.* Past. IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de*, *pro*, *super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστοῦ itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου, alique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro* an *de* malis. Apud *Lucian.* autem h. l. praestat *de*, *propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στωὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὕσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod *Prosopopoeiae* magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quasque usi Cicero et Horatius. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστοῦ) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστοῦ πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυρομοιβική) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκης τῷ Διογέει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογέους, δρασμοῦ οὕσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβική hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβική, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo *a* verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμβός, ἱεράμβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πύρρωνος λειποταξίου) *Diog. Laërt.* initio vitae ejus. BOUND.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpretes, *prius dirimamus*: *hae autem postea judicabuntur*. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo

παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priorēs prius expēdiamus*, so caussas. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quia *δικας* supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur *διαλύειν δικας*, pro *dirimere, dijudicare*. Ita simplex *λύειν*, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciph.* II, 4. p. 262. qui *λύειν τὴν γνώμην*, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, *λύε ταῦτα*, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed *διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. *τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian.* VI, 5, 8. *διάλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. *διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen *διανύσωμεν* repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ. Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. Lectt. Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. l. 9. *Νεαρὸν*) *Μὴ παλαιὸν* P. sed solus; et glossema merum est. SOLAN. Imo rectius *Belinus νεαρὸν* pro glossema habere videtur ejus lectionis, quam praeter Poli Codicem — erravit enim *Belinus* de Ed. *Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. l. 11. *Τὴν δέησιν*) *Ἀν τῇ δέήσει*; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui, et gratificari alicui quid*, ita et Graece *χαρίζεσθαι τινὶ τι*. Exemplum in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitam praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. *χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο*, ut ex Codd. bene edidit *Periz*. Mitto alia exempla. Interim *δέησαι* fere mallet, quod hic elegantius. REITZ. *Χαρίζεσθαι τι* ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallet vertisset *Gesnerus* *gratificari preces*, quam *precibus*; nos dicimus *eine Bitte willfahren*. LEHM.

Ead. l. 14. *Τῷ Σύρῳ*) *Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατῇ*. GUYET.

Ead. l. 13. *Ὁν γὰρ*) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. SOLAN.

Pag. 64. l. 5. *Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροχὰς ἣδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.*) Sic Ms. *Ἀττικῶς*. Vulgo *ὑπεροχὰς*. GRAEV.

Ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Ms. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum jubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323. *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσοῦτους ἐκατέρω τῶν δικῶν significet, sortire undecim totidem utrique liti. Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia. Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret.* REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἐστῆκα) Ἐστῆκα, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ζεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθελήσει γέ τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐθεὶς ἐθελήσει ἐν γέ τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γέ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γέ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips.

p. 176. Ed. Francq. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi *Jac. Elsner*, bene monet, εὐνοῦν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus conuenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. Ὡν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. ὁ*. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long. Past. L. 2. p. 43. ὁρίθων ἀγγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθενόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2. δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς.* REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπεραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀρχάτω ἑωθεν ἀποπνέων. *Bourd.*

Ead. l. 4. Στεφάνους διηγεσμένος) Conf. *Nigr. c. 18. SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic *P.* melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. *SOLAN.* Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu *Liv. et Sallust. in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2.* Adde supra *Tim. §. 16.* Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se, sive seducere.* REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *SOLAN.* Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censui: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. LEHM.

Pag. 67. l. 1. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad *Jamblichum. KUSTER.*

Ead. l. 7. Ἐμοὶ ῥευσάτω) Verteбatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Πιφικνότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natus, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natus*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

Ead. l. 15. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex *Ms. πρόσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens*

adollescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, *πρὸς αὐτὸν περιέσπασε*, et statim, *προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς.* GRAEV. Parisiensis etiam *προσαρπάσασα.* Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. *Καταυλούμενος*) Cf. supr. Phal. I. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. *Παρ' ἐμὲ*) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. et *Eus. Chron. Horat.* 2. Sat. 3, 254. — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

Ead. l. 10. *Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων*) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteretur ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae caussa vocare consuevisse *ἐταίρους* et *ὁμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. *Συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ *συγγεῖν* cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ.* Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione.* VITRING. Recte vidit *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. REITZ.

Pag. 69. l. 2. *Ἀνεγρόμενος*) Sic P. In impressis *ἀνεγερόμενος.* SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγερόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. *Πρὸς ἐμοῦ*) Cur hic Edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo adfectus sit erga me.* *Brasmus* enim (vel potius *Micyllus. Lehm.*) ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto *ἂν με immutatus atque affectus sit, διάνειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, et pro passivo habeas, sive *jaceo*, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac *πρὸς* cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Iear. c. 21. f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη*. Tim. §. 9. f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. *πρὸς* cum genit. pro *ὑπὸ*. Item §. 15. *ὥς μὴ ὠφθελῆν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινά* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. *οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διακίετται πρὸς τὰ τοιαῦτα*. Isocr. ad Nicocl. *ὥς καὶ πρὸς ἀρχοντας διακίεσθαι*, qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperiatur in Thucyd. VII. c. 77. *ὁρᾶτε — ὥς διακίεμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passivo, videte — *in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, *πρὸς* cum genitivo valeat saepe *ὑπὸ*, videretur et hoc *Luciani* ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός*, *respectu matris*, *Alcipliron* I. Ep. 19. p. 74. et *πρὸς* accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. *ἡ γὰρ θεωρητικὴ — ἡ δὲ καὶ κατὰ πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν*. Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab *ὅσοι*, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τοὺτους* ante *ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet Academia, sed Polemonem. Caussam interset, iudices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διακίεται πρὸς ἐμοῦ. quae verba, re denuo perpensa, jam sic de *Erasmii* (*Micylli*) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. *Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceretur, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod *J. Elsner.* ad l. d. adfert, *ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δικαίος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elser.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν ὀδεν) Supra *Tox.* c. 53. Catapl. fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aequo ac *Alciophr.* Et *Liban.* *Soph.* Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοὶ τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* *Iliad.* ε, 235. — ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς εἰδέναι χάριν ἡμᾶτα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Thes.* Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus, pro agite Cic.* pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero — considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. *δικην* ἰδίκασαν τῇ Ἀκαδημῇ. Item cap. 24. *δικάσεται μοι.* Et licet accusativus *δικην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet *L. Bos* de *Ellips.* p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψήφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de *Ellips.* p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall. Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi q. 9. et *Gall.* cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν γρῶ κέκαρμαι) V. *Theophr.* *Char.* *Μικρολ.* p. 34. et *Nostrum Vit.* *Anct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis. SOLAN.

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferen-

tia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθέμενος dictus, de quo saepius *Cicero*, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. e. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ἰμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam *Gesner*. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δικῆς ἱστῶ) Ab *Erasmio* (*Micyllo*) *Benedictus* accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem *Luciani*, qui si talo quid intellexisset, scripsisset quod ὥςτις τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τα καὶ τοῦτο εἰσιν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul et labori communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. *Davisius* etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse *Ciceronem*, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plaut.* conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum *Guyeto* οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τοις ἂν κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre *Lucianus*. Ait, enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviores consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, αἶνον ἂν οἰεῖται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θεσέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum *Herculem* et *Theaeum*, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. ἐκείνᾳ γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσθέντες in illo, ut et Anglicano, scribi πεισθέντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. Ἑμέτερον) Solan. Juntinae adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὑμ. edi voluit, et huic adsentior. Thesea vestrum enim melius procedit, quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum Gesneri versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, ὑμέτερον. Nam ἡμέτερον vel propterea non commode Stoa poterat dicere Thesea, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro Stoico haberent, quod ne joci quidem causa iis in mentem venire debuit. LEXM.

Ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. εἰ πεισθέντες. BOURD.

Ead. l. 10. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogationiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3. pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. et 28. m. ubi δισύλλαβα et κομματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. Τὸ μηδὲν οὔσα) Conf. supra de Mero. cond. c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὦν. REITZ.

Ead. l. 13. Ψηφλουσθε ἤδη τὰ εὖορκα) Jusjurandum religiose servandum decernite. GUYET.

Ead. l. 16. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur, interdum, ut apud Homer. Il. A, 189. φίλος ᾧ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς; id quod S. Clarke ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. Homer. Il. Γ, 275. et seqq. Ἡλιάος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακουείς, Καὶ ποταμοί—

μάρτυροί εσσι. Ubi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ὃ ἦέλιε positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. ὁ Διάλογος — λέγε. REITZ.

Pag. 73. l. 4. Πρὸς ἐαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii *Belgam Graeciss.* p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκτείνους λόγους, καὶ λαβυρινθοὺς ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Ex quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλᾷ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλᾷ, ἐν κεφαλᾷ, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλᾷ, est uno verbo, quod et Latinis, *denique*, aut, ut *Cicero*, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnam, quae sic potest explicari commodè, et quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optimae lectionis, quam cum ipsius Codice etiam duo alii tuentur. Κεφάλαιον τῶν πόνων h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra Icarom. c. 5. med. κεφάλαιον τῆς σοφίας dicebatur. Pro summa, i. e. summo gradu, fastigio, laborum (sapientiae scilicet) *Stoici* profitentur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille Icaromenippi. Simul apparet, verbo παραγίγνεσθαι ad sententiam completam omnino opus esse. LEMM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. insipienti. GUYER. Vellem libri praerent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Guyeto* ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀποκόψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. et L. In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo scriptum fuisse ἀπορρήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρὸν, ἡδέϊαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur *Stoici*. Domestico igitur quasi argumento utitur *Epicurus*. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris

notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum *לַמָּוֶת*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *φειδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster *πόνον* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρῆν*) Interrogative pronuntian- dum, usque ad *εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόντον*; GESN.

Ibid. *Ἐκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἐκδοτον λαβόν-τες*. Ubi saepe laudatus Elsner, hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis *ἐκδοτον* exponit, *qui hostibus et adversariis ex- poscentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὡς πτερὶ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tan- quam ad misericordiae aram confugerit*. Editi, *φεύγοντα* sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *Ἰκέτην*) Etsi *οἰκέτην* legerat, tamen *supplicem* ver- terat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est, eum verum vi- disse. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδρῶτι*) *Hesiod.* *Erg.* 288, *Γῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπαροῖσιν ἐθήκαν*. *Πολυθρύλλητον* au- tem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut per- saepe jam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item huj. *Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βίον*) Vid. *Heimot.* c. 78. cum nota nostra, et *Plut.* in *M. Catone* 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμάσας*. BOURD.

Ead. l. 13. *Δέ*) Delendum omnino censeo illud *δέ*, nisi malis cum *Fl. ἐώρα — τούτους — τοὺς πόνους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiât h. l. particulam *δέ*, quam potius flagitat. LEHM.

Ead. l. 15. *Τοῦ λόγου*) *Basil.* *τούτου*. BOURD. *Μὲν τοῦ λόγου* B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μὲν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τούτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπικλαμένους*) Jam rursus sine *μ*. At *ἀντεμπικλαμένη* *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius ta- men Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπίπλατο, quae jam in genuinam ἐμπίμπλατο mutata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Icaromenippi loca accedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνέμπλατο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑπομπλάμενος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγου) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrat Herodot. I, 8. sq. et Justin. I, 7, Cf. etiam Cic. Offic. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Ἰίδος κυνέην) Ex II. E, 845. Adde Schotti adag. 13. et Plat. 136. f. Aristophan. Az. 390. e. Suid. Apollod. I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, Asin. c. 46. et Gall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. Lectt. ad Pro Laps c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγους) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphibis autem, ὅπου τις ἀλγέῃ κείσῃ καὶ τὸν τοῦν ἔχει. Steph. γυνμ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τί διαφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — et ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτε, αὐτὸς δ, εἰ διαφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δισύλλαβα) Nihil variare Eddi. adlevit *Solanus* noster. At mox c. 28. κομματικά ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemiserat, et eodem redit κομματικά a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῃ) Vid. Aristot. Ἀνάλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter *Apulejum* de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex his igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GENS.

Pag. 77. l. 3. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλονεικίῃτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικίῃτε ex O. praefendum, quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ οὗτος etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δαῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δαῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monnit L. Bos de Ellips. p. 171. (μισθώμα melius Schäferus ibid. p. 496. Lehmann.) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δόξης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus conjecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δαῖνα· non tamen adsentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subjecisse τοῦ δαῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectionem velim. Nam ut ὁ δαῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μίγα prae-mississet, dicens, gravia illa mercis triobolus; verum lusit forsitan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a Guyeto et Reitzio factum, primus vidit Seagerus, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522., et post illum inter alios etiam Fritschius Quaest. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. Δικάσας) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσας, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpres. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Ead. l. 16. Εἶπες — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo judicium cogniti et incogniti. GERM. In I. Epist. ad Corinth. VI, 4. βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. judicia ad res hujus vitae pertinentia. Ubi J. Elsner. et hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo judicio. REITZ.

Ead. l. 3. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium*. Sic ἐρήμην ὄφλειν, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII, 8. *Ἐρήμην λύειν* est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. l. 16. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desuntum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80 l. 4. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia jam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὡς τε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. Τοῦτον) Etsi τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plur. τέττα ἀναβοῶντες. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ. Non vidit itaque Reitzius, τοῦτον non arctius esse cum μεράκιον jungendum, sed cum ὄντα, μεράκιον autem esse Praedicatum: hunc, qui erat μεράκιον. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκώς haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. Ἐπειδὴ) Ox. et Thomas Mag. ἐπελ. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. D d

Ead. 1. 3. *Εὐμαθῆς*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς τοὺς φυλάτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophiatis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in *Hippia* 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GESN. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβάρων τὴν γωνίην*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παριένεγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic *Hippiae* contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. 1. 1. *Περιστέλλουσα*) *Complexens.* GUYET. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. 1. 5. *Ἰώνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per *ω* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *κόλπος Ἰώνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in *Perieg.* v. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἰωνες* et *Ἰωνικός* secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim *ἰωνίῳ κόλπῳ*. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. *Κελτικῆς*) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. *Μεγα φρονήσας*) O. et P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) *Μεγα φρονεῖν* in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed minori sub junctis XXVIII, 1. "Οτι εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονεῖν. Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque *μέγα φρονήσας* hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονεῖν* aequae in vitiis ponatur, ac *μέγα φρονῶ*, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI, 4. *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία*. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum *μέγα φρονοῦμεν* diceres. Idem Antiq. VIII. p. 550. a. m. Οὐλοῦσκοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

Ead. l. 10. *Αὐτὸν δέ*) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. *Αὐτὸς* O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

Ead. l. 11. *Φιλοσοφίας νιδόν*) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81. A. B. et not. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. *Κωμικὰ*) In impress. omnibus *κομματικά* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κωμικά* exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsitan sub vulgata lateat vox *κομωτικά*, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. *Κομματικά ἐρωτήματα*) Conf. c. 22. *δυσύλλαβα ἐρωτήματα*, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praenissimum *δυσύλλαβα* argumento est, et hic *κομματικά* rectius esse, quam *κωμικά*,

et mox sequens συλλαβίζων declarat διούλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestionulas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi et argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prolog. in prophetas: HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et quas commaticae pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media et sequentia, et nectat sibi universa, quas scripta sunt. REITZ. Vox κομματικὸς ut, ad significationem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita formam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani κομμωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem κομικά recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. κομικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam eandem etiam legas in Prometheus in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπιπείρας) Aliter plandeat Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὄρων) An ἐνὸς τῶν ὠτρυν; Persius: Et manus auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla concinnia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτων ἡρώσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius capere, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complusiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι· ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sanna intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura Guyeti erit optima, et μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεύσαι recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίχη, καὶ κακοῦν, καὶ δίχη κακώσεως, προικὸς, σίτον, καὶ τούναντιον, ἀπόλειψις, καὶ δίχη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως, et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κάκωσις, affligere, et afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloeicistam. Quamvis δίχη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex ejus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatam faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1528. GERN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I. Epist. 6. f. ἴσθαι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχνησμένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιώπεται· καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφάμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προσάτην ἐπίγραφον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν*) *Rarius* Ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτῶν* dedisse, et ex *Ald. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyr.* *Ὡς οὐ Κρίοντος προστάτου γεγράφομαι*. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui verb neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίον, de qua Harpocraton. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, et συγγραφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offensusse. Et primo quidem in *Scyth.* (c. 10. ubi id jam monui, *Gesnerus* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina facta sunt, suique velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. *Gesnerus* hic antistitam dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφονται* igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. *Ἐπιγράφεσθαι* Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus* Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. *ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum*. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur*. GESN. in *Addend.**

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Elsner.* Obs. ad N. T. 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Ead. l. 9. *Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε*) Ex O. est vocula *μὲν*, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

Ibid. Ἀγνων) Adleverat Solan. vid. *Th. Mag.* v. *Εὐγν.* Sed operae erit ejus verba addere. *Εὐγνων*, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνων· ἄγνων δέ, καὶ σύγνων. Λουκιανὸς ἐν τῇ δις κατηγορούμενος· ἄγνων γὰρ etc. uti hic leguntur. Sed εὐγνων οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic *Stephan.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum*. REITZ.

Ead. l. 11. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat *Gesnerus*. Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit. *Gesnerus*, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acuire meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic caussam dicat, si potuerit.* Imo κατὰ cum accusativo est *secundum normam*, quod mox dicitur κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille caussam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 15. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανιεύς) Demosthenes. V. *Rhet. Praec.* cap. 21. et passim in decretis in *Or. Dem.* de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ φυκίον ἐντρίβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet *Thom. Mag.* quam ψιμνυθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster.* Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. *De Medis Xenoph.* II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν πεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. *Idem* de Cyro L. 8. ὑποχρεῖσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσιέτο, ὡς ἐνὸφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς ἐνχρωώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γετόνων) Cf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. Δικαστὰς) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἄρ. ἐπαινούς) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetorē legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐπαινούς ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότα. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem Gesneri ἐκφυγόντα ex optato confirmat Codex GÖRL. LEHM.

Ibid. Ἔς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τοῦτοι. διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: ἡμέρα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαινῶν καὶ κροῖου οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20, f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. Διπλάσιον) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. FL. Ed. διπλάσιον οἷς —. SOLAN. Non capio hanc Solani notam censoriam. Certo constitutum non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Justitiae, quod duas causas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEHM.

Pag. 88. l. 3. Ἄνω πού etc.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολόγην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαλνόντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Ms. ὑπὲρ τὰ πάντα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος φαίνεται. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. SOLAN.

Ead. l. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. Editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exsulare iussimus. BIR.

Ead. l. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte Reitzius et recentiores plerique Διομήδην prae-tulerant veteri lectioni Διομήδη. Ceterum observat Aug. Meineccius Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans Jobem Accusatum — spectare ad Socratis irrisionem, cuius indicia sint Pisc. cap. 25. LEHM.

Ead. l. 14. Μένιππον) De quo supra multis ad Diall. Mortl. I. SOLAN. Μένιππὸν τινα) Junio rem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. l. 15. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. l. 16. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theophr.* περί εἰρωνίας. *Pisid.* *Cosmogr.*

Ποῦτ' δὲ τοὺς εἰρωνας ἀθλοὺς κύνας
 Σάλπειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. 1. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

Ead. 1. 5. Οὐτε πεζός εἰμι, οὐτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) *Interpretes:* *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βάλειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βάλειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, et nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Μοχ καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilia, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repono particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. CRAEV. Ms. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit *Gesnerus*. Conf. supra pro *Imag.* cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὡς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Ead. 1. 6. Ἰπποκентаύρου δίκη) [Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocosus usus est ipse auctor *Prometh.* in *Verbb.* c. 5. LEMM.

Pag. 90. 1. 1. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo ad spectu videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis *Ald. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. REITZ.

Ead. 1. 8. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι) *Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρά, et pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et vereor, ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaeton. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμύγης, sed ἀμέριστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἔχουσα οὐσία — quam paullo post τὴν θατέρου φύσιν ὀυζμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἐμισε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέτο μίσγων, κ. τ. λ. GERN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulum restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορίου εἰδωλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GERN.

Pag. 91. 2. Αετολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αετολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quoque, i. e. ad quacvis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Conjungo ἀποβλέπει arctius cum proxime praecedentibus. Circumspicit, quaerens alas istas a

Syro ipsi confractas (cf. τὰ πτερά συντρίψας supra c. 35. med.) LENM.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῶν) *Plat.* Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετυρπημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετυρπημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετυρπημένοι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra *Timarchum*, et plane pleneque *Scholiastes* *Demosthenis* *Ulpianus* in orationem ejus contra *Timocratem*. MARCIL.

Ead. l. 16. Τὴν τετυρπημένην) *Calculus* condemnationis. De his calculis copiose *Scholiast.* *Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad *Vesp. Bourd.*

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΤΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio Editionis *Bas.* est *Τυχιάδου καὶ Παρασίτου*. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) *Plato* in *Epist.* ad *Arch. Tarent.* ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντές, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COEN.

Pag. 94. l. 4. Μουσικῇ) *Antiquitus* nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud *Comicos*, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. *Musica* et *Arithmetica* primum instituebantur juvenes *Athenis*. *Lucian.* in *Gymnas.* COEN. Vid. *Plutarch.* de *Musica*, et *Comment.* ad praefat. *Corn. Nep.* REITZ.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic mox c. 2. et supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si *Florentinam* innuit: nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχόμενην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de *Parasito*, ubi contenditur, τὴν *Παρασιτικὴν* non artem modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγωγε. εἰ δὲ σοι μαλίσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἄφικει.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst.* τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ, posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleum; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insaniam omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) etc.* Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibant, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit *Tychiades*, *opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥτιον, ἢ Φειδίας ἐχαιρε τῷ Διὶ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpretes, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσασθε ἄν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἄν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, εἰ ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσασθε ἄν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam *Statuarium Phidian*. *JENS.* Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocose fictam, et ipsum vocabulam τῆς δαίμονος Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἔχουσιν redditum erat se habentibus, fortuito, ni fallor, errore. Nam se certe alienum erat, ex praecedente voce esse, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metamm.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. *LENH.*

Ead. l. 13. Παιδαγωγόν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet πατέρα de dea, quae multo facilius διδάσκαλος et vero παιδαγωγός dici potuit. LEHM.

Pag. 97. l. 6. Τῷ) Abjeci accentum cum FL. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

Ead. l. 8. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινού intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσασθε. GESN.

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic decesse videtur, τιμῆσθε, aut simile. GUYET. Vid. Jensi notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἄν, vel simile quid, excidiase arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τὸν δὲ δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ παταφύσιν ἢ δονῇ εἶναι etc. quod ibi recte convertitur: Molestos autem philosophos in medium producimus etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγεωσαν et simil. crebro Aret. Cappad. Vid. ejus Syntaxin editioni Boerhavii subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Jov. Trag. c. 12. Adde Maill. de Dialect. p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551. οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437. οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aeque ac Epicteti revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθε ἄν supplicas, verbum ἐμὲ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maillaire, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121. f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς, quod Scholiast. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

ticipio poni millies; id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LEMM.

Ead. l. 9. Ἀγαματοποιόν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προϊσταί) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσαι, προεῖσαι, προεῖσαι, προεῖσαι. An ab οἶσαι, οἶστος; missile? Placet Το ἔω, ἔμει triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὠνα, ἔωνα, ἀφῶνα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guyetus*. Nec felicius fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προεῖν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προωῖσαι, aut πρόφωσαι. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobsius* in *Porson. Adverss.* πρόωσαι (a προθεῖν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum ὠθεῖν etiam alibi varie esse depravatum. LEMM.

Pag. 98. l. 1. Ἄλως — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. *Suid. Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. COGN. Vide *Cogn.* Not. et *Met.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* LEMM.) *Perlecta Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse. SOLAN. Mihi nec Platonicus, nec Cynicus, ille Dion, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LEMM.

Ead. l. 11. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan οἷς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυχ. et *IIap.* SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud si καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰπέ, quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnavi *Solano* οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, οὐθεις recte dici pro οὐδεις, aliique οὐθεις Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐθέν, μηθέν et οὐθεις invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. Οὐθεις *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. v. 65. Μηθέν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μητε ἀτέλεις ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν εἶδει. Sed eod. lib. c. 11. post med. αὐτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος c. 12. σκυροτόμος δ' οὐθεις, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. et μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. διαφέρει δὲ γε οὐδὲν, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν et οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἔν, alterum ex οὐτε ἔν sic conflatum, nam et οὐδὲ εἰς, ad majorem forsitan emphasisin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεις rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. οὐθεις κωλύσει, et saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὅρος οὐθεις ἔστιν. Lenius *Scholias.* *Aristoph.* quem indicat *Maithair.* de Dial. p. 2. οὐδεις elegantius esse, quam οὐθεις. Unum οὐθεις adfert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaev alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. REITZ. Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEHM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασας. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. et *P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθείαι διοίσει. ΠΑΡ. In *P.* vero οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοὶ ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde *Belinus* conjicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours. BIP.

Ibid. Τοῖς ἀληθείαι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων πάντων ἡ παραιοτικῇ

κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse *μετέχουσιν*. Quod verbum in *μετέχομεν* mutarunt, qui illud conformare verbo *ἐπακολουθήσαιμεν* vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. *Ὡς ἐπίστασαι*) Mallem *εἰ ἐπίστασαι*. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adieci. GESN.

Ead. l. 8. *Τέχνη ἐστὶν*) In Parasito definitio artis habetur: *τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ*. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Deinde quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem*. Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἐγκαταλήψεων*) Quidam *ἐκ καταλήψεων*, ut postea. BOURD. *Ἐκ καταλήψεων*) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim *ἐγκαταλήψεων* ē — uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17. p. 116, 1. SOLAN. *Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων*) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrit, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 183. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari ἢ ἐν possit, legi *ἐγκαταλήψεων* vel *ἐγκαταλήψεως*. in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant *ἐκκαταλήψεων*, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, *ἐκ καταλήψεως*. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. *ἐγκατάληψις*, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, diotata excipientibus praesertim, illud *ἐγκαταλήψεων* quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. Spanhem. et Kusterus ad Aristoph. Νῆφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintilianii II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox *σύστημα* explicatur Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, compages

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. GESN. Mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἔγκαι. quare et hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2. ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77. contra Graevium notavit: *Carpis Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, et coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coëxercitis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐν καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.*

Pag. 100. l. 4. Α πονηρὰ χύτρα) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III. — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo.* Et rursus in Sat. V. — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae.* COGN.

Ead. l. 5. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαθρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθίγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem et Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta etc. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαθρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαθρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit Schol. GESN. Cf. Diall. Morit. XI, 4. τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων, ubi Codex Paris. τὰ σαθρὰ. LEBHM.

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ. — SOLAN.

Ead. l. 9. Ὅρω) Sic P. et L. recte. In impr. οὔρω. SOLAN.

Ibid. Μεταγνοῖη) Sic *Salrn.* et *Amst.* quibuscum consentit Ms. Reg 2954. Vulg. *μεταγνοῖος*, male. Bir. Vertendo: *quique praeberē sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam*, invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in *μεταγνοῖη* Subiectum est parasitus, cuius ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) huius consilii poeniteat. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. COGN.

Ibid. Ἐπερ̃ ἐπιστάταιο διαγιγνώσκειν) Ἡπερ̃ ἑ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — *qua norint, fecerant*. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

Ead. l. 12. Κιβδηλός) Quod simplex non est, neque simplicum, id vulgato verbi Graeci *κίβδηλον* vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, *παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον*, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impre-
cari. *Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν*. Sed proprie nummum subaeratum *κίβδηλον* appellant, et *κίβδηλιν* corruptelam. COGN.

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praecipere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti *μη* potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam *μη* non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculis incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo aspectu deteguntur. Construe itaque: *τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων*. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel *μη* testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. *Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat; sive, senior est, quam ut etc.* Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. *μάλιστα* negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: *Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μετράκια, πάντων δὲ μάλιστα*

παιδία, i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *L. Bos de Ellipsis* p. 331. — 2. REITZ. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numerum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam majorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e vuculis καὶ ταῦτα colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥσπερ, sed οὐχ ὥσπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius*. LEHM.

Pag. 101. l. 1. Μη φανερών) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURN.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὡ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip. Med.* 518. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur *Eckhard.* in *Observ. ex Aristoph.* Plut. p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντός ἀπῆλθε) An διὰ παντός, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντός cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniissetur. At παντός μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδαιοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μᾶλλον. Sed et possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim et *Dion. Hal. Ant.* X. p. m. 642. 30. τοὺς πολέμιους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemisum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud *Herodian*. IV, 4, 14. Περί παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

Ead. l. 16. Πάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURN.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhctor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theact. p. Ed. Bas. 83. A. SOLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἴεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbū, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἴεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ. Quum εἴεν verc, ut Guyetus voluerat, in duobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλυσιν mutato accentu in ἀπολλύουσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non, delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in Par. in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὅν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud. ὅν post βλεψ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστοτέρου εὐρίσκω ἐν τῷ βλεψ, ὅν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἔστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὅν remotum esse. Fortassis ὅν per errorem ex ὅν natum erat; unde illa variatio. LEHM.

Ead. l. 7. *Δύναμιν δὲ τινα*) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτεχνίον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. *GESN.*

Ead. l. 14. *Δυνήσεται σώζειν*) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, *δυνήσεται*, imperitia quadam immutasse videtur in *δυνήσεται*. Vidit hoc etiam primus interpretes *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen *ἐαυτὸν*. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. *GESN.* *Δυνήσεται σώζειν ἐαυτὸν*) Cum *δυνήσεται* antea elitum legerem, conjiciebam, legendum *δυνήσῃ* vel *δυνήσαιο*, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* et tantum delerat, ut *δυνήσεται* legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) labens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut *ἐαυτὸν*, quod tertiae personae est, jam etiam in *σαυτὸν* mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster *σὺ σεαυτῷ*. Sed per me non erit necessarium, quia *ἐαυτὸν* est omnis personae. Pro *ἐμαυτὸν* id adsertum vid. ad *Asin.* cap. 13. pro *σεαυτὸν* in *Apolog.* pro *Merc.* c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. *τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐαυτοῦ* — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere* in *Biblioth. Coisl.* pag. 233. Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀρτικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene proficitur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice.* *REITZ.* Translatitiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio *δυνήσεται*, quum in duobus *Codd.* pro *εἰ ἐπιτρέψας* σὺ σεαυτῷ scriptum legatur *εἰ*

ἐπ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in Gorl. σωθῆναι αὐν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto aegrius lonismum in *δυνήσας* ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Lucian. P. I. p. 249. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LEHM.

Pag. 104. l. 11. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομαζουσιν, ἐς τοῦτον ἐξίσουσι, quem cum aliis simil. adfert *Maitt.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Αἰναρῷ τῆς Ἰταλλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

Ibid. (Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48.) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτίων) Λεκτίων. MARCIL. Λεκτίων) Additum oportuit καὶ πρακτίων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι ἀημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔξη κατὰ δῆμον ὅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούαζονται αἰδοῦ Ἥμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθους τραπέζαι Σίτου καὶ κρεῖων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορομένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὀδαῖς ἀντιμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissertt. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba HomERICA, quae post ὅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEHM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθους τράπεζαι, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2.* et *Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut et G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. *Εἶναι* legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εὐφροσύνην. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. SOLAN.

Ibid. ἔχῃ κατὰ) ἔχει κατὰ scribendum videtur, pro κατέχει. GUYET. Non plane opus est cum *Guyeto* κατὰ per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z, 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἧγε κάρη ἔχει*, et ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris *Odysseae*, quem *Solanus* indicavit. ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciph. III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Idem *I, 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν.* *Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦσα τὸ γάλα* (male πηγῦσα *Ed. Jung.*) Idem *IV, 113. περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχίαν εἶχεν.* Et *III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον.* Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesque;* ubi ex traiectione structuræ patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ. In Soloeicismum ἔχει incidit, opinor, *Guyetus*, quod apud *Homerum* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκούάζονται, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpins vix aliud esse potuit. Jam vero κατὰ, quidquid exentiat *Reitzius* ad tuendum κατὰ, etiam *Wolffius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατὰ δῆμον in hoc nexu nihili esse. LEHM.

Pag. 106. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11. SOLAN.*

Ead. l. 7. τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὄλων. *BOURD. Ἑλλήνων*) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. ὄλων. In *Fl. λόγων.* SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in *Heroic.* et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium *Iliad.* II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum neo opus erat, ut ipse *Homerus* discrete Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* *Metamm.* XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριώτερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — LEHM.

Ead. l. 11. "Ἕλληνας — κατέσχευ) *Hom.* II. A. Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in II. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. l. 12. "Ἐαντὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυψοῖ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰτίας) Τελείας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἶόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. "Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. "Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. "Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. Obsopoeus: neque enim ad satietatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno.* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in *Comm.* I. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούεις σε χρη. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31. τοῦτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούεις quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούων. REITZ.

Ead. l. 5. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Jens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inversae ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. et Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen et Alciph. IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλειαν dicentem, et ἀνοχλητοῖαν Diog. Laërt. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpretres. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss N, 79. 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐνὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem? aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata; jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et ἐνὶ σχερίῃς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequuntur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens. In suspensio relinquit parasitus, quo jure nomen Sapientis solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tuscc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritzsche*. Quæstet. p. 191. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὅπως ἠδέως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi interdum, ut Tox. c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκ οὖν τῷ μὲν συχνὰ κεντημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse præbet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non præbet. VITRINO.

Ead. l. 7. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. REITZ. Παρέχειν h. l. vim habet verbi παρῆναι, ut ἔχτω verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὴ) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. *Ei B. 2. Par.* et *Amst.* quod et agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam *De Merc.* Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου, adscripserat *Gesnerus*. REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit *Fritschius* loco in *Varr.* Lectt. laudato. LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim *Epicurus* philosophiæ suæ summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr. Ipse pater veri doctus *Epicurus* in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖη, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est etc. neque pecuniæ, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖη, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmatur Graevii emendatio. In impr. 'omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN. Cum coquo saepe melius conjungeretur hic *dispensator*, ut Spha praeced. ubi utrique dicebatur dominus *μαχεσθαι*, quod h. l. diceretur *χαλεπῆναι*. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat parasitus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut Gesnerus reddidit, pecunias, jam monuerat Belinus. LENN.

Ead. l. 7. ἔκτινος) *ἔκτινος* malim. Et Solanus Florentinam etiam *ἐκτινος* male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud *μόνος* rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὡς *ἐκτινος* tum exponendum, inteilecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ. Quin ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vet. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum *ἐκτινος* conjungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Fritzscheius*. LENN.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. II. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον*, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic *ἱερὸς τινι* etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. *Aesop. F. 2. τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται*. *Evang. Joan. XIX, 36. ὅσπουν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ*. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod. XII, 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ*. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic. I. in Verr. 18. insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde Justin. XVIII, 7. decimas Herculis ferre*. Et XI, 5. *duodecim aras Deorum statuit*. Alia hujus generis dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210. REITZ. „Caecutiit hic vir perspicax* (*Gesner. in interpr. Lat.*) nec minus (quod non tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἔστι) μάθῃσιν πάσης τέχνης πρὸς-άγειν (τῷ μαθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“ Sic J. *Seager. in Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319. LENN.*

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρέβουσιν οἱ διδασκαλοί, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticā loquendi formam. Sic ἐξ διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64. f. Ἐξ Ἰλιάτῃτος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertiam testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχοσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, et simil. quae enim praepos. ἐξ juncta, ipse adtulit Jensus. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est e schola; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Sornii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὅποτε ἀφεθεῖν ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων. quoties e schola dimittebar; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEHM.

Ead. l. 4. Εἰς διδασκαλείῳ φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290. μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτό) Notarat Solanus noster solam Par. quae male πολλὸς haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim et πολλή male forsā ab interpret. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt multa est via, ad quod Fl. aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omit- tentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, et non πολλὸς poetice pro πολὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut longa et ardua dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequae ac priores interpret. et ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *ὁλμος* aptemus: nam quid opus aliud *vias* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδός* et *ὁλμος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποί, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, et αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GERN. Ad τέχνην referri πολλή vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. Πολλή dicit parasitus, de ὁδός cogitans, sed meminit statim versus Hesiodi longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce πολλή convenientiorem, quum ὁλμος ad analogiam vocis ὁδός etiam feminino genere dictum sit. Cf. Eurip. Alcest. v. 845. Herm. ὀρθὴν παρ' ὁλμον. Αὐτὸ autem intellige τὸ ὕστερον τοῦτο. Αὐτὰς, quod duo Codd. praebent, non equidem praetulerim cum Belino. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc Hesiodi locum in usum suum convertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. ΛΕΗΚ.

Ead. l. 17. Εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαρθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαρθάνειν. Paullo post iterum τῷ degeneravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut jam vidit et monuit Graevius. JENS.

Pag. 112. l. 1. Τῷ μαρθ.) Ita B. 2. et Par. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

Ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, quantocius in quaestu est. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Ead. l. 4. Ἄμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Ἄμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte et castè colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν, Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4. pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. *Callim. Hymn. I. v. 10. Ἐν δὲ σε Παρόρασιν Πελὴ τέκεν. Long. Past. III. pag. 110. ἐν γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσὶν ἔνα τὸν κάλ- λιστον αἰετὸς ἤρπασε.* Adde nonnulla alia in Syntax. *Arctaei*, ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* et *Rutgers.* ad *Horat.* compluribus in locis egit *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτῇ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molestia, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δο- κοῦσι μοι ταύτης ἐπισθυμεῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτῇ. JENS. Αὐτῇ) *Jensii* emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ· quare nullus dubitavi, monentibus *Jensio* et *Solano* parere. REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione. 145. B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt. Σωκράτη* praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. et T. II. p. 585. etc. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ. Variant praeterea apud Nostrum Διομήδην et Διογένην Ver. Hist. II, 23. Διογένην et Διογένην Demon. c. 62. Ἀριστοφάνην et Ἀριστοφάνην supra Bis Accus. c. 53. Sed Διομήδην infra cap. 44. sine variatione legitur. LENH.

Pag. 114. l. 2. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo his haec dici. REITZ. Nihilominus *Schmiederus* edidit αὐτῇ, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LENH.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetori- bus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατότερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἐστίν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpretes. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantis Gallis *Aelian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνθρώπου) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνθρώπου, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c. 3. ad sacerdotes Delphicos Phalar. II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὥς διὰ γ. Sic paullo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homer.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec decrat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαρθεῖσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, εὐθιγὰς faciens δῆλον ὅτι. Sic optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γὰρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat *Gronovius* ad *Tom.* I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiopas*, ὅτε σφλαῖν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in *summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι* vertere, *ne initio quidem cornua sunt.* Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi, REITZ. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. LEHM.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιόσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: *Ac aliae quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet *Ed. Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) pla-

ne omittantur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. *Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*) *Καὶ μὴν τὰς μὲν* aliae, quasi viderentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum *καὶ*. Sed quia *καὶ μὴν καὶ* millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de *καὶ* abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi *τί δὲ οὐχ οἱ τὰ*. Ibid. c. 10. p. m. *μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν*. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll., videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. *ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ*. Sic et Liban. Ep. 29. *καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ*. Idem Ep. 51. *οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου*. Ep. 33. *δὲ τὸ μὲν τι τῆς*, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. *ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ*. Ibid. vel octo monosyll. legas: *Ἐστὼ γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β*. Ac versu ult. ejusd. cap. *ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη*. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, *τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες*. Ibid. p. 54. a. m. *νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα*. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. *τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου*. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. *καὶ γὰρ τί μὲν ὦ*. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

Ibid. *Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας*) Nihil hic vitiosum; sed im-peditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: *Προσδεκτός ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ.λ. GENN.*

Ibid. *Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας*) *Quamquam earum ratione et postulata venia*. Verte: *quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat*. GUYET.

Ead. l. 4. *Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας*) Haec ex *Fl. Solanus* ita constituerat, *καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἄξιός ἐστι* etc. ac sequentia illa tria, *προσδεκτός ἂν εἴη*, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἄξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

Ibid. *Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν*) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τῆς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι. ἀξιώσας prave legitur; et mox post ἀμεταπτῶτοι, *προσδεκτόν ἂν εἴη*.

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et merum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. l. 5. *Μίgas*) Mediae. An *mediocres*? GUYET.

Ead. l. 6. *Προσδεκτός ἂν εἴη*) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur *προςδεκτός* in *προσδεκτόν* sit mutandum; cum jungi possit praemisso *τις*. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὡς ἀναγκαίαν*) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. l. 8. *Μᾶλλον τῶν ὀργ.*) Vertitur, *magis convenire, quam instrumentis*? Verte, *consonare magis, quam organa*? GUYET. Quid sit *μᾶλλον τῶν ὀργάνων*, mihi non liquet. SOLAN. Quia *Solanus* ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorum esse instrumentis musicis. Adeoque verba, *μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων*, sonant, *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica.* Ideo in verbis *δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν*, ut scriberentur, illud solum mutavi, ut *δὲ τις* interrogantis more scriberem. REITZ. Totum locum sic putat *Seagerus* legendum esse: *κατὰ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτόν ἂν εἴη· φιλοσοφίαν δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν;* et constructionem dicit hanc esse: *Προσδεκτόν ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας. Μέσαι* esse vult *usibus vitae communibus subservientes. ὡς ἀναγκαίαν, quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna. ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur.* Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead. l. 13. *Φορᾶς ἀντιδόξου*) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, *proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis.* De usu simili nominis *φορὰ* plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad *S. Empir. Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert *Parasito* nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem *Rhetorices*, demonstrat. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*) *Point du tout*; i. e. nullo modo. GUYET. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi *Jensius* idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Fl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ con- duplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* *Memorr.* III, 1, 8. *ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἀγωνταί, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠθεῶνται.* quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea causa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolsius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. *Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης*) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset *ὡςπερὶ*, vel *ὡς δῆτα*, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. *Κατὰ τινός*) *Καὶ τινός* legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim *δῆτα* ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους*) An quī singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. *Νὴ τὸν Ἡρακλέα*) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti *νὴ τοὺς ἄλλας. Liban.* *Paras.* *BOURD.*

Ead. l. 16. *Ὡν ἐγὼ δοκῶ*) Videtur leg. *ὡς*. GESN. *Gesnerus* *ὡς* malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀπλάτους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si *ὡς* legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. *Διαγίνης*) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et *π. κόλαν.* *Bentlejus, Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* I, c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύνατο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro *εἰ οὕτω δύνατο*. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et *εἰ δύνατο* duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύνατο. Sed ὅπως tum pro *ώς* valebit, ut videtur etiam facite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὅς pro *ἐφ' οὗτος*, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiphi. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίονσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰπῶς, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exemplā sint aliquanto rariora: nam cum ex *ώς* πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπῶς. REITZ. Operam h. l. perdere Reitzium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Animadv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. Sophoclem Antigon. v. 371. (Herm.) Nihilominus dubito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι pro γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, ejus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύνατο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet supplendum. LXXIII.

Ead. l. 3. Ὑπόδοιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ — SOLAN. Εὐδοιμηκέναι) Admississem augmentum ἡδόκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermanni Manibus δοκησώφους videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus recte. Edd. habeamus, (quod similiter in *ἡὐδοκίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. REITZ. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 5. *Ἀπλοτίππος*) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. L. COGN.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκίμει*) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκίμει*, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. REITZ.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 285. — (Sed suspectum mihi illud *ὕμῳ*.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ σιόλω*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic.* et *Gell.* COGN. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν*) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡχροαμένος καὶ θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλείας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si *παράσιτον* habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν*

Μαρινέλα φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡσυχῇ ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἰτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus*. PALM. Ἀριστοτέλεος — μουσικός) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. SOLAN.

Ead. l. 7. Νηλέως) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. l. 8. Εὐριπίδης — παρεστει) Hoc abunde *Suid.* et *Gell.* L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνάξαρχος) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. l. 11. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ. Nisi accipi *Lucianus* voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἴσθιν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse. Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, verò fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. JENS.

Ibid. ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφη. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. GERN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: ut dicebam. Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem Latinam. LEHM.

Ibid. Παρασιτεῖα) Fr. et Par. παρασιτεῖα. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτεῖν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτεῖα) Haud adeo leve est animadvertisse, hocce cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adjectivum) nam σπουδάζω etiam accus. jun-

gitor. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατος*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορῶν ἔξω*) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi τὸ ὄρα, aut simile quid, ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τοῦ Θεοῦ; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* μὴ τ' ἀγαθὰ; *Aelian.* XII, 22. f. μὴ τοῦτον Ἑρακλῆν ἡμῖν ἔτερον ἐσπερας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖόν ἐστι;* foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖόν ἢ;* *Nonne ridiculum sit?* essollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, τινὸς δεομένους ἀναλήψεως reddiderat *Gesnerus*: *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de caussa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEHM.

Ead. l. 14. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide *Is. Casaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἡ θῆλυν ἀπὸ χοροῖας Κύκνον ἔγνω. BOURD.

Ead. l. 15. Ὅποῖον ἡμεῖς) Sic *Ter. Eun.* II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Ead. l. 19. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Ms. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *Δεῖ Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δέ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δέ τις παρεδέξατο*, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existinem. Ms. bellissimo *παρετάξατο*. Si quis vero in acie co-

getur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Πα-
ρατάττετο Ven. utroque. In reliquis παρεδίξατο. SOLAN.

Ead. l. 6. ΠΑΡ. Αἶγω δὲ ὁμως) Nullus dubito, quin haec
ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. TTX. ὡς θαν-
μάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὁμως. ΠΑΡ.
τῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
legerit. REITZ.

Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, ae-
tate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil.
L. I. Plut. in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus.
Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.
Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15.
SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡς εἶπε τις) Sic interpres legisse videtur:
ὥστ' εἶπε τις. GUYET. Ὡς εἶπε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὡς — κατ'
ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medici-
nam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. Κατ' αὐτὰ) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

Ead. l. 2. Ἀνδριότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. Salm:
et Amst. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m.
70, B. est ὀλεθρος Μακεδόνων. SOLAN. Corrigendum non cen-
seo Lucianum. Sive enim ad Demosthenis locum respicias,
paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos
est nostro solennis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum Belino interpretari
Macedonum pestem, quum aequae facile intelligi possit scelo-
ratissimus Macedonum. Ὄθεν male olim redditum, a quo,
jam a Guyeto video recte explicatum. LEHM.

Ibid. Ὄθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
litteris aureis inscripserat, ἀγαθῇ τύχῃ· attamen cum ad pu-
gnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probrio daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ
πάλιν μαχόμεται. Cetera hujus Dialogi desumta ex Iliad. et
Odys. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γρα-
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Θραξί) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuum, ex *Plutarchi* loco disces, quem ad Somn. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Aeschine objectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia?, Sed teste *Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς*. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpona SOLAN.

Ead. l. 14. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. Ὀμιλος) Sic supra Asin. c. 37. αὐλητῆς ὄμιλος. SOLAN.

Ead. l. 16. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔτατον, οὓς ὑμεῖς εἰλοσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποιδαίῳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Ἀθλήῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔτατον, ἔμεινον ὡς περ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii Platonem accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GERN.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπολίαν. Vide *Suidam.* Το μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socratis affuit? et quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Ἀθλήῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡγήσεν. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Bocotos facta fuit, et quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ. ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

Socratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐν δὲ τῇς ἐπὶ Ἀλλοι μάχης γενομένης, καὶ γενομένων Ἀθηναίων, ἔχων ἱππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ αὐτὸ καθήσθαι. PALM. Vid. *Xenoph.* p. 253, 52. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡριστήθειςαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de *Divin.* l. Trium harum diserte meminit in *Apol.* apud *Platonem* Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, ejus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* *Neq.* 522. et his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque *Parnes* extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de *Dæmon.* Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad *Delium* contra *Thebanos* pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus palaestrae *Tauraeae*? Ponamus illam in viâ e *Parnethæ Athenas* ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit *Parasitus*, h. e. *Lucianus*, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit *Socrates*. *GRÆN.*

Pag. 128. l. 1. Ταυρέον παλαστράαν) De qua vid. *Plat.* in *Charmide* statim ab initio 235. C. *SOLAN.* Ibiq. *Heindorf.* Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso *Parasito* sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην describendis, ab auctoris manu declinaverint. Quare in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum reddere, quam committere aleae. *LENX.*

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De *Socrate*, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλίων καθέζομενον ὠραῖζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, *Socratem* se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὠραῖζειν non significare se ornare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραῖζειν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ὁαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua *Socrati* exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, εὐτ' ἄρ' ἐπελλε Στρεψέσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὁάριζε γυναικί· quando jam erat Digressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et *Iliad.* X. Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεός τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo et adolescens confabulantur inter se. Hinc ὁαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu *Veneris*: Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἔμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφασις· Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ὁαριστὺς πάρφασις conjungit, et Etymologicum ma-

gnum exponit *ὁμιλία παρασκευαστική*, colloquium, quod prae-
parat, hoc est, animum ad amandum et consuescendum inci-
tat. Idem: *ἄραρος αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷον οἱ ὁμοῦροι τινες*
οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῆσθαι γάμον καὶ συνηρμώσθαι. ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ ὀαρίσθην λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide
sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὠρῶσθαι) Faire le beau. GUYET. Parum abest,
quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis cer-
tum, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripserat etiam *ὀαρίσθην Gesnerus*.
Et in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid
relinquatur dubitationis, quin unice vera sit *Graevii* conje-
ctura. Cf. Alexandrī oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Νυκτιπλάνοισι ὄαροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοισι. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte *ἀνδρὶ σπαρ-*
τῷ. Thebani enim et Boeotii dicebantur *σπαρτοί*, i. e. *sati*.
Fabula nota. Vid. Nostrum Philops. c. 3. KUSTER. Adde *Eur.*
Iu. (pag. 330. A. 344. AB.) et *Hq. μ.* (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡς οὐδὲν το etc.) I. e. vera dicis, non ca-
lumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco *Be-*
neditum, dum quae nimis attulit *Obsopoeus*, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus no-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat*
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratias arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens *Benedictus* illa sicut tibi,
sequentia reddidit: *itaque parum gratias arti tuae conciliare*
videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuas*
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet ta-
men hoc loco *καὶ* ejicere cum *Gesnero*, qui in marg. notarat
hoc forsan delendum. Nam nexus *φερε καὶ οὐ λέγε* melior est,
quam *φερε καὶ οὐ καὶ λέγε*. Etsi de *καὶ* abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. *Marcilius* hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* JENS. Mallem ἀνηκοῶς. SOLAN. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οἱ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis *Ael. V. H. IV, 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαλεπῶτα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαιδευτοῦ.* Et οὐκ ἀπαιδευτοῖς ἰατρικῆς, I, 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. Lectt. Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis οὐτως ellipsis h. l. statui possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Bosiano* libro agitur Ed. Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. LEHM.

Pag. 129. l. 1. Νέστορα) *Hom. II. A, 249.* SOLAN.

Ead. l. 3. Ὡςνερ ἰδόντι) Ὡςνερ ἰδόντι. MARCIL. *Solanus* contra, cum ὥςνερ legeretur in *J.* id in ὅςνερ mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quia in ὅςνερ optima Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥςνερ τὸν Νέστορα. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀχιλῆα Αἰάντα) *Hom. II. B, 371.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομένηα — παράστρον) *Hom. II. A, 256.* SOLAN.

Ibid. Ἐγγονον) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer. Odys. XIX, 181.* et *Hygin. f. 97.* qui Deucalionis Cretensis filium narrant. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium facit Idomenetum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem υἱός accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praeceptum h. l. magis convenit ἔγγονος, qui est e posteris, quam ἔγγονος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebram horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspiceris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip. Hecub. v. 941.* Pors. LEHM.

Pag. 130. l. 1. Πλεῖον) Ex *Homero II. A, 262.* reposuimus pro πλεον. SOLAN. Πλεον) Verum est, in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πλεοναι, σὸν δὲ πλεῖον δέναι αἰέλ. Sed quia

in hemistichio, quod *Lucianus* profert, *ὅν δὲ πλέον* etiam versum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri* adfectata spondeorum dimensio studio etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam *πλέον* et hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ. Nihili est haec tota disputatio. Graecae aures sonis Homericis aduetae vix tulerint hanc justa ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie *πλέον*. *Πλέον* ex sequente prosa huc delatum, LEHM.

Ead. l. 5. *Δι' ὅλου*) Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Homer.* Il. H, 312. SOLAN.

Ibid. ἄγον) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur: reliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὡς αὐτὸς φησι) Ubī hoc dicat *Homerus*, nescio; certe Il. B, 405. vocat ad coenam Nestora et Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (*Iliad.* A, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN. Junctum utrumque *Homeri* locum in suum usum torquet *Parasitus*. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνὶ Καινέως) Locus *Homeri*, unde hoc conjiciat, est *Iliad.* A, 264. SOLAN.

Pag. 131. l. 10. Ἐκτορα) *Hom.* Il. II, 278. SOLAN.

Ead. l. 11. Πρωτεσιλαου) *Iliad.* II, 293. SOLAN.

Ead. l. 15. Σαρπηδόνα) *Iliad.* II, 480. De sequentibus vid. etiam *ead.* Il. II, 788. et 849. SOLAN.

Pag. 132. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) *Apollo*, *Hector*, et ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. l. 2. Καὶ τελευτῶν etc.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναιότατος Ἐκτωρ, προσκλιπὼν τὸν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. TTX. Τίνας δὲ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι ἐλικοσιν ἀντιβόλησαν etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait *Parasitus*, *Patroclum* morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem *Hector*, suppliciter orans *Achilleum*, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae *Parasito* fuerit digna. Rogat *Tychiades*, quae demum ea vox fuerit? Respondet *Parasitus* id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert *Homerus*. JENS.

Ead. l. 3. Ἐκτωρ προσκλιπὼν) *Hom.* Il. X, 337. SOLAN. In *Homero* est *μισσομαι*, non *προσκλιπὼν*. Sed an et *προσκληπῶ* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, "Ἐκτὼρ προσκίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσκίπτειν τινι cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρὸςκίπτει δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίσω γόνυ; deinde Androm. v. 537. Τί με προσκίπτεις, ἄλιαν πέτραν, ἢ κύμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic et προσκίπτοντος ἔμῳ γόνυ idem Suppl. v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43. πρὸς γόνου πίκτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache ejusdem locum protulit, non demonstravit, Scapula, quod tamen mireror, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. Τοιοῦτοι δ' αἶπερ) Hom. Il. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur α' αὐτόθ'. SOLAN. Imo vero in Homero ἄν mutandum erat in α', quod etiam recentiore aeo factum. Ceterum in Bas. 1. et 3. scriptum inveni αὐτόθι, jota perperam subscripto. LEHM.

Ead. l. 16. Μὴ ἔμα) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

Ibid. Τιθέμενας) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in Salm. In omnibus antea prave scriptum τιθέμενας. Socrates apud Xenophontem Achilles amicum fuisse probat, non amasium; qua de re ad Ep. c. 32. B. SOLAN. Xenophonis locus est Sympos. VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat Solanus, quamve ipsius notam, non video. Nam ille Luciani locus, quem habes Amorum c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc Solano obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. LEHM.

Pag. 133. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89. ἔνθα. SOLAN.

Ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικλυτός tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείῳ γόνι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246. θεράπων audit; et 295. Θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ, et mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογός Ἀρης πόλεμόνδε μέτσει, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Aenea manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντος Ἀρηϊ dicuntur et ipse et Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἀριστογελίων*) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis*, mentem, qui de eo ita loquitur: *γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογελίων ἀνὴρ τῶν ἀσίων μέσος πολίτης ἐραστής ὦν εἶχεν αὐτόν.* In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statucae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statucae conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ὡςπερ Θουκυδίδης φησὶ*) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba *μέσος πολίτης.* BR.

Pag. 134. l. 5. *Ἀφίλλετο*) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. *ἀφείλοντο οὖν αὐτόν οἱ ἑταῖροι.* REITZ.

Ibid. *Ἐστῆκε χαλκοῦς*) Sic *Lexiph.* c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciph.* I. Epist. 50. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. *Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.*) *Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάζει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί.* Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, *οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί, φησὶν ἐστιάζει.* Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster *φησὶν ἐστιάζειν, αὐτὸς ἐπὶ ἐπulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* II. T, 160. *Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθε θοῆς ἐπὶ*

Lucian. Vol. VII.

G g

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ·
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμῆνος σί-
 τοιο θυήσεται ἅντα μάχεσθαι. *Sed vasci jube velocibus in na-
 vibus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo.*
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi
poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theo-
 criti ad l. v. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, ὀλ-
 γον τινα ἡσθίων ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἐπινον, ὥς θερροὶ
 ᾄσαι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi,*
summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibebant,
quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν
ἄpellarant. JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet,
 sed etiam etc. Exemplum quaerenda. GUYET. Jensus transpo-
 nendo haec sananda putat; sed addenda tantam vocula εἰ post
 ἐστίασσε, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae
 sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne*
ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet
prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.
 PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad. T. 162.*
 et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus
 pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. SOLAN.
 Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter
 et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe
 asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio,
 quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplendi
 ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis
 diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet *Devarius.*
 Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus,
 verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro
 καὶ εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu-
 gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam
 si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus
 non est. Huc pertinet apud *Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ.*
 GERN. Recte *Gesn.* simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fab.*
Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et *Jens.* ad *Vit. Auct.*
 §. 6. REITZ.

Ibid. Ὁν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
 GUYET. Et ego malletm abesse; tum enim minus perplexa erit
 oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omni-
 no reciperem si vel una Ed. praeciret. Et parum absuit, quin
 vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem *αελ*, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. LEHM.

Pag. 135. l. 1. *Ῥενεθ δ' Αίας*) *Hom. Il. Θ, 272.* SOLAN.

Ead. l. 7. *Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν*) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

Ibid. *Ἀξιόν γε*) *Εἰρωνικῶς* dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

Ead. l. 10. *Ῥασπιστὰς*) Forsan ὑπερασπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 137. l. 6. *Ἐν δὲ δῆ*) *Amant δὲ et δῆ* etiam sic jungeret *Alciphr.* et *Longus*. Vid. hunc *Past. Il. p. 41.* illum *I. Ep. 30. p. 126.* et alibi. REITZ. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: *Ἐὶ δὲ δῆ καὶ* etc. et sic centies alibi. LEHM.

Ead. l. 6. *Τίς ἂν καὶ*) Et καὶ ita post *ἂν Phalar. Epist. 38. ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπελοθῇν*. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐκείνῳ*) *Ἐκείνων* conjiciebat *Gesner*. Favet huic conjecturae lectio *Juntinas*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit *ἐκείνων* ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βλον παρὰ τοῦ praemittatur, recte jam procedit, ac hanc vitam esse comparaturum *ἐκείνῳ* scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, *ἐκείνων* scil. φιλοσόφων βλον, recipi potuisset. REITZ.

Ead. l. 16. *Οἶονται. περὶ ῥήτορας*) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται περὶ αὐτοῦ. *Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ.* Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, *εὐροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη*. GESN. Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ dolendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53. in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in *Cod. Par.* legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diar. Class. Vol. XIX. p. 24.* pro οἶονται mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit, τὸ δόξης καταφρονούντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasi aptissimo. LEHM.

Ibid. Περί) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. Bourd. Mox comparisonem auri cum igne repeto cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. I, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. s. Gall. c. 7. Belinus prorsus absurde sub igne cogitavit carbones. LEHM.

Ead. l. 8. Ὡςγε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δὲ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισ ἐπ' αὐτῇ εἰλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in Ed. Basileensi, et versio simplex optime satisfaciet, omisiss illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius verò etc. GRON.

Ibid. Φιλοσόφων* περί) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπράττεται μὲν, εἰσπράττεται δὲ παρὰ τῶν ληλοπόντων τὴν τάξιν. Alciph. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράττασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic. X. p. m. 640. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. Ἐτ) Sic Ed. J. Reliquae ἐτ. Neutrum admodum placet. Scribe tantum.εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN: Scitissime monitum. Sed tam verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce ἐτ. latere vitium, quod Belinus, quum ἤδη substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobsio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἐτ. προεβύτης ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzsche Quaestet. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἐστὶ πρ. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἐστὶ quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τί, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit *margo A. 1. W. LEHM.*

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, *Luciani* stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot. c. 27. f. ac 39. pr.* Nec non hoc *Dial. Paras. c. 12. et 39. m. etc.* Item *Epict. Man. c. 29.* alique. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.*

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπολλύντας) Haec etiam male habent. *SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.*

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὠπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὠπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in *Obs. Crit. pag. 78.* Quare commatibus additis, quae in *Edd.* aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *REITZ.*

Pag. 141. l. 2. Δεδιώτας) *Miror*, nihil hic varietatis quaevisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare *Edd.* excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in *Mss.* similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *REITZ. Bas.* tamen 3. vere habet δεδιώτας. *LEHM.*

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) *Socratis* Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon.* Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Τινι) *Twa* adscrips. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ἐπὶ τινός, quando adjungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg. Tit. Dativ.* Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

ράσιον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non sumptavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additam verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV, 1. εἰρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσημέναις βιβλοῖς, dictum est a nobis etc. *Herodian.* I, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεία. *Nostrum* *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκται σοι, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. I. 11. Τοῦ τῶν ρητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in *Ed. Reitz.* quem reposuimus ex *Edd. Salm. B.* 4. et *Ms. Reg.* 3011. BIP.

Ead. I. 15. Κακούς κακῶς ἀποθανόντας) Amant et Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. v. 65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. *Ibid.* 418. — ἐξολῶ κακούς κακῶς. *Alciph.* III, Epist. 28. f κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Item *ib.* Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.

Ead. I. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

Ead. I. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. pag. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθνήσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. GESN. Voce καταπρησθέντας etiam Peregrynus Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus*. LEHM.

Ead. I. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicuram. GUYET, Epicuram Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχεθέντων. GESN. *Cic.* Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero* De Finib. II, 30. LEHM.

Pag. 143. I. 1. Φθνήσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. *Gosnerus* emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινίω ignoro, et nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniat. REITZ.

Quidni potius *φθινάω* subesse putes, quam *φθινέω*; Certe Substantiva *φθινάς*, *φθίνασμα*, c. s. facilius ad *a* vocalem radicalem ducant, quam ad *e*. Et quod verbum *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, *φθινύθειν*, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. *Φυγόντας*) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. *Γύγου χρυσίον*) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctiore, aut *Κρείσσον*, aut *Μίδον*, donec ex *Mss.* Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi *Γύγου δακτύλιον*, quo adludit; nec tamen opus erit *δακτύλιον* hic denuo legere, quia *χρυσία* generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) *Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία*. REITZ. *Opes Gygis* non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, *Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πελυγγίσσου μέλει* etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, *Γύγου* in *Κρείσσον* aut *Μίδον* mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in *Poët. Lyr.* min. p. 246. Ed. 1586. BIZ. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (*Od. XV. in.*) *Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγου, τοῦ Σαρδίων ἄνακτος*. LEHM.

Pag. 144. l. 6. *Δορυφορίας*) Ad satellites regioe respici, non est quod dicam. Sic *δορυφόρημα*, de satellitio tragicio, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. *Λίσχιον*) Mallem *αἰσχρόν*, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. *Παρασίτην*) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam *παρά* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in *παράσιτον* appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit, qui cum aliis, quibus *obrepit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorum etiam illi *Solonis* *παράσιτος*, atque *Phoebi* *Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, dein *praescurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Guyet*. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

itis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juata*, i. e. *cum alio coenare*, quia id sit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse cumitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque malle, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui *παράσιτον* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρά* in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet: excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo *παράσιτός* grandius: quid sonare atque esse, quam simplex *στέιος*. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. *Tim.* §. 52. ubi *Hemsterh.* ad *ἀλλὰ γὰρ* risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Inter cetera nihil prohibet, quo minus liceat *Nostris* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic *lusus* tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. ἢ τοῖς ἐλοιο) *Ven.* utraque ἀν ἐθέλοις. SOLAN.
Ead. l. 9. Σὺ δὲ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praeiopiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* cap. 4. φυλάττει μοι, ἔφη, τὴν Ἰνπάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr.* *Homer.* *Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. σὺ δὲ μηδὲν ἄλλω παραδούναι — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δικάω, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

Ead. l. 10. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus, quos ex *Odys.* profert *Stobaeus* serm. 192. Vide *D. Ambros.* 6. Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. *ANAXAPEIZ*) De Anacharsi et Solone vide, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol. SOLAN.

Ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ*) *Gesn.* vertit. DE EXERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscriptioni adsueta minus commode loca indicata. possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. *Ταῦτα δὲ ὑμῖν*) Hanc paginam interpretor ad lib. X. *Heliodor.* BOURN.

Ead. l. 6. *Αἶψα*) Oleum *μαύλας φάρμακον* vocabat. *Diogen. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἄτερος τὸν ἔτερον*) Recte *Juntinam* habere *ἄτερον*, adscripserat *Solanus*, et quia *ἄτερος* tam prope praemisum, credat quis etiam *ἄτερον* rectius sequi, quam *ἔτερον*. Esse autem *ἄτερος* Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair*, de Dialectt. pag. 15. pro *ὁ ἔτερος*. Addo *Callim.* fragm. XCI. — *οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων*, ubi *Bentlejus* etiam ex Epigramm. *ἄτερος Ἡρακλῆος* adducit. Verum non adeo me movit solinus *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video, quae crasis pro *τὸν ἔτερον* locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero *ἄτερον* in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum *Juntinas* est *τὸν ἄτερον*, nam *ἄτερος* extra crasin pro simplici *ἔτερος* Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus hunc usum tribuit *Gregar.* Cor. p. 138. Quod statim de *μετὰ δέ*, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus apud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scriptores, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde judicium illud paullulum corrigatur: *Diall.* Mortt. IX, 2. *Vit. Auct.* c. 9. De Sacrifi. c. 8. *Eunuch.* c. 12. De *Astrol.* c. 5. *Icarom.* c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit Index. LENX.

Ead. l. 8. *Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες*) Huc pertinet illud ipsius *Anacharsidis* apud *Diog. Laërt.* I, 104. *τὸ ἔλαιον μαύλας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαλνεσθαι ἀλλήλους.* *GESN.*

Ead. l. 10. *Καὶ ἦν ἰδοὺ*) *Kal vu idou.* MARCIL. Vid. *Xenoph.* *anaph.* *Aristoph.* et *Nostrum.* *Piscat.* c. 51. SOLAN. Non

quidem ita edidimus in Pise. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme malletm ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi, REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult *Belinus*. Bir. „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. At ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitsium* expleri curavi. Cf. Diall. Mortt. X, 10. *Geenerus* h. l. ἦν pro ἐν capiens totum locum reddendo corrumpit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν οὐλοῖν) Posset ἐν abesse. Sed additor crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐν βλας αἰλούσα. *Soph.* Aj. 27. — κατηντισμένους ἐν χειρὸς —. Confer Nostrum supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐπὶ δὲ αἰράμενοι ἐκ τῶν περὶ. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρησῆας ἐκ τῶν περὶ. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer.* Animadv. ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEHM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπληροῦντες) Conf. supra De Merc. Cond. cap. 17. et *Jov. Trag.* 33. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἐγγέλους) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλους. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πληρῷ οὗτοί γε etc.) Οὖν ἐν πληρῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθείαν υποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. *Sic. Ma.* non ταράττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subicientes eo invicem illa adspargunt. Paullo post dicit ἐπισπάρτεω τὴν κόρυν. Haphen intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et flavescit haphē. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in *Agonistio* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττουσι — ἐπαμῶντας) Sic W. totum hanc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσι τε — πάττουσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, et, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκαμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërentur, non licet; verbo, ipsam caveam. *GEN.* Πάττουσι τε) Probe etiam vidit *Gen.* vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, prae-

ferendum tamen id, quod Codex suppediat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragolium abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam παρρουσι jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque adcommoavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prestantes se invicem, et — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.*

Ead. l. 11. Ἀγωνιστοὶ) Conf. Diall. Deor. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 12. Τὸν ὀλισθοῦ) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὀλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὀλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adjective accipiatur, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum ἐνὸλισθος adjective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισθος, πρῶτος, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit; ὀλισθος, — ὁ ὀλως κατακλισίων. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀρθεοτάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII. c. 26. Propert. L. III. Cogn.

Ead. l. 16. Ἀποπνύειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπνέειν. SOLAN.

Pag. 150. l. 2. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντος postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addend.* Obsecutum Schmiaderum recte castigarunt Pauly et Fritsch. Quaest. p. 173. ille conferri etiam iubens Popponem ad *Thucyd.* Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐγκουῖσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. Spanh. ad *Aristoph.* Plut. 255. GESN.

Ead. l. 9. Μανία) Θαυμάζειν εἶπε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομειτοῦντες κατὰ τῶν ὑφ' ὀντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τυπτεῖν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξαντα. SOLAN. Hoc Solani periculum ne subirent, prudenter caverant recentiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. Τῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφ' ἡμῶν καὶ τετραπύ' ἡμεῖς δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἰστας ὡς οὐ μά

της διεζώσμεθα τὸν ἀινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό
 τι διαθείη, vertantur: quod ad me attinet, si quis vestrum
 tale quid mihi proponat. Verum διαθεῖναι τιναί τι, non est,
 aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem tra-
 ctare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυράν-
 νου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno
 vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista
 cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthe-
 nes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est,
 adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo
 vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπὲρ ἀλλήλων διατεθέντες.
 Sed cum duplici accus. etiam Alciphr. l. p. 200. τί με δια-
 θέσθαι, et quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. l.
 e. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας,
 atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38.
 qui hoc multis jam egit. REITZ. Eodem h. l. legebatur vulgo
 διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit Dor-
 villio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra
 proborum Codd. et Florentinae Edd. auctoritatem; praesertim
 quum infra cap. 34. eundem in modum dictum reperitur
 ἀινάκην παρεζῶσθαι, et quae in διαθείη modo praecessit,
 praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LEHM.

Ead. l. 15. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo con-
 sule Meursium. SOLAN. Vid. inprimis Creuser. Symbol. II. p.
 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Beck.
 Archaeol. p. 156. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ
 κεκλιμένου τόξου ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακτασμένη) Bene monuit in margine
 Hemsterhusius, adeundum Dukeram ad Thucyd. p. 469. Is au-
 tem ad verba L. VII. c. 25. ἐν τε τῶν ἀνατῶν ὠνευον ἀναδού-
 μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
 ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant,
 ita commentatur: — Ἀνακλῶν hic non est, quod Vossius et
 Portus putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere
 et educere. Suidas et Scholiastes exponunt e fundo evellere.
 Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνα-
 κλῶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectis
 eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non
 frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem
 habet. Aristaeon. I. Ep. 3. ὡς ἀνακλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν
 αἰχρῆνα πρὸς θεῶν τῶν κύκλων συναισχρομένων βοτρυών. Lucian.
 de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακλάσμενη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπὶ τὰ γυμναῖα γραμματεῖα tabellae plicabiles ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένον de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti*.) Ita ἐπικλωμένον inflexum signif. pro Imag. c. 13. et Deor. Dial. XI. Sed et fractum. *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *avertem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

Ead. l. 3. *Ἐσέλων*) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan*; An ergo ἐκείνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est; et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. l. 5. *Παγκρατίας*) Aliter et rectius *Aristoteles* *Rhet.* I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ὀλίγως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατίαςτικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostriati* locum ad *Demonact.* c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. l. 6. *Πυγμῆς*) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur et hoc inter ea recenset, quod cum *Pancratio* idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi distinguit. SOLAN. Conf. *Tim.* c. 50. et 53. f. ubi πυγ—. REITZ.

Ead. l. 11. *Στέφανος*) Confer infra c. 16. et 36. KUSTER. *Ibid.* *Ἰσθμοῖ*) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V, 18. hoc verum esse probat, quod et sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

Ead. l. 12. *Σελίνων*) Vid. *Plut.* in *Timol.* *Pineas* fuisse olim in *Isthmiis* coronas, docet idem *Symp. probl.* V, 3. deinde in gratiam *Herculis* et ad *Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad *pineas* reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμείας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὦν ἐπειγῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὡς [ιεροῖς οὖν] ἐπιτέθειον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V, *Pott.* SOLAN.

Pro ἐκ οὐλῶν. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obsopoeus; poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱερεύς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut et apud Max. Tyrium. sermone 37. et in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crisaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κλῶρας φιλόν ἐστιν ἄπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινός ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus comsito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmarum et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίγνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει εὐκλειᾶς ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πυθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramulis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex latru. Sic enim in Phocicis: δευτέρῃ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Λαδωνος θυγατρὸς Ἀπέλλωνι ἐραστῇναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei causam refert Aelian, Var. L. III. c. 2. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythoem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde haurum decerpit, et Delphos attulit. Laureae igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani et Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepto, laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athletic. At ecce Heliodor. in Aethiopiae armatis cur-

soribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in *Arcadicis*, pag. 276. et *Plutarch.* *Symp.* VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad *Dionem* per poma vult intelligi lauri bacchas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μηλα*. Tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μηλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μηλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *PALM.* Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *SOLAN.* *Lucianam* fructus arborum, *μηλα* dicere, non ramos, puto. Non primum *Antheloggias* epigramma laudo, ubi *κότινος, μηλα, σάκωνα, πίτρος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane *Panathenaicorum* praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc *Dialogo* injicit, injicit autem aliquoties, *μηλα* semper a coronis distinguit: praeteritum infra, c. 15. med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτρος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σάκων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? *GEN.*

Ead. l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μογλας*) Quid hoc sit, docet *Meursius* *Panath.* *Oleorum* nempe genus juxta *Academiam*, quae Deo sacrae erant; *Schol. Aristoph. Neq.* Accipiebant autem urceum totum, (idem *Schol.*) et exportare solis licebat. *SOLAN.* Adleverat *marg. Hemsterhusius*, videndum *P. Burman. Z. Kataß.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. *Ed. iteratae: Oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, et Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, et Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. Ut et Lucian. in Anach. T. 2. pag. 173. Ed. Graev. Unde ab Athenaso L. XV, 11. et Plin. XIII, 1. Panathenaeum oleum vocatur, quod optimas notas erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4. ex his mogleis fuit. (sic legitur, pro moglae.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra summisso. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut *Oreon* apud *Eurip. Ion. V.**

1433. Cetera vid. ib. De *μορῆ* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἔλλατα, *μορῆ*. *Hesych.* vero ibid. adductus: *Μορῆαι ἑλαῖαι ἔργα τῆς Ἀθηνῶς*. Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκ τῆς *μορῆς*) *Hesych.* *Μορῆαι*, ἑλαῖαι, ἔργα τῆς Ἀθηνῶς. GUYET.

Pag. 153. l. 4. Πρὸς ἀλλήλων) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπαλῶν. REITZ.

Pag. 154. l. 15. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil mutō, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiunt Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. et 25. Adde *Icar.* 15. et *Bis Accus.* c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo *Luciano*, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. Θαιμάτιον) M. et Fl. *Θαιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. *Menand.* p. 105. SOLAN.

Pag. 156. l. 4. Ἐμπερίας δεινᾶς) Interpretatus *Belinus*: l'adresse singulière, in notula subjecta exclamat: „Qui ne riroit de voir dans la traduction latine: horribiles peritias;“ non profecto risurus adeo stulte *Geueneri* ἔμπεριαν δεινὴν, si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad *Attic.* VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc, τέρας horribili vigilantia, celeritate, diligentia est,“ discere potuit. LEHM.

Ead. l. 16. Τὰ μέγθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Navig.* c. 12. pro πάχος, μέγεθος repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγεθος semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a *Polluce* III, 88.) sed quaecunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurale μέγθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαρῶν μικρά μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum *ibid.* c. 11. pr. Et. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. dimensione μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *REITZ*. Habuit certe *Paulum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. *LEHM.*

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπὸ πῶτις) *Div. Paulus* in I. ad Corinth. IX, 27. ἀλλ' ὑποπιᾶζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπὸ πῶτι esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. *REITZ*.

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Οἰκηθεῖν) Ita M. et Ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκηθεῖν legunt. Sic cap. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλεις οἰκοῖτο. *SOLAN.*

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. REITZ. Νόμοι τινὲς, leges quaedam, non sunt aliquot numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed quaedam, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur πολιτεία τις. Miror Paultum lectionem τινὰ procul dubio veram judicare potuisse. LEHM.

Ead. l. 14. Τε) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τε. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Ead. l. 11. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100. pag. 239. D. et Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. Ὅπόταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὁπόταν aequae cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

Ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰσθμοῖ) Sic et infra recte Ner. c. 8. Ἰσθμοῖ ἀνέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V. 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LEHM.

Ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὐτως, ita crebro οὐτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως παῦλοι, οὕτως Μαν etc. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX. Numer. XXXVI, 5. οὕτως φυλή' ac 2. Reg. XVIII, 14. οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III. c. 8. οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis οὕτω, aliis οὐτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra Paraa. c. 8. Hermot. c. 31. et quae ad eundem Hermot. cap. 27. monuimus Tom IV. p. 409. LEHM.

Pag. 161. l. 4. Πῶλον) Haud suo loco vox σῖκοθεν sita est, sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mu-

tatum desineps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est *οἶκον*, si cum *L. Bos* de Ellipsis. p. 216. verb. *Ἀνέειναι*, exposueris; ejus participium subaudiendo, i. e. *οἶκον ἀνέειναι*, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratius *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀνέειναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio *οἶκον*, quod sit pro *ἐν οἴκῳ*. comparato loco *Homer.* II. VIII, 53. sq. et laudato *Fischero* Ind. *Theophrast.* s. v. *οἶκος*. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim depōnere, simulac domo exieram, visum est.* Paullo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus*: LEHM.

Ead. l. 6. *Οὐνέο*) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre sevo, confirmatus etiam mea quadam confidentiore annotatione ad *Somn.* c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritzsche*. Quaestst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritschii rationes saniores.* Paullo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. *Ἀσείρος — πάντα καταφλέγοντος*) Canis sidus, quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. *Ἀι ὑπάλθους*) M. et Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittant. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. *Ὅπως μὴ*) Subaudi, *ὅρα*, i. e. *ὅρα ὅπως* etc. GUYET. Vid. ad *Timon.* 28. SOLAN. (At ex divisione *Homst.* jam est §. 48.)

Ead. l. 3. *Προσέξεις*) Miror, qui *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero *προσέξεις* ex W. Etsi *μὴ τοῦτο ποιήσεις* recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, *ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις*, subjunctivus est melior. In *Tim.* cap. 48. *καὶ ὅπως — φυλάξῃ* legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μου κατηγορήσης. Et sic *Eurip.* quem adducit; itidem cum subjunct. Immo vel simplex *μη* et *ὡς μη* subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. *μη ἀγνοήσης.* Noster mox c. 18. f. *ὡς μη περιπλέξης* etc. Quia tamen *μη ποιήσεις* sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557, et qui alii illic laudantur. H. 1. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad *Toxar.* c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* LENH.

Ead. l. 10. Ὅσα). W. et L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phalar.* II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσα intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδὲν — ἀποκρυψαμένη αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεισθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτωμι ἀπὸ τινὸς construi solet. REITZ.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuæque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in *Attic.* et *Demosth.* ἐν ἐπιγραφῇ consulat. COGN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτόν) Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paras.* c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστήσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura se ad h. l. et ad *Lexiphanem* c. 11. dicturum pollicitus tum ad *Charon.* extr. tum ad *Timon.* c. 51. *Hermsterhusius* promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofri Müllero* in *Erschii* et *Gruberi* Encyclop. T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vel propterea, quod heroum dictorum statuæ in Ceramico, ergo in urbe, Minervæ vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quæ assertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἢ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν; non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo congressit. Quidni potius conjicias ἢ ἐν ἀκρόπολει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod multo mallet, παρὰ τοὺς ἐπαυνοὺς ἐν πόλει, ἢ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. l. 3. Τοὺς ἐπαυνοὺς) *Hesych.* Ἐπαυνοί, οἱ τῶν φυλῶν ἐπαυνοί Ἡρώεις, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 20. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπαυνοὺς) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statu dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. l. 11. Αὐτόχθονας ἀνδρας) *Thucydides* in proëm. histor. *Aristid.* in Panathen, *Aristophan.* ἱππευ. Tzetz. ad *Lycoph.* Vide virum clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon.* *Apoll.* Epist. 6. lib. 8. BOURD. Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. l. 15. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. l. 3. Συνηρεφεῖ) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνεηρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Διακόψεις) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἀν θρέψης, μᾶλλον βλάψης, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 5. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ αἰῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. l. 5. Βουλὴ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. BIP. Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. l. 8. Φόνου) Subaudi δίκη. GUYET.

Ead. l. 10. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel deinceps, suo

ordine, ut *Diod. Sic. II. c. 34. f.* Ubi plura testimonia profert *Wesseling. No. 80.* Et *Hæmst. ad Dial. Mort. XII.* ubi οὐκοῦν ἐν μέρεσι ἐκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

Ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla plura adferentem *Jac. Elsn.* in *Observ. ad Evang. Matth. V, 44.* ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin. de reb. suis III, 7.* frustra mancum pronuntiat. REITZ.

Ead. l. 13. Ἦν δέ τις ἡ προομιών εἴη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus inovere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil. L. II. c. 17.* Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προομιῶν καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. l. 1. Περιπέττειν) Περιέλκετω. legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasm. praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod. c. 5.* REITZ. Comparat *Paul. Aristophan.* *Plut. v. 159.* ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, et *Horat. Sat. II, 7, 41.* „verbisque decoris Obpulsas vitium.“ LEHM.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν) Divus *Paul.* ad *Hebr. IV, 13.* καὶ οὐκ ἔστι πτίσις ἀφανῆς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ etc. ubi alia similia dedit *J. Elsn.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

... *Pag. 167. l. 8.* Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr. Lectt.* iudicium tulit. *Paul.* tuctur ἡμῖν, appositive, ut ait, iungens cum ἐκάστῳ, et provocans ad *Matthiaei Gr. Gr. §. 301.* At illic *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam. Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἐκάστῳ autem ad ἐστὶ. LEHM.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυνῶς διακείμενα, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακομοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνονται, vel μετακομοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοί) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστὶ, σκίπουνσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessi

enim ἐστὶ. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrium* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. ὁμοία ἐλέγοντο et in Parasito c. 53. ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24. σώματα γίνονται et alibi ἐργήϊα θνήσκουσι. Sic et apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, et δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. JENS. Τῶ ὦν M. et FL. Ed. melius, mea quidem sententia, quam ἀφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et Evang. *Luc.* XI, 7. ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 5. χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὦν — γίνοντο defendendam adferre *Long.* Past. II. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciph.* I, 29. pag. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit.) *Aesop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. *Aelian.* V. II. VII, 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστατιόμενα δρῶσαι. Ev. *Luc.* VII, 35. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen mipime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. *Luc.* IX, 45. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἶρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἶρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea opera. Sic et ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' et ὑπ' ἐμοῦ ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. Γίνοντο) Vide JENS. in omnibus libris nostris mendose γλύνοντο, cum sequatur mox μετακομοῖτο. SOLAN. Γίνοντο) Facile largior JENSIO ac SOLANO, γλύνοντο melius convenire sequenti μετακομοῖτο, et *Lucianum* forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse JENSIO recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam *Wessel.* ad *Diod.* Sic. V.

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur *ἔθνη διεφέροντο, καὶ ὑπῆκουεν*, jam tamen ex 2 Codd. *ὑπῆκουον* concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. qui *ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.*) Sic mox c. 24. *εὐτονώτερα γίγνονται* omnes. Ubi tamen solus W. *γίγνεται* iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. *τὰ σώματα γίνονται*. At si quid mutandum, *μετακοσμοῦντο* potius pro *μετακοσμοῖτο* scriberem, quia *γίγνονται* dedita opera in plur videtur constitui-
re, quod plurale *βελτίω* etiam addiderit, cum *βελτίον γίγνεται* dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. *πολὺ ἀμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς*. Quamvis hoc pro argu-
mento invicto non venditem, cum possit etiam *βελτίω* indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti *Diodor. Sic.* *πλείω* adverbii more uti solet, ut observat *Wessel.* ad *L. I.* c. 9. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 10. *πληγὰς εἰς πλείω λάβης*. Immo et *βελτίω*, *μείζω*, *καλλίω* ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. *εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες;* ibid. pag. 202. *φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς*. Et Ep. XV. *ἐγνώμεν καὶ ἡπιστάμεν*. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. *ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν*. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. *περίβαλε — καὶ ἀράμενοι*, cui adde *Ev. Luc.* V, 4. *ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε*. Et *Aelian.* 1, 4. ubi unus canis mentione praemissa, pergit, *οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες*. REITZ. Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum *γίγνεται*, tum *βλάπτουτο* servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri Odys.* XII, 43. — *τῷ δ' οὔτε γυνὴ καὶ νῆπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντε παρίσταται, οὐδὲ γάνονται*. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.* Nat. Deor. I, 19. *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.* ad *Plat.* Gorg. sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. LEHM.
Pag. 169 l. 5. *Μουσικῇ*) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discabant, quum et *Epaminondas* et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. COGN. Videndus ea de re *Plato Pol.* et *Strabo* I. SOLAN. Adiri etiam *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles Paedagogik* in *Philolog.* Beytr. von *Bremi* u. *Doederl.* 1. p. 99. sq. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἐπιλέξασθαι*) Cf. supra *Diall. Marr.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. Ver. Hist. §. 36. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ἐμαντῶ) Male Florentinam habere ἔαντῶ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id, pro σεαντῶ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur Lucianum sic saepe solere, ita et pro ἔμαντῶ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

Ead. l. 12. Προῤῥήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12. pr. SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίᾳ etc.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeceunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγο — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ. Praeterea notat haec Pauly: „Nempe leges in tabulis, quas ἄζοντες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. Plut. Solon. Posterius tradit Pollux Onomast. VIII, 10. Potter. Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis tabulis κύρβεις dictis vid. Schneider. in Lex. Sitas eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsitan h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis „(Fischer. ad Plat. Entyphron. c. 1. Schneider. ad Vitruv. T. „II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. Andocid. de „myster. IV. p. 41. Ed. Reisk. Licet enim apographa ista tri- „ginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (Potter l. c. „p. 297.) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo Lucianum, „ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ LENX.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. COGN.

Ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihilo magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupert.* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἰσού ἀλλήλοισι συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vide *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. At *Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — κερηφότα παμπέθετος) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. *Nigrin.* c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. 'Ρήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. Πύρροντρο) Hic certe eodem redit, γλυόστρο cum *W.* legas, an γλυοίτρο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. 'Ομόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; *Obsopneus*; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ihrem Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris scilicet proprie formula est ὁμόσε ἵεναι, ἔλθειν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμόσε. Πληγαὶ autem h. l. sunt plagas caestus ope adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννευκότες) Ita recte *W.* solus. Reliqui mendose συνευκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρχεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελεῶντες) Sustuli punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἶσι, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Aretaei* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. *Long.*

Past. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δαίμων, et Bergl. ad *Alciphr.* l. Ep. 31. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐνοώ-
τερα γίγνονται. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργόν) Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργός, et *Iucian.* *Musc. Encom.* cap. 8. ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρωτί τε — ρέόμενα) Supra ad l. Ver. Hist. c. 7. ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιωτάτω (ὁμοιωτάτω editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέόμενα. Est tamen apud *Homer.* II, Ψ, 367. χαῖται δ' ἐρρῶοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο cumque *Stephan.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρωτί ρέομενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX. *Exod.* III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in l. Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιωτάτω ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut *Gesnerus* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιωτάτον etc. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ρέόμενα, infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεομένους quoque habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum. REITZ. Cf. ρέομενον ἰδρωτί *Diall. Deor.* XV. 1. et αἵματι *Diall. Mortt.* XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LENK.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρέο-
μενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ver. Hist. l. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινόν) l. c. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἁθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia, aequae ac ἐντὸς βέλους, de pugnantes. Contra in mi-
tiorē etiam partem *Long.* Past. II. pag. 45. Ed. *Jung.* ἰδεόμεν

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι et ἵεναι de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist. cap. 17. et Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. REITZ. Formulam ἐς χεῖρας ἔλθεῖν vide apud Nostrum Dialk. Mortt. XIV, 2. extr. Ἐν τὸς βέλους γενέσθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum dictioni ἔξω βέλους s. βελῶν εἶναι, quae fere proverbii vice in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1. Conviv. c. 2. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in J. neque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existimaui: nam etsi εὐψυχον primo adspēctū blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi; nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29. στιλπνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud *Phaedr.* III, 7. Sed in illo *Luciani* loco στιλπνὸς adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ. Qui *Reitzii* conjecturam ἀπολάμποντος cum reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολαμπουσης forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, *Pauli* probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντες, „Ne dicam, inquit, veri esse similis, ἀπολαύοντες corrūptum esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe „h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολάμπειν s. ἀπολάμπεσθαι τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syria „D. §. 30. ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται.“ At ut largiar, quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπειν εὐεξίας per se *Lucianum*, salvis linguae rationibus, scribere potuisse; sententia certe huius loci vehementer repugnat novae lectioni: nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in qbesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur, quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, et, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidum videri potest ἀπολαύειν τοσαύτης εὐεξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

bitus fractum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque indolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum cōmite, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopous*, et *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύοντες potuisse per errorem oriri ἀπολαμβάνοντες, quam Diall. Mortt. IV. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι abiisse reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Δευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. τούτων δ' ἡμῖν δευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλθεῖν περὶ Σαλμωνίως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *Dion. Hal. Περί συνθεσ. ὀνομ.* cap. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκείνῃ δευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot, c. 7. δευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσφρεύοντα invitis Edd. REITZ. Si πρὸς, non πρὸ, composito huic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*, duplex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem severiorem legem revocavi προσσχόντες Ver. Hist. II, 35. et I, 6, contra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. notam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.*, more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra cap. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. Toxar. c. 18. Vellem nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYER. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antiquae posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, ὄν, & δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Buttmann. Gramm. Gr. maj.* p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum Latinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit. *Belinus*, vituperat pro more suo aequae arroganter atque imperite, is qui *Gesneri* potius discipulum; quam censorem, se gerere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura gravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλείστον *Gesnerus* non sane recte reddiderat *propemodum*. LEHM.

Ed. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δεῖ) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. JENS.

Ibid. ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δεῖ) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Miram, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. et Edd. *Fl. V. 2. et Par.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui aesum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, quae saltus hand dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unio- nis hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem atentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25. et Eexiph. c. 5. Ego et hic μολυβδαίνας hand incongruum credo, et nihil muto. REITZ. Formam μολυβδίδας, fides auctoritati- bus h. l. firmatam, quam etiam Heorychius aliique agnoverunt, vid. Wassium ad Thucyd. I, 93. jure suo receperunt Schmie- derus et Pauly, Schneidero etiam in Lex. prabante. LENM.

Ed. l. 3. Καλοῦν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperiās, hand scio. Eustathius aliter describit ad II. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος, ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ed. l. 7. Ἄνω — πόρῳ) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν jam converterat Solan. Sed quia et ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd. IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτούμεν. Et L. V. cap. 103. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες Timon. c. 12. Phal.

I, 6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gorl. *διπτόμενον*, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. *τοῖς ἄκροις*) De *brachiis* nescio quomodo cogitavit *Obsopoeus*. *Artus* vertit *Gesnerus*, secutus, nisi fallor, *Arnaldi* conjecturam *τοῖς ἄρθροις*, propositam illam in *Miscell. Observv.* Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam *τοῖς ἐπικαλροις* scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte *Gesnerus* sententiam *Dorvillii* respexerit, qui ad *Charit.* p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vi sua parum inter se differre. At sub *ἄκροις*, sive sint τὰ ἄκρα (int. μέρη. *L. Bos Ellips.* p. 287. *Schäff.*) sive οἱ ἄκροι (int. δακτύλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit *Wielandio*, aut, quod mihi potius cum *Paulyo* videtur, solos *pedum digitos* intelligendos esse tam uans loquendi, tum loci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαίνειν, summis pedibus incedere, *Diall. Deor.* XI, 2. pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, *Diall. Marr.* XV, 3., alibi una voce ἀκροποδηγεῖν, in nostro quidem scriptore frequententer, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ' ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut *Sophocl.*, quem locum affert *Pauly*, *Ajac.* v. 1209. *Herm.* ὑψηλ' ἐκόμπες, καὶ ἐπ' (i. e. ἐπ', non ἀπ') ἄκρων αἰδοιπόρεις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem loco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quum, ut *Paulyi* verbis utar, in ipso jactationis summæque omnium virium contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte potius, quam in planta, subsistat. Vid. *Discobolum* ap. *Winkelmannum* *Gesch. d. Kunst*, ed. *Mayer et Schulze*. *Opp. T.* VI. p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen. III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan et πλεῖω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλεῖω pro πλεῖονa hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. et ad *Abdicat.* c. 16. pr. et hoc *Dial. cap.* 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra *Nigr.* §. 192 ac de *Merc. cond.* c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύπνῳ ἐχόμενοι) Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) *Plut.* π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. *Plin.* et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποσμάξ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαιμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι etc. GUYET. Ἀποπλύνας necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, ἀποπλυνάμενον, nulla ex parte placere potest. Nec omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quid impediatur, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἔλη jungas. LEHM.

Ead. l. 12. Συγκροσθημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24. ἵππος συγκροσθημένη, equitatus exercitatusissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi et colligendi significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et occipionendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότε, *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui et συγκροσθημένον legere possis, i. e. robustum, ut *Aret. Capp.* I, c. 5. post med. αὐτέοις οὕτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ. At videndum omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. Λευκὸν) Miror, ni *Lucianus* λευκός scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritsch.* Quaestst. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. Ἔστι — ὁπόταν) Ita W. et Fl. Reliquae Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. λέγειν) Commodius alerit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adesse passus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* uncis notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: illud licet dicere, quando etc. Formulas εἶστιν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefendum arbitrabar. LEHM.

Ead. l. 16. Περιπλέξετε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse gravem armatu-

ram, plaribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatroli confer, si lubet, *Tox. c. 9. REITZ.*

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. GUYET. Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret, *REITZ. Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες invitis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. *LEHM.*

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scriptoram edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. REITZ.

Ead. l. 7. Παρεῖσθαι) Ita W. et Fl. In impress. περιεῖσθαι. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ᾧσται σιδηροφοροῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic jure civili I. 14. ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

*Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster* *Jov. Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν.* Et *Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9.* Et non raro alibi. *Alciph. l. Ep. 26. pr. Item Ill. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. II. c. 8. f. etc. REITZ.**

*Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythias? Vide tamen *Tox. cap. 36.* ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *SOLAN.**

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. et Ed. Fl. Quin et Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. *GESN.* Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in *Varr. Lectt. Reitzius* notare voluit, cf. *Annot. idque convenienter cum marg. A. 1. W. Reddiderant autem Obsopoeus: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coerciti unam remp. incolitis; et Gesnerus: Etiam mutua inter vos dissidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.*

Lucian. Vol. VII.

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommodavi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φείδεσθε*) In M. et impr. *φείδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo recte *Fritzscheius* Quaestst. p. 132. Infinitivum tuctur, intellecta e *περιττόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαῖόν ἐστι*. Quod autem *φείδεσθε* idem *Fritzscheius Gesneri* quoque auctoritati tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite retentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταμεινόμενοι* — *τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo utitur *Diog. Sic.* IV. c. 12, Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ. Addatur, monente *Paulyo*, *Schneiderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅσοι τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ὑδρας μῦθον*) Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures *Codd.* haberent, τὸ *περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de *Salt.* cap. 46., τὰ *περὶ Ὁρέστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud *Long. Past.* I. haud longe a fin. *ὁρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα*. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχου*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαιλίδου*, vertitque, quae vulgo de *Aethalide* dicuntur. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδipόδος μῦθον*, fabulam s. tragoediam de *Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet Ed. *Lacemarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaefer.* ad *Sophocl. Antig.* v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου*) Quia video, tetrum errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne et ligno usu venit: quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίξης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab altius acta radice

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρόν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ῥίζα* autem τοῦ φωτός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice. GRON.

Pag. 188. l. 5. *Ἐγγενέσθαι*) Futurum postulat sententia. W. *γενέσθαι*. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LENM.

Ead. l. 8. *Τοσούτους*) W. et *Pl.* In reliquis τοῦτους. SOLAN. *Ibid.* Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἐμᾶντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε; paullo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. *Τοσούτους* vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpretes inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LENM.

Ead. l. 10. *Ἀπεργάζεται*) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. *Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ*) Conf. supra Harmon. c. 1. med. REITZ. Omnino vide Commentatt. ad Somn. c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. Tom. IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de Demosthenis levicula ambitione narrationunculam *Tusc.* V, 36. L. F. I. M.

Pag. 189. l. 6. *Τί ἂν πάθεις*) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liban.* Epist. 730. f. μὴ οὐ τι πάθης ἀβέλτερον, ne *quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolffio*; Epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, *γέλῳσθ' ὀφλοῦν*, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceret*, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὀρύζων*) Certaminis gallorum meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* Var. H. II, 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Call. c. 4. Adde *Xenoph.* Σμυρ.

p. 514. l. 40. Edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

Ibid. Ἀλεξανδρῶν Plinius scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. l. 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. II. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavil sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lyncurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Ead. l. 14. Μὴδὲ προαπαγορεύειν) Recte Ms. μὴδ' ἀπαγορεύειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύειν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διαπυκνύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV. E proxime praecedentibus Comparativis et τῶν ἀλεξανδρῶν satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam Gesnerus Latine expressit. LEHM.

Pag. 190 l. 6. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET. Inteligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀρπαστόν, quod lusu pilae genus praeter Pollucem Onomast. IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit Forcellini Lex. s. Harpastum. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem Wielandius laudat, Burette in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in Memoires de l'Academie des belles lettres. Vol. I. p. 226. Wytttenbachii conjecturam in Varr. Lectt. a nobis relatum, σφαίρας περιδινόμενοι pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. LEHM.

Ead. l. 11. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET. Caussam ego non plane assequor. LEHM.

Ead. l. 13. Ὁρᾷς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. ser. Nostrum Demonact. c. 46. et Icarom. c. 16. SOLAN.

Ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2. Tusc. (c. 14.) Plut. in Lyncurg. Tertull. in Apologet. COGS.

Ead. l. 14. *Αἷματι ῥεομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur ἰσχυρῶς ῥεόμενα, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐνανέθανον*) Exemplum hujus rei in ludis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Syll.* quem locum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr.* *εἰς*. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημάτων τῇ χροῖ, p. 820. Apud *Philostr.* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminuentibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτως intelligere, si presse ad litteram velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus διατιθέντων male habuit *Paulyum*, ratum deesse prorsus non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* nequitiam hoc ad Nigr. c. 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi διατιθέναι reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam iu praecedente βιαζομένου. Nam aequae h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, atque Amorum c. 27. quis ὁ διαθεῖς. LENH.

Ead. l. 9. *Λυκούργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit ὅς pro ὡς reponendum. REITZ. Debebat saltem πρότερος ἀπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit ὡς, ita fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν παλόντα repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret*. LENH.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad Tyran-

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 585. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γεγόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum serime plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani* Hermot. aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁπλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, adhibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum ἠλλεβορίξω Herm. f. et 2. V. Hist. c. 18. ἠλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. *Luciani* manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκόμενος αὐτοῖς) M. et *Fl.* Ed. Sed in M. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam ex Cod. probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. εὐσεπας — χαριζόμενος etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος εὐσεπας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εὐσεπας πωπῇ, unde tamen facile πωπῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long.* Past. L. H. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐπώπασαν ἐλεοῦσας τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, similis erat furenti, an, videbatur furens. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν (imo ἀρέσκεισθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γελᾶν ἐν τινί, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. et Epist. occurrat. REITZ. Cf. Vit.

Auct. c. 15. ὁ δὲ τίνα εἶκει πενθῶν, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritzsche*. Quaeestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. CUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. P. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἡ ἀγράμματος. Lege *Cic. VII. Verr. COGN.*

Ibid. Ομήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aeaci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Αἰθῆν) Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saep̄ tamen pro loco inferorum capitur. Sed enim esse aëreum sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex *Gobria* Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel. I. VI. 9.* Dicitur autem tartarus a τάρταρος, vel a τάρταριζεν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde *Philopseud.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner.* ad *Evang. Luc. XVI. 26.* ubi μετὰ τῶν ἡτῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα εἰρημικίας habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλουτῶν) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic. de Nat. D. II.* Terrena autem vis omnis atque natura *Diti Patri* dicata est, qui dives, ut, apud Graecos Πλούτων, quia et recidant omnia in terras et oriantur e terris; et *Lact. I. 14.* SOLAN.

Ead. l. 16. Αὐτῶν) Αὐτῶν practulisseim, nisi longe major Edd. numerus αὐτῶ praeferreret. In *Fl. αὐτῶ* est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ. *Ἰαὶ* αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῶ. LEHM.

Ead. l. 16. Τῶν τοιοῦτον) Mallem cum *II.* omittere articulum. Non tamen cum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50.* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς οὐχὲς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον, ὁμοιον αὖ εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος) ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλείους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pansan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat *Quaestat. Spec.* l. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime *Luciano*, fuisse. LEHM.

Pag. 197. l. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. sup. *Deor.* Dial. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 6. Κῶκυροι) Κῶκυρὸς a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odyss.* K, ex Styge manat, de quo *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. Aen. COGN.

Ead. l. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερόουσα λεγνὴ προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpret. Sed scribendum ut Ms. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genninium est προὔκειται. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 7. Ἀχερόουσα) Inferorum flavius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. *Georg.* et VI. Aen. COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προσκ —. Edd. προὔκ —. J. et V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Jam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse *Jovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Jovis*. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec *Aeacum* et *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. l. 13. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. Aen. *Ovid.* in *Ibin.* *Jovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COGN.

Ead. l. 14. *Κύων τρικέφαλος*) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr. Alex.* v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Ῥακτῶν, καὶ τοῦ χάσματος διδιττόμενος*) Vertunt, *allatrans, territorumque in specum redigit*. Immo plana contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδέλω*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COGN. Vid. *Homer. Odys.* XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

Ead. l. 5. *Ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, et, ὦ in contextu deleto, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀλκηστις*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3, SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰνέν. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de Dom. c. 17. f. et supra 1. Ver. Hist. c. 7. etc. *Alciph.* III. p. 372. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, *Θεταλὶδα τινὰ γραῦν* — *καταγοητεύει*. Et sic *Plut. The-* mist. pag. m. 115. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad *Somn.* c. 16. Tom. I. p. 206. additis quae *Fritzsche* docet *Quaest.* p. 26. sq. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐρινύες*) Male vertunt *Ἐρινύες*, *ποιναί*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes*, *Furiae*. GRAEV.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas* extrudentem, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276 sq. LEHM.

Ead. l. 14. *Αἰεὶ*) Licet *αἰεὶ* pro *ἀεὶ* potius poetikum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἵνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad *Amor.* c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Poppo* ad *Diall. Deor.* I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra *Philops.* c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐξ—χῶρον ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐκπέμπουσι*, error tamen operarum, aut forsitan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quas notamus ad *Hermot.* c. 79. f. *ἐξ ὅλμων ἐκχέας*. Ita *εἰς* et *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπεις* habuimus apud Nostrum vel centies! qui dubitat, adeat *Tim.* cap. 26. et 53. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. et 2. *Quom.* *Ilist.* c. 42. *πρὸς τὰ—ἀποβλέποντες*. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. etc. *Alciph.* III. p. 150. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. *ἐκλειπὸς ἐκ τοῦ βίου*. *Gall.* 31. *ἐπαγρυπνοῦντά ἐπὶ φροντίδων*. *Quom.* *Hist.* cap. 4. m. *πρὸς—λεθίδιον προσπταίσαντα*. *Thucyd.* VII, 51. *πρὸς τὰ τεῖχη προσβάλλον*, et c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Μεθύης* Long. *Past.* III, 117. *εἰς κόλπον εἰσέλασαν*. REITZ. In *ἐκπέμπουσι* consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad *Toxar.* c. 37. monita *Tom.* VI. p. 489. sq. Exemp'is illie collectis-adde nunc etiam *Toxar.* c. 56. *εἰς τὸ ἱερὸν—εἰσελθόντες*. LEHM.

Ead. l. 7. *Καίόμενοι*) Quis? vide not. ad *Necyom.* cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ χυμῶν—Τάντ.*) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. *Ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel *Diall. Mortt.* XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homericæ* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus* in ipsa palude stat. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus* in ipsa palude ipse stat? Legendum αὐτός. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*, *Tantalus* in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiebat in

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἀυός*) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τοῦ μέσου βίου*) *Mediocris.* GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par. Ed.* jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines *mediae* cuidam inter bonos malosque *vitae rationi* addictos, statu etiam quodam inter felicitatem et cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. *Χοαῖς*) Ea de re jam supra ad *Charon. cap. 22.* et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. *Καθαγιζόμενοις*) Conf. *Charon. cap. 22.* SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic. IV. p. 269. No. 12.* REITZ.

Pag. 200. l. 4. *Ὀβολόν*) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv. III: nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. *Νουμίζεας*) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. *Εἰ διαχωρεῖ*) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet. s'il passe, s'il court.* REITZ.

Ibid. *Διαχωρεῖ*) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

Ead. l. 9. *Πορθμία*) *Πορθμία.* GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* *πορθμῖον* pro *navulo* scribi. Vid. *Dial. Mort. IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα.* Et *Dial. XXII. pr. ἀπόδος — τὰ πορθμῖα* etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl. πορθμῖα.* Item *Catapl. §. 13. τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν*, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter *πορθμῖον* et *πορθμῖον* dedit in *Ed. Lucian.* minore p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. *Πορθμῖον*, aut apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom. II. p. 616. sq. LEHM.*

Ead. l. 11. *Λούσαντες αὐτοὺς*) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturae danda corpora. *Eurip.* in *Hecuba*, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πυτυσιῶτοις λούσω. COGN.

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Mallem *βιαζομένην*, ut ad *δυσεωδίας* referatur. SOLAN. *Juntinas* margini adscripserat *Solan.* noster, Forsan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comina post σῶμα sustulerim. REITZ. Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzscheius* Quacstst. p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de *Ellipss.* p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem *βιαζόμενον* ad *Diall. Mortt.* XXX, 2. Tom. II. p. 658. LEMM.

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ μεγάλῃ πάσσεται) *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς μεγάλας, περιέχονται τὴν πόλιν θρηγνύντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. REITZ.

Ead. l. 5. *Καλινδούντας*) Hoc practuli, quia est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείᾳ κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. *Ael.* XIV, 15. γράψαι ἕπρον καλινδούμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed *καλινδουμένοις λίθοις* *Herodian.* I, 12, 18. Et *αυλίνδεαι* *Aristoph.* *Vesp.* 490. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 14. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

Ead. l. 14. Φήσῃ) *Φησὶν* interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi *Flor.* lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσῃ, etiam consentiente illic eadem *Florentina.* REITZ.

Ead. l. 16. Οἶχῃ μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciph.* p. 172. GERN.

Pag. 202. l. 13. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatiorem orthographiam *ἐνεκα* invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrum* invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

Pag. 203. l. 1. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν describi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἄθροον et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. REITZ. Emendavi

Reitzii iudicium ad Amor. c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, Tom. V. p. 582. LEHM.

Ead. l. 2. *Αἰτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐθ' ὁ, τὲ πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *ὅτι*. Neque scientem, quid filio suo evenerit. JENS.

Ead. l. 11. *Ματαιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe *ματαιίζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαξ* — legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidae*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *ματαιιάζω* adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidae* sit adsendendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τὸν λόγον*) *Th. Mag.* v. *τὸν* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἡ τι*) Sequor Venetas, ἥ *τι* numquid, pro ἥ aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra *Anach.* c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. *Ἡ διότι*) *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἥ δ. *Ven.* 2. et hic et supra ἥ, quod magis probo. Sed hic J. quae prius ἥ etiam habebat, *ὅτι* δὲ ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τριακίδας*) Sic *Rhet. Praec.* c. 9. οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

Ead. l. 7. *Παρά*) Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae *περί*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περί τὸν βίον* reliquimus in *Piscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen acque bonum; nam et sic κατὰ τὸν βίον sine varietate *ibid.* c. ult. REITZ.

Ibid. *Τοὺς πόρους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. *Διψῆν — πεινῆν*) *Διψῆν* et *πεινῆν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nab. 440. Παρέχω τύπτειν, πινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18. Πινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servari et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδέ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπτειν est avertere, abducere; διαστρέπτειν distortuere, corrumpere. GRAEV.

Ibid. Παρατρέψει) An παρατρέψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόσπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad dissipationem et dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spatulae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detruunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca anctorum, quae jam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐνὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐνὶ τούτοις insuper: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GERN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placeat tamen magis conjectura Guyeti et Gesneri, anius literalae mutatione sensum facilem praebens. REITZ. Διαστρέψει, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, nam Thersitarum instar distorto corpore, διάστροφοι τὸ σῶμα (Advers. ludoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura παρατρέψει, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum παρατρέψει, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, ανατρέψει et αναστρέψει, διατρέψει et διαστρέψει, quin etiam διαστρέψαι, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σπαθῶν cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τούτῳ non accipio pro *insuper*, sed *hunc in finem*. *Jacobsii* conjecturam, οὐδὲ σταθεύσει οὐ τὸ λουτρὸν, neque torrebit te lavacrum, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. *LEHM.*

Ead. l. 3. Σπαθήσεις ἐπὶ) l. c. *insuper*, pro *fuse*, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. *GUYET.*

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) "Οτι διανοῇ. *MARCIL.* In καὶ consentiunt *Edd.* nec quidquam varietatis notatum invenio ex *Codd.* *REITZ.*

Ead. l. 9. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. *MARCIL.* En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. *REITZ.*

Ead. l. 12. Δυνησόμεθα) Ita *L.* recte. In impress. δεησόμεθα. *SOLAN.*

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανωμένος) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανωμένος proparoxytonus dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam καχοφωνία pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. *REITZ.*

Ead. l. 6. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. *REITZ.*

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. *SOLAN.* Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. *LEHM.*

Ead. l. 13. Μεταστειλλόμεθα) Vertitur deportemus. Redde, petamus. *GUYET.*

Ead. l. 17. "Ως ἄρα etc.) *Hom.* II. II, 502. et 855. *SOLAN.*

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστεύμενοι τινὰ θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, et lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς; Pejus id in Ed. Anist. ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγγάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, colligo, corrodo. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοῖσιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας etc. Expone itaque Luciani verba, arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere idemtidem repetat. JENS.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἑξαρχον vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, a συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè conjici posse dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam sibi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; Jensi tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus, quin unice sit vera. De forma vid. Fischer. ad Weller. T. II. p. 368. sq. LEHM.

Ead. l. 5. Καταχρώνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Jensus in Lectt. Luc. p. 333. Vid. et nos ad Asin. c. 52. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἐκαύσαν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiani tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambl. No. 154. et Diog. Laërt. 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. De Mort. Peregr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod et Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obliantes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἴνδός ὑάλῳ περιχρεῖ) Lege ὑάλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχρεῖ, id est, vitro incrustat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus et Diodorus Siculus. Pessime interpretes, adipe suillo oblinunt. MENAG. Τάλος magis Atticum

esse, quam *ὑalos*, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam *ὑelos* *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* *ὑalos* dixere Attici, *ὑelos* communiter Graeci. *Περιχύει* autem vel *περιχέει* pro *περιχρίει* malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo *περιχρίσθαι* utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων* ac deinde ibid. *αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα τριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὑέλων μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι*. Iterum deinde, *περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὑέλων* nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conciciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani περιχρίει* aequae satisfaciet, ac *περιχέει*. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut Iapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. RZITZ.

Ibid. (*Ἰνδός*) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg. Cogn.*

Ibid. (*ῥάλοι*) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam *νύελον ὑέλινην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἱλαρί*. Sic in vitrea theca assertum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mortt.* XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* *Cic. Tusc.* I, 45. et *Herod.* I, 140. *Fl. ὑέλω.* SOLAN. *Suillum* adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi *περιχρίει* notione. *Hesychius* non tantum *ὑάλειν* et *ὑαλόειν λαμπρόν* interpretatur ac *διαφανές*, sed ipsum etiam *ὑαλόειν*. Et quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Kerckringii invento; qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof. Polyh.* 2, 2, 37, 3. *GESN.* Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio *περιχέει* (sic enim, non *περιχέει*, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdiorum. Ita certe haud ineptum fuerit *περιχέειν*. *LEHM.*

Ead. l. 10. *Ταριχεύει* etc.) *Sext. Empir.* III. *Pyrrhon.* Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* l. c. 92. f) *Αἰγυπτίους δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς* (νεκρούς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri Necyom.* c. 15. *REITZ.*

Ead. l. 11. *Αἶγω δὲ ἰδών*) *Aegyptiorum* mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. *GUYET.* Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illic fuisse non constat. *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Δεομένων χρημάτων* etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. *SOLAN.* Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδουσι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείν τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδὸς τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν σιέρησις ταφῆς. Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob. Serm.* 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. *REITZ.*

Pag. 208. l. 3. *Ἀγῶνας*) Vide *Demon. Vit.* cap. 33. et alibi passim. *SOLAN.*

Ead. l. 16. Καὶ γὰρ) *Homer.* II. Ω, 602. *SOLAN.*

Pag. 209. l. 1. *Γαστέρι δ' οὕτως*) *Iliad.* T, 225. *SOLAN.*

Ead. l. 5. *Ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα*) *Leviusculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu fiunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quasi scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γιγνόμενα. Imo conjunge εὖρος γιγνόμενα (sine articulo) inveniat fieri. Ceterum eundem, quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana* prima. *LEHM.*

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ*) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήας etc.

Sic infra Dial. Pseudologi in Polyonetum Sophistam (p. 814.) MARCIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Scholiastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque *Ὀρομαστικὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) serviisse dicitur. *Naukratites* autem *Pollux*. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδονέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολυδ.* et *Ναυκρατ.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 3. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbable esse, *Lucianum* eundem locum praeceptoris *Commodi* juvenis petiisse, quem nactus est *Jul. Pollux*, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut *Luciani* nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEMM.

Ead. l. 9. Ἐρωτᾶς etc.) Ἐρωτᾶς, ὃ μισράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. *Seiscitaris*, adolescens, quo pacto *Rhetor* evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen *Sophista* ipse censei possis. Sic interpretes. Sed in Ms. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, illud et quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

Ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum* praeceptore, πάντεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

Ead. l. 10. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex J. et V. 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiorē sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἱερὸν ἀληθὲς ἐστὶν ἢ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ. Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς Ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴ. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάτων. Aelian. V. H. l. 3. σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βασιλέων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ junxit Birckheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοί, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τοῦ ἐπ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L, In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetoricum illud futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχέως εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ὁδός, et τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνείναι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Epy. 290. GUYET.

Ead. l. 3. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipsis. p. 108. verit, alioqui — differremus; cū: ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ead. 1. 8. Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem reddiderat Birckheimerus*: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. *Hemst.* illud *equitabilem* superscripserat, quod *Gesnerus* per circuitiōnem dedit. REITZ.

Ead. 1. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καὶ, ἢ Δι', εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπως τὴν ἐτέραν ἐτραύοντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliori et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic δαδίσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vires, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinde in caput devolutos etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅπως etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in *Hippias* initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐγώ γε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπως etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπως etc. ac passim. JENS.

Ead. 1. 12. Ἐκπνοός) Ἐκπνοός, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀπονητὶ. MARCIL. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοός, ὅπως) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multam spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. GESN. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνοος, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deflexo. Ἐκπνοός foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, judicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LENH.

Pag. 213. l. 6. Πρὸς Φιλίου Διός) Etsi supra *Tim.* c. 1. οὐ Ζεῦ φίλῃ necessario additur; hic tamen Διός cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interprétamentò huc irrepserit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet Ζεύς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. γαί τὸν Φίλιον, quod cum *Scholias.* ibi exponat πῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irrepserit REITZ. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi Φίλιος sine Ζεύς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus *Herod.* c. 7. *Tom.* IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) **H γὰρ*, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τὸ εἰ est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ **Holodog* — ῥήτορα δὲ etc. est schema, ut omnino baud raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritsch.* *Quaestst.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. **Haiodog* μὲν ὀλίγα φύλλα) *Hesiod.* *Θεογ.* 30. SOLAN.

Ead. l. 12. **Adunaton*) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed neo adeo desidero. REITZ.

Ead. l. 14. **Sidonion*) Absurda haec fabula, quam *Sidonis* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon.* vita c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. **Hēh*) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἦδη saepius occurrit, ut *Quom.* *Hist.* c. 1. *Λυσιμάχου* ἦδη βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 214. l. 5. **Elasantas*) **Elavnton* γῆν pro *vagari*, *peragrar* regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide et *Gall.* c. 14. ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. **Dianusantas*) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis *dianusanta*, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσοντας mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. **Aitika mala*) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant menses sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, miliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum miliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GERN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη*, *Φρύνιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt *Laërt. L. 2.* et *Suid.* Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN. *Cyzicenum* et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit J. J. Garnier in *Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscri. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4.* in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκείνος in *Κυζικηνός* utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρὸς δὲ σὺ ἐραστιῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀτιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρά non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρα) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰεὶ οὐράνιος: hujus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet. Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρα. COGN.

Ead. l. 12. Εἰ που) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. εἶναι παίδι εἴ που Ἐρωτα etc. *Ven.* utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo consule omnino *Spanh. 172....* qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήχης vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a *Spanhemio* memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros praefert statua Nili Vaticana*; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (l. 9.) dicitur *πολυγώνου*, effigies apud *Philostratum* (Icon. I. p. 737. Ed. postr. p. 769) traditur, quos alias in *Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit *Heliodorus*. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* ē bisalte statua docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*; et quos alibi *Νάγους τοῦ Νεῖλου* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento Nili XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem cubita summi incrementi argentis se amnis intelliguntur*) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήγεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili fluminis* descriptione; sive *pictura*, *icone*. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen; cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργῶς*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEHM.

Ead. l. 15. *Πήγεις*) Amores dicti *πήγεις* a *statura*. *Philostrat.* tabula *Nili*, *περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήγεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOURD. Si quis inspicere velit *Philostrati* Icona 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάνυ *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήγεις* ibi in versione Latina reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digtos* vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor. III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 194. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos Philostratus* l. c. *παιδία* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, *cubitum* notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοῦς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. *Πρόστι*) *Ades*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc.) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι *τάχιστα* recte sejungitur, uti et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι *τάχιστα* junctim exaratum invenirem in edd. *Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. *φωνήν ὅτι μεγίστην*. *Aesop.* Fab. 128. ὅτι πλείστος χρυσός. Adde *Bud. Comment.*

L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud *Aelian.* V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz.* REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ Ἀσπρὸς) Confer *Philostr.* L. II. vit. Apoll. p. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Asprium* esse, quam *Sisimithri* petram *Plutarch.* vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, Ἀσπρὸς et Ἀσπρίσ, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum video idem de diversâ orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* Ἀσπρὸν etiam scribitur *Herm.* c. 4. REITZ.

Ead. l. 15. Ἡολοδὸς) *Hesiod.* I. Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* litera, de qua *Virg. Cogn.* *Hesiod.* Ἐργ. 290. SOLAN.

Ead. l. 16. Εὐνδρὸς) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρὸς et ἐννδρὸς, alibi vidimus. Variatur et in *Diod.* Sic. V. c. 2. p. 332. pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. Τὸ γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. *GUYET.* Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatus est. *Phal.* Ep. 28. τοσοῦτον ἀπέγω. Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. *Ael.* V. H. I, 8. τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. χρυσὸν τοσοῦτον. Et hoc ipsum τὸ γε τοσοῦτον in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Guyeti*; nisi quis forte et cum *Par.* v addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum et π sequatur illic, τὸ γε τοσοῦτον παραινόμεσθαι enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον et τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. Τὸν ποιητὴν ἐνείνον) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν. *MARCIL.* Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius.* Sed ἐπὶ non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἔπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. *GESN.* Ἐπὶ δ' οὖν etc.) Ἐπὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim cum *Gesnero* malim ἔπειτ' pro ἔπειτα et paullo post αὖ re-

ceperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ. *Marcilii* ei accipio pro *ei*, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobsius*, ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, quando primum advenieris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς αὖν) "Ο οὖν L. In omnibus etiam, excepta J. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur etc. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954. δ, τε οὖν, non male. BIP. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 3. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priscus hujus Dialogi interpretes Latinus *Bilibaldus* dedit, me ipsum. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gorl. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat *ipsam me*, majore vi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀσπορα καὶ ἀνήρορα) *Homer.* Od. I, 109. SOLAN. Sed ἀσπαρτα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἀσπαρτα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσας) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελύσαι, et iterum sequens φήσας post ἀπαράιτητα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κελύσαι ζηλαῦν ἐκτίνοὺς τοὺς ἀρχαλοὺς ἄνδρας, ἔοιλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βᾶδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγηόλου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priores illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, *Hegesii*, *Cratetiv*, *Nesiotae*. Primum vertendum *Hegesias*. Ἠγηόλας enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit *Atticum*, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in *ipso*, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in *Oratore* dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geograph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corripisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαιῆς ἔχει τὸ σημεῖον· ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκείνο Ἀεωνόριον τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἐν ἑαυτον. *Video arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, et sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem *Crates* Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in *Cratete*, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et unus ex triginta tyrannia. *Cic.* de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati suppare *Alcibiades, Critias, Theramenes*, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex *Thucydidis* scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxima potest. *Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rarum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.* Vide *Philostratum* lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit *Gorgiam* *Leontinam* ex Sicilia, quae nunc ἑξοχὴν νῆ-σος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit *Empedoclis* discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide *Philostratum* lib. I. de Sophistis; et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Παλαῖας ἐργασίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. SOLAN.

Ead. l. 3. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτιαν. Vide omnino *Philops.* c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. *Gorgiam*. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui *Philops.* c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias*. *Hist. Nat.* XXXIV, 19. pr. Floruit (*Phidias*) *Olympiade LXXXIV.* circiter c. c. nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuere *Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias*. Unde ita hunc locum refingit *Belinus*: Ἦντων, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλῆα ἢ Νεστοκλῆ. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. BIR. Mireris, h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse de sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni duplex casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτίου καὶ Νησιώτου* mentio iniecitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτίαν Νησιώτην* (abjecta copula), aut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam nominum, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, *Hegiae*, *Critiae* et *Nestoclis* statuariorum, *Phidiae* aemulorum, *Belinum* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιῶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuaria occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταπεινήν ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuiore; et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II. p. 694. *ἄλλης ἄλλῃ αὖτ' ἐργασίῃς*, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina appime cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in *Hegesia*, *Critia* et *Gorgia* carpitur, in iisdem oratoribus a *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in *Hegesia* Brut. c. 83. et saepius; in *Critia* De Orat. II, 23., in *Gorgia* denique Orat. c. 49. Nam *Κριτίαν* h. l. e tribus vel, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτηρα* rescribendum esse pro explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dissert. I. p. 26. Et sub *Νησιώτῃ* aequae h. l. atque apud *Athenaeum* L. II. p. 70. intelligendum esse *Gorgiam* *Leontinum* *Siculum*, non *Hecataeum* quendam, quod *Casaubonus* haesitans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παραιθεῖς* in antecedentibus verbis parum afuit, quin maluissem *προτιθεῖς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem re; praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παραιθένας*, *apponere*, tropice h. l. dictum, desumta proxime metaphora a cibis obsoletis (*ἐώλοος*) adeoque marcidis. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 4. *Ἀκριβοῦς ἀποτεταμένη*) A pictura ducta est metaphora. *GUYET.*

Ead. l. 5. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαράλτῃτα φήσιν) Interpret: *Laborem autem, vigiliās, aquas potum, et squalorem, haec omnia necessaria et inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.*

Ead. l. 6. Λιπαρὲς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. λπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. προθυμῇ λπαρεῖ* adduxi, quod *Gesnerus* reddidit, *multo studio.* At cum hic dedit, *cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς* ei placuisse. Jam vero verterem, *assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λπαρὲς, τὸ δεόμενον* exponit, καὶ τὸ παρὰδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde et λπαρεῖν δεῖσθαι, *κολακεῖν.* Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide *Hermot. c. 24.* ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Τριανάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀπορίνειν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτολή, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpret sensu, *expetet mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτολή* ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. *Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581.* REITZ.

Ead. l. 3. Μαχαιροποιῶ ὕδον) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad *Somn. cap. 7.* SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat *La Croze.*) Aeschinem, de cujus patre multa *Demosthenes* in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum ejus nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. *Philostr. p. 506.* SOLAN. Vid.

Τουρ. apud Schaefer. in Ed. Demosth. Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς εκυ-
νοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab ara-
toribus potius translatum puto. WETST.

Ead. l. 10. Ἐκτραχηλλῶ) Ab equestri arte metaphora.
GUYET.

Ead. l. 13. Ἰθι) Edd. et Ox. Ms. ἰσθι, mendose. Vide
etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Πέραν τοῦ μετροῦ) Πέρα sine dubio, propter
sequentem consonam quaeisivit Solan. quia sic tum scribi amat,
ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis
invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἰσθι λέ-
γειν. GUYET. Jam vero invento ἰθι nihil indigemus τοῦ λέγειν.
Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν, ἀνα-
βαίνειν, λέγειν* ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat,
jam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc.
REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μέν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota no-
stra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. etc. Jam eleganti
rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2.
Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit.
cap. 13. μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo,
ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Διασεσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. δια-
σεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c.
26. Adde J. Arntzen. de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. Κενύραν) Pindar. in Nemaeis et Plat. L. 2. de
leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγρηάσκω.
COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec
de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi
et liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cujus carminum
mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas et Plato.
COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleji Dissertationem
de Epist. Eur. et Philostr. pag. 493. cum not. Vid. etiam Lil.
Gyral. 199. f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII. c. 4. II, 21. Varia
eius vitia taxat Arist. de Poetic. c. 16. et Schol. Aristoph. Vide
et Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀρνούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. II. Z, 142. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Σταυρὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad. Paras. c. 8. Asin. 13. et modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Julium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρηνηποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN. Cf. primam omnium ad hunc libellum adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci Aug. Meineke Quaestat. Scenicarum Spec. I. p. 30. LEHM.

Ead. l. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομεδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πύγωνα dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Αναψασάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. et L. In impr. ἀσπ — nisi quod Fl. ἐσπ. — mendose habet. Conf. Jov. Trag. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158. In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri etc. Retineo autem ἀσπᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35. χειρὶν ἥσπάζοντο, ἀντι τοῦ

ἐπισπῶντο καὶ ἔλκον διὰ δεξιῶστος εἰς λαυτοὺς π. τ. 2. *plurcula enim sunt p. 111, 11.* Similia habet ad Od. T. pag. 705. 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt *Marcilii* manes. Lubens quidem cum *Gesnero* retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην αὐτὴν κόμης dici posse novissem; nam cum ablat. *χερσὶν* alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et faciendam esse arbitror. GESN. in *Addend.*

Ead. l. 12. Ἀντοθαῖδα) Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀντοβορίας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

Ead. l. 15. Δ' οὖν) *Ma.* O. τοίνυν. *Ven.* utraque mendose θ' οὖ. SOLAN.

Pag. 223. l. 2. Ὅτε Χαιρέων) *Diog. Laërt.* p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμμετυρήθη,

Χαιρέωντι ἀνελούσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφορόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et *Plato* in *Apol.* Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore *Aristophanis* Scholiastes observat ad *Nub.* τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' *Εὐριπίδης*. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur *Menagius* verba haec Scholiastae ad *Diog. Laërt.* p. 56. D. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

Ibid. Ἀλλ' εἰ τις) Si quis unquam fuit aut *Tityus* etc. GUYET.

Ibid. Ὁτος) V. *Charon.* c. 3. cum Schol. et *Odyss.* loco hic in margine citato. SOLAN.

Ibid. Ὁτος ἢ Ἐπιλάτης) *Homer.* Od. A, 307. Et II. E, 385. SOLAN. In *Luciani* Edd. Ὁτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola J. hic pro χοροὶ habet χοροὶ. Vid. *Diog. Laërt.* p. 146. B. SOLAN.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes canticum, auspicantes.

Ἐνδοσίμων auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo *ἐνδιδόναι* etiam illa concedendi et remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph. Cyrop. I, 3.* Unde deinde *ἐνδιδόναι* et *ἐπιτελεῖν* opponuntur apud *Plut. de discr. adul. p. 95. fin. H. Steph. 8.* Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ *ἐνδοσίμων*, late a *Budaeo* explicatum. Nempe *ἐνδιδόναι* dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum sit. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Salt. c. 10.* Adde *Alex. c. 19.* ubi bis τὸ *ἐνδοσίμων λαβεῖν* eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos Obs. Crit. pag. 78.* Hujus igitur verba addam: *Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας*, et chori eos, qui remisse canunt, *habet interpretes. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι et ἐνδοσίμων δίδοναι de chorodidascolo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri et chorodidascoli vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδοσίμων remissum, ubi reitenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ἔσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδοσίμων) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. Perperam ibi *Cornarius*, remissa. REITZ.*

Ead. l. 14. Ἐποῦ μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ξήλου πάντα) Interpres insulse; solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητίος est gloriola? Verte, o *Clytii delicias*, qui curae cordique eris *Clytio*. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. *Clytius* est rhetoris nomen. GRAEV.

Ibid. Ὁ κλητίου μέλημα) An κλητίος *Mercurii*, aut *Dei cujuspiam* nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλητίον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon.* ad *Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478. et 481. κήδευμ' ἐμὸν, στυγῆμ' ἐμὸν.* Vid. etiam *Eur. Iq. A. p. 309. A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον.*

Lucian. Vol. VII.

L I

ρόδον ἔαρος μέλημα. *Pind. Pyth. X. ἐν τε παλαιότεροις Νεα-
σίν τε παρθένοις μέλημα. Κέλτων μ* — legere jubet *Kuhnii*
præf. ad *Pollucem*; quod *msterhusio* non placet præf. ad
Poll. pag. 26. SOLAN. *Κλη.* om. Ms. Reg. 2954. Bip. Omit-
tunt hoc nomen etiam alii Codd. Nihilominus consultius duxi
illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque
enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego
puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris no-
men, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod
nec scio nunc, nec conjicio. LEHM.

Pag. 224. l. 5. Δεήση) Hoc præfero; licet et alterum im-
personaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad
Imag. c. 5. et hic *c. 18. REITZ.* Temere *Reitzius* ad locum *c. 18.*
provocat, qui contrarium doceat. Paulo majore cum specie
provocasset ad *c. 7.* ubi tamen nunc correctum. Vellem jam
etiam *Imag. c. 5.* correxissem. Quae enim illic monui, non vi-
dentur omnino satisfacere. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀνέπτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm.* Paroemiogr. BOURD.
Latini, *illotis manibus.* Sed *ἀνέπτοις γὰ ποσὶ* habuimus etiam
supra *Demon. §. 4. pr. REITZ.*

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) *Παρά πάντα.* MARCIL. (Idem præ-
cipiunt schedae *Guyeti.*) *Παρά* Ed. *Fl.* uti conjecerat *Marcil.*
Ms. Ox. etiam *παρά,* et *πάντα* omittit: Impr. *περί.* SOLAN.

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δὲ) *Th. Mag.* Lit. A. p. 1. Ἄ μὲν,
ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς etc. totidem verbis habet *εα,* quae *Scholiastes*
noster. Sed vid. *Tim. c. 57.* ubi cum nemo *Th. Magistro* ob-
jecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ev.*
Matth. XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31.
οὓς μὲν et οὓς δέ. Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* aeque ac
loco superiore plura indicavit, ac modo *οὓς μὲν, οὓς δέ,* mo-
do *τοὺς δέ* scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian. VIII,*
1, 8. ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et *V, 7, 11.*
οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item *III, 8, 12. ὃν μὲν*
ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo
non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus *Attice,*
at *κοινῶς,* et usitate. REITZ.

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit. c. 12.*)
ubi pariter *Sophistas* et *declamatores* exagitat. KUSTER.

Pag. 225. l. 1. Τοῦτο καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl. Ed. τοῦ-
τοῖς.* In reliquis *τούτοις. καὶ ἄλλως δέ.* SOLAN. Equidem se-
cus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gra-
tiam renunciare sanæ et integrae. *Gesnerus* reddiderat *καὶ*
ἄλλως δέ, et praesertim, casune, an consulto, nescio; certe
falso. Quare emendavi. LEHM.

Ead. l. 7. Τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. *Pollux VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς.* Landatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25. qui alia ibi *Luciani, Alciphronis, Philostrati* loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. Ὡς διαφαίνεται τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii: Palam prostare nudam in nebula lineae.* BOURD. Similiter *Anacreon Ode 28. Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφυροῖσι πέπλοις. Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα* ἔλεγχον. Plura similia conguessit in *Animadv. ad Anacr.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux VII, 85. Σχιστοὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον.* Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας et ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lama condensata vel conciliata. Unice huc facit *Pollux*, et, quem is laudat, *Plato*. Adscribamus verba VII, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς θελοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσίν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 535. B.) — ἐντελιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρναιδας. GESN. Cf. etiam *Athenaeum* Lib. VI. p. 259. C. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et *Leopard. 7. SOLAN.*

Ead. l. 14. Σχορακτεῖ) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat *Bergler. ad Alciphr.* pag. 177. GESN. *Alciphr. I. Ep. 38. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν;* vid. *Bergl. p. 177.* Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit *Themistius Or. I.* Vide plura eam in rem collecta a *Cressolio* Theat. Rhet. III. pag. 335. et de λῶσιτε, *Philostr. p. 497.* cum notis. SOLAN. Ἀττα et ἄττα habuimus *Lexiph. c. 21.* Sed et ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Lu-*

cianus, *ἄττα* etiam utens Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc. *Ἄττα* vero Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21. ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a *Themistio* Or. I. pluraque in eam rem collecta a *Cressol.* in theatr. rhetor. jam notarat *Olear.* ad *Philostr.* Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae *Solanus* ei sublegit. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπίπαττε*) Supra Reviv. cap. 22. f. *ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας.* REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀσύμφηλα καὶ ἀπαρδὰ*) *Λεξικογράφοι* non *ἀσύμφηλον* legunt, sed *ἀσύφηλον*. Proferunt *Homeri* locum ex Iliad. IX. et alterum *Luciani* ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud *Homerum* etiam *Cic.* *ἀσύφηλον* legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci *Homerici*. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox *ἀσύμφηλον* et *ἀσύφηλον*, neque *Cicero* *ἀσύφηλον* magis, quam *ἀσύνφυλον*, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa *ἀσύμφηλος* et *ἀσύνφηλος* ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est *ἀσύνφυλος*, et poetica, necessitate carminis *ἀσύνφυλος*, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suae, ut nunc *ἀσύνφυλα καὶ ἀπαρδὰ*, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam *Luciani* loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit *ἀσύνφυλον* et *ἀνάρμοστον*, quam, ut nunc est, *ἀσύφηλον*, aut *ἀσύνφυλον*, quia, ut praemonui, *ἀσύφηλον* non nauci vox, *ἀσύνφυλον* poetica. *Hezychius* tamen *ἀσύνφηλος*, inquit, *ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος*. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis *ἀσύνφυλος*. Etiam illud Iliadis XXIV. *Ἀλλ' οὐπω σε ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον*, rectius legeris, οὐδ' *ἀσύνφυλον*, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud Iliad. IX. *ἀσύφηλον μ' ἔρεξε*, melius *ἀσύνφυλον μ' ἔρεξε*, infamem fecit me, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura illa fateor *ἀσύμφηλος* et *ἀσύνφηλος* sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt. MARCIL. *Ἀσύνφυλα*) Lubens edoceri me passus sum a viris doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. *ἀσύνφυλον* et illic et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. GESS.

Ead. l. 9. *Ἡ πορφύρα*) *Ἡ πάρυφος* scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram, s. *ἱσθητὰ περιπόρυρα*. Absurdam nempe hujus praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitum habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. GRSN. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non perdidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἡ πορφύρα — ἥ post verba praecedentia τῆς ἀναβολῆς rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox μόνον impedit. LEHM.

Ead. l. 10. Σιούρα) Gl. Mss. σιούρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. II. σιούρας ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam σιους, et σιούρα, *Tzet.* ad *Lycophron.* BOURD. Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsch.* Quaest. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανίους ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένῃ, καὶ ταῦτα ξυμφορήσας ἀποδόξους etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad Ἀττικά ὀνόματα c. 16. Quod quī fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proxime dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀποστλεγγισθῆναι) Ea vox, Xenophontis aetate proba, usurpari jam desierat. SOLAN. Habet, verum est, hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic ἀποστλεγγισθῆναι esset destrigilari, εἰληθεῖσθαι (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον propretium, ἀροκνεφές summicrepusculum, εὐλέξιν benedicum, σοφόνουν doctanimum, χειρόσοφον manu doctum. GRSN.

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Hesychio*. Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐπικεμῆν pretium intendere, προτιμῆν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτιμῖον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante justum pretium. GRAEV.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσοφον) Ita Edd. hic unanimes consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit., χειρός vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεροδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θυλακσόκοπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, sit dicamus πορακῖνος, non ποροκῖνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefecerunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

Ead. l. 15. Καταχρησθαι) Vulgatum recte habere, neo opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam et *malus usus*, et *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abusi* pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρησθαι accipere licebit. Exemplum darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ᾗ δυσχερῇ) Editi, quorum inspicendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾗ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθαι, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγει, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ὤημα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse ajo εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo,

quod nondum totum *κατὰ γαῖα κάλυψε*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκφανλίσθω*. Quam imperite divulsa sint *αὐτῶν* et *ἐλομένων*, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. *Μελλήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longam deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *γε* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit *καὶ* post *καὶ*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *θήμα* esse nominativum casum, et ab *ἐπὶ* regi *γλωττίαν*, dubio caret. Superest, ut *ἐπὶ* ad *γλωττίαν* admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *ΓΕΝ*. Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *εὐχετῇ* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit huius dictionis mutatione. In *λεγέσθω* eadem est vis, quae modo in *λέγειν*, vis scil. verba faciendi, et *ἐκφανλίσθω*, extenuare, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem.* Sic fere etiam *Guil. Langius* iudicasse videtur *Dissers. laud. p. 26.* Deinde recte quidem *ἐλομένων* a sequentibus avulsam cum praecedentibus iungit *Gesnerus*. Sed rectius, haud dubie et facilius e vulgatis *δὲ μὴ* fit *μηδὲ*, quam *καὶ μὴ*, praesertim quum *μηδὲν* in nonnullis libris reperitur. De *μελλήσας* pro *μελλήσας* substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum *Abdic. c. 5.* ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci *Quom. Hist. Conscr. c. 32.* ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore *ἀκασιφμαν* satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. *ΛΕΝΗ*.

Ead. l. 3. 'Ελομένων) 'Ελόμενος legitur videtur interpret. *ΓΟΥΑΤ*,

Ead. l. 4. *Μὴ μελλήσας*) Vide notam nostram ad Abdic. c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. "Ὅτι κεν etc.) Haec verba ex aliquo poëta desumpta videntur. GUYET Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδας*) Non male *Λεωνίδης* marg. A. 1. quia idem est, credo, qui *Aeliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14. dox Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. l. 1. *Καὶ τὰ Ὀθρυάδων γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Charon.* c. ult. SOLAN.

Ead. l. 3. *Αἱ Πλαταιαὶ*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter esse ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, et contra, quemadmodum in *ἔτερος*, et *ἐταῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad *Eid.* l. v. 12. pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειν, κατώγειν etc. E contrario ap. *Hesychium* legas Φαιναιθεῖς, Φαιναισιθεῖς, Φαιναισιμός ubi tamen Φεναιίζω etc. soleat vulgo dici. (In *Luciani* tamen *Amoribus* legitur φαίναιζονταί, at in Ms. *Wittii* exstat φεναιίζονταί) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. l. 4. *Τὰ ὅλγῃ*) *Fl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐκείνα ὀνόματα*) Supra dicta illa ἄττα, κῆτα, μῶν etc. GUYET.

Ead. l. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) *Solan.* *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Novus* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεῖσθαι*. *Tim.* c. 48. *οὐδὲν δεῖσθαι* etc. *Icar.* c. 14. *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δεῖσθαι*. Infra *Dial.* *Meretr.* 2. a. m. *οὐδὲν δεῖσθαι*. *Alciph.* III. Ep. 56. pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δεῖν*. At *μηδαμοῦ* proprie est nusquam, ut *Epict.* *Man.* cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν*

εἴπης φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς πυρασείσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3. 123. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est etc. GERN.

Ibid. λαρυγγίζε) Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit Demosthenes pro Coron. c. 90. repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχελὺς quodam angere modulationemque reddere sonum studet. GERN.

Ead. l. 17. Τὸ πλῆθος) Interpretes ad unum omnes ceperunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In θαυμάζωσι subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur οἱ μὲν συνιέντες, et οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum et intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; distincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam Fritzscheius judicasse videtur Quaestst. p. 200. LXX.

Pag. 230. l. 9. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundem Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξεν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀστικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολύω, ἀρνοῦμαι et εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8. et 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Aj. 96. οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi adest μὴ, ut ὃν πάλας ἡρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibique Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustentur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. Τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haecitationem tanto felicius procedebat nonnumquam, quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subito, et laudem silentio poscere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *πιδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium paratorum est *Plin. Epist. II, 14. GRSN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμβάνοντα) Fors. διαλέγοντα. SOLAN. Cogito *διαλαμβάνειν* esse h. l. *subtilius distinguendo explicare* rem, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam nec mihi satis liquet. *LSHM.*

Ead. l. 6. Ὁ Παιανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, et fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. GILB. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum et in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeonius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum jam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ.

Ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudabant solum, et in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐπιφράττεσθαι τὰ αἷα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Bis Accus. cap. 28. et Scyth. c. ult. SOLAN.

*Pag. 232. l. 3. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρτον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφεῖς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, anamam ubique accipiant. GRSN. Cf. Schäfer, Melett. p. 49. *LSHM.**

Ead. 1. 4. *Τοῖς συνοφαντικοῖς*) *Leg. Plutarch. de curios. Cogn.*

Ead. 1. 13. *Ἐπὶ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι*) *Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. l. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινός σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.*

Pag. 233. l. 1. *Τὸ δεῖναι*) Scilicet τὰ περὶ αἰδέσθαι. *GUYET.* De formula τὸ δεῖναι *vid. ad Vit. Auct. c. 19. adnot. Tom. III. p. 522. et Fritsch. Quaestst. p. 50. sq. qui Gesneri interpretationem hujus loci perversam corrigit, ignorans, aut id quod longe minus veracis est Critici, ignorare se simulans ea, quae de hac formula Luciano familiarissima jam a me vel a Scapero acta erant. LEHM.*

Ead. 1. 2. *Αἰδέσθαις*) *Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. et Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθῆς. SOLAN.*

Ead. 1. 6. *Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος*) *Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia etc. GUYET.*

Ead. 1. 7. *Ὡς καλίστεραι αἱ γυναῖκες*) *Liban. BOURD.*

Ibid. καλίστεραι) *Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemus. Idem in Cistel. Largiloquas extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόσογον δὲ χεῖμα θεῶν ἴφν, Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφύρουσιν. ἥδονή δέ τις Γυναεῖ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.*

Ead. 1. 9. *Πάσχοις*) *Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ κατατυχεῖ. Legendum καὶ κατὰ ταυτί. SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Πιττοῦσθαι*) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Quae de re jam aliquid ad De Merc. Cond. c. 33. dictum est. SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. *Ἰποτελεῖν*) *Fellare, obscenae significationis. GUYET.*

Ead. 1. 2. *Ἐρωτας*) *Ἐρωῶντας legit. interpres. GUYET.*

Ead. 1. 3. *Γονιμωτέρα*) *Τὸ τὴν γονὴν ἐμυλᾶν scil. GUYET.* Non est nostrum, haec ἀπόρρητα et ἀρόρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum s. 31. γόνιμος esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Paarius, cum nativam reddidit, foecundam sublimitatis alii, alii puram, genuinam. *GESN.*

Ead. 1. 11. *Ἐπὶ Χοῖς καὶ Θμουῖν*) *Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς et Ἱθυμῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Χοῖτης et Θμουῖτης nominabantur. PALM. Χοῖν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Χοῖν ur-*

bis nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

Ibid. Μητρός δὲ ἀνιστρίας ἐν' ἀμφოდίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος et ἰαμφοδον est διόδος, bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀνιστρίας ἐπαμφοδίου τινός, quae fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui *Pisc.* c. 19. fecit ἐν' Εὐφρατιδίων pro ἐνευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀνιστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis Gallici* agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque existant. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τίς κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON. Secutus sum Codicem *Grasvii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur ἐπαμφοδίτης τις cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive ἐν' ἀμφοδίῳ, sive cum *Gronovio* ἐπαμφοδίου eam scripseris. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδόκιμος) Forsan et supra, *Parasit.* c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla Ed. praebat, et quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian.* p. 71. — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mort.* XVI, 2. ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. Bis *Accus.* c. 2. f. μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν etc. Accusativum *Paras.* c. 5. δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχοῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant.* VII. pag. 473, 10. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον οὐείρατα πρὸς τὴν βούλην ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus est hic fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudi vel solius victus gratia. VITRING.

Ead. l. 14. (Πλοχαρῶ) Vertunt suavi. Redde; lenaci, parco. GUYET.

Pag. 235. l. 2. Οὐκ ἔτι Ποσειδῶς ὀνομάζομαι; ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὶ καὶ Ἀΐδας παισὶν ὁμώνυμος γιγνέσθαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διὶ-κουργον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Phosinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. Διὶ καὶ Ἀΐδας π. δμῶν.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατία. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. SOLANJ

Ead. l. 5. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, laute accipiebar, cum sit, in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magiter, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεισθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεισθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Merett. Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi Aristophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 275. et, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. T. p. 720, 1. Bas. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστριζέσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστρός τυπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. J. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσας, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλήξας. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GERN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphr. III. Ep. 45. f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστριζέσθαι πωλοῦνται, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subjungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime adsentior Guyeto, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid' omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸν ἀθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: mallem, in judiciis versor. Sic loquitur *Corn. Nep.* in *Themistocle.* VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in *Paris.* versum esset me ostento. Contra, cum *Bened.* dederit contendo, *Vitringa* vult versor. Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλλαις De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις *Diall. Mortt.* XXIII, 2. h. e. in judiciis versari, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοίνικες δέ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal.* Sat. 7. Ut tibi lasso Figantur virides scalarum gloria, palmae. Et *Martial.* Epig. 27. lib. 7. Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat et geminas plurima palma fores. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit *Arrianus* Epicteti cap. 12. lib. 3. BOURD. De palmis ad januas Rhetorum et caussidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit *Juvenali* VII, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρα referatur: sed necesse quidem non est. GERN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ καιροῦ verba, ἐπιστημὸν ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere. Nescio, cur maluerit *Birckheimerus*, morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. GERN.

Ibid. Δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut *Harmon.* pr. *Gymn.* c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus *Dial.* ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an πάντημον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; et respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam μὲ, quod μὲ frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad *Icar.* c. 14. Adde *Gall.* c. 11. Etsi μὲ

quoque interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐλεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, a Clytiji, *Lucianus*. *Plato* de Rep. I. p. 419. E. *Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραφαῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, ἔλεν ἱρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Capituli*. GESN.

Ead. l. 11. *Ὅσπερ ἑξαρχῆς* etc.) *Th. Mag. v. Βούλομαι* SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat.* Phaed. 544. G. H. SOLAN.

Ibid. *Ἐλαύνοντα*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντί σοι μάλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33: *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεισθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *ὥς μάλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα*. Jam age omittas *φέρεισθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Παύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam valledicens. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάς*.) *Ἐπιπελάζων* forsan legendum: GUYET. Nemo assentiat, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. LEHM.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita *V. 2.* recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* conjicio, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GESN. Reddiderat *Gesnerus*: qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitsiano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδισθῆς etc. et conferri jubet *Diall. Merett. XII.* in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch. Coriolan.* p. 393. *Ed. Steph.* et *Pompej.* p. 1135. Sic patet, *Guil. Langii* rationem, qui in *Dissert.* laud. p. 27. αὐτὴν deleri, et quae relinquuntur, verti vult: *quippe qui inutilis (αἰσυμβολος) sum ad haec, quae vos agitis* (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. *LEXEM.*

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvenalem*: quid enim salvis infamia nummis? *Orest.* in *Elect. Sophoclis*, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ὄημα σὺν κέρδει κακόν. *COGN.*

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *Proverb. BOURD.*

Ead. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scholias* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv. VII, 8.* adfert *Jens.* in *Obs. styli Lat.* quas adiecit repetitis *Collectan. pur. et impur. Latin.* pag. 38. *Multiplex quam pro numero damnum est;* ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Addo ex *Ev. Matth. XVIII, 9.* καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de *Ellipsi* p. 327. v. μᾶλλον. Et nos ad *Quom. Hist. cap. 17. f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80. Γέρων ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν. Senex est iste, pro senior, quam ut te juvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in *Addendis. REITZ.* Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, *Homero* frequens, vid. *Eustath.* ad *Il. A. p. 95, 47.* Et *Il. A. p. 369, 9.* ac *Θ, 27.* Et περὶ πάντων, supra omnes, *Il. I, 38.* iterum 53. ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείοντος ποιέσθαι huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vel ut *Diod. Sic. XI. cap. 29.* οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ εἶν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant. *Idem in Addend.* Nihil certe juvant ejus generis exempla, in quibus, ut in *Diodori Sic., περὶ πλείονος* invenitur; cf. *Quom.*

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας: quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi bene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer.* ad *Lamb. Bos Ellipss.* p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEHM.

Ead. l. 13. Τούτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum *Jens.* ad Tyrann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequae ac αἰλούς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii.* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* I., 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προσκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προσκρουσάσης οὖν τῆς μεγάλης — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* l. 2. Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium et Herodotum ponit. COGN. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in Ed. *Par.* et *Graev.* erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant in *Reitz.* Ed. verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis praedicata sunt,“ supplevi ex Ed. B. 3. LEHM.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμψαν) *Μορμῶ*, οὗς, s. *μορμών*, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde *μορμολύκειν* est, et *μορμολύκειον*, pervulgatum

Lucian. Vol. VII.

M m

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph.* Eq. 690. Scholiastes, illa verba μορμὴ τοῦ θράσους sic esse accipienda, ut ἀνομαστοποιημένη exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmus locus jam laudatus ad *Aristophanem, Casaubono, ex dulcissimo Theocriti Idyllis* Ἀδωνιαζουσ. v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἔφη inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illi *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasi capite et turbato vultu proferendus. GERN.

Ead. l. 7. Διὸς τάφον) Vide, quae ad *Tim. c. 4.* observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig. c. Cels.* videas l. VIII. effuso nempe in terras Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant. I, 17.* Frbulam tetigit Noster *De Salt. c. 39.* SOLAN.

Ead. l. 9. Τοὺς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenire. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres in *Attica. T.* absorpserat γῆς. GRAEV. Imo γῆς in *Cod. Graev.* e prioris versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

Ead. l. 11. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι) Sativum quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem acque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Idem occurrit *de Salt. cap. 41.* GRON. Vid. supra *de Salt. cap. 41.* REITZ.

Ead. l. 14. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis *Mss.* lepida legitur historia. Κοροίβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνέλθαι συγκατευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεῦν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορμῇ τοῦ ἀνδρὸς καθάψηθῃσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud *Eustathium* in *Odys. K. p. 413.* Ed. *Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur *Margitae*. GRAEV. Cf. *Scholion* supra editum cum nott. LEHM.

Ead. l. 14. Μαργίτου) Conf. supra *Hermot. c. 17.* SOLAN.

Ibid. Τριπτόλ.) Adi *Somn. c. 9. (i. e. §. 15.)* SOLAN.

Ead. l. 15. *Πάνα*) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit *Theocr.* in Syring. Cogn. In Jove Tragoedo, *Long.* lib. 3. *BOURD.* Confer *Diall. Deor.* XXII. versus fin. et *Bis Accus.* cap. 9. *SOLAN.*

Pag. 242. l. 15. *Εὐκράτους τοῦ πάνυ*) Ad *Palmerii* notam addidit *Kust.* Sed is (apud *Aristoph.*) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. *Dionis* filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in *Gall.* (c. 7.) infanda illa narravit, quid de *Luciano* censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? *SOLAN.*

Pag. 243. l. 3. *Διεξιόντες*) In omnibus libris antea legebatur *διεξιόντος*, nullò prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. *SOLAN.* *Διεξιόντες*) Primo intuitu *διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulsiæ refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis vera per furias designari docuit *Cicero*, rectè et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. *REITZ.* *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. *GESN.* Retulit tamen etiam *Thom. Morus* in interpretatione Latina. *LIHM.*

Ead. l. 4. *Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεύμενος*) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam Iactitiam afferentem et dicentem, *Καὶ γὰρ γ' Εὐκράτους οὐκ ὅλγα καλλίονα.* Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κωμωδεῖται, ἣν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακρυφόρος. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis et cum *Eucrate* disserentem *Cleodemum* Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* et *Eucratem* vixit. *PALM.*

Ead. l. 12. *Παραστησάμενος τὰ παιδία*) *Jac. Elsn.* ad *Evang. Matth.* XXVII, 25. ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'.

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Es-
crates ille ὁ φιλοψευδής, ut dictis maiorem fidem conciliaret,
jurare solebat παραστυσάμενος τὰ παῖδια, *admotis etiam liberis*
quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet
in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam
gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devo-
veret, si falso accusasset. REITZ.

Ead. l. 15. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita
res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali
quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simi-
Iucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ὑπὸ
λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρωος προσηπείων περιθέμενος. Luce-
lenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter conjungit
utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius ad Philostr.*
p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo Piscat. c. 37. pro-
verbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte
Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθε
proprie esse invisere aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliisque
docet *Jac. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXV, 36. ubi habemus
ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

Ead. l. 12. Κλειόδημος) V. de eodem, *Sympos.* c. 6. SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἰων) Plura de eodem vid. *Sympos.* c. 7. et
SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶσθα, *La Crox*
id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὶ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον) Sic rursus in-
fra hoc *Dial.* c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπῆλ-
nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicen-
da. REITZ.

Ibid. Καγὼ μάλ᾽ πεφυλαγμένος μὴ ψάψαιμι τῶν ποδῶν
αὐτοῦ) Corrige, ut recte *Basilcensis*, πεφυλαγμένος. Et ego
studiose cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγ-
μένος) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένος, ut
πεφεισμένος, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen
B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sua
πεφυλαγμένος mutare ob *solan* B. 2. Nam persaepe non mo-
do adverbialia ex participiis praeteritis formantur, ut ἐγρηγορός;
(de quo frustra dubitavi *Hermot.* c. 1. quandoquidem et *Al-
ciph.* III. p. 356. id habet) aliaque similia passim occurren-
tia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος etc.
Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud
Phalar. Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοῦς, omnia mis-

*riarum plena videns. Liban. Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II. 6. οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima ἢ ἡ δ' αἰὲ χρόνος, ἢ πᾶν τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo *Jens.* etiam egit ad *Hermot.* sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut *Diod. Sic. V. 13. f. φυομένων τούτων θαυσιῶν* pro θαυσιῶς, ad quae peritissimus *Wessel.* plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est *Luciano* exemplum, quod *Solan. ex Aelian.* modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονοῦχι τοὺς παριόντας ἡρέμα καὶ πεφισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκρυοντες: nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud *Lucian.* est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum adfirmo, propter illico adjunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐναθεζόμεν referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. *REITZ.* Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem *Reitzii* animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένος habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia *Lucianus* noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. *LEHM.**

Ead. l. 15. Κλεόδημος) Vid. *Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.*

Pag. 246. l. 10. Χοῆνας — εἶνας) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χοῆνας, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic esserri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δειν ἐπαινεῖν occurret mox *Hipp.* ipso initio, atque alibi non semel. *REITZ.* Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἀμύλει) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. m. SOLAN.

Ead. l. 18. Κατεγνωνότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

Pag. 247. l. 6. Ὑπαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* et *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum τόνου hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GERN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medico loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert, Gaulminus ad Psellam. BOURN.

Pag. 248. l. 10. Ἦλω — ἔκκερύνεις τὸν ἥλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 249. l. 7. Ἦπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa *tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime sorte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25. s. 30. GERN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suasit Hemsterh.) VIII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas περὶ πληθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἣ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, et in Philostr. vit. Apollonii II, 36. ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· et VII, 29. περὶ πληθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πληθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθουσα ἀγορά· ὥρε τρίτῃ ἡεροβολίζοντο περὶ

πλήθουσιν αγορὰν. *Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist. 30. et Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πλήθουσιν αγορᾶς, et περί πλήθουσιν αγορᾶν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell. 33. satis adcurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in αγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI. cap. 20. p. m. 292. qui jocum in πλήθουσιν αγορᾶς captatum exponit, et πρὶν αγορᾶν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.*

Ead. l. 13. Τὸ ἐχέθνης δηχθῆναι — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE. Cf. Matth. IX, 2. sq. et Marc. II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. LEHM.

Ead. l. 13. Ἰερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἰερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ᾧ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Πρόκόπιος ἀντιφθέγγεται πάννυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

Ead. l. 14. Θείῳ καὶ θεοῖ καὶ θαλάσσης) Vide C. Barthii Advers. L. VII. c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero et fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7. ibique notas. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐξ τρις) Vid. de hac locutione fratris consulti. G. O. Reitsii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

Pag. 251. l. 2. Κεράσται) Vid. De Dipss. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18. qui piscem vocat. De ἀνορτίαις idem VI, 18. SOLAN.

Ead. l. 7. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duxi-

mins, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster. Not. ad Jambl. No. 58.* Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Aelian. de An. VI, 33.* SOLAN. Pro correctione *Solanī* non solum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, sed quia συνηυλ — a συναυλίζομαι, commoror, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηυλήθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congreco, vel fistula convoço, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutasset. REITZ.

Ead. l. 15. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus ejiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, doneo potiretur amato? At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo *Glaucia*, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se ἄγειν ἱκτῖνον μάγον πρὸς αὐτόν, et quod tum hic dicitur βύθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρῳ τινι τῆς οἰκίας nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa *Chrysis* ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum *Glaucia*. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui *Lucianum* publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab *Luciano* scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38. ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγόν invenio apud *Thucyd. VIII, c. 92.* Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BIR. His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera firmata fuerit, tenere licebit. LEHM.

Pag. 253. l. 1. Ἀνέλκε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur,

quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Ead. l. 8. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) *Heliod.* lib. 6. BOURN. *Lucian.* *Necyom.* c. 9. ibique *Hemsterhus.* LEHM.

Ead. l. 15. Γυναίκεσσι μορφήν) Nempe species humanae pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GERN.

Pag. 254. l. 4. Ἐπιμανέστερα) *Supra Ver. Hist.* ἐπιμανὸς ἀγαπῶσα. *Infra Pseudolog.* c. 21. ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Et λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγὲς. GUYET.

Ead. l. 10. Εὐ λέγεις) Parnissem hic margini *Aldinae*, personae novae nomen praemittere iubentis, quam Edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem Edd. et nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponse patet, ubi incipiat nova persona, quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita inquam et inquit, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de *Amicit.* c. 1. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, et, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur. Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὁ δὲ τετάρων μιν, πᾶν μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπείρασεν ἐργάζεσθαι) *Interpres,* Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, *Glauciam* amoris compotem fecerit. Merae nugae. Ad historiam de amore *Glauciae* (qui nimirum *Chrysidem* quandam amans, ea potius dicitur esse ope *Magi* cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis *Glauciae* *Chrysidem* conciliasset) respondet *Tychiades* inter alia, se mirari *Magum* ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, *Glaucian* reddiderit amabilem, *Chrysi*di nempe. JENS.

Ead. l. 9. *Δαιμονῶντας*) Vid. *Plut. Symp.* VIII, 5. p. 1257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαίμονῶν* et *κακοδαίμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαίμόνων ἔχειν*. REITZ. De voce *ἐξάδων* vid. *Dan. Wyttenbach.* ad *Plat. Phaed.* p. 193. LEHM.

Ead. l. 12. *τὸν Σύρον τὸν*) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum & Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: his enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Helinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi, ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τούτων σοφιστήν*) Florentinum τούτων minus placet. *Ἐπὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θρανίας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph. Ant.* XII, 1. *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 29. pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. REITZ.

Ead. l. 15. *Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμψι ἀγρίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam coniderent, oculos distortuentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exiguae mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidiase οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀγρίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententiā, ἀποπέμψι ἀγρίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. JENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. Cels. p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

mentem venerit *Jensio*: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1. Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, οὐκ inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ. Verba ἐνὶ μισθῷ μεγάλῃ *Belinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LAMM.

- Pag. 256. l. 1. Ὅθεν αὖ αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi *Crosii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene adaequatum *Crosii* manum, clara virum J. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et an. 1615. notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graeco ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselii* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GESN.

Ead. l. 5. Οὐ μέγα) Sic supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐν τῶν στυγερῶν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianiam luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαινόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut phaenomena philosophi ponere solent; et sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφίσσεως) Leg. Casaub. ad l. 1. Athen. BOURD.

Ead. l. 11. *Τὴν δισκοφόρον*) De manu discum gestante et vibratura intellige. De *ὀκλάζῳ* vide *Zeux.* c. 4. *SOLAN*, Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et iaculantis viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina ejusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projicere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua commeat ὁ *λεως*, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. *GESN.* Ignoscet *Gesnerus*, si, recte sensisse *Solanum*, dixerō; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id autem substantivi sæpe intelligi, satis ipse novit. *V. Bos de Ell.* p. 184. vel 247. *Ed. Schoetg. REITZ.* *Τὴν δισκοφόρον ὁδόν* absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu.* *GESN. in Addend.*

Ead. l. 13. *Μύρωνος — δισκοβ.*) Hujus ipsius statuæ meminit *Quintilianus* II, 13. *Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis?* *SOLAN.*

Ibid. *Δισκοβόλος*) Barbarum hoc foret, si *Th. Magistro* fides, scribenti: *ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκοβ.* *REITZ.*

Ead. l. 16. *Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο*) Ubi mentio fit *Polycleti*, miror, veterem *Luciani* Scholiasten *Ms.* notare, *Polycletum* fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a *Luciano*, nisi forte sit alius *Polycletus*. Verba enim sunt: *Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολυκλείτος.* Verum quis nescit *Polycletum* *Sicyonium* *Angeladae* discipulum, et ejus *Canonem*, et tot statuas, quas in coelum extulerant veteres? Vide *Plin.* XXXIV, 8. et de *Canone* sive *norma Polycleti*, *Galenum* de *Hippocratis* et *Platonis* decretis, et in primo de *temperamentis*. *Euphranor* et pictor et fictor fuit, uti ex eodem *Plinio* constat; vide lib. XXXV, 11. *Critiae* quoque *Plinius* meminit. *GRAEV.* *Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον*) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: *Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω.* Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera ἀγαλματοποιὸς fuit *Polycletus*? *Cicero* certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congecit Junius in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. JENS. Vid. Jens. Et Davis, not. ad pag. 4. Tusc. SOLAN.

Pag. 258. l. 1. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. SOLAN. At vid. illic Adnott. LEHM. Ead. l. 3. Φαλαγγίαν) Supra Tim. §. 47. ἀναφαγγίαν, recalcivaster, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

Ead. l. 5. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. §. 52. ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. verus et ipsissimus boreas, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit ipse homo. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία, etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος, fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis Autolyco derives, an ab ipso λύκος, quia et prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313. Nascitur Autolykus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patriae non degener artis. REITZ.

Ead. l. 6. Πέλλιος) Consule Thucyd. I, 29. ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN. Vulgo illic Πέλλινου legebatur. Sed e Codd. jam restitutum Πέλλινου, et sic etiam h. l. Βελίνο legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. LEHM.

Ead. l. 8. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. α. 9 ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 259. l. 8. Τάλως) V. De Salt, c. 49. et Platon. Minos versus fin. p. m. 510. ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήεις τοῦ ἐνιαυ-

τοῦ κατὰ τὰς πόδας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματέλοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοὺς ἐκλήθη. *Athenaeus*, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D. SOLAN. Ὁ τοῦ Μινωῆς reddiderat *Gesperus*: *Minois filius*. Sed correxi: *famulus*, monente *Bruschi* ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cuius verba repetiit *Schaeferus* ad *L. Bos. Ellipsea*. p. 118. LEBM.

Ead. l. 9. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χαλκού — ἐπεπολήτο) Sic supra Pro Image cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κηρῶ) *V. Jani Rutg. Var. Lect. V.* p. 461. SOLAN.

Ead. l. 4. Πυρετῶ ἐχόμενος) Πυρετῶ συνέχεσθαι usitate dici, ostendit *Jac. Elsner*. ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed et ἐχόμενος πυρετῶ *Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι *Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυρετῶ ἐχόμενος, *Sect. IV. aph.* 34. et 35. etc. Aliisque locis, ab *Foëssio* in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νοῦσας εἴχετο, idem ex *V. Epidem.* p. 555. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωνεκῆθεν) Ut *Tox. c.* 27. et *Diall. Merett. II.* Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat Ἀλωνεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωνεκῆθεν recte *Solan.* restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciph.* demonstravi ad *Tox. c.* 27. Adde *Suid.* Ἀλωνεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδεδίου) Lege ἰδεδίου ἄν. LA CROZE. Non opus. LEBM.

Ead. l. 12. Ἀγαναντεῖ etc.) Scribe, ἀγαναντεῖ ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀφ' ἱερῶν τελεῶν ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus et vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiantur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ρέξαι *Homero* est, hoc *Thucydidi* ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur et ἱερῆα, hostiae: inde ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae mactantur. *Polyb.* lib. II. ὕμνα ἱερῆα caro suilla: *Athen.* lib. I. τροφή τῶν νεογνῶν ἱερῶν, caro tenerarum pecudum. Sic et λεγεύειν et θύειν non

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. GRAEV.

Ead. l. 13. 'Εφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod *Fl.* habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δεῖνῶν, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μῆγς ὄρμης, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71. f. et ἀφ' ἐνὸς κελύ-σματος *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esset adeo contra analogiam ἐκταθῆναι ἀπὸ λεγῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δεῖνῶν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 262. l. 14. 'Επισπαμένους) Conf. supra *Quom. Hist. Conscr.* c. 29. med. *Infra* *De Dipss.* c. 6. m. et *Navig.* a. 2. f. SOLAN. Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἐπισπ — sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a σπειράσματος, in gyrum contraho, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres *Parisinae* Ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπείρω legisset. Sed *Gesnerus* id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris; Neque adhuc dum aderant *Encratis* filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adjeci, ut ad ἐδελκνεν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* c. 11. f. αὐτὸς οἷς προεῖπον ἑαυτοῖς. *Rhet. Praec.* cap. 18. ὅτις ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτταν ἐλθῇ. *Bis.* *Accus.* 34. πάντα γούν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοσαῦτα εἶπεν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. REITZ. Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* LEHM.

Pag. 263. l. 10. 'Ελεφάντων — 'Ινδικῶν) Magnitudine enim *Indici* *Elephantum* *Africis* praestant, teste *Livio* XXXVII, 39. SOLAN.

Ead. l. 11. Πενταρῶ) Ita *V.* 2. Reliquae πενταρῶ. SOLAN.

Ead. l. 14. 'Εκάρτη) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. φάσμασι μὲν ἑκατικῶς φωτοειδῶς αὐτοπτονμέ-νοισι ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 264, l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* II, B, 362. SOLAN.

Ead. l. 10. 'Ιερῶ Πλάτωνι) *Plat.* π. ψυχ. SOLAN.

Ead. l. 13. *Εἰκάζων*) Forsan *εἰκάζον*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex praemisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort.* V. *Plutonis* et *Mercur.* §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐν-
νενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur jocosè usurpatum, pro testimonio superfluo *admetiris*, *superaddis*, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) *Benedictus*: *Febris*, o qualis! incendio certe vehementior. *Ma.* ὁ δὲ πυρετός, οἷον καύσωνος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris*, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ. De hoc vocis οἷος usu vid. *L. Bos* *Ellipss.* p. 419. sq. *Schäff.* *LEHM.*

Ead. l. 13. *Χάσματος*) *Conf.* supra de *Luct.* c. 2. REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallem *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est, *μοι δοκεῖν* hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct.* c. 5. At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intelletō ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritzsche.* *Quaestst.* p. 25. sq. *LEHM.*

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag.* v. ἀναλέγομαι haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in *Ed. Blankardi*, dum dedit, *Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλο-
ψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς* est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

Ead. l. 5. *Οὕτω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) *Divus Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* *historiar.* memorabil. cap. 42. lib. XII. MARCIL.

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενίδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Timon.* cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7, *Πέων*) Sic pro *υἱῶν* etiam paullo post et alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* l. 16. etc. REITZ.

Ibid. *Οὕτως ὄναμιον—τούτων*) Formula bene precandi et adfirmandi. *Alciph.* III. Ep. 19. pr. *κοινωνικὸς ὦν καὶ φιλέ-
ταιρος ὄνασι σουτοῦ—bene tibi sit ex te ipso.* Ubi plura exempla, non omisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graeci idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus *Asin.* c. 36. f. *ὄνασι τούτων τῶν καλῶν γάμων.*

Τούτων autem pertinere ad υλέων, monuit *Jac. Elen.* in *Epist. ad Philem.* I, 20. ubi legimus, *καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὄναλμην ἐν Κυρίῳ.* Ad quae ille alia etiam similia addert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Ead. I, 15. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra *Musc. Enc.* c. 7. SOLAN.

Pag. 268. I, 10. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra *De Merc. Cond.* c. 34. et infra *Conviv.* c. 19. SOLAN.

Ead. I, 15. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παλεσθαι) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Gatiker.* in *Cinno* c. 19. med. REITZ.

Ead. I, 18. Ἀριγνωτός) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum, hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* Pythagoreae nomen, quae *Samia* et *Theanus*, celeberrimae Pythagorae filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. I, 3. Πέλεκυν) Confer *Conviv.* c. 6. ξίφος αὐτὸν αἰ. μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosthenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion.* p. 303. Ed. *Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς παρῆστιν. Monuit hoc *Belinus*, Idem, vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop.* IV, 2. μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέγρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἤκειν νομιζόντων. BIR.

Ead. I, 5. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

Ibid. (Ἐπεισκευθῆναι) Ἐπεισκευθῆναι legendum videtur. GUYER. Ἐπεισκευθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεικληθ —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor.* c. 9. ubi recte habet *FL.* [Legὸ ἐπεισκευθῆναι, aderat enim invocatus et inexpectatus. *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 272. εἶσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκευθῶ. KUSTER.] Ἐπεικληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφορ.* 774. suspicatur legendum ἐπεισκευθῆναι. Probaverat jam ad v. 102. εἰσκευκτεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de caelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum.* Si unus Codex addiceret in verbo paullo reconditore, et captum

librariorum superante, non dubitarem; sic; ut jubet *Kusterus*, reponere. *GESN.*

Ead. l. 10. *Ἐπήκουσα*) Forsan ὑπήκουσα legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus *τὴ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουσον*, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et *Prometh.* §. 20. *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου.* Ac de *Salt.* c. 64. *μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων.* Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. *REITZ.* Adde *Charon.* c. 11. et 14. *LEHM.*

Pag. 270. l. 7. *Συνεσιῶτα ὁρᾶσθαι*) *Συοτῆναι* etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑπεσιτῆναι*, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνίσταται* vel *συνέστηκε*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. *GESN.*

Ead. l. 15. *Κράνειον*) Sic scribitur etiam *Diall. Mortt.* l. ubi vid. not. *SOLAN.* *Κράνειον* praefendum esse vid. ad *Quom. Hist.* c. 3. et ultimum *ibid.* *REITZ.*

Ead. l. 16. *Τίβιον*) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *SOLAN.*

Pag. 271. l. 1. *Ἀνορύξας*) *L. Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae *ἀνοίξας*, absurde. *SOLAN.*

Ead. l. 3. *Ἀοικήτος ἦν, ἢδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων*) *C. Plinius* *Epist.* 27. l. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. *Antoninus* Archiepisc. *Florentin.* T. II. c. 9. *Tit.* 12. paragr. 8. *MARCIL.*

Pag. 272. l. 9. *Καθαράν*) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. *καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν.* *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. *οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν.* *Ibid.* pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν.* *REITZ.*

Pag. 273. l. 2. *Δαιμόνιος τὴν σοφίαν*) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic *δαιμονίως ἐπεθύμουν*, misere, i. e. *valde cupiens*, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Helian.* V. H. II, 4. *ἐσπουδακῶς δαιμονίως.* Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. *REITZ.*

Ead. l. 16. *Μνήμα*) *V. Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Hesych.* π. σοφῶν. Sed pro *ὥςγε* hic apud Nostrum lege *ὥστε.* *SOLAN.*

Pag. 274. l. 2. *Στείλάμενοι νεκρικῶς*) Adde ista verba *στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ*, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. *Ὅτι*, inquit, *τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμ-*

πρὸς τὴν αὐτὴν et ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec ad-
jecit: οὐ καὶ τὰς ψυχὰς θνῆσκάς φησὶ εἶναι, ὡς καὶ τὰ
αἰμῶνα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προσωνύμοις ἐς τὰ κρᾶνα μεμνημένους)
In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac *personis in capitibus adfectis*, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est in *capita*, ut sit typorum error. Certe
neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
summissee eos personas vel larvas in capita, sed clare summissee
larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel cal-
variae, vel dñi mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τάχα) L. et Ven. utraque τὰχὺ, quod non
placet. SOLAN.

Ead. l. 15. Κοντὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad *Toxar. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356. Spanh.* SOLAN.

Ead. l. 16. Μίμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud *Tac. A. II, 61.* Sed hic noster ἐνιμνηστικῶς,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et *Tox. c. 27.* Adde *Phi-
lostr. p. 232.* et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statuæ, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subimnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabonem*
judicio longe inferiorem. SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat: vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: τὸ Μενώνιον — Πενιόρευνται δ' οὐ
ἄναξ καὶ ἡμεῖς ἐκαστὴν ψόφος — ἀπορεῖται. Ad quae
laudatas *Casaub. Plinius ait*, quotidiano solis ortu contactum
radiis crepare, *Lib. XXXVI. c. 7.* et ita *Corn. quoque Tacitus*
L. II. c. 61. Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius in Chronicis*,
et *Dionys. Periegeta v. 250.* Vid. omnino *Lucianum An-
ιστῶν pag. 349. T. 2. Ed. Amst.*) Adde *Scalig. Animadv. ad*
Euseb. p. 25. Meminit et *Juvenal. Sat. XIV, 5.* Dimidio Ma-
gicæ resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait:
Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis ca-
nebat. Hanc Cambyses rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. l. 5. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἐπισυν-ἐπτα) Pro-
sus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35. ἀνοίξω τὸ
στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2. ubi ἀνοίξας
τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, J. Elsner. phrasin ἀνοίγειν
τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmo autem
τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius conve-
nientem Long. Past. II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμ-
πνεομένη. Et Alciph. I, 31. pag. 158. ἀμυνούμας αὐτὰς, οὐς
ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non absi-
milia adferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμή-
σαντες ἐν ἐντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V. cap. 57. pr. ἐν πα-
δείᾳ διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυ-
μαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I. c. 5. ἐν
ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi et alia jam dedi; nec non Amor. 29. pr.
ἐν ὕμνασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15. ἐν θυραῖς κατακλίσιν.
Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἀλωθήσεται; sed satis esto. REITZ.

Ead. l. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμά-
σιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scri-
bis, mirabili sapientia, Sic Benedictus. Meminit et alibi
scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Pro-
phetis eos conjungit, et, Apul. Metam. 11. Tunc ex his unus,
quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu
pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in
concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui
reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus
sacris sumgebantur. Sic et in libro de Macrobiis cap. 4. re-
censet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repu-
dio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων,
sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum
esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admi-
rabili sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas
vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non-
nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et
litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum,
Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque ha-
bentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίῶν οἱ
καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde et supra Vit. Auct. c. 14.
Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi
autem εἰς vel τις, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex
Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

Ead. l. 7. Αἰγύπτιον) Malletm Αἰγυπτίῶν. SOLAN. Αἰγύ-
πτιον non modo Fl. et Fr. sed et J. Hag. Par. B. 1. etc. Et
recte, nec opus Αἰγυπτίῶν legere, quia παιδὲα Αἰγύπτιος
bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et Solanus viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, caussa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγυπτίων* offendit: sane enim *Αἰγυπτίας* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγυπτίας* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra GÄH. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖτε καὶ διακονεῖτε ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιάνος ἐν τῷ Φιλοπευδῆς, ἡ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν.* RERTZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῇ ὑποστάς*) Sic et *Th. Mag.* v. *ὑφίσταμαι.* SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulam *οἱ*, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954) Ber. Restituit articulum, cuius vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur assisisset. Saltem tale iudicium non temere *Bip.* et *SCHW*. sequi debuerunt. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEHM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπικλυομένην*) Et quae venustas in hoc *Luciani ἐπιμυθία*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dictat. GRON. Certissima est, meo iudicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *φθάσαι βουλούμενος τὴν ἐπιπόρην, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν, ἐπικλύσω αὐτόν.* JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod.* Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. RERTZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ θαυτάλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπιστοῖ δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι*) *Benedictus*: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἀπιστο Ms. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elata loqui, ne tibi videar me ostentare, et iactare. GRAY.

Ead. l. 7. Ἀμφιλόγου) V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόγου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. Ἱεροδialeχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. Belinus vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri secutus, pro Ἱεροδialeχθέντος facillima imitatione legebat ἱππὸς διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII. T. V. p. 317. BIR.

Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθές.) Huc facit Pausanias locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἱμῶν etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δουεῖν οἰθεῖς δῆν) Florentinae lectio concinnior et facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δουεῖν δῆν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰθεῖς οὐ δῆν δουεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπαντες, existimans non oportere sideri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δουεῖν vel δῆν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δουεῖν μόνος δῆν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χοῆνας εἶναι) J. J. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ. De Nominativo μόνος, qui cum δῆν pugnare videri potest, vid. Fritsch. Quaest. p. 102. sq. LHM.

Pag. 281. l. 5. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxī, suadente Fl. Ed. lacuna, B. 2. et Salm. SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam PHIL. et μοκ τυχῆν. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπῆλαισα quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LHM.

Ibid. Ἀπῆλαισα) Ita Fl. Ed. recte. In rel. ἀπῆλαισα. SOLAN.

Ead. l. 4. Αυτῶν) Αυσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνος λυσσῶσιν. At λυτῶντων αυῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. ΤΤΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20. οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί— ἀγωνιστὴν εἶναι αε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΛΑΝ.) Προελαλιά, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, inculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso, in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat Herod. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympias declamando inclaruerunt. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθός τε ποιεῖν, aptius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. l. 10. Κρήτες ταχέυειν ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθός βοηθὴν exhibentem, et fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. Τῶν πάλαι) Male omissum in P. articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21. τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurien-sis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII. Plin. L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionē silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui *Ptolemaeo subiecit Memphin*. Nam Ptolemæus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum conseo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat *Pausanias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Τριηρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in * — suspicor. Ut ut sit, exsistere *Venetis* audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit; intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *περὶ λην* legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 630. C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarcho*, in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: *Allgemeiner Anzeiger der Deutschen* a. 1820. No. 311. et a. 1821, N. 114. ЛЕНН.

Ead. l. 3. Θαλῆς δὲ etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχίσθαι ἄνευ γυφύρας περάσαι, τὸ βέλτερον παρατρέψαντα.* REITZ.

Ead. l. 4. Ἄβροχον διαβιβάζειν) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte negat: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 58. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* Nub. 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυγα βαθύην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηχανεῖα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νώτου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. *Gesn.*

Ead. l. 5. Οὐ μηχανικός) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰππίον) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Voss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippiam

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ κατ' ἡμᾶς. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνιστάμενον) Spuria haec videntur et insititia. GUYET. At vide notas inferiores. LEHM.

Ibid. Προσχέσεις). Repetiit, puta, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque υποθέσεις, ut non ita multo post, καὶνὴ μὲν γὰρ ἡ υποθέσις. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab alijs elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt; quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi et alijs exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GERN. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. Προσχέσεις, quam vocem consulto auctor repetisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas proficitur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 27. ubi ἐρετα υποσχέσις est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectio a, caput alterum. Ceterum optime suum *Lucianum* percepit *Gesnerus*. Vid. infra: Unum vitupero hoc, quod verbum συνέβαις bis male interpretatus est, tum in verbis συνέβαις πιθανώτατος c. 2. ubi reddidit: in sermone vehementer probabilis; tum paullo post in verbis οὕτως συνέβαις, in disputando acutus. Immemor scilicet erat, συνέβαις h. l. esse a συνέβαις, nec respuerat vocem cognatam συνέβαις, mox c. 4. et ipsam obviam. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinus* notavit. LEHM.

Ead. l. 15. Ὑπὸ ὑψηλῶν) Etsi Florentinae scripturam probō, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae ἤντ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22, Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6. pr. ubi et αὐτοτέλειστο, non ἤντ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28. atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26. ac passim. REITZ. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. ad Diall. Marr. XII, 1. LEHM.

Ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artificien, afferat: quasi quis dicat, litterarum decus (suum) primum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat; nisi forsam Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo hæc profecta crederem; a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud *δὲ*, deinde lege *οὐκ ἔστιν*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Co' quæ Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dusoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blâme la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote, de insec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623. Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *εὐθέλας*, que quelques copistes aura ajouté pour déterminer le sens de *δοθελος*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'*Hippias* étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot *εὐθέλας* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot *γχαμν* est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Noët.*

Crit. pro *συνοραμένον* reponi jubebat *συνοραμένος*. BR. Mihi vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explico: Hippiae aequum est mentionem injicere; viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendiis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *φασιν* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: *ἐν τῇ δοθείσῃ εὐθείᾳ τὸ τρίγωνον συναράσας*, in data linea recta triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere; ergo non expectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solanus* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθείας*, quum de eo, quod Hippias adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin *συνοραμένον* non minus recte, quam *παρεχομένον* etc. ad Hippiam referatur. LENN.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ δοθείσῃ, φασιν, εὐθείᾳ*) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 285. l. 3. *Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν* etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum; propriis manibus confecta; ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. *Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

aemel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkelius* ac *Buno* in *Idea* hist. universalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *REITZ*. Ergone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* confuderit? *LENM.*

Ead. l. 14. Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscantur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κρηπίδα μὲν βεβασιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπειδωσάμενος. Id describendi genus cum *Salmurii* proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificiū certitudinem confirmaret. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificiū certitudinem confirmavit. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, crepidinem (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendas aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. *GAON.*

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit; *SOLAN.*

Pag. 286. l. i. Ὑψεσι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur; sed de montium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236. id est, Δικαστηρ. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον· quod non video quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψεσι — κρατυνάμενος non intelligo, et ἀψιδας hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψιδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψιδας ἀποτόμοις. RUITZ. Ἀψιδας, sic enim scribendum, placuit etiam Wielandio, quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cuius quidem rei causam in eo dicit quaerendam esse, quod Lucianus describat rem, cuius non satis fuerit peritus. Belinus, servata lectione vulgari, recedens a Gesneri interpretatione, quam intelligere se negat, sub ὕψεσι πάντων ἀποτόμοις intelligit pilas transversarias, des éperons que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψεσι — κρατυνάμενος non esse cum Guyeto pro insititiis habenda. LAMM.

Ead. l. 5. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτιος μᾶλλον ἢ ὀρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πεπωδίστατα) χαρίεσσας καὶ πῶτι πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aedichlas, (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit *εἰκόνες λίθου λευκοῦ*, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Obsopoeo*, ex albo lapide. GRON.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige *ἄνθρωπον*. *Ἀνθρώπου εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος* etc. GUYET.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos* Plinius etiam et *Vitruvius* vocant. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) *Oecus* ille, (vid. *Noster περὶ τοῦ οἴκου*) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decore balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, *οἰκημάτια* et *ὑποχωρήσεις*, quae non recte distinxit doctissimus *Gronovius*, bene aliqui de hoc loco meritis. GRON. Satisfecit mihi omnino *Gesnerus*, nisi quod in vocabulo *πυλῶν* reddendo non obsecutus, quem jure laudat, *Gronovio* usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum *τὰ ἐς τρυφήν παρεσκευασμένα οἰκήματα*. GUYET. Adsentior *Guyeto*, aut ex praemisso iterum intelligendum *ἔχων διατριβήν*, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia *διατριβή* non satis convenit alteri huius membro. REITZ. Audi *Gesnerum*. LEHM.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἐργ.*) Sic supr. *Rhet. Praec.* c. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono *ἐξελθόντας*. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* etc. Si hoc non placeat, certe *εἰσελθόντας* significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. GRON. Nihil varietatis invenio: nam si *ἐξελθ* — reperirem, labentissime id cum *Gesnero* reciperem; quod enim paullo ante dixit *εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται*, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τοῦτο*) *Supra hanc*. *Post.* GUYET. I. e. *Benedictus* dederat, *supra hanc*, quod *Noster* recte corrigit;

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum candandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* II. H, 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐν Τυδείδῃς ὤφρο — Τοῖσι δ' ἐν Αἰάντεσσι — Τοῖσι δ' ἐν Ἰδμενέεσσι — et 367. Τοῖσι δ' ἐν Εὐρύπυλῳ — addatque notam ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐγκυλίωσθαι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbis literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδεσσι λιθῷ διακεκολλημένῳ) Sic vertit *Obseopus*: Nomadio lapide coagmentatus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. Numidico lapide debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένῳ male vertitur *extractus*; melius, si *incrusted* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. l. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργον) *Pindar.* Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — ἀρχομένου δ' ἔργον etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo jam addas δ', ex quo male picto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτός, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Thesogn.* v. 586. Ποῖ σῆμα μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χηη relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianaeorum* Codicum immutarim. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐν τῇ αὐτῇ μάλοισα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐς τῇ αὐτῇ, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso characterē T et Γ. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐν τῇ αὐτῇ μάλοισα, καὶ τοῦ φύγους, sagacissime pro αὐτῇ vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem et βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in *De Syria* Dea c. 28. εἰς ἀνεμὸν βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. *JENS.* *Ibid.* Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. *GUYET.*

Ead. l. 8. Φωταγωγῶν) Quod *Jens.* monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *J. Hag. Par.* aliaeque. *REITZ.*

Ead. l. 10. Βορέαν) *Jens.* Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. *SOLAN.* Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem. Βορὰ enim escā est. *Long. Past.* II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἔχθύνω θήσω. Vel *opsonia*, ut vertit *Hemsterh.* *Tim.* cap. 8. med. *REITZ.*

Ibid. Οὐκ ἄμυρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. *GESN.*

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) *Fl.* Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox *L.* et *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. *SOLAN.* Ἀφόδων μὲν ἀναγκαλῶν) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαλῶν δυσὶν ἀναχωρήσειν· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic. de nat. Deor.* II, 56.) avertere ab oculis et naribus domingrum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσίν, quod libros occupavit. *GESN.* Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαλῶν· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex *Epict. Sent.* 88. p. 134. καὶ τὲ τῶν ἀναγκαλῶν ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde *Diod. Sic.* IV. p. 297. pr. χρεῖα ἀναγκαλᾶ, ubi *Wess.* et illa *Epicteti* addidit. *REITZ.*

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit *Benedictus*, multis januarum egressibus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-
Luciani. Vol. VII. O O

rum? sed ut recte *Obsopoeus*, *multarumque januarum egressibus patens*. GRON.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium*. GUYET. Bene; nam *θυρώω* est *januam vel januas facio*. *Aristoph.* AV. 614. — οὐδὲ θυρώσας χροσαῖσι θυραῖς. REITZ.

Ibid. (*Ὀρῶν*) Corrige *ὠρῶν* GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in *Lectt.* *Lucian.* p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. (*Ὠρῶν — μυχήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* IX, 9. ubi inter *multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter caetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse *μυκηθμός*, bubulae vocis imitatio. GESN.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυχήματος*) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotavi. Quare videat curiosus lector *Panciroh.* memorab. ab *H. Sal-muth* conversa, T. 2. Tit. X. de *horologiis*, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peralium* in *Vitruv.* Gallico. Item *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 417. ad 458. atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. *Theauri Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romae in forn. *Memoir.* de *Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bargaeum* de obeliscis, *Thes. Graev.* T. IV. p. 1903. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι* etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellectu *ὑμῖν* post *παράσχοι* rectius quam *Gesnerus*, qui — *ut lavare quandoque hic possim*. BIP. Temerariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in *παράσχοι* nec *μοι*, nec cum *Belino* *ὑμῖν*, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. *Θεὸς παρέχει λούσασθαι* est: *per deum licet jam lavari, copia jam est lavacro utendi*. Sic fere etiam *Fritsch.* *Quaestst.* p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LEHM.

Ead. 1. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omīssa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὄρατε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Praec.* cap. 11. ipso init. ac saepe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. Τὴν τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod *Solan.* vult, usitatus, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Homer.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z, 524. — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχρὸν ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque ab hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. ἄμυνον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita ennd. sensum haec *Luciani* admittunt, REITZ. Infra c. 5. ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. Verum res. non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. Ἀσίδηρα) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. l. 4. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. l. 5. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

Ead. l. 6. Οὐράς ἔχοντας κεράσας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra *Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem *Satyris*, κεράσας οἶα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφους τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat *Noster.* Vide *De Dips.* c. 3. ὑμένόπτερον δὲ, οἶα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα: et ob id ipsqm vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράσας jungendum cum accusativis reliquis: οἶα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad *κέρματα*, quae in *καράσας* latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime judicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad *κέρματα* intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita compressa est, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV. pag. 536. pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9. ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1. pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi πλοῦτα κολοκύνθων sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65. Ac mirare Stephanum et Rhodom, talia corrigentes. REITZ. Cf. ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sio distingue, *ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῃ*, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

Ead. l. 11. Ἐν πορφύρῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno*. GUYET.

Ead. l. 12. Βραχὺν πρεσβύτερον) Sileni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonius* ad *Aelian.* V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum*, *Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2. B. Gall. c. 30. adferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, praes magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent?* Ubi et Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ *Thucyd.* VII. c. 29. REITZ.

Ead. l. 12. Πρεσβύτερον) Σελήνῳ. GUYET.

Ibid. Ὡς τε μεγάλα etc.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic.* III. cap. 71. ubi id observat *Wess.* eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adparet.

Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. *Ἀπιθαρόν*) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθαρόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. *Πιθαρόν*) Lubens dedissem *ἀπιθαρόν*, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primarium ducem aperte contemptum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. *Ἐτερον δὲ τὸν Πᾶνα*. GUYET.

Ibid. *Τετρασίον ἀνθρώπων*) Sic infra Conc. Deor. c. 5. *τετράσιον θεῶν καὶ τετρασίονος*. SOLAN.

Ead. l. 4. *Κέρατα*) Cornua Pani ab antiquis afflicta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic. I. III.* aliquoties. REITZ.

Ibid. *Ὀρχήλον*) Sic de eodem Pane *Theocr. I. 17. ἐντὶ τοῦ ποτῆρος, καὶ οἱ αἱ δριμύεια χολὰ ποτὶ ἐνὶ κάθητας*. GESN.

Ead. l. 8. *Ἐὖοι — δεσπότῃ*) Omissa viris summis *Boscharto* atque *Huetio* observatio, quam acque facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan I. 18.* hic *Demonstr. Evang. Prop. 4; 4, 3* Nempe ipsum nomen *Ἐὖοι* hio latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes *κύριος*. Qui dividerunt hanc vocem, et *εὖ οἱ*, vel *εὖ οἱ*, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *κύριος* — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βαχχίαν* et hanc vocat *Plutarchus Sympos. 4, 5.*) ingeminatum novimus. GESN. *Ἐὖ οἱ*) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb. p. 17.* LA CROZE. Junctum h. l. haud dubie scribendum erat *εὖοι*, non, ut vulgo factum, disjunctum *εὖ οἱ*, aut utcumque malis, quia de nomine imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. *Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότῃ*) *Miror*, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GRON.

Ead. l. 14. *Ἄλλ' εἴπερ*) *Ἄλλ' ἤπερ*. GUYET. Imo *εἴπερ*.

Et *ἐπεὶ ἄρα* est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit Gesnerus. LEHM.

Ead. l. 13. *Θηλύμυτρον*) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *θηλύμυτρος* leg. pro *θηλύμυτρος*. Conf. Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. *Virg.* Aen. IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ. In Suida pro vulg. *θηλύμυτρος* non *θηλύμυτρος*, sed transpositis vocalibus *θηλύμυτρος*, corrigendum Solani enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐρχαλινώσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Τύμπανα ἐπαταγέιν*) Alibi *πλαταγέιν* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. l. l. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terehtius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum eum peniculo etiam inducit. REITZ.

Ead. l. 7. *Τὸ ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Σειληνοῦ*) Quamquam haec ad risum movendam comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 646, 2. *σάλπγιον οὐ χροῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄντι φθειγόμεναις ἐμπόροις.* SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι*) Quae ista est conexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, *αἰόμενοι*, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo *αἰώμας*, pro *αἰώ*, quod ipsum ποτίον est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; omni facile observationem eorum, qui Lexicia scribendis poliendoque operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsi acti-
vum αἶω, quod facilius ferri possit, nonnisi in poeticis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἰεσθαι et πεπιστευμέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam neo omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Eno. cap. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούετας. Nexns autem ipse salis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ. Ἀκούεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LEHM.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpretes quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφισπνύνται) Interpretes, alii ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, alii omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δίχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. GRAN.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλισφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

Ead. l. 11. Ἐπαινεῖν πολυῶς) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere. . . quid exspectamus? laudarene an redire? Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro *ἐπαινεῖν* levi discrimine *ἐπαινεῖναι*, vel *ἐπαινεῖναι*. Infiniti enim circumflexi, quale esset *ἐπαινεῖν*, quod vix apice distaret ab *ἐπαινεῖν*, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex *ἐπαινεῖν*, sed ex *ἐπαινεῖν* tracta sit. Redi- tum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GERN. Nec ego plane illud *ἐπαινεῖν* concoquo. Nihilominus *ἐπαινεῖναι* — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimò omnium recipere dubitabam. LEHM.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐχ ἀπρὸς Διόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐχ ἀπρὸς Διόνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L et Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπρὸς Διόνυσον. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς Διόνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GERN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ἂν ποιῶμεν ἀλλότριον ἐν ἴδ.) Οὐδ' ἂν ποιῶσιν ἄλ. ἐν ἴδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosus adiri Diud. Sic. non uno loco. REITZ.

Ibid. Τῷς Μαχλαῖς) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GERN.

Pag. 298. l. 9. Τόρον) Percont. GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατόρον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νιφάδεσσι) Hom. II. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδες τε etc.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor Homer. II. Γ, 151. Ἀγορηταὶ ἰσθλοὶ τεττιγεσσιν ἰοικόντες, κ. τ. λ. GERN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. "Ογμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμα sulco. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ "Ὀγρον οἱ Αἰγύπτιας τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. *Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius* Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγμιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vers. Tom. IV. p. 241. LEHM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* l. 1. pag. 7. et commode hinc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. 11. p. 181. extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui.* GERN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor. Dial.* XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ὅμοιος ἢ πολ. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διωθίραν ἐνέπται τῷ τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuvias sit indutus*, bene interpretes. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνέπται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνέπται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poeticiis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

Pag. 301. l. 3. "Ὀλως Ἡρακλῆς) *Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι.* At supra *Dial. Mort.* XVI. §. 1. ὁλος Ἡρακλῆς ἐστιν, et *Necyom.* 1. *Μενέππους ὅλους.* Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praefereendum, non liqueat, *Liban.* *Epist.* 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, προοῦτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf*. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra *Adv. Indoct.* cap. 9. ὁλος περιλαμβόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops.* cap. 6. ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot.* §. 2. ubi similiter in ὁλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνίων, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet, *Aelian*, V. H. XII. 1. ante med. *Θεοὶ πάντας ἐκάλε' Ἑλληνίους καὶ Ἑλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et *Ἑλλανίος* Zen. erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. REITZ.

Pag. 302. l. 7. *Ταῖς σειραῖς*) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi *τῇς σειρᾶς*. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

Pag. 303. l. 5. *Λόγος ἐν γῆρᾳ*) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Tourpio* l. 1). *Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. *Plut.* EI apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* BIP.

Ead. l. 6. *Ὅτι μὲν etc.*) *Homer.* II, F, 108. SOLAN.

Ead. l. 8. *Τὸ δὲ γῆρας ἔχει*) *Eurip.* *Phoen.* 553. SOLAN. Immo si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plauē non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. REITZ.

Ead. l. 10. *Νέστορος — γλώττης*) *Hom.* II, A, 249. Et quod sequitur vid. F, 152. SOLAN.

Ead. l. 11. *Λειριόεσσαν*) Respicit ad II, F, 152. ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καὶ ἄλλην *Λένδρω* ἐφεζόμενοι ὅπα *λειριόεσσαν* λίσσι. Proxime itaque cicadis tribuit *λειριόεσσαν* vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse *λείριον*, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et specialim *lilium*. GESN.

Pag. 304. l. 1. *Ταύτη*) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

Ead. l. 3. *Τοῖς γὰρ λάλοις*) *Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ.* etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετραπημένη. GESN.

Ead. l. 4. *Ἡ γλώττα — τετραπημένη*) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετραπημένη. GUYET.

Ead. l. 10. *Παρόδου*) Conf. supra *Alex.* c. 48. εὐδοκμοῦντα πάροδον. SOLAN. *Πάροδον* etiam esse aditum, vid. *Diod.* Sic. III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.

Ead. l. 17. *Ἐπιπλήξει*) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II, Θ, 105. seq.

laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάσει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsorpoetiana*, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom.* II. Θ, 103. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat *Belinus*, vertendo, pour railler mes cheveux blancs. BIR.

Ead. l. 9. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quassisset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαέννων) Senarius ex *Anacreonte* aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται περὶ. Sed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse satis indicat, cum *Tejum* poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.) *Hipp.* 1276, de *Cupidine* dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — περὶ γων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* περὶ γων χρυσοφαέννοι· sic enim respondet datus dativo αἰτοῖς. GESN. Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod et ego malim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοι cum *Gessero*. Sed, quod addit, ἦ ex Ionismo oriri potuisse, pro αἰήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἦ αἰτοῖς quoque legendum αἰέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαένων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab *Luciano*, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφαῆς probissima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Nihilominus abstinui me a mutando hoc loco poetico, quia non liquet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quantum mutaverit. Proverbium de *Hippoclido* vide etiam in fine *Apolog.* pro merc. Cond. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀντῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἷον ἐκ) *Homer.* *Odyss.* Σ, 73. SOLAN. Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam hic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos* *Ellips.*

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritzsche*. Praef. ad Ed. *Alex.* p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. *LEHM.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.) Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantia. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἑλπίσαντες, ὁρᾶτε etc. unum, ut ὧστε ὅρα etc. ἑλπίσας etc. πάντων. Judicialem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη οὖν σοι προλέγω ἑχέας τὸ ὕδωρ etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἑχέας, sed ἑχέας. *MARCIL.* Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προελαλήκα καὶ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. *GESN.*

Ead. l. 10. Ἡλεκτρον.) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. *SOLAN.* Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. I. p. 780. *REITZ.*

Ibid. Ἡμᾶς.) Ita *L.* et *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. *SOLAN.* Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen ejus interpretis Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. *REITZ.* Verum non esse potest Ἡμᾶς, vel propter oppositionem sequentium ἀμέλει καὶ αὐτὸς, quam patet nullam fore aut omni vi carentem, si Ἡμᾶς legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. *LEHM.*

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον.) Confer supra *Deor.* Dial. XXV. f. *SOLAN.* Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐν αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magia, si quid mutandum, ferret animus legere *τεύτων θαυρών*, ut constructio invertatur, et *ἤλεκτρον* fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. *οὐκ ἤλεκτρον*, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. *Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ*) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consuluisses *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, *Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἄνεμον* (loquitur autem de extremis Europae) *ἀπὸ τεν τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ κ. τ. λ.* Probabile est, in illa vicinia litōrum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridanō* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quaerere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri *ἤλεκτρον αὐτόματον*, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. I. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus se accusat *Lucianus*, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. *Gesn.* Fabulam, *μῦθον*, a se narrari, ipse satis clare profitetur auctor. Non hujus igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrina vixdum opus haberet. Sic fere *Wielandius* vindicat *Lucianum*. LEHM.

Pag. 508. l. 3. *Ἦκων*) In omnibus libris nostris antea *ἦκων* legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritschius* Quaestat. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LEHM.

Ead. l. 4. *Αἰγίριους*) *Populos* nigras etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse contemnit. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐκδιδούσας*) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum *θαυρεύειν*, et *ἀποστάζειν*, forsā id jam per ellipsin vult intelligi, aut *ἐχούσας* tacite supplendum, quod frequentissime omissi, abunde ostensum supra. Vid. *Gall.* cap. 14. *ὁ τὰ πνευρά*. Bis Accus. c. 9. et 20. *ἢ τὰ ποικίλα* notasque ad *Mort. Dial.* X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gori. cum Ed. *Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἤλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. *LEHM.*

Ead. l. 14. (Ἡμῖν) Ita *L.* et *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῖν. *SOLAN.* Neque hoc loco cum *Solano* et *Reitzio* facio, licet hic *Schmiederum* videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἐφην. Et ἡμεῖς δὲ etc. c. 3. in. refertur ad παρ' ὑμῖν, ad ἡμῖν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diod. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. τοῖς παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, οἷς ἐν ᾧδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse *Stephano* et *Rhodomano* docet *Wessel.* ex *Plutarch.* Apopht. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde *Thucyd.* IV. c. 2. εἶπον δὲ τοῖς — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi *Duker.* ex *Aristoph.* Eq. 1391. σοι παραδίδωμι — ἵεναι λαβόντα, tum et hoc *Luciani* adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεστὶ, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι (an πλουτοῦσι; *Lehm.*). Idque patet itidem ex hoc *Lysias* pro *Corinth.* Sociis, p. Ed. *Lond.* 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀμείνων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ψαῖσιν, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alijs dativas praemissus, ut *ead.* Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμείνων βουλευσασθαι. *REITZ.*

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid.* Met. II, 367. et *Virgil.* Aen. X, 186. Vid. *Plat.* Phaed. p. 387. g et *Stob.* serm. CXIX. p. 607. *Cic.* Tusc. I, 30. et *Davis.* not. *SOLAN.*

Ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. *GESN.*

Pag. 310. l. 12. (Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra *Paras.* §. 17. οὔτε γὰρ αὐτεῖν ἐν. *Aristoph.* *Plut.* 348. ἐν γὰρ τις ἐν κλύδωνος ἐν τῷ πράγματι, ubi *Spanhem.* ex *Demosth.* alijs-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elsn.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐν δοῦλοις etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἐνι, et frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνισσι vel ἐξισσι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾷτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῦκόν καὶ ἄμυθον, οὐδὲ τις εἰδὴ πρόξισσιν) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμυθος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita, sic sua ipse per modestiam elevat, et quam nihil in ipsa sit canori.* Sic enim recte verti puto εἰδὴ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de *C. Carbone*: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελῆς καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεις ἐφθύνειν, vocem accuratis quibusdam sonis ac molitis et modulationibus edulcare. Μῦθος pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistae* suis orationibus adaspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκια — αὐγὴ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine umbras vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem et ἔμπασον hic pariter et *Heliodorus Larissaeus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis*, umbram vocat, et magis discrete *Isidor.* Orig. XVI, 4. imaginum umbras. GRÆN.

Ead. l. 11. Ἐχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicialem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere majora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subijcit, se hac ingenua de se

professione; velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GERN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. *Ἐπιπλάς καὶ κοίνας*) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κοίνας* Aegyptiorum reddit, *musci* adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Laewenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GERN.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων*) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum alias pennas in toto habent corpore, alias per nicipus alae utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 5. ubi et ipsa cum *gett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν*. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι*) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰς ἀνθρώπων) Confer *Nostrum* infra *Dipsa* cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. *Μελίττας*) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam *μὲν* cum Fl. quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. *ἔστι μὲν*) Recte abesse *μὲν* in Fl. adlevit Solan. idque in J. delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si *μὲν* deleas. Abundat similiter *μὲν* apud Long. Past. IV. p. 147. (vere 139.) Ed. Moll. *Αἰγὶ καὶ ἄρβυρον μὲν παιδίων ὑπέθηναν, καὶ θυγατρὶον γενόμενον δένετρον*. Neque

opus esse, ut *de* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἔγω μὲν οἰμῶμαι λέγω σοι* — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. *τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τεύχεσθαι τὴν πόλιν* etc. ubi *de* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. *ἴδετε μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνίστασθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *κερδήσας* mox adjunctio. *Herodian.* I, 4, 2. *ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Act.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem *τὸ quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* REITZ.

Pag. 313. l. 8. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἷα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. SOLAN. Etiam si *ἀπηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἷα*, non *οἷα*. refertur enim ad *ψῆν*. Cf. *Fritsch.* Quaest. p. 173. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὁ συμπεφυκῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων*) Ver-
tunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenni saepe caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricis squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀρθονύγιον* reddidit inscite, non *aculeo*, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. GROM.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοῦς*) Florentinam recte *ὀδοῦς* habere, adpinxit SOLAN. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebra primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2. S. 131. quem tamen refellit Foes, in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirate habet Ms. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX. 1 Sam. 13, 21. ὀδόντες adhibentur de dentibus falcium; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri limas dentatas dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Καὶ ἀπορίκτεσθαι σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. Πολιτεύεσθαι) Vertunt, obversatur. Verte, negotiatur. GUYET. Idem addit, ὑπέντηχε subsidit esse vertendum, ac dein pro contractae, subsidentes. REITZ.

Ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnāt secum ipse sine encomii; nam eis pauca dicturus est; eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν etc. nempe quia turbat eis somnium morsu et cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. §. 7. (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀνδρῖαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρῖα semper scribendum, et sic Diod. Sic. XI. c. 4. Sed cum ibid. cap. 6. bis legatur ἀνδρῖαν, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. Ἀνδρῖα Herodianus ubique, item ol LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed et ἀνδρῖα idem III. c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12. ubi ἀνδρῖας quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρῖα semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρῖαν tamen multo frequentius. REITZ. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13. adde etiam De Salt. c. 12. f. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος) Ὑποσόλοιον fuisse enim ἀλλὰ τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν

ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλίσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. *Marcilii* notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat *Homerus*, ne cum *Luciano* erres, non Achillem; quod *Barnesium*, ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc *Homēri* locum a *Luciano* allusum. SOLAN.

Pag. 316. l. 1. Τῷ θάρσει τῆς μύλας) *Hom.* II. P, 570. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam *Lucianus* discrimen inter θράσος et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum II. P, 570. ubi Menelao *Minerva* μύλης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηνεν, π. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* *Alcestin* 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque positam suam contra reprehensionem veteris Scholiastae ad *Medeae* v. 469. ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia *Eustath.* ad II. E, 3. ubi *Diomedes* *Minerva* δῶκε μένος καὶ θάρσος it. ad *Od.* E. pag. 547. 28. *Bas.* et *Pollux* III, 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi παράκειται, ait, φαυλά τινα ἀστειοῦς τισὶν ὅλον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσος ἀπιστῶ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et nobile illud II, 40. αμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει contra ea VI, 68. θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud quem in comparatione *Periclis* et *Fabii Maximi* prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414. Μία γὰρ ὡς εἶπεν ἀπειρία καὶ θράσος γενεῇ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum *Hippocrates* in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δουλῆς τε καὶ θρασύτητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. *Wolffius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita *Fabii*. De *Minucio* ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀναιμένος. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεληκώς. Denique p. 328. extr. αὐτοῦ τε τοῦ *Μινουκίου* τὸ θράσος κατακέλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς *Καρχηδονίοις* ἰδοὺς θάρρος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. *Geshn.* Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάραος *Gregor. Naz. Or.* IV. pag. 113. qui ait: ὅτι θάρρος καὶ θάραος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει πεχώριται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίᾳ χωρεῖν καὶ αἰθίζεσθαι — θράσους. Sed quia *Geshn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται etc.) II. B, 469. II, 641. A, 130. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προσεπών) *Hom.* II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. Ψ, 326. p. 817, 35. *Bas.* ad verba poetae *Σιρῆων ἀδινάων*, ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ἄδιν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἄθροον, ὡς ἐν τῷ μελίσσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναγῆσαι. ἡδιον, ἡγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνευέικατο φώνησέν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe II. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἄθροον πεπομένως. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. *Geshn.*

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) *Papilionem* memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim.* IV, 28. SOLAN.

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπεχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de *Anim.* L. II, 29. Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θραυστάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσεις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. *Cretae* inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsiccetur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ *τεκρόν* legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. *Παλιγγενεσία*) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elenæum* in *Obs. Phil.* ad *N. T. T.* 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐν θαλάσῳ παλιγγενεσία. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἑρμορίμω*) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2. ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig. c. Cels.* p. 129, f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. a. 53. dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. c. 142. GERN.

Pag. 318. l. 5. *Ἡ ἀνθρώποις*) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOEAN. Nihil est, quod *Pierseus* ad *Moerid.* p. 281., vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LETH.

Ead. l. 10. *Ἐπανηρημένη*) Ἀν ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἰῶν compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαἰῶν extollo, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐπηρημένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 53. Contra ἀψηρημένα ab ἀψαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀψηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέω facit ἡρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἰῶν, ἡρμαι, ἡρημένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπανάηρισθαι φίλων habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LETH.

Ead. l. 16. *Ἀντερασθῆναι*) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. *Ποιήτρια*) De *Myia* poëtria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfso*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae* *Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μῦς ἔδανεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GERN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*; non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam *Gesnerus* satis felix fuisse videtur in ea definienda *LEHM.*

Ead. l. 17. *Δερὸν*) *Eurip.* haec sapere videntur. *SOLAN.*

Pag. 320. l. 1. *Μυλας τῆς Πυθαγ.*) *Pythagorae* haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. *Phil.* et *Phot.* *Cod.* CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. *Milonis* uxor. *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. *Miror*, a *Luciano* omissum, quod de muscis *Pisatidibus* ab *Aeliano* traditur de *Anim.* V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. *SOLAN.*

Ead. l. 9. *Ἐν τῇ μέρῃ*) Pro *vicissim*, saepe utitur *Noster*; vid. ad *Gym.* c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. *Ed.* *Luciani* minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic *Ed.* Vid. tamen *Dial.* *Mort.* XII, 1. οὐκοῦν ἐν μέρῃ ἀνέρεος εἰνάρω. *REITZ.* Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus *Ed.* *Tom.* II. p. 551. sq. *LEHM.*

